

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Falling for him means heartbreak.

the
deepest
end
of
love

a romance novel

LISINA CONEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SEVGİNİN DEĞER L ENDİRİLMESİ

En Parlak Işık #3

Lisina Coney

Telif Hakkı © 2024 Lisina Coney

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı bu kitapla ilgili herhangi bir üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri için sorumluluk kabul etmez.

Yazar, ticari marka statüsünü kabul eder ve Bu çalışmada atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka sahipleri. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Kapak Tasarımı: Page & Vine
Page & Vine ve Hot Tree Editing tarafından
düzenlenmiştir Page & Vine ve Hot Tree
Editing tarafından düzeltilmiştir

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, aşağıdaki şartlar yerine getirilmeden çoğaltılamaz, taranamaz veya basılı ya da elektronik formatta dağıtılamaz
İzin. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.
Yalnızca yetkili baskıları satın alın.

Kendinden ş p he etmekle mücadele eden herkese. Hayal ettiğiniz tüm mutluluğu ve başarıyı hak ediyorsunuz. Kimsenin sizi aksi yönde ikna etmesine izin vermeyin, kendinizin bile.

İÇERİK UYARILARI

Rahatınız benim için önemli. Lila ve Reed'in hikayesine başlamadan önce, lütfen aşağıdaki içerik uyarılarına dikkat edin: küfür, açık cinsel sahneler ve çocuklukta aile içi istismardan bahsediliyor. Ek olarak, Lila'nın annesi bir aile içi şiddet mağdurudur.

Bu kitapta da bahsedilen cinsel saldırı. Sayfada herhangi bir istismar yok.

YAZARDAN BİR NOT

Aşkın En Derin Ucu, En Parlak Işık serisinin üçüncü ve son kitabıdır. Tek başına okunabilir, ancak Gün Işığının En Parlak Işığı'ndaki (1. kitap, Lila'nın ebeveynlerini takip eder) ana olaylardan 30 yıl sonra ve Kalbin En Karanlık Köşesi'nden (2. kitap, Lila'nın teyzesi ve amcasını takip eder) 13 yıl sonra gerçekleştiğini lütfen unutmayın. Her iki kitap için de spoiler göreceksiniz.

Bu hikayeyi yazmak, bir yazar olarak benim için inanılmaz derecede özel bir döngü anına işaret etti. Umarım Aşkın En Derin Ucu Grace, Cal, Maddie, James, Lila ve Reed'e sıcak bir veda gibi gelir.

Hayatımın bu güzel bölümünde benimle birlikte yürüdüğünüz için teşekkür ederim. Sırada ne olduğunu size göstermek için sabırsızlanıyorum.

Aile köpeğimin sevgi dolu anısına.

Nerede olursanız olun, umarım köpek dostlarınızla parkta oynayabilir, tüm jambon ve ikramları yiyebilir ve hava soğuduğunda şöminenin yanında uyuyabilirsiniz (ama bir keresinde olduğu gibi koltuktan düşmeyin).

Seni seviyoruz, B. On beş yıllık koşulsuz sevgi için teşekkür ederiz.

BÖLÜM 1

Lila - Aralık

| Birinin beyninden etkilenmek mümkün mü?

Düşüncelerini ifade etme, bir araya getirme ve yeni, ufuk açıcı kavramlar yaratma biçimlerine mi?

Bu konuda düşündükçe, sapyoseksüelliğin çok gerçek, çok adaletsiz bir şey olduğuna daha fazla ikna oluyorum.

Gerçek, çünkü hiçbir zaman -yirmi üç yıllık hayatımda- kurum kültürünün psikolojik güvenliğinin ötesine geçmesinin baştan çıkarıcı bir tartışma konusu olduğunu düşünmedim. İlginç, tabii. Seksi, hayır.

Ve adil değil, çünkü Reed Abner -şu anda tüm dikkatimi çeken adam- bu üniversitede bunu yapması gereken son kişi.

"Çocuk güvenliği kültüründe insan merkezli bir tasarım perspektifine ihtiyaç var." Elbise ayakkabılarının çıkardığı sert ve yankılı gümbürtü, sahnedeki kendinden emin duruşuna katkıda bulunuyor. "Buraya parmakla gösterip, koruyucu aile bakımındaki pek de ideal olmayan ruh sağlığı araç setleri için kimin suçlu olduğunu söylemeye gelmedim - her ne kadar bunu yapmak için can atsam da."

Sesi şakacı olmamasına rağmen kalabalık gülüyor. Ve açık mavi gömleğinin kollarını rahatça sıvadığında, yanımdaki kızın iç çektiğinden eminim.

Kampüsteki her bir öğrencinin bu adama aşık olduğunu söylemiş miydim?

Tam bu sırada yanımdaki kız koltuğunda kıvranırken "Tanrım, çok seksi" diye fısıldıyor.

Yakın olmasak da onu yüksek lisans programımdan tanıyorum. Çok sosyal bir insan değilimdir ama kimseye karşı kaba olmadığımı düşünmek isterim, bu yüzden de benden sıkı bir gülümseme alıyor - açık bir ders sırasında konuştuğum için susturulmak asla planlarımda yok.

"Henüz evlenmediğine inanamıyorum. Kim böyle bir adama bağlanmak istemez ki?" diye devam ediyor, benim sessizliği tercih ettiğimden bihaber. Dürüst olmak gerekirse, bana bakmıyor bile. Sahneye çıkan adam sanki tüm salonu büyülemiş gibi herkesin dikkatini üzerine çekiyor. İçeri girerken. Gelmediğinden emin değilim. "İçime bir ya da iki bebek koysa umurumda olmazdı, biliyorsun."

Bunun üzerine burnumu kırmaktan kendimi alamadım. Elbette, Dr. Abner çekici. Yani, objektif olarak. Onun derli toplu ama bir o kadar da kaba dış görünüşü hakkında ne düşündüğüm önemli değil. Yine de bu, yüksek sesle onun bebeklerine sahip olmayı hayal etmeyi uygun kılmıyor.

Bir başka özlem dolu iç çekişle koltuğuna gömülüyor. "Onu tanıdığın için çok şanslısın. Hem de çok şanslısın."

Nabzım boğazımda atıyor ve avuçlarım terliyor. Onun sözleriyle göğsüme rahatsız edici bir ağırlık çöküyor çünkü hayır, onu tanımıyorum. Gerçekten tanımıyorum.

Ama insanların benim öyle olduğumu düşünmesi bir sorun haline gelebilir.

Sesi bir kez daha kafamın içinde yankılanıyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Kendimize hangi sistem iyileştirmelerine ihtiyaç olduğunu ve sadece bizim bölgemizdeki çocuklar ve aileleri için nasıl daha fazlasını yapabileceğimizi sormanın neden önemli olduğunu tartışmak için buradayım. ancak ulusal düzeyde" diyerek sözlerini tamamlayan Dr. Abner, elindeki küçük cihazın tıklamasıyla bir sonraki slayta geçti.

Kendi elim öfkeyle defterimin üzerinde geziniyor, sanki geleceğim buna bağlıymış gibi ağzından çıkan her kavramı ve fikri karalıyor.

Çünkü kabul etsem de etmesem de Reed Abner tam bir canavar.

Psikoloji Doktoru, ünlü araştırmacı ve muhtemelen çocuk refahı ve koruyucu bakım alanlarında kendi kuşağının en çok aranan akademisyenlerinden biri.

Eyalet Sağlık Bakanlığı ile yürüttüğü araştırmanın Doğu Yakası'ndaki en büyük hibe rekorunu elinde tuttuğunu duydum, bu da çocuklar için ruh sağlığı kaynaklarına ilişkin politikaları çok faydalı ve uzun zamandır beklenen bir şekilde değiştirebilir.

Etkileyici geçmişi göz önüne alındığında, tüm bunları özümsemek için verilen her fırsatın üzerine atıldım. kaynağın kendisinden bilgi...

Eğer annemin iş arkadaşı olmasaydı.

Ve ailemin iyi arkadaşı.

Ve kariyerim için kampüs dışında tanıımıyormuş gibi davranmam gereken adam.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve beni Dr. Abner hakkındaki tüm düşüncelerden uzaklaştırıyor.

Oliver: Vic az önce sahil evini tuttu. Parayı hemen ona gönder, tamam mı bebeğim? Sana geri ödeyeceğim.

"Atölye çalışmaları aileler ve toplumlar arasındaki bağların güçlendirilmesinde önemli bir rol oynayabilir," diye devam ediyor Dr. Abner ama kalemim artık yazmıyor.

Midemde beş saniye önce olmayan rahatsız edici bir ağırlık var. Odaklanmama ya da düşünmeme izin vermeyen bir ağırlık.

Telefonumun bir kez daha çalması rahatsızlık seviyemi yükseltiyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Bu benim erkek arkadaşım.

Oliver: Masrafları altımız arasında paylaştırdığımız için ucuz ve başka ev yok

Böylece istediğimiz kadar yüksek sesle parti yapabiliriz. Kazan-kazan.

Kumdan nefret ediyorum. Partilerden nefret ediyorum.
Alkolden nefret ederim. Ottan nefret ederim.
Arkadaşlarımdan nefret ediyorum.

Ama Oliver'dan nefret etmiyorum.

"Personel saygı, hesap verebilirlik ve şeffaflık çerçevesinde mükemmel hizmetler sunabilmelidir."

Dr. Abner PowerPoint slaydını değiştiriyor ama beni sunumuna bağlayan düşünce treni çoktan raydan çıkmış durumda. Notlarımı bir kenara bırakıp hızlıca bir cevap yazıyorum.

Ben: Hala akşam yemeği gezisi yapıyoruz, değil mi?

Birkaç ay önce, danışmanlık yüksek lisans programımdaki hocalarımdan biri bir yaz okulunda staj yapmamı önerdi. Maine'deki kamp. Hemen kabul edildim. Kamp koordinatörünün birkaç saygın gençlik kuruluşuyla harika bağlantıları olduğunu ve eğer iyi bir iş çıkarırsam bana bir tavsiye mektubu yazacağını ve bana birçok kapı açacağını söyledi.

Ama iki yıllık erkek arkadaşım Oliver'a bu konuyu açtığımda sesi pek de hevesli gelmedi.

"Yaz boyunca çalışmak mı? Yine mi? Tanrım, Li. Hiç eğlenceli bir şey yapmıyorsun. Seni sevdiğim için şanslısın, çünkü pek de partilerin adamı sayılmazsın."

Sözlerini hatırlayınca yutkunuyorum. Oliver bunları bir gün ya da bir yıl önce de söylemiş olabilirdi ve haklıydı. Birinin hayatı olmak için partilere katılmam gerekirdi ki bunu çok nadir yaparım. Yani katılmak. Hiçbir zaman birilerinin hayatı olmadığım kesin.

O sürekli dışarı çıkmak isterken ben evde kalmayı tercih ediyorum. Ama kariyerimi ilk sıraya koymak istemek o kadar sıkıcı bir şey mi? Annemin izinden gidip ihtiyacı olanlara yardım etmek istemek?

"Tabii ki sıkıcı bir şey değil bebeğim," derdi bu konuşmayı her yaptığımızda. "Ama bu bizim gerçek işlere sahip gerçek yetişkinler olmadan önceki son yazımız. Bir kez olsun benimle eğlenceli bir şeyler yap."

Ve her seferinde, zaten bir işim olduğundan bahsetmeye zahmet etmedim. Ünlü bir öğrenci dergisi için makaleler yazıyordum.

web sitesini birkaç yıldır kullanıyorum. Oliver'a göre, koltuğumun rahatlığında ders çalışma ipuçları veya "Bir Lisans Programının Size Uygun Olup Olmadığını Nasıl Anlarsınız" hakkında yazmak ciddi bir iş değil, bu yüzden ona hayır, hiçbir işi atlayamayacağımı söylediğimde anlamıyor.

İstediğim zaman.

"Güney Carolina'da iki yıldır rezervasyon yaptırmaya çalıştığımız bir sahil evi var ve daha yeni müsait oldu. ilk kez," dedi bana birkaç hafta önce. "Resimlere bak. İğrenç görünmüyor mu? Lütfen sıkıcı olma ve sadece geleceğini söyle."

Açık hava jakuzisini ve sonsuzluk havuzunu görür görmez, neden her zaman tamamen dolu olduğunu anladım. Evet, biraz pahalıydı ama bu ay birkaç makale daha yazarsam bunu karşılayabilirdim. Rezervasyon yaptırmak istedikleri tarihleri gördüğümde kabul etmek dilimin ucundaydı.

"Yaz kampı stajı aynı hafta başlıyor," diye mırıldandım, Oliver'ın iniltisiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bir staj daha bulacaksın bebeğim," diye akıl yürüttü. "Ama bu çılgın sahil evini bir daha ne zaman rezerve etme şansımız olacak? Bunu bir düşün."

Bunu düşünüyordum, ama o bilmiş bir sırıtıyla ekleyene kadar pek ikna olmamıştım, "Ayrıca, gideceğimiz yerde gün batımında bir akşam yemeği gezisi var. Romantik olacak. En son ne zaman romantik bir şey yaptık?"

Bir akşam yemeği gezisi gerçekten de uyanmak istemeyeceğim bir rüya gibi geliyordu. Şimdi cevabını okuduğumda kalbim sıkışıyor.

Oliver: Arkadaşlarım birlikte bir şeyler yapmak istiyor, hepimiz. Akşam yemeği gezisine bakarız.

Yıllardır, beni her zaman hayalini kurduğum geleceğe - gençlik danışmanı olmaya- yönlendirecek en iyi notları ve fırsatları elde etmek için var gücümle çalışıyorum. Önce lisede, sonra psikoloji lisansımda ve çok sayıda müfredat dışı derslerde ve şimdi de yüksek lisansımda. Sıkı çalışma ve disiplin olmadan 4.0 not ortalaması tutturulamaz, ama belki de ben

ders kitaplarında biraz fazla.

En iyi arkadaşım Mariah ile en son ne zaman çıktığımı bile hatırlamıyorum. Ya da Oliver'la, bu konuda.

Birkaç hafta önce, plajda birkaç gün Oliver ve arkadaşlarıyla aynı evde kalmak o kadar da kötü olamaz. Belki böyle hissetmek sağlıklı değil ama partinin neşesi olmamaya devam edersem Oliver'la aramızın açılmasından korkuyorum.

Ben de evet dedim.

Yapmak için can attığım bir yaz stajına veda etmişim ve "Oliver'la ilişkiyi kurtarmayı" ilk sıraya koymuştum. benim listem. Sadece bir çift olarak yapmamızı istediğim bir aktivitenin gerçekleşmeyebileceğini söylemesi için.

Oliver'a cevap verirken göğsümden ihanet hissi veren keskin ve ağır bir şey fırlıyor ama onu görmezden geliyorum.

Ben: Neyin peşindesin?

Oliver: Kev'in yurdunda ders çalışıyorum. Şu dersten sonra eve geliyor musun?

Ben: Hayır, tezim üzerinde çalışmak için birkaç saatliğine kütüphaneye gidiyorum. Ödevinde iyi şanslar :)

Koltuğumda kayıyor, kendimi yaz kampı stajına başvurmanın doğru seçim olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Oliver ve arkadaşlarıyla Myrtle'a gitmenin Bunun yerine plaj kariyerimin sonu anlamına gelmeyecek. Olmayacak.

Yaz stajları için son başvuru tarihini kaçırmış olabilirim.
-kamp da dahil olmak üzere - ancak Warlington Üniversitesi şunları sunar
Yüksek lisans öğrencileri için bir sürü staj imkanı var. Ben iyi olacağım.

Başka bir şey çıkacaktır. Olmak zorunda. Daha sonra kütüphaneye gittiğimde seçeneklerime bakacağım.

"Ne yazık ki sadece bir soru için daha vaktimiz var."

Başımı sahneye ve sahneyi yöneten adama doğru kaldırıyorum. Ve daha önce sayısız kez olduğu gibi gözlerimizin buluştuğu anı hayal etmediğimi biliyorum.

O derin kahverengi gözleri hala üzerimdeyken, "Konuyla ilgili sorusu olan var mı?" diye soruyor.

Zaten kaldırılmış olan birkaç el daha da yükselir. Bazıları dikkatini çekmeye çalışarak el sallıyor.

Ona modelinin cinsel eğitimi nasıl ele alacağını sormak tezime yardımcı olabilir.

Bu, psikolojinin en önde gelen isimlerinden birinden doğrudan yanıt almak için harika bir fırsat.

Ama elim hareket etmiyor, ağzım açılmıyor ve Dr. Abner gözlerini benden ayırıp bir öğrenciyi işaret ediyor.
ön sırada.

Onun sessiz baskısı altında olmadığım için rahatlamayı bekliyordum ama bunun yerine göğsümdeki organ batıyor.

Hayır. Ben doğru seçimi yaptım.

Warlington Üniversitesi'ndeki insanlar Dr. Abner'in annemle birlikte yazdığı çocuk kitaplarını duymuşlar. Bazıları bana onun numarasını verip veremeyeceğimi soracak kadar ileri gitti - sanki bende varmış gibi.

Akademide genç bir kadın olmak yeterince zor - bir profesör annemle birlikte çalıştığı için özel muamele veya fırsatlar elde ettiğime dair fısıltılarla uğraşmak istemiyorum. Onun söz konusu olduğu bir yerde dikkatleri üzerime çekmek isteyeceğim son şey.

Dr. Abner'ın benim profesörüm olmaması önemli değil, sadece burada bir profesör. Bazı insanlar için bu bir fark yaratmayacaktır.

Akademik makaleleri tezim için yaptığım literatür taramasını besliyor olabilir, konuşmalarını internette bir, iki ya da yetmiş kez izlemiş olabilirim ve ailem her gün ondan bahsediyor olabilir. Ama benim, Lila Callaghan'ın, onunla hiçbir alakam yok.

Umarım etrafımdaki insanlar da bunu görebilir.

Konuşması bittiğinde ayakta alkışlandıktan sonra salon boşalıyor. Son sıraların ayrılmasını beklerken, hain bakışlarım Dr. Abner'in bir avuç profesör ve öğrenci tarafından sıkıştırıldığı sahnenin altına kayıyor.

O kadar gülünç derecede uzun ki, yontulmuş, kesilmiş çenesini ve sert gözlerini net bir şekilde görebiliyorum.

Saçmalık.

Gözlerimiz tekrar kilitleniyor ve zaman duruveriyor.

Meraklı bir kaşını kaldırdığında kalbim garip bir takla atıyor, ama bu benim kaşımı kaldırmamı engellemiyor. Benimkini geri ver.

Sessiz bir soru.

Bir meydan

okuma.

Ne yapıyorum ben? Ondan uzak dur.

Başımı eğiyorum ve arkama bakmadan salondan çıkarken elimdeki defteri sıkıca kavriyorum.

Beni Reed Abner'a bağlaması gereken tek şey dinlemek ve not almak. Bağlayacak tek şey.

Ne yazık ki hayatımın başka planları var.

BÖLÜM 2

Lila

W Küçükken annemle babamınki gibi bir aşk bulmayı hayal ederdim.

Annem benim yaşlarımdayken, derisine önemli bir hatırlatma yazdırmak için babamın dövme salonuna gittiği gün tanışmışlar. O zaman dövmeyi yaptırmamış ama bunun bir önemi yokmuş; bilmeden de olsa ruh eşleriyle tanışmışlar.

Ruh eşi kavramını hep ilginç bulmuştumdur. Şans ya da kader eseri, görünüşte önemsiz bir insanla tanışırsınız ve bu kişi sizin tüm evreniniz olur.

"Sonunda babanla evleneceğimi bilmiyordum," derdi annem, ne zaman ondan bana Babamla nasıl tanıştığının hikayesi. "Tek bildiğim onu düşünmeden duramadığımdı. Sürekli karşılaşıyor gibiydik ve o bana tanıdık geliyordu. Sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi."

"Babamın ruh eşin olduğunu nasıl anladın?" Her zaman sorardım, bana bugün hala çok büyülü bulduğum cevabı verene kadar nefesimi tutardım.

Bana gülümserdi, hayranlığı yüzünden okunurdu. "Çünkü kalbim bu yoğun, parlak ışıkla doldu. O yanımda olmadan bir gün daha yaşamak istemediğimi biliyordum. tarafı."

Yıllar sonra, Oliver ile tanıştığımda - ilk ve tek Kalbimin o parlak ışıkla dolmasını bekledim.

Annem hep bahsederdi. Hissettiğim sadece kelebeklerdi. Midemde bir kıpırtı vardı ama sorun olmadığını düşünüyordum. Oliver'dan hoşlanıyordum, belki zamanla onu sevebilirdim bile ve ışık eninde sonunda gelecekti.

İki yıl sonra, kalbimin neden hâlâ karanlıkta olduğunu nihayet anladım.

Çünkü ailemin aksine, bulduğum aşk her şeye rağmen aşk olmayabilir.

Arabayı durdururken nefesimin altında "Bu da nesi?" diye mırıldandım.

Dr. Abner'in açık dersinden sonra kütüphaneye gittiğimde dizüstü bilgisayarımın şarjının bittiğini ve şarj cihazımı evde unuttuğumu fark ettim.

Programım dolu olduğu için o kadar acelem var ki neredeyse kaçırıacaktım.

Oliver'ın arabası.

Garaj yolumuzda.

Ortak dairemizin sadece birkaç ev aşağısında, yolun diğer tarafına çekip telefonumu aradım çantamın içinde. Mesaj dizimizi tararken, aslında hayal görmediğim sonucuna varıyorum.

Oliver: Kev'in yurdunda ders çalışıyorum. Şu dersten sonra eve geliyor musun?

Çalışıyorum.

Kev'in yurdunda.

Peki neden arabası bizim dairenin önüne park etti?

"Sakin ol. Muhtemelen erken bitirmiştir," diye mırıldanıyorum kendi kendime ama nafile, çünkü ona bir mesaj daha yazarken parmaklarım hâlâ titriyor.

Ben: Çalışma seansın nasıl gidiyor?

Burnumdan derin bir nefes alıyorum ve bir elimi hızla atan kalbimin üzerine koyuyorum.

Belki de bu onun arabası değildir ve ben sadece görüyordumdur.

Ama başka kimin tamponunda "Savaş değil tako yap" çıkartması var?

Ayrıca plakasını ezbere biliyorum, hepsi bu.

Sakinleşmem gerek. Benim planlarım değişti, belki onunkiler de değişmiştir. Böyle aşırı tepki vermem için bir sebep yok ama

Aynı zamanda midemde dönüp duran ve bana bir şeylerin çok yanlış olduğunu söyleyen kötü hissi de görmezden gelemiyorum.

Birkaç dakika sonra cevabını okuduğumda başım döndü.

Oliver: Kev'in yurdundan ayrılmak üzereyim. Gitmek zorundayım.

spor çantamı almak için eve gideceğim. Benzinim azaldığı için Logan beni daha sonra alacak, ama ona beni kütüphaneye bırakıp hızlı bir öpücük vermesini söyleyebilirim ;)

Oliver'ın ortada hiçbir neden yokken yalan söylediği gerçeğiyle tüm vücudum titremeye başlıyor.

Bir şeyler saklıyor. Başka neden yalan söylesin ki?

Bir şeylerin, herhangi bir şeyin olmasını beklerken, Oliver'ın benden hoşlanmadığını söylediğinde babamı görmezden geldiğim için kendime lanet ediyorum. Bir ay önce birlikte bir apartman dairesine taşınmamıza tamamen karşıydı ama ben her zamanki aşırı korumacı, aşırı dramatik baba-ay tavrını takındığını düşünerek onu duymazdan geldim.

Onu dinlemeliydim.

Dakikalar sonra apartmanın ön kapısı açıldığında hâlâ titriyordum.

Bir bakıma bunu bekliyordum. Yine de eski erkek arkadaşım Oliver'ın tanımadığım bir kızı koluna yapışmış bir halde yakındaki bir arabaya doğru yürüttüğünü görünce şok oldum, kalbim kırıldı ve iğrendim.

Ve acıyı sevmem gerektiği için, onu arabaya yaslayıp önünü göğsüne bastırarak dudaklarını öperken başka

tarafa bakmıyorum.

Elleri onun sarı buklelerine dolandığında gözlerimi kapatıyorum.

Geçen her milisaniyede kendimden bin kat daha fazla nefret ediyorum.

Çünkü bu acınası adam için iki yılımı heba ettim.

Çünkü birlikte yeterince zaman geçirmediğimizi söylediği için yaz stajımı onun için bıraktım.

Belki de beynim bir umut ışığı bulmaya çalışıyor, ama garip, berbat bir şekilde, artık ayrılmak için geçerli bir nedenim olduğu için rahatladım.

Oliver'ın hiçbir zaman gerçek bir hırsı olmadı. arkadaşlarıyla parti yapıyor, ki bu hiçbir zaman Alanımda zirveye tırmanma dürtüm. Hâlâ genç olduğumuz için bir şeyleri çözmek için zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm, ancak aylar geçti ve henüz gerçek bir yön belirtisi göstermedi. Bu beni gerçekten rahatsız etti ve son birkaç haftadır daha iyisini hak edip etmediğimi merak etmeye başladım. Kendisiyle ve benimle ilgilenen bir adamı hak edip etmediğimi. Ama ben hep Oliver'a karşı çok katı ve adaletsiz davrandığım sonucuna vardım. Sabırlı olmalıymışım.

Siktir et.

Daha iyisini hak ediyorum. Daha önce ayrılmak için yeterince güçlü olmalıydım, pembe gözlüklerimi çıkarıp onun gerçekte kim olduğunu görmeliydim.

İnsanlar aradıkları kişiyle karşılaştıklarında annemin yemin ettiği ışık her neyse, artık onu asla hissedemeyeceğimi biliyorum. Çünkü ben hiç düşmedim Oliver'a aşık oldum; onun kafamda yarattığım potansiyeline aşık oldum. Ve bu tamamen benim hatam.

Öfke damarlarıma sızıyor - yalancı ve hilekâr olduğu için ona ve inatçı bir aptal olduğum için kendime.

Kız uzaklaşana ve o binaya geri dönene kadar hareket etmiyorum ve ancak derin nefesler alıp kendimi sakinleştirdikten sonra arabamdan çıkıyorum.

Nefes egzersizlerime rağmen, dairemize doğru beş dakikalık yürüyüş mide bulandırıcı geliyor. Asansörle üçüncü kata çıkarken anahtarlarım titreyen parmaklarımın arasında sallanıyor, emin değilim

dilini başkasının boğazına sokarken yakaladıktan sonra onunla nasıl yüzleşmek istediğimi düşündüm.

En iyi arkadaşım Mariah'yı aramayı düşünüyorum (bana onun kışını tekmelememi söylerdi), ya da Maddie teyzemi (o bana

derin bir nefes alır ve ona soğuk davranırdı), hatta James amcamdan bile tavsiye alabilirdim (onu doğrudan öldürürdü), ama asansör çaldı ve aniden ne yapacağımı tam olarak biliyordum.

Çünkü zaten iki yılımı ona harcadım ve bir saniye daha harcamayacağım.

"Bebeğim?" Kapının kilidini açarken Oliver'ın şaşkın sesi bana ulaşıyor. "Kütüphanede olduğunu sanıyordum."

Banyodan çıkıyor, üstsüz, elinde bir spor tişörtüyle. Ona baktığımda kalbimde bir boşluk hissediyorum.

Biri bana bir yıl önce sorsaydı, kendimi Oliver'la evlenirken gördüğümü söylerdim. Belki de. Zamanla. Biraz daha olgunlaşırsa ve yetişkin hayatını biraz daha ciddiye almaya başlarsa Cidden.

Nasıl olur da birini bir saniye sevip bir saniye sonra ona karşı hiçbir şey hissetmezsiniz? Bu şekilde mi?

Belki de onu hiç gerçekten sevmediğim içindir.

Annem ve babam yıllar önce birbirlerinde aşkı buldular ve ben de bir şekilde kendimi aşkı bulacağıma ikna ettim. Bu benim ilk

erkek arkadaş olurdu çünkü annem için, en çok hayranlık duyduğum kişi için böyle oldu.

Gözlerimin önünde dalgalanan tüm kırmızı bayrakları görmezden geldim çünkü daha kolaydı. Çünkü daha az acıtiyordu. Ve şimdi bedelini ödüyorum.

"Hey, orada mısın?" Ben bir şey söylemeyince Oliver kaşlarını çatıyor. "Burada ne işin var? Düşündüm ki-"

"Bugün çok çalıştın mı?" Sözünü kestim, benim Kalbim mümkün olan en kötü şekilde kontrolsüzce atmasına rağmen sesim nötrdü.

"Um, evet. Neden?"

"Çünkü bana yalan söyledin. Kev'de olduğunu söylediğinde araban buradaydı."

Gözümün içine baka baka, "İyi, evet. Kev'in yurduna gitmedim. Her neyse. Onun yerine oyun oynamak için Jared'in evine gittim ve yeni döndüm. Sana söylemedim çünkü biliyorsun ki

Bazı derslerimde geri kaldım. Bana kızmanı istemedim. Yalan söylediğim için özür dilerim, bebeğim."

Bir yanımda bunun gerçek olduğuna inanmıyor. Tüm bu kabus durumunun sadece tatsız bir şaka olduğuna. Çünkü Oliver'ın benim dün doğduğumu düşünmesine imkan yok. "Beni aldattığın kişi de Jared mıydı yoksa ben mi Beş dakika önce o kızı öptüğünü hayal edebiliyor musun?" Sessizliği hiç bu kadar gürültülü olmamıştı.

"Lila-"

"Seni onu öperken gördüm Oliver." Bunu söylerken sesimin titremesinden nefret ediyorum. Önceliklerimi küçümsemesine bunca zaman bir hiç uğruna katlanmış olmaktan nefret ediyorum. "İnkâr etmeye çalışma bile. İşimiz bitti."

Hızlıca tişörtünü giymeden önce nefesinin altından küfrediyor. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Logan birazdan buraya gel."

"Yani, itiraf mı ediyorsun? Beni aldattığını mı?" Çenemi kaldırarak soruyorum, çünkü şu anda parçalandığımı görmeyi hak etmiyor.

Bir iç çekişle göğsü iner. Üzgün değil ama sinirli bir iç çekiş.

"Sadece bir öpücüktü, lanet olsun." Ellerini saçlarında gezdiriyor. "Hiçbir anlamı yoktu. Açıklamama izin verseydin -"

"Sadakatsizliği haklı çıkaracak nedenlerin ne olduğunu bilmekle ilgilenmiyorum," diye kestirip atıyorum. Midemdeki öfke çukuru yanmaya başlıyor ve sabrımı tüketiyor. "Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Bilmiyorum, Lila. Bir ay mı? Bilmiyorum amına koyayım."

Şu andan itibaren ağızından çıkan her şeye inanacak kadar aptal değilim, bu yüzden hemen fark ettim ki

Bir ay, üç ay ya da altı ay oldu. Beni aldattı, nokta. Sadakatsizlik affedip unutabileceğim bir şey değil.

Telefonuna bir bildirim gelir. "Logan aşağıda. Spor salonundan döndüğümde bu konuyu konuşmaya devam ederiz. Tamam mı bebeğim?"

"Bana bebeğim deme. Cidden şu anda bu konuşmayı terk mi ediyorsun?"

"Bunu düzeltereçiz." Spor çantasını aldı ve bana bir öpücük vermek için eğildi, ama ben bir adım geri çekildim. "Sorun ne?"

"Oliver, benimle dalga mı geçiyorsun?" En iyi kararına rağmen sesimi yükseltiyorum. Kendimi kaybetmeye asla izin vermem, ama ağzından çıkan her kelimeyle tüm kontrolüm pencereden dışarı çıkıyor. "Başka birini öptün, muhtemelen başka şeyler de yaptın, çünkü onu dairemize getirdin. Senden ayrılıyorum! Ve hazır başlamışken, artık burada yaşamayı da unut, çünkü bu dairenin parasını tek başıma ödüyorum."

Bu da kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Ben burada yaşıyorum. Beni kovamazsınız."

"İkimiz için de kira ödüyorum," diye itiraz ediyorum. İyi ki babamı dinlemişim, bana aylık kira kontratı yapmamı tavsiye etmişti, böylece istediğim zaman kontratı sonlandırabilirdim. "Faturaları bile ödemiyorsun. İş bulduktan sonra ödeyeceğini söylemiştin ama seni iş ararken görmüyorum. Tembelliğinden ve aptalca bahanelerinden bıktım. Burada bedavaya kalmana izin vereceğimi nereden çıkardın?"

Ailemin evine geri dönmek anlamına gelse bile, burada kalacağımı sanmıyorum. Çok fazla acı anı var, onları mutlu anılarla değiştirmek için çok az enerjim var.

"Siktir et," diye yarı bağırarak saçlarının arkasını çekiştiriyor. "Senin karşılayamadığın fiziksel ihtiyaçlarım vardı, hepsi bu. Bir kerelik bir şeydi."

Fiziksel ihtiyaçlar.

Oraya gidiyor.

"Ne olmuş yani? Seninle istediğin zaman yatmak istemediğim için beni aldatman benim suçum mu?"

"Senin hatan olduğunu
söylemedim." "Evet, söyledin."
"Nasıl yani?"

O manipülatif bir dahi mi, yoksa gerçekten o kadar kalın
kafalı mı?

"Az önce başkasının pantolonuna girmek zorunda olduğunu
söyledin.

Çünkü karşılayamadığım fiziksel ihtiyaçların vardı," diye
karşı çıkıyorum, sabrım tükeniyor. "Bu demek oluyor ki, eğer
isteseydin

Seninle istediğin kadar yatabilirdim, arkamdan başka biriyle
görüşme ihtiyacı hissetmezdin. Buna ne denir biliyor musun
Oliver? Pisliğin teki olmak."

"Bu adil değil," diye karşılık veriyor. "Beni bir tür seks
bağımlısı olarak resmediyorsun."

Burnumun kenarını sıkarak derin ve yorgun bir nefes
alıyorum. "Kız arkadaşını aldatıp kendini kurban gibi
göstermek gerçek bir yetenek ister Oliver."

"Ben bir kurbanım."

"Neyin? Aptallığın mı?"

Sonraki birkaç saniye boyunca ikimiz de bir şey
söylemedik, apartmanın dışında giden arabaların sesi ve
bizim

Ağır nefes alışları rahatsız edici sessizliği dolduruyor. Pes
edip tartışmaya devam edemeyecek kadar yorgun
olduğumu söylemek üzereydim ki Oliver tekrar konuştu.

Ölüm cezasını mühürlüyorum.

"Evet, Lila, ihtiyaçlarım vardı. Kız arkadaşımı becermek
istediğim için özür dilerim sanırım. Her zaman benimle
ilgilenmekten daha önemli işlerin olması benim sorunum
değil," diye hırlıyor ve sesinde beni şaşkına çeviren ani bir
ısırik hissediyorum. "Üniversitede başarılı olduğun için
kendini önemli biri sanıyorsun.

Mükemmel öğrenci, şımarık kız, yanlış yapmayan iyi çocuk.
Ne pahasına olursa olsun her zaman mükemmellik için
çalayan. Bil bakalım ne oldu? Bu ilişkiyi mahvettin. Sen
mahvettin. Umarım kırılğan küçük egon bunu kaldırabilir."

Bu da nereden çıktı?

"Logan'la git, Oliver." Sesim eskisi kadar kendinden emin çıkmıyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum. "Beni yalnız bırak."

"Her neyse," diye geçiştiriyor, konuşurken telefonunda bir şeyler yazıyor. "Sen sadece geleceğini düşünüyorsun. Lila, her zaman küçük kurtarıcı. Her zaman çocuk danışmanlığına girmeye hakkın olmadığını düşünmüşümdür. Sen ayrıcalıklı bir prensessin -sevgi dolu ebeveynler, harika bir çocukluk, eğitime erişim ve diğer her şey. Mücadeleler hakkında ne biliyorsun ki?

Kendinize karşı dürüst olun ve sadece kendinizi önemli hissetmek için çocuklara yardım etmek istediğinizi kabul edin."

Öfke çukuru patlayan bir volkana dönüşür. Ve Sözleri içimdeki kırılğan bir şeyi delip geçmesine, özgüvenimi sarsmasına rağmen bunu görmesine izin vermiyorum.

"Kariyer yapmayı seni istediğimden daha çok istediğim için kendimi kötü hissetmemi sağlamaya çalışman çok hoş." O anki halimi saklayamıyorum.

Tüm vücudum titremeye başladı ama artık umurumda değil.

"Sikerim böyle işi," diyerek beni yerime mıhladı. Benimle hiç böyle konuşmamıştı. "Ve neden aldattığımı merak ediyorsun?"

Yanımdan hışımla geçerken ne kimildadım ne de bir şey söyledim. Kapıya ulaştığında, "Bu saçmalıkla işim bitti" dediğini duyuyorum, sonra da kapıyı duvarları titretecek bir güçle çarpıyor.

Sessizlik etrafımı sarıyor ve acımasız sözlerinin körüklediği kızgınlık alevleri de öyle.

Ben her zaman barışçıl bir insan oldum, çatışmadan vebadan kaçır gibi kaçan biri. Ama bugün?

Bugün, o Lila Callaghan gitti. Beni aldattı.

Suçu bana attı.

Yüzüme karşı

yalan söyledi.

Beni aşağıladı.

Nereye gittiğimi ya da ne yapmak üzere olduğumu fark etmeden ayaklarım hareket etmeye başlıyor.

Muhakemem tamamen kayboluyor, bir ihanet ve utanç havuzuna batıyor.

Hiçbir erkek bana böyle saygısızlık edemez ve bu yanına kâr kalmaz.

Yönlendiricinin fişini oturma odasının duvarından çekip sırt çantamın içine sokuyorum. Burada kalmayı bu kadar çok mu istiyor? Bakalım Wi-Fi olmadan ne kadar dayanacak.

Bakalım bok gibi kokarken ne kadar kalmak isteyecek.

Düşünmüyorum, sadece buzdolabını açıp bugün akşam yemeği için pişirmeyi planladığım balığı alırken harekete geçiyorum. Fedakârlığa değer.

Eski yatak odamıza dalarken zihnim öfkeyle dolup taşıyor. Buruşuk çarşafları görünce midem bulanıyor, bu sabah çıkmadan önce yatağı yaptığımı çok iyi biliyorum.

Odaklan. Onu ve o kızı düşünme.

Kalbime saplanan acıyı bastırarak iç çamaşırı çekmecesini açtım ve kokuşmuş balığı içine attım.

Sonra bavulumu aldım ve banyo eşyalarımı içine atmaya başladım. Neyse ki uzun süredir burada yaşamıyoruz, bu yüzden eşyalarımın çoğu hala ailemde. Toplanacak bu kadar az şey varken, yine de fikirler akmaya devam ediyor.

Diş fırçası tuvalette bitiyor çünkü neden olmasın.

Pahalı kolonyasını ve saç ürünlerini lavaboya boşaltıyorum çünkü canım öyle istiyor.

Telefonunun şarj aletinin kablosunu bir makasla ikiye böldüm çünkü siktir et onu.

Tabaklar, bardaklar ve gümüş takımlar dolaplardan çıkıp Oliver'ın ısrarla atmasını istemesine rağmen hâlâ atmadığı taşınma kutularımızın içinde kayboluyor.

Tüm kıyafetlerimi toplarken aklım otomatik pilotta. Daire mobilyalı olarak geldi, bu yüzden televizyon, kanepeler veya yatak hakkında endişelenmeme gerek yok.

Belki intikam anlayışım çok çocukça -hiç kindar bir insan olmadım, o yüzden biraz paslanmışım- ama yine de sonuçsuz kalmasına izin vermekten iyidir. Keşke daha fazla zarar verebilseydim - başka bir çiğ balık atarak şu anda daha çekici gelemezdi-

ama kira kontratında adımın olduğunu unutamam. Ev sahibimizle başımı derde sokmaya değmez.

Yarım saatten kısa bir sürede her şeyi arabama koymayı başardım. Son eşyaları taşırken göğsüm hala ihanetle yanıyor.

gümüş takımları ve birkaç tabağı bagajıma koydum, bu da neden sonra ne yaptığımı açıklıyor.

On saniye içinde pişman olabilirim ama şu anda intikamın tadı hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

Oliver her zaman bana kirayı ödeyecek kadar parası olmadığından şikayet eder ama arkadaşlarıyla dışarı çıktığı bir Cuma gecesini asla kaçırmaz. Her zaman arabaya binmek ister.

çünkü benzine parası yetmiyor, ama onun evinde ot yakaladım. bir kaç kez. Önceliklerinin nerede yattığı çok açık ve bu kadarı yeter.

Kirayı ya da benzini karşılayamıyor mu? Bu uydurma listeye bir de lastik ekleyelim.

Gökyüzü başımın üzerinde açılıyor, hafif yağmur başıma yapışıyor.

Arabama koyduğum son kutudan bir mutfak bıçağı alıp sağ lastiğine saplarken uzun sarı saçları. Lastik söndü.

Hemen.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, acımasız bir çaresizlik duygusuyla titrerken yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor.

Aman Tanrım, ben ne yaptım?

Suçluluk, öfke ve soğuktan oluşan bir kokteyl iliklerime kadar işliyor. Bu ben değilim. Ben böyle şeyler yapmam.

Ben intikam almam. Başkalarının seçimlerinin beni kontrolümü kaybedecek kadar etkilemesine izin vermem.

Ben bundan daha iyi yetiştirildim, lanet olsun.

Çok geç olana kadar arabanın apartmanımın önünde durduğunu duymuyorum.

Ve çiseleyen yağmurda, şu anda görmem gereken ya da görmek istediğim son adamla göz göze geliyorum.

Oliver'ın harap olmuş lastiğinin yanında dururken hala elimde mutfak bıçağını tuttuğumu söylemiş miydim?

Warlington Üniversitesi'nde profesör ve ailemin yakın arkadaşı olan Reed Abner beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.
Lanet olsun.
"Arabama bin, Lila."

BÖLÜM 3

Reed

TLila Callaghan'la ilk tanıştığım da aslında onunla tanışmamıştım.

Grace, her gururlu ebeveynin yapacağı gibi ilk iş toplantımızda ondan bahsetmişti ama ben pek dikkat etmemiştim. Psikoloji öğrencisi olduğunu fark ettim çünkü ben de psikoloji mezunuyum ama hepsi bu kadar.

Birinci sınıf bir pislik gibi görünme riskini göze alarak, insanlar aileleri hakkında konuşmaya başladığında sohbetlerden uzaklaşmak benim için ikinci doğadır. Ne kadar az ilgili görünürsem ve ne kadar az soru sorarsam, onların da bana özel hayatım hakkında soru sorma ihtimalinin o kadar az olacağını öğrendim.

Havadan sudan konuşmak bana göre değil; hele de ailem söz konusu olduğunda.

Lila Callaghan hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir yıl önce kısa bir süre dikkatimi çekmişti. Bir öğleden sonra sosyal medyada düşüncesizce gezinirken Grace'in gönderisi gözüme çarptı - özellikle de ona bağlı olan makale.

Henüz yirmi iki yaşında elde ettiği büyük başarılarından dolayı kızım la gurur duyuyorum. Sinir bozucu bir anne gibi görünmek ve onu ölümüne utandırmak pahasına, son makalesini paylaşmak istedim - "Çocukluk Çağı Travmasının

Geç Eğitim"- Warlington Araştırma Ödülü'nü kazandı ve Warlington Science Journal'da yayınlandı. Onun babası ve daha fazla gurur duyamazdım!

Ne yaptığımı anlamadan parmağım linke tıkladı. Ve sonra hayatımda okuduğum en çarpıcı akademik yazılardan birine yönlendirildim.

Her satırı taradım, bir sonraki kelimeye, bir sonraki kavrama, bir sonraki sonuca susamıştım. Konuyu ne kadar iyi anladığını anlamak için son sayfaya gelmeme gerek yoktu.

yaşının ve eğitiminin ötesinde.

Lila'nın çalışması çoğu yüksek lisans tezini utandırır.

Beynine olan anlık şaşkınlığıma rağmen tarayıcıyı kapattım ve öylece bıraktım. Grace'le bir sonraki kitabımızı tartışırken ondan hiç bahsetmedim. Lila'nın bilgilerini aramak için de yolumdan sapmadım, çünkü elimde daha acil konular vardı.

Birkaç ay sonra onunla ilk kez yüz yüze görüştüğümde toplam iki kelime konuştuk -merhaba ve Aynı odada ikinci ve üçüncü kez bulunduğumuz gibi.

Her açık dersimde onu görmeme rağmen, bakışlarımdan her zaman kaçındı, varlığımla hiç ilgilenmedi. Nedenini ise hiçbir zaman soracak kadar merak etmedim.

Ama şimdi ilgimi çekti.

Çünkü Grace ve Cal'ın kızı neden lastiği patlamış bir arabanın yanında mutfak bıçağı tutuyor?

"Görüldüğü gibi değil," diye ağzından geçiriyor, gözlerinde endişeli bir parıltıyla.

Etkilenmemiş bir şekilde, kolumu açılmış araba camına dayarken kaşımı kaldırıyorum. "Az önce o lastiğe bıçak sapladığını görmediğimi mi söylüyorsun?"

Boğazı bir yutkunmaya çalışıyor. "Hayır. Bir yanılsama olmalı." Kaşlarım daha da yukarı kalkıyor.

"Peki." Omuzları ağır bir iç çekişle çöküyor. "Bu tam olarak görüldüğü gibi. Ama bilgin olsun, bu konuda zaten kendimi çok kötü hissediyorum. Bunu hak etmediği için değil, ama

çünkü ben böyle şeyler yapmam."

O. İlginç.

"Düzenli olarak arabalara zarar vermediğinizi bilmek güzel."
Bana ters ters baktığında sıırtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Şimdi bıçağı kaldırıyorum," diyor yavaşça
Bagajına doğru yürüyor ve onu bir karton kutunun içine yerleştiriyor. Sanki bir polismişim gibi ellerini görebileceğim şekilde yukarıda tutuyor.

Resmen eğleniyorum.

"Harika. Artık lastiklerim senin bıçaklama dürtülerinden kurtulduğuna göre arabama biner misin?"

Gözleri şüpheyile kısıldı. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü yağmur yağıyor."

"Ben zaten ıslağım," diye işaret ediyor. Gözlerim bir an için nemli tişörtüne kayıyor, sonra kendime kimin ıslak olduğunu hatırlatıyorum.

Ben konuşuyorum. "Ve benim kendi arabam var. Öylece çekip gidebilirim. Aslında, muhtemelen gitmeliyim çünkü, bilirsiniz, lastik."

Çenemi kaşıyorum. "Komik olan ne biliyor musun? Aslında annenle bir sonraki yazısını düzenlemek için bir iş görüşmesine katılmaya gidiyordum.
kitap."

Bakışları daha da şiddetlenir. "Sizi ispiyoncu sanmamıştım, Dr. Abner."

"Senin için Reed." Yolcu kapısının kilidini açtım.
almamaya davet ediyor. "Arabaya bin, Lila. Lütfen." "Hayır, teşekkürler."

Lila ve benimle ilgili olan şey, birbirimizi tanımıyor olmamız. Birbirimizi aramıyoruz, etkileşime girmiyoruz, hiçbir şey yapmıyoruz. Aslında, onun benim en büyük hayranım olmadığı izlenimini ilk kez edinmiyordum. Sadece her zaman göz temasından kaçındığı ve ebeveynleri bize katılmadığında bize asla katılmadığı için değil
Beni akşam yemeğine davet ediyor, ama aynı zamanda her açık konferansına katılıyor ama yine de benimle araştırmam hakkında konuşmayı veya bana herhangi bir soru sormayı reddediyor - tıpkı bugün olduğu gibi.

Benimle arabaya binmekte tereddüt etmesi beni şaşırtmadı. Beni şaşırtan şey, arabamdan inen kişinin ben

olmam, gömleğimin kumaşı tenime yapışırken
yağmur üzerime yağıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi kuşkuyla karışık, göğsüme öyle hızlı bakıyor ki, hareketi hayal ettiğimi sanıyorum.

"Seninle konuşmak istiyorum." Ondan ne kadar üstün olduğuma ya da bunun neden önemli olduğuna odaklanmamaya çalışıyorum.

"Özellikle de neden birinin lastiğini kestiğin hakkında."

Suçluluk duygusu yüzünde parlıyor. "Sanırım biraz aklımı kaybettim." Hafif yağmur yağmaya devam ediyor ama ikimiz de korunacak bir yer aramıyoruz. "Bunu hak ettiğini söylemiştin. Kim o?" Bastırıyorum.

Normal insanlar etrafta dolaşıp başkalarının lastiklerini patlatmazlar - özellikle de destekleyici bir aileye sahip akıllı insanlar- ve ben de nedenini bilmeden buradan ayrılmayacağım.

Lila her an birinin çalılarının arasından fırlamasını bekliyormuş gibi etrafına bakınırken ela gözleri tekrar benimkileri buluyor. "Dr. Abner, gerçekten-"

"Reed," diye kestim sözünü.

Beni görmezden geliyor. "Şu anda bu konuşmayı yapmanın uygun olacağını sanmıyorum."

Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. "Detaylandır."

Gözlerindeki sabırsızlık, sormama gerek kalmadan cevabı bilmem gerektiğini söylüyor. "Çünkü sen bir profesörsün ve ben de bir öğrenciyim. Akademik konular dışında iletişim kurmamamız gerekiyor."

Sesinde tam olarak anlayamadığım bir gerginlik var. "Ben senin profesörün değilim. Teknik konulara girmek istiyorsan, sadece birkaç doktora semineri veriyorum. Çoğunlukla bir araştırmacıyım."

Bunu zaten bildiğini hissediyorum ama tek yaptığı omuz silkmek.

Titrediğinde, yeterince içtiğime karar verdim.

"Hasta olacaksın." Bir fark yaratmayacağını anlayana kadar arabamdan ceketimi almayı düşünüyorum.

Şimdiden sıırıslık olmuştur. "Bana her şeyi anlatmak istemiyorsan sorun değil. Sadece tehlikeydesen ya da biri sana bir şey yaptıysa bana haber ver."

"Ben iyiyim. İyi değilim ama tehlikede de değilim. I..."
Yutkunuyor, kendine sarılıyor. "Erkek arkadaşım. Eski erkek arkadaşım. Beni aldattığını yeni öğrendim, sonra da çok kötü şeyler söyledi ve ben bunu pek iyi karşılamadım. Bu yüzden lastiklerimi bıçakladı ve... başka şeyler yaptı."

"Kötü şeyler mi?" Yankılanıyorum, midem alışılmadık bir endişeyle burkuluyor.

Reddedici bir el sallıyor. "Önemli bir şey değil." "Başka neler yaptınız?"

"İç çamaşırı çekmecesine çiğ balık saklamış ve diş fırçasını tuvalete atmış olabilirim ya da olmayabilirim. Bana kirayı geri ödemiyor, yani teknik olarak bu geri ödeme sayılır. Değil mi? Bu bir suç değil."

"Yine de lastik meselesi olabilir."

Sesi soluğu kesildi. "Beni rapor mu edeceksin?"

Kesinlikle olmaz. Kollarımı kavuşturup duruşumu genişletiyorum. "Eğer hak ettiğini söylüyorsanız, buna inanırım. Ben bir şey görmedim."

Omuzları rahatlayarak çöktü. "Gerçekten mi?"

"Bana bir daha lastik kesmeyeceğine söz verdiğin sürece," diyorum, sesim ciddi. "Stresli zamanlarda duygularınızı kontrol altına almanın ne kadar önemli olduğunu hatırlatmama gerek yok sanırım."

Grace, Lila'nın şu anda danışmanlık alanında yüksek lisans yaptığını söyledi. Bugün farklı görünse de elbette hatırlatmaya ihtiyacı yok.

Yağmur hızlanıyor, neredeyse onun yumuşak sesini bastırıyor. "Bir dakika. Bu beni suçlu mu yapar?"

Ona karşı dürüst olmayı seçtim. "Yaptığın şey vandalizm olarak değerlendirilebilir ama sen bir suçlu sayılmazsın. Sana karşı herhangi bir kanıt varsa suç duyurusunda bulunabilir. Sana hiç kira parası ödemediğini mi söylemiştin? İçimden bir ses lastiği öğrenirse o parayı kesinlikle geri alamayacağınızı söylüyor."

"Ben de beni doğruca karakola göndereceğini sanıyordum." Sesinde bir parça şakacılık var.

"Ben meşgul bir adamım. Ama eminim oraya kendi başına gidebilirsin."

"Elbette. Yola çıkıyorum."

Gülümsemesini bastırmaya çalışarak dudağını ısırtıyor ve ben kendimi başka tarafa bakamaz halde buluyorum.

Ancak boğazını temizlediğinde, ifadesi yeniden ağırlaştığında kendime gelebiliyorum. "Senden bir şey isteyebilir miyim?

değil-"

"Kimseye söylemeyeceğim," diye teminat veriyorum ona, tam olarak nereye varmak istediğini bilerek. "Sen çocuk değilsin ve beni de ilgilendirmiyorsun. Dediğim gibi, ben bir şey görmedim."

Başını kısa ve sert bir şekilde sallıyor. eskisinden daha iyi. Tam ona gerçekten iyi olup olmadığını, benden bir şey isteyip istemediğini soracaktım ki, "Sonra görüşürüz Dr. Abner. Niyetiniz için teşekkür ederim. körlük."

Arabasına o kadar hızlı bindi ki, bana Reed demesini hatırlatacak vaktim olmadı. Zaten fark etmezdi de.

Lila Callaghan iki yıl önce annesiyle çalışmaya başladığımdan beri beni görmezden geliyor. Şimdi durması için bir sebep yok. Ben de onu özellikle istemiyorum - o bir öğrenci, benden on iki yaş küçük olduğundan bahsetmiyorum bile ve arkadaşımın kızı. Onun iyi olduğundan emin olmanın yanı sıra Tamam, o açıkça sıkıntı içindeyken, hiçbir şey beni ona bağlamamalı.

Ve hiçbir şey olmayacak.

BÖLÜM 4

Lila - Şubat

U Bu noktaya kadar hayatım oldukça dramasız geçti. Eskiden kendimi sosyal ya da romantik anlamda en çok strese soktuğum şey şurada burada hararetli bir tartışma olurdu. Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar, gelmiş geçmiş en kötü insana dönüştüm. Ve kendim için üzülüyorum bile çünkü bu hak edilmiş bir unvan.

Geçtiğimiz iki ay bana şunu öğretti: Sizi dibe çekmek için tek bir düşüncesiz ve pervasız karar yetiyor Tamamen.

Oliver aynı gün, diş fırçasını tuvalette bulmadan, mahvolmuş telefon şarj aletini görmeden, kokuşmuş balığı ve diğer her şeyi koklamadan dakikalar önce kesik lastiği öğrendi. Titremeden okuyamadığım öfkeli bir mesajla bana bunu bildirdi.

Oliver: Özel mülke zarar vermenin komik olduğunu mu düşünüyorsun, Lila? Babamın avukatı sizinle irtibata geçecek.

Ama günler ve haftalar geçti ve hiç dava açmadı, en iyi arkadaşım Mariah'nın bunun için çok mantıklı bir açıklaması vardı.

Ona mesajını gösterdiğimde, "Sana iki bin dolar kira borcu varken seni dava etmez," dedi. Reed dışında lastik olayını bilen tek kişi o.

Dr. Abner. Dr. Abner dışında.

"Aslında, bence onu dava etmelisin. Siktir et o asalağı."

Ama vicdan azabım buna izin vermedi.
Bu fikirden hemen vazgeçtim. Artık ailemle yaşamaya döndüğüme göre, paraya ihtiyacım yok zaten. Bunu telafi etmek için fazladan birkaç makale yazarım ve Oliver'ı sonsuza dek unuturum.

Oliver'dan ayrıldıktan üç hafta sonra Tiregate düştü, suçluluk duygusu beni pes ettirdi ve ona tek bir mesaj gönderdim. O her zaman bir yalancı ve hilekâr olacak ama bu benim ne kadar kötü davrandığının sorumluluğunu alamayacağım anlamına gelmiyor.

Ben: Hala bir pisliksin, ama her şey için özür dilerim. Hiç gereği yoktu. Daha farklı davranmalıydım.

Oliver: Her neyse.

Ve işte bu oldu.

Ona karşı olan hislerim onu o kızı öperken yakaladığım anda yok oldu ve bir saniye bile geri gelmedi. Onunla ilişkimin sınırlarını aştığım için korkunç biri olabilirim. özel mülke zarar veriyor, ama yine de ona geri dönmeyecek kadar kendime saygı duyuyorum.

Ayrıca, yapacak daha iyi işlerim var - yani, Aralık'taki mezuniyetten önce yeni bir staj bulmak.

Şimdi, Oliver'ın lastiğini mahvettikten on hafta sonra - ailemin hâlâ bilmediği eğlenceli bir gerçek - en sahte gülümsememi topluyorum ve içten içe ölmüyormuşum gibi davranıyorum.

Gerçekten düşünürsem, bu bir yetenek. Hatta bir sanat.

Çünkü tek yapmak istediğim eve gitmek, kendimi kalın bir battaniyenin altına gömmek ve komşularım kaçınılmaz olarak polisi arayana kadar saatlerce ağlamak çünkü "Yan tarafta kim öldürülüyor ve biraz sesini kısabilirler mi?" Akli dengesi yerinde, sohbet edebilen bir kız olduğuma dünyayı ikna etmek neredeyse imkansız bir görev haline geliyor.

Ve beni dünyada en çok seven ve avuçlarının içi gibi tanıyan insanlar olan ailem sadece birkaç adım ötede olduğunda, riskler daha da artıyor.

Bu geceyi onlar için mahvetme.

"Annen olağanüstü bir kadın," diyor Clarissa, Cassandra ya da muhtemelen Callista, üzerimizdeki sönük altın ışıklardan daha parlak bir gülümsemeyle. Gala mekânının her tarafına yayılmış olan bu ışıklar, takdir edemeyeceğim kadar endişeli olduğum güzel bir parıltı yayıyor.

"Teşekkür ederim" derken içtenlikle söylüyorum, çünkü anneme dünyadaki herkesten daha çok hayranım. İçten içe öldüğümü söylemiş miydim?

Oliver'ı özlediğimden değil, gerçekten değil. Ama geleceğim belirsiz, ona yaptığım şey için hala kendimi kötü hissediyorum çünkü bu ben değilim ve belki de...

Beni iyi tanıyordu ama yine de danışmanlık almaya hakkım olmadığını düşünüyordu. Ya haklıysa?

Ulusal Kitap Ödülleri töreninin yapıldığı salon bu gece yüzlerce konukla dolup taşıyor ve ben çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Gerekirse ağlamak için eve dönene kadar bekleyin.

Bir dakika önce yanıma gelen orta yaşlı kadın -elinde şarap kadehi, pembe altın rengi bir elbise giymiş ve kendini annemin yayınevinde çalışan reklamcılardan biri olarak tanıtıyor- elini çıplak koluma koyuyor ve "Bana yüksek lisans için çalıştığını söyledi.

danışmanlık ve çocuklarla çalışmak istediğinizi söylediniz. Doğru mu anladım?"

Bir elimi siyah elbisemin dar kumaşında gezdirerek ona "Evet, bu yılın sonunda mezun oluyorum" diyorum.

Belki de bulamam, eğer staj bulamazsam.

Bir aptal olduğum için gençlik danışmanı olma hayalime veda etme düşüncesi göğsümün oyulduğunu hissetmeme neden oluyor.

"Sen de en az annen kadar zekisin." Clarissa-Cassandra-Callista ışınlanıyor ve ben başka bir şey düşünemiyorum.

Ona tekrar teşekkür etmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Belki bir başkası da insanlar tarafından sürekli anneleriyle kıyaslıyorlar ve ben de bunu anlıyorum. Ama benim için, onun kadar inanılmaz biri olarak görülmekten daha büyük bir onur olamaz. Son eğitici çocuk kitabı, kitap dünyasının en prestijli ödül töreninde Yılın Çocuk Kitabı ödülünü kazanan annem.

Grace Callaghan ile karşılaştırılmak hiç de acı vermiyor. Aksine, kendimi sık sık onunla aynı kefeye konulmayı hak edip etmediğimi sorgularken buluyorum.

Annem olgunlaşmamış bir erkek arkadaş için hayalindeki stajyerlikten asla vazgeçmezdi, yani hayır.

Bu pamuk topları ne zaman boğazıma takıldı?

Clarissa-Cassandra-Callista'nın dudakları kıpırdamaya devam ediyor ama kulaklarım çınlıyor ve beynim tek bir kelimeyi bile işlemiyor.

"Lila. İşte buradasın."

Tanıdık bir elin koluma dokunması beni yeryüzüne indiriyor. Çoğunlukla.

Ve Clarissa-Cassandra-Callista'nın gülümsemesi yanımdaki annemi görünce daha da genişliyor. "Grace! Tatlım, ne harika bir başarı. Bunu defalarca söylediğimi biliyorum ama seninle böyle özel bir projede çalıştığımız için kendimizi çok şanslı hissediyoruz."

"O zevk bana ait, Clarisse." Demek adı buymuş. "Bu akşam yemeği partisi de inanılmazdı. Benim için bir rüya gerçek oldu. Herkes harika vakit geçiriyor."

Suçluluk duygusu çirkin pençelerini göğsüme batırıyor ve onu parçalıyor.

Çünkü hayır, hiç de iyi vakit geçirmiyorum ve bu beni daha da kötü hissettiriyor.

Kitaplarının bu kadar ilgi görmesi ve övgü alması annemin planları arasında yoktu ama aldığı sevginin her zerresini hak ediyor. Ve ben bunu onunla ve babamla birlikte kutlamak için -en azından duygusal olarak- burada değilim, bu da beni berbat bir evlat yapıyor.

Toparlan.

Annem ve Clarisse hâlâ sohbet ediyorlar ama annem kolumu sıkıp "Lila'yı bir süreliğine almamın sakıncası var mı?" diyene kadar ne konuştuklarına dair en ufak bir fikrim bile yok.

"Hiç de değil. İkinizi de görmek çok güzeldi."

Bir dakika sonra onu kalabalık bara kadar takip ediyorum. Akşam yemeği partisi bir şeyler içip kaynaşmaya dönüşmüştü, ki bu benim için sorun değildi ve hatta Sadece iki aydır kalbime yapışmış olan endişeden kurtulabilirdim.

"Bu surat da ne böyle, Li?" Annemin gözlerindeki endişe mideme bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum. İki mama sandalyesi çıkarıp oturmamızı işaret ediyor. "Bütün gece garip davrandın. Aslında haftalardır. Seni rahat bırakmak istedim ama belli ki daha iyi değilsin. Ne oldu tatlım?"

Önemli değil anne. Sadece çığlık atıp ağlamak istiyorum çünkü beni aldatan eski sevgilim her zaman şımarık olduğumu ve danışman olmaya hakkım olmadığını düşündüğünü söyledi. Lastiğini kestiğim için vandal olduğumu ve beni dava etmekle tehdit ettiğini de söylemiş miydim?

Onun yerine "Ben iyiyim," diyorum ki bu çok daha güvenli.

"Lila." Bana bir bakış attı. "Bana gerçeği söyle lütfen. Oliver hakkında mı?"

Ailem hile yapıldığını biliyor ama o gün olan başka bir şeyden haberleri yok.

Ona söyleme. Gecesini mahvetme.

Ama zihin okuyabildiğine yemin ettiğim gözleriyle bana öyle bakıyor ki ona bir şey vermem gerektiğini biliyorum.

Yalancılardan nefret ederim. Onlardan tüm kalbimle nefret ediyorum, bu yüzden, bir şekilde

"Sadece tezim konusunda stresliyim, hepsi bu." derken kendimden de nefret ediyorum.

Bana öyle bir bakıyor ki, saçmalıkları anladığını belli ediyor. "Sen 4.0 alan bir öğrencisin, Li. Neden endişeleniyorsun ki? Bu iş sende."

Tamamen sahte olmayan derin bir iç çekiyorum. "Ya yeterince iyi değilse?"

Annem sanki onu kişisel olarak rencide etmişim gibi kaşlarını çatıyor. "Eğer senin tezin yeterince iyi değilse, kimin olacak? Mükemmel bir not ortalaman, sayısız yayınlanmış makale yazma deneyimin, dört müfredat dışı danışmanlık dersin, gönüllü deneyim..." Ellerimi avuçlarının içine alırken kaşları çatılıyor. "Ve en önemlisi, yaptığın işe tutkuyla bağlısın. Neden kendinden bu kadar şüphe ediyorsun? Ne kadar zeki olduğunu göremiyor musun?"

Gözlerimin arkası yanmaya başladı. Zaten kendi iyiliğim için fazla duygusalım, kendimi fazla savunmasız hissediyorum ve şimdi annem bunu mu söylüyor?

"I..." Ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Çünkü hayır, ne kadar zeki olduğumu göremiyorum. Akademik sonuçlarım ne derse desin, bunu hissetmiyorum. Zeki bir insan benim gibi aklını kaybetmez.

Sağ tarafındaki bir şey annemin dikkatini çekiyor ve aniden birine el sallamaya başlıyor. Muhtemelen benim Baba, bu yüzden gözümü kucağımdan ayırmıyorum, çünkü dizime kadar uzanan elbisemin siyah kumaşına odaklanırsam belki gözyaşlarımı tutabilirim.

"Reed. Bana bir iyilik yapar mısın?" diye başladı ve kalbim durdu. "Lütfen kızım ile biraz mantıklı konuşabilir misin?"

Belki başka birinden duyarsa sonunda inanır."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Anne, ben-"

Ama artık sandalyesinde değil. Yürürken izliyorum Dr. Abner'a. Pahalı görünen takım elbisesi ona biraz fazla yakışmış. Kalabalığın gürültüsünden ne konuştuklarını anlayamıyorum.

Dövmeli bir elin ağırlığı ve babamın kusursuz sesi yüz hatlarımı

yıldırımdan daha hızlı daha az depresif bir şey. "Her şey yolunda mı, küçük güneş ışığım?"

Babam bana karşı hep korumacı olmuştur. Aslında üçümüzü de. Beni, annemi ve Maddie halamı.

Büyükannemin alkol sorunları nedeniyle bizimle birlikte. Herhangi birimizin ağladığını görmenin ona fiziksel olarak acı verdiğini söylüyor, bu yüzden şu anda onu üzmem isteyeceğim son şey.

Onlara aldatmadan bahsettiğimde annem ve benim onu Oliver'ı öldürmemeye nasıl ikna ettiğimizi hâlâ bilmiyorum.

Ona yalan söylemek de anneme yalan söylemek kadar korkunç geliyor, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Seni bir süredir görmedim. Neredeydin?"

"Reed ile dışarıdaydım. Burada çok fazla insan var."

Kalabalık ortamları pek sevmez ama annem için çaba sarf eder. O da parti ortamlarından hoşlanmıyor ama işi onu ağ kurmaya zorluyor ve bunda da çok başarılı.

Reed'in -Dr. Abner, lanet olsun, Reed değil- babamla takılması mantıklı çünkü ikisi de sessiz, içine kapanık adamlar. İçeride dönük doğaları muhtemelen onları bu kadar yakın arkadaş yapan şey, ki şu anda bunu düşünmememe gerek yok.

Özellikle de söz konusu adam kendini annemin oturduğu sandalyeye bıraktığında.

Babam omzumu sıktı. "Annen ve ben buralarda olacağız." Ve çekip giderler.

Dr. Abner uzun, kaslı bacaklarını önünde açıyor. Takım elbise pantolonunun koyu renkli kumaşı çıplak tenimi sıyrıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Bu benim en sevdiğim suçlu değil mi?"

Bakışlarının yoğunluğundan korunmak için kollarımı kavuşturmayı düşünüyorum ama fark ettiğim anda bırakıyorum.

Göğüslerimi yukarı itmek bir profesöre vermek istediğim mesaj değil.

"Çok uzun suçlu tanıdıklar listenizin en başında olduğumu bilmek güzel," diye karşılık veriyorum.

Dolgun dudakları tehlikeli derecede yakışıklı bir sırıtışa dönüşüyor. "Bir numaralı yeri başkasına vermem."

Bakışlarımı onun kahverengi saçlarına, kısa kirli sakalına ya da belirgin çenesine değil, ileriye doğru yönlendirmeye çalışıyorum. Çünkü neden ailemin arkadaşına, benden on iki yaş büyük bir adama açıkça bakar mıydım? Lütfen.

"Annen tezin için endişelendiğini söyledi ama o da ben de buna inanmıyoruz. Peki, ne oldu?"

Sanırım duygularınızı ünlü bir danışmandan saklamaya çalıştığınızda böyle oluyor - yakalanıyorsunuz.

Ama babamın sadece ela gözlerini değil, iflah olmaz inatçılığını da miras aldığım için, "Sadece mezun olmak ve iyi bir tez yazmak konusunda stresliyim" diyorum.

Benimle bu konuşmayı yapmayı kabul etmesi garip geliyor. Birkaç yıldır annemle birlikte çalışıyor ama hiç konuşmamıştık. En azından Tiregate'e kadar.

Belki de onu görmezden geldiğim içindir?

Ardından dudaklarından dökülen iç çekiş yorgun bir sese benziyor. "Gençlik danışmanı olmak için çalışıyorsun. Bilmen gerekir ki

Duygularınızı bastırmak çözüm değildir."

Bunu biliyorum. Annem istediği için burada olduğunu da biliyorum, kalbinin iyiliğinden dolayı değil. Kafamda olup biten diğer her şeyin üzerine bir de yük gibi hissetmek tabutuma çakılan son çivi olabilir.

Elimden geldiğince dengeli bir şekilde, yüzüstü düşmemek için elimden geleni yaparak aptal bar sandalyesinden iniyorum. Topuklularıma rağmen hâlâ karınca boyundayım.

"İlginiz için teşekkür ederim ama sizi sorunlarımı dinlemeye zorlamak istemiyorum. Eminim gidecek daha iyi yerleriniz vardır."

Büyük, sıcak eli dirseğimi yakalıyor ve kalbim çarpıyor. "Otur lütfen. Burada olmak istediğim için buradayım. Sadece konuşalım."

Sert sesi daha mı yumuşak geliyor, yoksa bir şeyler mi duyuyorum?

Muhtemelen ikincisi olduğunu düşünerek, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim" diyorum.

Burada, bazılarının Warlington Üniversitesi ile bağlantısı olan çok fazla insan var. Sadece bir kötü-dedikodu çıkarıp kariyerimi daha başlamadan mahvetmeye niyetli biri.

Elini dirseğimden indirdiğinde tenim aniden soğuyor.

"Gerçekten istiyorsan gidebilirsin. Seni burada rehin tutmuyorum, Lila. Ama içini kemiren bir şeyler olduğunu söyleyebilirim, belki de ailenin bilmesini istemediğin bir şey -Sorun değil. Eğer istersen dinlemek için buradayım. Eski sevgilinle bir ilgisi var mı?"

Etrafımızdaki hoparlörlerden gelen hafif müzik, kalabalığın uğultusuyla birlikte beni içine alıyor ve başım dönüyor.

Oliver'ın benim çok fazla ihtiyacı olan çocuklara yardım etme ayrıcalığı beni bu kadar etkilemişti ama ona güveniyordum. Evet, onunla eğlenceli şeyler yapmamı istiyordu ama aynı zamanda kariyerimi destekliyor ve bana moral veriyordu. İki yıl boyunca numara mı yaptı?

"Konuşmak ister misin?" Dr. Abner tekrar soruyor ama gerçekten dinlemiyorum.

İntikam gözümü kör etti ve Oliver biraz hak etmiş olsa da çok pişman olduğum bir şey yaptım.

Ağzımdan "Eve gidip somurtmak istiyorum" cümlesi çıkıyor.

Daha dik oturuyor, 1.80'lik boyundan bile daha iri ve uzun görünüyor. "Sanırım konuşmak sana daha iyi gelecektir. İsterseniz size biraz su söyleyebilirim."

Başımı istediğimden daha az sallıyorum, sesim de öyle. "Lütfen."

Bir garsonu çağırdı, o da hemen önümüze iki küçük şişe su koydu, yanında da buz küpleri olan iki bardak ve her birine bir dilim limon. Önce Dr. Abner benimkini doldurdu, ben de bir yudum aldım.

Kendininkini içmiyor. Onun yerine kolunu barın üzerine koyup bana bakıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Yutkunuyorum. "Hayır."

"Tamam. Konuşmaya hazır olduğunda buradayım."

Oh, o iyi biri. Annemin neden onunla çalışmak istediğini anlamak çok kolay; sabırlı, açık, güvenilir.

Ben çocuk değilim ama onun danışmanlık sihri benim üzerimde yine de işe yarıyor. Çünkü "Eski sevgilimle ilgili" demeden önce iki dakika bile geçmiyor.

"Kirayı ödemeyen aynı adam, değil mi?"

İç çekişim yorgunluktan başka bir şey değil. "Sadece bir eski sevgilim var, yani evet. Bu o olabilir."

Oliver'ın ne kadar yalancı olduğunu daha önce nasıl göremedim? Belki de önemli hiçbir konuda yalan söylemediği içindir,

Büyük bir şey. Arkadaşlarıyla bir bara gittiğinde, kız arkadaşlarının orada olduğundan hiç bahsetmezdi çünkü kendi deyimiyle, benim ona kızmamı istemezdi.

başka kadınlarla takılıyordu. Mesele şu ki, ona bunu yapamayacağını hiç söylememiştim. Kavgaya etmek istemediği için benden bir şeyler sakladığını söyledi. Bu yüzden sinirleneceğimi düşündü, bu yüzden çatışmadan kaçınmak ve barışı korumak için yalan söyledi.

Çok aptalım.

Yüzümün önünde kırmızının her tonundan bayraklar dalgalanıyordu ve ben gözlerimi kapadım.

Çünkü daha kolaydı. Çünkü daha az acıtıyordu. Çünkü ben idealist bir korkağım.

"Havalandırmaya ihtiyacın var mı?" Dr. Abner yalnız olmadığımı hatırlatarak soruyor. "Aldatıldığınızı nasıl öğrendiniz?"

Homurdanıyorum. "Sonsuz bir sabrın ve dramatik bir zevkin mi var?"

"Neye ihtiyacın varsa."

Belki de bana neden bu kadar iyi davrandığını sorgulamalıyım, ama dürüst olmak gerekirse? Bugün kalbim uyuşmuş gibi hissediyorum. "Annemin iş arkadaşına ve benimle konuşmaya çalışan adama iki yıl boyunca kaçınmak" kararını sorgulanabilir kararlar listeme ekledim.

Derin, titrek bir nefes aldım ve her şeyi dışarı bıraktım.

Bir kere bile sözümü kesmedi. O yoğun gözler yüzümden hiç ayrılmıyor ve onun bakışlarını tutmanın

Mide, korkunç hissettirmeyen garip şeyler yapar.

"Hemen ayrıldım ve o da bana Haksızlık," diye bitiriyorum beni onun lastiğini mahvetmeye iten şeyi açıklamayı bitirdiğimde. Parmaklarım boynumda asılı olan kolyeyi buluyor - ailemin bana bir çiçek için verdiği tek bir altın çiçek.

On altıncı yaş günümde hiç çıkarmadığım. "Tek seferlik bir hata olduğu için bunu halledebileceğimizi söyledi."

Muhtemelen birinin bana söylediği en aşağılayıcı şeylerden biri olan bu şeyi ona neden söylemek üzere olduğumu bilmiyorum, ancak bu noktada, öz-sevgim oldukça yok.

İşte başlıyoruz.

"Bunun için beni suçladı." Sesim sessiz, uysal çıkıyor ve Oliver'ın bana bunu yapmasına bu kadar çok izin verdiğim için nefret ediyorum.

aylar sonra. "İhtiyaçları olduğunu ve benim bu konuda ona her zaman yardımcı olmadığımı söyledi."

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Lila?"

Sadece omuz silkiyorum ve limonlu suyumdan bir yudum daha alıyorum.

Birkaç dakika sessiz kaldık, partinin gürültüsü etrafımızı sarmıştı, sonra o derin sesiyle şöyle dedi: "Ona saçmalıklarını söylediğin için cesurdun ve Bunu bilmeni istiyorum. Ayrıca onun yaptığı seçimlerden dolayı suçlanamayacağını da bilmeni istiyorum. Yaptığın ya da yapmadığın şeylerin seni aldatmasına neden olduğunu söylemeni istemiyorum çünkü bu doğru değil. Bu onun seçimiydi."

"Onun hatası olduğunu biliyorum. Ama belki ben olsaydım-" "Kesinlikle olmaz, Lila. O konuya girme bile."

"Başka bir şey daha var." Zaten tüm dramalarımın onu rahatsız ediyorum, biraz daha ne olabilir ki? "Birkaç ay önce, gençlik danışmanı adayları için bir çocuk kampında yaz stajı fırsatı gördüm. Ben de Gerçek danışmanların gözetimi altında çalışma ve çocuklara yardım etme şansım vardı ama bunun yerine ne yaptım biliyor musunuz?"

Cevap vermiyor.

"Oliver'a bundan bahsettim ve o da çok çalıştığımı söyledi.
Benimle bir yaz geçirmeyi hak etti. Biz sadece genciz.

Bir kere dedi. Ben de bir aptal gibi stajı reddettim. Mezun olduktan sonra hayalimdeki işe girme şansımı artıracak bir fırsattan vazgeçtim. Ama mesele şu ki, önümüzdeki Aralık ayında mezun olmadan

bir staj yaptım - eminim üniversitenin politikasını biliyorsunuzdur - ve bir tane bulamıyorum. Sanırım lastik parçalayan bir vandal olduğum için böyle oluyor."

Yüzümü ellerimin arasına saklıyorum, bu sırada rimelimi bulaştırıp bulaştırmadığımı umursamıyorum. Dışarıda da berbat bir halde olabilirim.

"Gençlik danışmanı olmak istiyorsun çünkü Anne?" diye sordu. Ne kadar aptal olduğuma dair bir yorum yok.

"Kısmen, evet." Boğazıma tırmanan duyguları yutkunarak geri çekiyorum. "Annem... Çok şey yaşadı. Teyzem de öyle,

Ben de öyle. Onlar iyi bir ruh sağlığı hizmetine erişim sayesinde ihtiyaç duydukları yardımı aldılar ve ben de rehberliğe ihtiyaç duyabilecek çocuklar için o kişi olmak istiyorum. Ama bundan daha fazlası var. Her zaman şöyle hissetmişimdir..."

Saniyeler geçip de kelimeler dökülmeyince, bacağını benimkine doğru itiyor. Samimi bir jest. Şaşırdım ama rahatsız olmadım. "Ne gibi?"

"Her zaman gençlik danışmanı olmak için doğduğumu hissettim. Tıpkı diğerlerinin aileme yardım ettiği gibi çocuklara yardım etmek için." Ben bir burnumdan derin bir nefes aldım. "Ama kendimi kaybettim ve karakterime hiç uymayan bir şey yaptım. Size önemli bir şey gibi görünmeyebilir ama ben kurallara uyan biriyim. İnsanların lastiklerini kesmem."

Ben bu kadar dağınırken çocuklara sağlıklı olmayı nasıl öğretebilirim?

Dr. Abner o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki beni duymadığını düşünmeye başlıyorum, ama sonra "Çocuklarla çalışmak istiyorsan ve staj bulamıyorsan, ilgilenirsen staj yapabileceğin bir gençlik merkezinin yönetim kurulu üyesiyim" diyor.

Bir, iki kez göz kırpıyorum. "Aynı zamanda bir gençlik merkezinde yönetim kurulu üyesi misin? Psikoloji Doktoru, araştırmacı, ortak yazar ve daha neler neler yetmez mi?"

Omuzları inip kalkıyor. "Birçok ilgi alanım ve harika organizasyon becerilerim var. Hepsini yapabilecekken neden kendimi tek bir kutuya sığmaya zorlayayım ki?"

Yeterince adil. Keşke bende de o seviyede bir özgüven olsaydı. "Teklifiniz için teşekkür ederim, gerçekten, ama ben... bilirsiniz, bana bir şeyler verilmesini istiyorum."

O kalın kaşlar bir çentik oluşturuyor. "Ben takip etmiyorum." "Başkasının yerini almak istemiyorum çünkü

Ailemi tanıyorsun. Ya da berbat durumda olduğumu düşünüp benim için üzüldüğün için. Ben öyle biri değilim."

Yüzündeki ifade hiç de etkilenmişe benzemiyor. "Şu anda yeterli personelimiz yok, bu yüzden kimsenin yerini almayacağınıza emin olabilirsiniz." Bu sözler karşısında midem bulanıyor. "Ben yönetim kurulu üyesiyim ama işe alımları ben yapmam. Bundan müdürümüz Haniyah sorumlu.

Ayrıca bir özgeçmiş kontrolünden geçmeniz ve parmak izi tasdik kartı almanız gerekecek; bu iki şeyi size öylece veremem."

Harika, şimdi kendimi bencil bir aptal gibi hissediyorum.

"Adı Warlington Gençlik Merkezi, Ana Cadde'de," diye devam ediyor. "Annen orayı birkaç kez ziyaret etti. sana yol gösteririm. Ama baskı yok. Gençlik danışmanı olmak istediğin için sana bir teklifte bulunayım dedim. Yaz stajı yapmıyoruz ama ilgilenirsen Ağustos ayından itibaren bir şeyler ayarlayabiliriz."

Her ne kadar iyilik kabul etmekten kaçınmam gerektiğini bilsem de -özellikle de ondan- ilgimi çektiğini inkâr edemem. "Ne tür faaliyetlerde yardımcı olabilirim?"

O büyük ellerini takım elbisesinin koyu renkli kumaşında gezdiriyor, düzeltiyor. Ellerin ne kadar büyük olduğuna neden odaklandığım, asla üzerinde durmak istemediğim bir şey.

"Bunu üniversitedeki staj danışmanınızla görüşmeniz gerekecek, ancak esas olarak klinik ve

idari işlevler, gözetimli danışmanlık seansları, raporlama, atölye çalışmalarının ortak organizasyonu gibi şeyler."

Kulağa tam bana göre geliyor. Gerçekten öyle.

Başka bir şey bulacağım. Diğer seçeneklere bakmak için hala zamanım var.

Peki ya ben? Aralık ayında yaz stajlarına başvurmam gerekiyordu, bu yüzden onlar masadan kalktı. Ve ben O zamandan beri başka seçeneklere bakıyorum, ancak Warlington'da gençlik danışmanlığı stajları nedense çok az ve başka bir yere seyahat etmeyi göze alamıyorum.

Kabul edemem. Diğer öğrenciler, tesadüfen annemin yakın arkadaşı olan Reed Abner'in yanında staj yaptığını öğrenirse ne olacak?

İç sesim haklı. Kabul etmek sorumsuzluk olur, yıllardır kaçınmaya çalıştığım şeye ters düşeceğinden bahsetmiyorum bile.

Başka bir yerde yapabileceğim bir staj için itibarımı riske atmaya hazır mıyım?

Onun yakıcı bakışları altında su bardağımı bitiriyorum. Hala kendi bardağına dokunmadı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

Şaşkınlıkla kendimi ona içtenlikle başımı sallarken buluyorum. "İyi olacağım. Staj teklifiniz için teşekkür ederim."

"Konuşmak istersen beni nerede bulacağımı biliyorsun." Ona gülümsüyorum, dudaklarım gergin ve gergin.

Neden Dr. Abner içinde bulunduğum tünelin ucundaki feneri tutuyor?

BÖLÜM 5

Lila - Mart

| Denedim. Gerçekten denedim.
Son birkaç haftadaki çabalarımın rağmen,
ne zaman bir staj teklifiyle karşılaşsam
gençlik merkeziyle karşılaştırarak. Ve böylece cazibelerini
kaybettiler.

Warlington Üniversitesi'nin staj konusunda çok katı bir politikası var; öğrenciler yüksek lisans programlarından mezun olmak istiyorlarsa uygun bir staj bulmak ve tatmin edici sonuçlar almak zorundalar. Dolayısıyla, staj yapmadan, sonunda pes edip gençlik merkezine e-posta göndererek daha fazla bilgi isteyene kadar endişe beni yiyip bitirdi.

Yine de reddedebilirim ama yüz yüze araştırma yapmaktan zarar gelmez.

Warlington Gençlik Merkezi, Ana Cadde'ye yakın sakin bir sokakta, kırmızı tuğlalı, siyah çatılı, tarihi bir evde oturuyor. beyaz pencereler. İki katlı binaya hızlıca bir göz attığımda Arabamdan bakınca devasa bir bina olduğunu fark ettim. Arkada bir oyun alanı mı var?

Annemin bana daha önce mesaj attığı adresi iki kez kontrol ediyorum ve burası olduğunu teyit ediyorum. Nabzım hızlanarak arabamdan çıktım ve otoparkın karşısındaki ana binaya doğru yürüdüm. Giriş. Kapı kilitli ama içeriden gelen ışığı görebiliyorum.

Dr. Abner yok ama.

Umalım da öyle kalsın.

Sağ tarafımdaki kapı ziline basıyorum ve resepsiyon masasının arkasından yaşlı bir kadının kafasını kaldırıp bana bakmasına neden oluyorum. Bir dakika sonra bir düğmeye basıyor ve kapı açılıyor.

"Merhaba canım. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor, ayağa kalkarken başörtüsünü düzeltiyor. Gülümsemesi sıcak, gözleri nazik ve sesinin rahatlatıcı tınısı beni anında rahatlatıyor.

Ben de gülümsüyorum. "Merhaba, ben Lila Callaghan. Geçen hafta size Warlington'daki staj fırsatıyla ilgili bir e-posta göndermiştim. Üniversite mi?"

Gözleri tanıyarak genişler. "Tabii ki! Ben Haniyah, Warlington Gençlik Merkezi'nin müdürüyüm. Seninle tanışmak çok güzel, Lila. Resepsiyona bakması için birini getireyim, sonra ofisimde konuşuruz."

Birkaç dakika sonra Haniyah'ı iyi aydınlatılmış bir koridorda takip ediyorum.

"Bu yıl maksimum kapasiteye ulaştık. Kırk çocuk! Buna inanabiliyor musunuz?" Işıldıyor, konuştuğunda tutkusu bana da yansıyor. "Beş yaşından on sekiz yaşına kadar olan çocuklara hizmet veriyoruz. Spor etkinlikleri, sanat dersleri, kitap kulübü toplantıları ve daha pek çok etkinlik düzenliyoruz. Ekstra yardıma ihtiyaç duyarlarsa ev ödevlerine de yardımcı oluyoruz. Hava güzel olduğunda da bol bol açık havada oyun işbirliği yapar."

"Kulağa harika geliyor," diyorum dürüstçe. "Duvarlardaki çocuk çizimlerine bayıldım. Buranın çok sevilen bir yer olduğu belli. yer."

Haniyah bana minnettarlık ve nezaket karışımı bir ifadeyle bakıyor. "Gerçekten de öyle, bunun için ne kadar minnettar olsak azdır." Koridorun sonundaki bir kapıyı açıyor. "Biz geldik. Oturun lütfen."

Ofisi küçük ama rahat - sağımda küçük bir şömine, solumda büyük bir kitaplık ve önünde kalabalık bir masa çift pencere. Aromatik mum göremiyorum ama burası taze keten ve limon kokuyor.

O masanın arkasındaki yerini alırken ben de kendimi masasının önündeki iki sandalyeden birine bırakıyorum.

"Size tüm staj gerekliliklerini anlattığım sıkıcı kısma geçmeden önce, bana biraz kendinizden bahsedin. Burada staj yapmak istemenin sebebi neydi?"

Yeterince staj ve gönüllülük yaptım. Bunun doğaçlama, gayri resmi bir mülakat olduğunun farkındayım. Her ne kadar böyle durumlarda gergin hissetmeye meyilli olsam da, Haniyah'ın varlığı ve içeri girdiğim andan itibaren burada hissettiğim iyi duygular sinirlerimi dizginlememe yardımcı oldu.

Ona dürüst bir açıklama yaptım. "Her zaman başkalarına yardım etmek için güçlü bir çağrı hissettim. Özellikle de çocuklar. Aralık ayında danışmanlık yüksek lisansımdan mezun oluyorum ve planım Tüm niteliklerimi kazanır kazanmaz gençlik danışmanı olacağım."

"Bu takdire şayan" diyor. "E-postanıza eklediğiniz özgeçmişinizi ve motivasyon mektubunuzu inceledim ve akademik geçmişinizden gerçekten etkilendiğimi söylemeliyim. Bu kadar genç bir kadın için inanılmaz yeteneklisiniz. Bana geçen yaz kadın sığınma evindeki gönüllülük deneyiminizden biraz daha bahsedebilir misiniz?"

Sonraki yirmi dakika boyunca Haniyah ve ben farklı toplum gruplarıyla çalışma zamanlarımız hakkında hikayeler paylaştık. Bu bir röportaj gibi değil, daha çok bir arkadaşla kahve içerken yapılan sıradan bir sohbet gibi geliyor.

Bana sosyal hizmet uzmanı olarak geçmişinden bahsediyor, ve bu gençlik merkezinin müdürü olmanın nasıl uzun vadeli bir hedef olduğunu ve sonunda bunu başardığını anlatıyor.

Ve sonra, ayıldı.

"Sana karşı dürüst olacağım, Lila." Ellerini masasının üzerinde birleştirmiş, dikkatle bana bakıyor. "Warlington Gençlik Merkezi için harika bir seçim olacağını düşünüyorum. Eğer benimle Duygularınızı paylaşırsanız, size staj hakkında daha fazla bilgi vermekten mutluluk duyarım, böylece bu konuda düşünebilirsiniz. Yine de baskı yok. Buradaki herkesin yüzde

yüz kararlı olmasını istiyoruz,

Yani herhangi bir şüpheniz varsa, hayır diyebilirsiniz. Bunu kişisel olarak algılamayacağız."

Sandalyemde kayıyorum, kalbim çatılardan buranın benim için doğru yer olduğunu haykırmak için ağlıyor.

Ben yürüyen bir çelişkiyim. İki yıldır ondan kaçıyordum ve aniden bir gençlik merkezinde staj yapmak istedim. Yönetim kurulu üyesi mi? Buradaki rolü halktan gizli değil, peki ya insanlar benim burada stajyer olduğumu öğrenip konuşmaya başlarsa?

Haniyah'ın stajyerlerden sorumlu olmasıyla ilgili söyledikleri her şeyin yolunda gideceğini düşündürüyor. Çünkü eğer o benim doğrudan amirim değilse, yüksek lisansındaki diğer öğrenciler burada olma ayrıcalığını kötüye kullandığını söyleyemezler.

Değil mi?

"Peki, ne olacak?" Haniyah dudaklarında bir gülümseme fısıltısıyla soruyor.

Söyle. Cesur ol.

"Bu düşüncüyü kesinlikle paylaşıyorum," diyorum ona içtenlikle. "Staj hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim. Bu fırsat için çok teşekkür ederim."

"Bu tam da duymak istediğim şeydi." Işıldıyor. "Pekâlâ, işe koyulalım. Söz veriyorum çabuk olacağım. Çok fazla vaktinizi almak istemiyorum; yüksek lisans öğrencilerinin ne kadar meşgul olduğunu biliyorum."

Var mı? Yüksek lisans yapan çocukları ya da yeğenleri var mı? Merak ettiğimi düşünmesini istemediğim için sormuyorum ama merak ediyorum.

Haniyah bilgisayarının ekranını çeviriyor, böylece az önce açtığı uzun belgeyi görebiliyorum.

"Bu size daha sonra e-posta ile göndereceğim staj rehberi Bugün evde inceleyebilirsiniz" diye açıklıyor. "Ancak temel unsurlar şunlar: Ağustos ayından itibaren üç ay üst üste staj yapmak, ilk ay en az on saat ve ikinci ay on altı saat sahada çalışmak.

Kalan iki kişi de haftalık denetimlere ve toplantılara katılacak. Hepsi bu kadar."

"Kulağa hoş geliyor. Benim rolüm ne olacak?"

"Çocuklarla grup ve bire bir seanslarda süpervizörünüzü gölgeleyerek başlayacak ve onlara raporlarda ve atölye çalışmalarında yardımcı olacaksınız." Konuşmaya devam ettikçe, kulağa tam bir rüya gibi geliyor. "Sonra, sizi yeterli gördüğümüzde, çocuklarla kendi başınıza olacaksınız. Elbette bu seanslar kaydedilecek ve amiriniz tarafından incelenecek.

"Biz burada birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aileyiz.

Çocuklarımız her türlü zorlukla mücadele eden ailelerden geliyor - maddi sıkıntılar, bağımlılıktan kurtulan ebeveynler, ebeveynleri hapse girmiş veya girmiş olan çocuklar..." Bana şefkatli bir gülümseme veriyor. "Ruh sağlıkları ve akademik performansları temel önceliğimiz, ancak parkta geçirilen günler veya yerel müze ziyaretleri gibi başka etkinlikler de yapıyoruz. Dışarıda da bir hayat olduğunu bilmelerini istiyoruz.

keşfetmeye değer ve bunu keşfedebilirler. Kişisel koşulları ne olursa olsun bunu hak ediyorlar. Bize katılırsanız, çocuklarımızı oyun odası gibi daha resmi olmayan bir ortamda tanıma fırsatına da sahip olacaksınız.

Sanat odasında - sadece bir gençlik danışmanı olarak değil, onlara ilham verebilecek genç bir kadın olarak ve cesaretlendirir."

Burnumun dibinde kim soğan kesiyor?

Gözlerim yanmaya başlıyor ve ona soru soracak, hatta açıklaması için teşekkür edecek kelimeleri bulamıyorum.

Çünkü göğsümdeki bir şey aynı anda hem açılıyor hem de geriliyor. Ve sonra o şey parlıyor, sonra yanıyor, sonra patlıyor.

Annemin hep bahsettiği ışık.

Ruhani bir insan değilim, ama göğsümde cızırdayan tutkunun ne olduğunu biliyorum - bir çağrı.

Benim çağrım.

Şu anda olmam gereken yer, izlemem gereken yol.

Boğazımı temizliyorum, gözyaşlarımın kilitli kalmasını istiyorum çünkü bir staj görüşmesinde ağlamak olabildiğince profesyonelce olmamalı.

"Çalışmalarınız ve bu çocuklara olan bağlılığınız ilham verici," diyorum ona. "Bunun bir parçası olmaktan onur duyarım."

"Tam uyum sağlayacaksın. Göreceksin," diyerek o anaç gülümsemesiyle beni temin ediyor. "Bana sormak istediğin bir şey var mı? Eğer şu anda aklına bir şey gelmiyorsa, staj kılavuzunu inceledikten sonra başka bir ziyaret planlayabiliriz. sözleşme."

"Eğer sorun olmazsa birkaç sorum olacak. Kurum içi eğitim veriyor musunuz?"

"Tabii ki! Sana bunu söylemeyi unuttuğuma inanamıyorum." Kıkırdıyor. "Bu oldukça standart bir prosedür. Önce bir geçmiş kontrolünden geçmeniz gerekecek. Ayrıca bir de Bir ruh sağlığı uzmanının niteliklerine ve ehliyetine sahip olmak. Son olarak, Ağustos ayında bize katılmadan önce tamamlamanız gereken çevrimiçi bir kurs ve yerinde eğitim sunuyoruz. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa harika geliyor." Koltuğumda kayıyorum. "Ayrıca bir süre amirimin gölgesinde kalmam ve ona rapor vermem gerektiğini de söylemiştiniz?"

Başını sallıyor. "Gençlik merkezinden bir ruh sağlığı uzmanı bu staj boyunca sizi eğitmek ve yönlendirmekle görevli olacak. Onlarla haftalık toplantılar yapacak ve ilk birkaç hafta boyunca onları takip edip gözlemleyeceksiniz. Böyle söyleyince kulağa pek eğlenceli gelmiyor ama çok şey öğreneceğinize söz veriyorum. Süpervizörünüzü bir tür iyilik perisi olarak düşünün."

Bu beni gülümsetiyor. "Süpervizörün siz olma ihtimali var mı?"

Bir kız hayal kurabilir. Haniyah, kendisinden çok şey öğrenebileceğim nazik ve verimli bir amir gibi görünüyor.

"Ah canım, çok isterdim. Ne yazık ki, yönetici olarak sorumluluklarım bana fazla hareket alanı bırakmıyor."

başka bir şey. Ama endişelenmeyin. Reed mükemmel bir profesyoneldir ve senin gibi parlak bir öğrenciye gözetmenlik yapmaktan mutluluk duyacaktır."

Hava ciğerlerimden fışkırıyor.

Reed.

Boğazımı temizliyorum. Bu şu an gerçekleşmiyor. "Reed Abner?"

"Onu tanıyor musun? Senin başvuracağından bahsetmemiştii. Onu tanıyor olmanız beni şaşırtmadı, gerçekten. Kendine oldukça iyi bir isim yaptı bu çocuk."

Bunu ona ne kadar değer verdiğini gösteren yumuşak bir gülümsemeyle söylüyor, ama aynı zamanda neden Reed tam bir erkekken ona çocuk demek. Dev gibi boyu veya genel olarak ne kadar büyük olduğu olmasa bile, sadece varlığının bir odaya hükmetme şekli, yalnızca deneyim ve güvenin verebileceği bir tür ince gücü ifade eder.

"O benim üniversitemde çalışıyor," diyorum ona. Annem hakkında bir şey bilmesine gerek yok.

Kaşlarını çatıyor. "O senin profesörün değil, değil mi? Çünkü bu bir çıkar çatışması yaratabilir. şeyler."

"O benim profesörüm değil. O bir araştırmacı ve doktora öğrencilerine danışmanlık yapıyor, ki ben öyle değilim."

"Sorun değil o zaman. Şu anda personel sayımız biraz az. Genişlemeyi hedeflerken bu işi yürütüyoruz, ancak şu anda, daha fazla fon alana kadar Ruh Sağlığı Departmanımızdan sorumlu tek kişi Reed. Tahmin edebileceğiniz gibi olağanüstü bir iş çıkarıyor, ancak bu, burada size mümkün olan en iyi staj deneyimini yaşatacak kadar nitelikli tek kişinin o olduğu anlamına geliyor. Eğer o sizin profesörünüz değil ve siz de onun öğrencisi değilsiniz diyorsanız, o zaman biz temize çıktık demektir."

Yutkunuyorum. "Yani burada benim amirim olabilecek başka kimse olmadığını mı söylüyorsun?"

"Reed'le ilgili bir sorun mu var?" diye soruyor, sözlerini şaşkınlık kaplıyor.

"Hayır, hayır," diyorum hemen tam bir yalancı gibi. Çünkü ben Bütün bu olanlarla ilgili küçük bir sorunum var, ama Haniyah bu kadar iyi davranırken rahatsızlık vermek istemiyorum.

beni karşıladı. "Sadece merak ediyordum."

Bana tam olarak inanmıyormuş gibi bakıyor ama ısrar etmiyor. "Reed, araştırmaları sayesinde Ruh Sağlığı Departmanımızı aktif olarak genişletmeye çalışıyor, böylece gençlik merkezine daha fazla adanmış profesyonel getirebiliriz. Sadece bu merkeze değil, eyaletteki diğer tüm gençlik merkezlerine, toplum merkezlerine ve koruyucu ailelere. Aynı zamanda sosyal çalışmacı, terapist ve gençlik danışmanı olan sayısız gönüllümüz olduğu için şanslıyız, ancak şu anda departmanında bu niteliklere sahip tek üye o. stajyerleri denetlemek için zamanım yok. Anladığınızdan eminim."

"Anlıyorum." Gülümsemem dalgalanıyor. Birdenbire burada staj yapmak istemediğim için değil, Dr. Abner'in danışmanım olması işleri zorlaştırdığı için. "Kılavuzu ve sözleşmeyi profesörümle birlikte gözden geçirmek isterim ve birkaç hafta içinde size geri döneceğim. Bu sizin için uygun olur mu?"

"Kesinlikle. Acele etmeyin lütfen. Seninle tanışmak çok güzeldi, Lila. Unutmadan, size etrafı göstereyim. Her şey Çocuklar hala okulda, bu yüzden kaos başlamadan önce her şeyi görmek için mükemmel bir zaman."

Ofisinden çıkıp buraya gelirken geçtiğimiz koridorda onu takip ediyorum. "Bu kapılar ofislere açılıyor ve malzeme dolapları. Şurası Reed'in ofisi, bize katılırsan onunla burada buluşacaksın."

Doğru ya. Çünkü Reed ile buluşmak kulağa kesinlikle harika geliyor.

Resepsiyon masasından koridorun sonundaki devasa, açık odaya ulaştığımızda, "Ve işte ana odamız," diyor.

Hem çocuk hem de yetişkin boyunda renkli masa ve sandalyeler, birkaç yeni kanep ve rahat görünümlü puflar, bir televizyon ve bir langırt masası odayı süslüyor. İyi aydınlatılmış ve diğer taraftaki büyük pencereler bahçeye açılıyor.

Oyun alanı. Sınıf gibi kokuyor, beni çocukluğuma geri götürüyor.

"Bu oda inanılmaz," diye nefes alıyorum.

"Bu yenilemeyi ancak geçen yıl yapabildik, bu yüzden beğenmenize sevindim. Şuradaki kapıyı görüyor musun?" Odanın uzak bir köşesini işaret ediyor. "O koridor kütüphane ve çocuklar için atıştırmalıklar bulundurduğumuz mutfak. Beni üst kata kadar takip edin."

Merdivenlerden çıkıyoruz ama bana yaralı ya da tekerlekli sandalye kullanan birinin ihtiyaç duyması ihtimaline karşı bir asansörün de mevcut olduğunu söylüyor.

"Beş sınıfın yanı sıra revir ve iki banyo da burada. Alt katta da birkaç banyo var" diye açıklıyor. "Gördünüz mü bilmiyorum ama dışarıda bir oyun alanı ve bir topluluk bahçesi var."

"Yaptım. Buraya yaptıklarınız gerçekten çok etkileyici."

"Teşekkür ederim tatlım. Gençlik merkezimizi beğenmene sevindim." Gözlerinde umut dolu bir parıltıyla bana bakıyor. "Sanırım tur için hepsi bu kadar. Bana başka sorunuz var mı?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Her şeyi mükemmel bir şekilde açıkladınız."

Ve burada ne kadar çok zaman geçirirsem, olmam gereken yerin burası olduğuna o kadar çok ikna oluyorum.

Beni denetleyen Dr. Abner hariç.

Haniyah'a stajımı kesinlikle başka birinin denetlemesinin mümkün olup olmadığını sormak için sabırsızlanıyorum ama cevabı oldukça net. Ayrıca, bu kadar ısrarcı olmak kesinlikle tüm alarmlarını harekete geçirecek ve benim bir ucube olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Zemin kata geri döndüğümüzde Haniyah resepsiyondaki kadına ofisine dönebileceğini söylüyor ve bir kez daha kontrolü ele alıyor.

"Unutmadan önce tüm evrakları sana e-posta ile göndereyim," diyerek bilgisayara giriş yaptı. "Sadece bir dakika sürecek. Hatırlatsana, e-posta adresin ne?"

Daha kelimeleri yeni söylemiştim ki ön kapı arkamdan açıldı.

Haniyah yüzünde rahat bir gülümsemeyle başını kaldırıyor. "Oh, tam zamanında."

Omzumun üzerinden bakıp onunla göz göze geldiğimde, evrenin yüzüme güldüğünden emin oluyorum.

"Hey," diyor o tanıdık derin ses. Sesi ciddi, Haniyah'ın misafirperver doğasıyla sert bir tezat oluşturuyor. "Lila."

Bununla ilgili her şeyden
nefret ediyorum. "Merhaba,
Dr. Abner."

İşte, sınırlar. Yakın zamanda ağzımdan Reed saçmalığı çıkmayacak. Ya da hiçbir zaman.

Hissettiğim kadar paniklemediğimi umarak Haniyah'a dönüyorum. "Zaman ayırıp sorularımı yanıtladığınız ve bana etrafı gezdirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Gitmem gerekiyor ama sizinle irtibat halinde olacağım."

"Elbette, tatlım. O zevk bana ait." Ona döndü. "Lila Ağustos ayında stajyer gençlik danışmanı olarak bize katılmayı düşünüyor. Ona gözetiminden senin sorumlu olacağını söyledim."

"Bu doğru mu?" diye soruyor yavaşça, yoğun bakışları üzerimde. "Bunu düşünüyorum," diyorum çabucak.

"Ben... Ben gitmeliyim
ama zaman ayırdığın için teşekkürler Haniyah."

"Sorun değil canım. Umarım senden haber alırım." Başımı salladım, buradan gitmek için can atıyordum.

Kapıya doğru giderken yanından geçerken Dr. Abner'in odunsu kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve yemin ederim dizlerim biraz bükülüyor.

Kendine gel.

Elim sapındayken normal nefes almaya başlıyorum. Bir kez daha, onun yörüngesinden çıkmama saniyeler kaldığını bilerek.

Ama sonra arkamdaki sert ses, "Dikkatli sür, Lila." dedi. Ve en başa döndüm.

BÖLÜM 6

Reed

| Lila'nın park yerine giden merdivenlerden aceleyle inip arabasına binmesini izleyin.

Haniyah'ın bilgisayarda bir şeyler yazıp kendi kendine mırıldanırken çıkardığı ses, arabası yolda kaybolana kadar beni sarışından ayırmıyor.

"Sevgili Lila'yı süzmeyi bitirdin mi?"

Başımı ona doğru çeviriyorum - hiçbir şeyim yokken bana her şeyi veren kadına.

"Öyle söyleme. Bu beni bir sürüngen gibi gösteriyor."

Onun rahat kahkahasıyla karşılaştım. "Bugün olduğun adama dönüşmeni izledim, Reed. Sen pek çok şeysin ama bir sürüngen bunlardan biri değil."

"O birçok şeyin ne olduğunu paylaşmak ister misin?"

Sırıyorum,

Bilgisayarla oynamaya devam ederken resepsiyon masasının üzerine eğiliyor. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Bana ters ters bakıyor. "Yaşlı olabilirim ama teknolojiyle gayet iyi başa çıkabilirim."

"Sadece takılıyorum, Han."

Gözlerini sevecen bir şekilde deviriyor. "Bir bakalım. Sen tanıdığım en zeki ve en azimli insansın. İnanılmaz derecede inatçısın, bu bazen senin lehine oluyor ama çoğu zaman olmuyor. Ayrıca şimdiye kadar karşılaştığım en nazik, en özverili ruha sahipsın ve birçok insan tanıyorum. Başka ne var? Oh, evet, kesinlikle sürüngen değilsin, ama sen Benden bir şey saklıyor. Lila hakkında bir şey. Ne peki?"

Kahretsin, bu kadın başka bir şey.

Onu neredeyse otuz yıldır tanıdığım için, içimi göremeyeceğini düşünmemeliydim. Ne de olsa bu şekilde aile olduk.

Çünkü Haniyah benim için bir anne gibidir.

"Seni üniversiteden tanıdığını söyledi," diye bastırıyor. "Doğru.

Ama o benim öğrencim değil." Bir göz attım

Resepsiyon masasının arkasındaki duvara monte edilmiş saat. Çocuklar bir saatten az bir süre içinde burada olacaklar. "Onu üniversiteden de tam olarak tanımıyorum. Annesiyle daha önce çalışmıştım, çocuk yazarı Grace."

Haniyah'ın gözleri büyür. "Grace'in kızı mı? Şimdi düşündüm de birbirlerine çok benziyorlar."

Grace, yazar olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında konuşmak için birkaç kez gençlik merkezine gitti - buradaki bazı çocuklar yazmaktan gerçekten hoşlanıyor - ve hatta bir Bir keresinde benimle hikaye anlatma atölyesi yapmıştı.

"Onu daha çok ailesi aracılığıyla tanıyorum, hepsi bu," diye açıklıyorum.

"Ona stajını senin yöneteceğini söylediğimde biraz korkmuş görünüyordu." Sesi sessizdi, sanki Biri bizi duyabilirdi. "Neden öyle olsun ki? Hiç onun derslerinden birine girdin mi?"

"Yapmadım."

Ama onu denetlemem konusunda neden çok heyecanlı görünmediğine dair küçük bir fikrim olabilir.

"Özgeçmişine baktım ve gerçekten etkileyici. Sizinkinden beri 4.0 not ortalaması duymamıştım ve bu yıllar önceydi. Oldukça zeki bir genç bayan, bu yüzden onu korkutup kaçırmayın. Buradaki çocuklara gerçekten yardımcı olabilir."

"Onu zaten çok az tanıyorum," diyorum ona. "Onu korkutup kaçırmaya çalışmıyorum."

"Bu şekilde devam edelim." Bana sert bir bakış atıyor ama benimle dalga geçtiğini biliyorum. "Kimin için bugün?"

Ajandama bakmama gerek yok. "Cameron'la saat dörtte bir danışmanlık seansımız var. Hâlâ öfke sorunları üzerinde çalışıyoruz ama pek ilerleme göremiyorum, bu yüzden yaklaşımımı değiştirmeyi düşünüyorum."

"Belki Lila bize katıldığında sana bu konuda yardımcı olabilir. Yeni bir bakış açısı sana iyi gelecektir," diye düşünüyor.

İçimden bir ses Lila'nın bize hiç katılmayacağını söylüyor, eğer beni gördüğünde verdiği tepki bunun bir göstergesiye. Ama Han'a fazla umutlanmamasını söyleyecek gücü kendimde bulamıyorum.

"Ne yapabileceğime bakacağım." Parmak eklemlerimi tezgâha vuruyorum. "Bana ihtiyacın olursa ofisimde olacağım."

"Elbette. İyi günler Reed."

Ne kadar zaman geçerse geçsin, açılıştan önce gençlik merkezindeki sessizliğe asla alışamıyorum. Sanki Bu koridorların kahkahalar ve ara sıra atılan heyecanlı çığlıklarla dolu olmaması yanlış. Çünkü son beş yılda yönetim kurulu üyesi olarak öğrendiğim bir şey varsa o da sessizlik kelimesinin hiçbir çocuğun sözlüğünde yer almadığıdır.

Ve dürüst olmak gerekirse? Bu benim için sorun değil.

Cameron'ı ve burada yardımımıza ihtiyacı olan diğer çocukları düşünüyorum ve göğsüm daralıyor. Buna rağmen Sadece geçtiğimiz yıl yaptığımız sayısız iyileştirme -Ana oyun odasının yenilenmesi ve daha fazla eğitim gezisi düzenlenmesi gibi çalışmalar yeterli gibi görünmüyor.

Daha fazlasını. Daha fazlasını yapmalıyız. Ben daha fazlasını yapmalıyım.

Umarım, eyalet hükümetiyle üzerinde çalıştığım proje hayata geçer ve koruyucu ailelere ve gençlik merkezlerine ruh sağlığı departmanlarımızı iyileştirmek için yeterli finansman sağlar. Bu proje onaylanmayacak -eğer onaylanırsa- ta ki

ama şimdilik her şey yolunda gidiyor. Buraya kadar gelmemiştim - ki bu bile başlı başına bir mucize, geçmişimi düşünerek - sadece şimdi durmak için.

"Onu arabayla ezmek istiyorum."

İçimden beşe kadar sayıyorum ve burnumdan derin, sakınleştirici bir nefes alıyorum.

İşte başlıyoruz.

"On iki yaşındasın Cameron. Araba kullanamazsın," diyorum düzgün bir sesle, karşımdaki çocuktan gözümü ayırmadan. Gözleri, kızgın yumruklarını dayadığı kot pantolonlu kucağına yapışmış durumda. "Zaten mesele de bu değil. İnsanları arabayla ezmek yasadışıdır. Eminim hapse girmek istemezsin."

"Çocuklar hapse giremez," diyor bana, o kadar emin konuşuyor ki bu konuyu araştırmış olmasını yadırgamıyorum.

"Yapabilirler." Bunun üzerine endişeli gözlerini bana dikti. "Suç işleyen küçükler için özel olarak inşa edilmiş hapishaneler var."

"Yalan söylüyorsun." Ona hayır, kesinlikle yalan söylemiyorum anlamına gelen düz bir bakış atıyorum. "Beni bir çocuk hapishanesine mi göndereceksin?" diye sormadan önce sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor.

"Bunu neden yapayım ki?"

Danışma odasının ortasına yerleştirilmiş koltukta kayıyor, yüzünü bir suçluluk tabakası kaplıyor.

"Çünkü sana Sean'ı arabayla ezmek istediğimi söyledim."

"Yapmadığın bir şey için hapse giremezsin.

Bilmek istediğim şey, bunu Sean'a neden yapmak istediğin."

Hiç tereddüt etmiyor. "Çünkü disleksisi olduğu için kız kardeşimle dalga geçti."

Bugünkü seans başlamadan önce bu konuyu açacağını zaten biliyordum. Gönüllülerden birinin bana söylediğine göre, birkaç gün önce Melody -Cameron'un ikiz kız kardeşi- Yaşıtı olan diğer çocuklardan biri cevapları doğru yapmadığı için onunla dalga geçtiğinde ev ödeviyle mücadele ediyordu.

Melody'ye üç ay önce disleksi ve DEHB teşhisi kondu, bu da onun için burada daha kapsamlı bir çalışma planı hazırlamamıza yardımcı oldu. Durumu iyi, ancak erkek kardeşi onu her türlü zarardan korumayı hayatının misyonu haline getirdi.

Ve onu güvende tutmak için şiddet kullanmasaydı asil bir davranış olurdu - Sean'ı arabayla ezmedi ama geçen ay, Haniyah zamanında müdahale etmeseydi yüzüne yumruk atacaktı.

"Sean'ı incitmenin kardeşine ne faydası olacak?" Ona sordum.

Cameron uzaklara bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Bilmiyorum. Sanırım onu rahatsız etmeyi bırakacak."

Odanın dışından gelen sesler kapının altından süzülüyor, diğer çocuklar koridorda bir aşağı bir yukarı koşuyor ve en başta koştukları için azarlanıyorlar.

"Pekala, diyelim ki Sean'ı incittiniz ve o da Melody ile uğraşmayı bıraktı. Başka bir çocuk kız kardeşinle dalga geçerse ne olur?" Koltuğumda arkama yaslanıyorum.

"Onları da arabayla ezip geçecek misin?"

Omuz silkiyor. "Eğer mecbur kalırsam."

"O zaman sanırım sen hapisteyken kız kardeşini başka birinin koruması gerekecek."

Bu onu telaşlandırarak tekrar bana bakmasını sağladı.

"Hayır. Melody'yi ben koruyacağım. Başka kimseyi değil."

"Kimseyi hapisten koruyamazsın. Sean'ı ya da başka birini ne kadar incittiğine bağlı olarak sonsuza kadar hapiste kalabilirsin. Kız kardeşini bir daha asla göremeyebilirsin. İstedğin bu mu?"

"Hayır." Ayağa kalktı, telaşlıydı. "Hayır. Hapse girmek istemiyorum." "Bir saniyeliğine hapishaneyi bir kenara bırakalım." Öne eğildim, dinlendim

Kollarımı dizlerime koydum. "Nasıl hissettiğini biliyorum Cameron. Kardeşini seviyorsun ve onu güvende tutmak istiyorsun ama hepimiz yaralanırız. Bu hayatın bir parçası ve aynı zamanda bu şekilde büyüyüyoruz. Bizi daha güçlü yapar. Kardeşine ne olacağını kontrol edemezsin."

"Ama bu haksızlık. Melody yanlış bir şey yapmadı. Disleksisini kontrol edemiyor."

"Haklısınız. Başımıza gelenler üzerinde çok az kontrolümüz var," diye kabul ediyorum. "Sean'ın yaptığı yanlıştı. Olmaması gerekirdi ve kız kardeşini incitti. Ama insanları ezmekle tehdit etmek yerine

Bence bunun yerine Melody'ye yardım etmeye odaklanmalısın."

Kaşlarını çatıyor. "Ona çok yardım ediyorum."

"Ona yardım etmiyorsun Cameron. Ona yan gözle bakan herkesle kavga ediyorsun.

Sonunda başınız ciddi belaya girecek."

Hafifçe nefes alışını yakaladığımda, bunu devam etmem için bir işaret olarak kabul ediyorum. "Hem sen hem de Sean on iki yaşındasınız ve daha iyi bilmeniz gerekir. Artık bebek değilsiniz. Kız kardeşini korumak istemen çok onurlu bir davranış ama seni daha iyi bir kardeş yapacak şey ne biliyor musun?"

"Ne?" diye mırıldanıyor, cevabımla pek ilgileniyormuş gibi görünmüyor.

Uzak duvardaki saate hızlıca bir göz atıyorum ve seansımızın bitmesine sadece birkaç dakika kaldığını fark ediyorum.

"Melody'ye kendini nasıl savunacağını öğretiyorum," diyorum. "Ve yumruklarıyla değil. Şiddetin çözüm olmadığını biliyorsun."

"Ama işe yarıyor."

"Uzun vadede değil. Neden biliyor musun? Çünkü sen Diğer insanlara sizi kontrol etme gücü vermek. Onların sözleri ve eylemleri sizi çok etkiliyor, öfkenizi kaybediyorsunuz ve kötü şeyler yapmak. Elbette, birini yumruklamak onun kız kardeşinize zarar vermesini engelleyebilir, ama aynı zamanda başınızı belaya sokacaktır.

Kendiniz ve başkaları için ayağa kalkmanın sizin için korkunç sonuçlar doğurmayacak yolları vardır."

"Ne gibi?"

"İnsanların ne dediğini umursamamak gibi. Biri kız kardeşinizi rahatsız ediyorsa, yapmanız gereken o kişiyi görmezden gelmek ve bir ebeveyne veya öğretmene söylemektir. Onlar bununla ilgilenecek ve bir daha olmamasını sağlayacaklardır."

Bana emin olmayan bir bakış atıyor, sanki tam olarak ikna olmamış gibi. "Melody zaten incinecekse ne anlamı var ki?"

Bu karşı çıkışın geleceğini görmediğimi söyleyemem.
"Arabanla birini ezsen bile canı yanacak, değil mi?
Zarar verilecektir, ancak buna nasıl tepki vereceğimizi
kontrol edebiliriz. Başkalarının sizin hakkınızda ne söylediği
umurunuzda değil.

Bu harika bir şey. Bence kız kardeşine bu konuda daha çok senin gibi olmayı öğretebilirsin. Kendisi için ayağa kalkmasına yardımcı ol."

Ellerini kapüşonunun ceplerine saklıyor. "Belki de kız kardeşim için hapse girmeyi umursamam."

Telefonumun alarmı çalıyor ve seansımızın bittiğini bildiriyor. Ama son cümlesinde kafamın içinde farklı bir alarm çalıyor.

"Gitmeden önce." Ona küçük bir not defteri uzattım. "Ev ödevi."

İnlemesi beklenmedik değildi. "Ne oldu?" diye soruyor, boş defteri tarayarak.

"Kendinizi her kızgın ya da sinirli hissettiğinizde Birini incittiğinizde ya da bir şeyi kırdığınızda, sizi rahatsız eden şeyi bu deftere yazmanızı ve ardından yazdığınız sayfayı yırtmanızı istiyorum."

Gözleri büyüdü. "Sayfaları yırtmama izin mi vereceksin?"

"Evet." Ona kalemimi veriyorum. "Devam et. Bir şeyler yaz

Bugün seni rahatsız eden şeyi bana oku, sonra da yırtıp at."

Bu fikre hevesli olduğu belli olan -ya da en azından deneyecek kadar meraklı- çocuk hızla bir şeyler karalıyor ve boğazını temizleyerek yazdıklarını okuyor. "Annem bugün bana bu kapüşonluyu giydirdi ve ben onu sevmiyorum çünkü üzerinde bir dinozor var ve beni bir bebek gibi gösteriyor."

"Pekala. Şimdi sayfayı yırt."

Ona iki kez söylememe gerek yok.

Cameron sadece en küçük parçalar kalana kadar kağıdı yok eder. İşi bittiğinde, yüzü gözle görülür bir şekilde gevşemiştir.

"İyi hissediyor musun?" Sorduğumda çocuk başını salladı.

"Ama şöyle bir sorun var. Seni rahatsız eden şeyi yazıp kâğıdı yırttığında, o kadar; bir daha onu düşünemezsin ya da ona göre hareket edemezsin. Kağıdı yırtarken tüm öfke ve hayal kırıklığını hissedebilirsiniz, ancak işiniz bittiğinde devam etmek zorundasınız. Ve tabii ki pisliği temizlemelisiniz. Anlaştık mı?"

Yumruğunu uzatarak beni şaşırtıyor ve sessizce

yumruğuma vurmamı istiyor. "Anlaştık."

Seansımız bittikten yirmi dakika sonra, telefonum bir mesajla çaldığında onun raporu üzerinde çalışıyordum.

Cal: Bu dövme için iki hafta içinde boş bir yerim var. Baskı yok (evet baskı).

Başımı sallıyorum, beni mürekkepleme konusundaki kararlılığına sırtıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu ilk ben önerdim. Bir zayıflık anında, ikimizin de bulunmak istemediğı bir sosyal toplantıda birkaç kadeh viski içtikten sonra, ama Grace davet edilmişti ve çok ayık olan Cal, bana dövme yapma fikrinden asla vazgeçmedi.

Bir taslağıımız bile yok, dostum.

Cal: Bazı fikirler ortaya at ve bana yirmi dakika ver.

Belki bir dahaki sefere. Hala emin değılim.

Seninle dalga geçtiğimi biliyorsun. Acele etmemelisin. Sadece ne zaman istersen senin için bir yerim olduğunu hatırlatmak istedim.

Kürek kemiklerimin arasındaki hassas, lekeli deri yanıyor, tıpkı onu mürekkeple kaplamayı her düşündüğümde olduğu gibi.

Olanları silmek mi istiyorum? Kolay yolu mu seçeyim?

En mantıklı yanımlarımın derimde görünenlerden çok daha derin olduğunu biliyor. Babamın bana verdiği yara izinin üzerine dövme yaptırırken güçlü değıldim ya da Kendimi savunacak kadar cesur ya da yaşlı olmam anılarımın yok olacağı anlamına gelmiyor.

Ama kalbim bunu kabul etmeyi reddediyor.

Ben: Minnettarım.

Telefonumu kilitleyip bilgisayarımı açıyorum ve
Cameron'ın raporuna geri dönüyorum.

Acaba Cal, kızının beni her gördüğünde neden benden
kaçmak ister gibi göründüğünü biliyor mu?

BÖLÜM 7

Lila - Nisan

İlk kez biri bana değerimi sorgulattığında beş yaşındaydım.

Büyürken her zaman neşeli bir çocuk olmuşumdur. Kahkahalarımı asla içimde tutmaz, sorularım olduğunda her zaman yüksek sesle merak eder ve ihtiyacım olanı isterdim.

Bu son özelliğimi Maddie teyzemden aldığıma şüphe yok. Ama tüm bu özgüven pek çok kişinin hoşuna gitmedi,

Özellikle de tüm derslerimde en iyiyken ve sporda iyiyken. Başarılarımla övünmüyordum.

ama ben de onları saklamıyordum. Neden saklayayım ki? Kendimle gurur duymamam mı gerekiyordu?

Ve yaptım da - gurur duydum ve uğruna çok çalıştığım her şeyi hak ettiğimi hissettim. Ailem beni destekledi ve bana kendime değer vermeyi öğretti, bu yüzden başka bir şey yapmayı bilmiyordum.

O güne kadar.

Her şey o zamanki arkadaşlarımdan biri olan Trish'in ilerleme raporunu aldıktan sonra kendini kötü hissetmesiyle başladı.

"Üç tane yetersiz not aldım," diye yakındı ve ben de onun için üzüldüm. Gerçekten hissettim. Derslerine ne kadar emek verdiğini biliyordum ama sonuçları her zaman bunu göstermiyordu. "Bu çok kötü."

"Gelecek yıl daha iyi olacaksın," dediğimi hatırlıyorum, onu rahatlatmak için kolumu omuzlarına dolamıştım. Fazla bir şey değildi ama hiçbir zaman ihtiyacı olan insanları görmezden gelen biri olmamıştım.

neşelendiriyor. "Anneleriniz anlayacaktır."

"Umarım bu yaz havuza gitmeme izin verirler." O

diğer arkadaşlarımız gibi yenilmiş görünüyordu.

Bakışlarını yere dikmiş, etrafımızdaki çakılları rahatsız edici bir şekilde tekmeliyorlardı. "Ne aldınız?"

"Ha?"

"İlerleme raporunuzda."

"Oh. Hepsi tatmin edici."

Arkadaşlarımız yeri tekmelemeyi bıraktı, bakışlarını bana diktiler.

Trish kolumu omuzlarından silkti.

Enerji bir anda değişti ve o zaman nedenini anlamamıştım.

Daha sonra anaokulundaki ilk günümde beri iyi bir arkadaşım olan Victor konuştu. "Yani bizden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Midemin battığını hissettiğimi hatırlıyorum. "Ne?"
Şaşkınlıkla tekrarladım. "Bilmiyorum."

Bana bir soru sordular ve ben de sadece cevap verdim.
Yanlış bir şey mi söyledim? Yalan mı söylemem gerekiyordu?

Trish sesimi taklit ederek, "Hepsi tatmin edici," dedi.
"Bizden daha havalı değilsin."

"Ben öyle demiyorum!" Ayağa kalktım, telaşlıydım. "Ben sadece doğruyu söylüyordum. Bana bir soru sordunuz!"

Trish gözlerini devirdi. "O kadar zeki olduğunu düşünüyorsan kendine başka arkadaşlar bulabilirsin."

O zamanlar bu tür bir kelime dağarcığım yoktu ama Bugün o anı düşündüğümde aklıma gelen tek kelime "ne oluyor lan" oluyor.

Övünmek istememiştim. Neden herkes birdenbire bana kötü kötü bakıyorlardı? Sanki onların özgüvenlerini bilerek yok etmişim gibi?

Yeni okul yılının ilk gününde aynı arkadaşlarımı gördüğümde her şey normale döndü. Onlar artık kızgın değildi ama benim kafam karışmıştı. Yine de bunu görmezden gelmeye karar verdim çünkü çatışmadan nefret ederdim - hala da ediyorum - ve belki de hepsini hayal etmiştim. Ya da belki onlar unutmuşlardı.

Her neyse. Her şey yolundaydı. Ben iyiydim.

Ta ki on beş yaşına geldiğimde arkadaş grubumun arkamdan pek de hoş olmayan şeyler söylediğini öğrenene kadar.

Kendimi çok beğenmişim, herkesten çok daha iyiydim, kimse benimle gerçekten arkadaş olmak istemiyordu.

Bir genç olarak bu, kendime olan saygıma indirilmiş acımasız bir darbeydi.

Bununla da kalmadı; ne zaman bir şey başarsam, ne kadar iyi olduğumu paylaşmamam gerektiğine dair ters bir yorum alıyordum çünkü başka biri mücadele ediyordu.

Yavaş yavaş kafam karmakarışık oldu. Bir tarafta Ailem bana kendimle gurur duymam gerektiğini söylüyordu. Ama öte yandan, övünmememi ya da herkesten daha iyi olduğumu düşünmemi söyleyen "arkadaşlarım" vardı. Bir saniye bile.

Oliver yüzüme karşı gençlik danışmanı olmayı hak etmediğimi, çünkü zor bir çocukluk geçirmenin nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi söyledi. Bu mesleği sadece egomu beslemek.

Arkadaşlarımın ve sınıf arkadaşlarımın bana yıllarca söylediklerinin üzerine yığılan bu sözler, tek endişelenmen gereken şey notlarınken bu kadar iyi notlar almanın kolay olması gerektiğini söylüyordu.

akademik performans, bu canavara yol açtı... güvensizlik denir.

Ama gerçekten düşünürsem, şikayet edemem - çünkü haklılar. Benim durumum kolay ve dışarıda çok çok daha kötü durumda olan insanlar varken kendimi bir kurbanı dönüştürmemeliyim. Hasta akrabalarına bakmak zorunda olan ya da ilk etapta yüksek öğrenime erişme imkânına sahip olmayan insanlar.

Sadece kötü bir gün geçiriyorum, aşırı tepki veriyorum. Tüm bu acı düşünceler yarın yok olacak.

"Dünya'dan Lila'ya."

Annemin sallanan eli gözümün önüne gelince gözlerimi kırpttırıyorum. "Ha?"

Yemek yerken babam yemek masasının üzerine eğiliyor, kara kaşlarının arasında endişeli bir çentik var. "Sebzeler seninle iletişim kurmaya mı çalışıyor? Bir seans düzenleyelim mi?"

Gülümsememeye çalışarak ona ters ters bakıyorum.
"Devam et. Bakalım ölü mizah anlayışına ulaşabilecek miyiz?"

Bir kahkaha atıyor, annem de ona katılıyor. "Muhtemelen bunu hak ettim."

"Muhtemelen."

Annem gözlerindeki endişeyle karışık neşeyle soruyor:
"Bugün neden bu kadar keyifsiz görünüyorsun tatlım? Bir şey mi oldu?
ne olacak?"

Ailemle yaşamamanın bir dezavantajı varsa o da bu. Onları seviyorum ve her zaman harika bir ilişkimiz oldu, ancak onlardan hiçbir şey saklayamıyorum ve bazen bu biraz rahatsız edici oluyor.

Canımı sıkan bir şey olduğunda Maddie'ye gitme eğilimindeyim - James Amca'ya da - çünkü bazen bir kız ailesinden ziyade havalı teyzesiyle konuşmak ister. Ama burada

Bu gece bu konuşmadan kaçmamın tek nedeni babamın paniklemekten bir saniye uzakta görünmesi.

"O kadar da önemli değil," diye mırıldanıyorum. Çünkü gerçekten değil.

"O zaman neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" Bu benim annem.

Herkes birbirimize benzediğimizi söylüyor çünkü aynı dalgalı sarı saçlara sahibiz - benimki oldukça uzun olsa da. Ben açıkça onun kızıyım, ancak kişiliğimi çoğunlukla babamdan alıyorum, bu da ona rahatça hatırlattığım eğlenceli bir gerçek

Her seferinde çok inatçı olduğumu düşünüyor çünkü o milyonlarca kez daha kötü.

Babam, heybetli boyu, boynu ve kolları tamamen mürekkeple kaplı olduğundan çok daha genç görünüyordu. altmış yıl, iç çeker. "Peki. Kimi öldürmek zorundayım?"

"Kes şunu Cal," diye azarlıyor annem ama gözlerinin içi gülüyor. "Bırak konuşsun."

Ona göz kırpmıyor. "Nasıl istersen, günüşiğim."
Gag.

"Akıl sağlığım için bunu görmezden geleceğim," diyorum
bir rpertiye bastırarak.

Annemle babamı ve birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini seviyorum ama bazen iğrenç derecede sevimsiz olabiliyorlar. Ya da her zaman.

"Drama kraliçesi," diye mırıldanıyor babam, öldürücü bakışlarına sırtarak.

"Her neyse." Derin bir iç geçirdim. "Sadece bu staj konusunda endişeliyim."

"Hangi staj?" diye soruyor annem.

Birden ensem kaşınmaya başladı. "Gençlik merkezindeki."

Ailem açıklamamı beklerken sessiz kaldı.

Şu anda gerçekten girmek istemediğim bir şey. Ama babamın endişelenmesini de istemiyorum, korkunç bir şey olduğunu düşünerek.

Bu yüzden "Almalı mıyım bilmiyorum." diye ekliyorum.

Söylediğim anda kelimeler ağzımda ekşi bir tat bırakıyor. Görüşmemin üzerinden iki haftadan biraz fazla zaman geçti.

Haniyah beni çok iyi karşıladı, tesisler harika görünüyor ve staj programı tam da beklediğim gibi. Hatta kulağa yaz kampından bile daha iyi geliyor.

"Neden tereddüt ediyorsun?" diye soruyor babam.

Koltuğumda kayarak bir an için açık konsept mutfak ve oturma odasına göz gezdiriyorum. Burası, ikimiz de farklı zamanlarda taşınmadan önce Maddie'yle birlikte büyüdüğüm ev, benim güvenli sığınağım. Mutlu çocukluk anılarımin çoğu bu duvarlar arasında annem, babam ve teyzemle geçti ve şu anda bu zihinsel alanda olduğumu düşünmek üzücü. Bu durumdan şikâyet etmeye hakkım yok.

Önümdeki insanlar bana çok şey verdi ve hala da veriyor.

Maddie ve James'in çocukları olan küçük kuzenlerimle çekilmiş çerçeveli fotoğrafıma bakıyorum ve onlara gerçeği söylüyorum. "Çünkü Dr. Abner benim amirim olacaktı."

Annem göz kırpmıyor. "Reed mi? Ama bu iyi bir şey, değil mi?"

Bardağımı dudaklarıma götürüyorum ve hiçbir şey söylemeden soğuk sudan bir yudum alıyorum. Boğazım yanıyor.

Babam anneme döndü. "Bir şey mi kaçırdım? Şimdi Reed'i sevmiyor muyuz?"

"Evet tatlım, Reed'i hâlâ seviyoruz." Bana döndüğünde sesindeki tüm şakacılık kaybolmuştu. "Şimdiye kadar çalıştığım en iyi danışman. Benim için her şeyin ötesine geçti.

o kitaplar sanki kendisininmiş gibi. Neden şüpheleriniz var?"

"Sanırım ben..." Tereddüt ediyorum. "Senin kızın olduğum için özel muamele görmek istemiyorum. Bu insanların konuşmasına neden olur ve benim ihtiyacım olan ilgi bu değil."

Annem başını sallıyor. "Her şeyi yanlış anladın. Reed bunların hiçbirini umursamıyor. Beni örnek al, yıllardır birlikte çalışıyoruz ve arkadaşız, Ama kitaplarımla ilgili bir şey yolunda gitmediğinde bunu asla gizlemez."

"Mmm..." Tek söylediği emin olmayan, kayıtsız bir ses. benden alıyor. Kafam o kadar gürültülü ki zaten tutarlı kelimeler çıkmıyor.

"Ciddiyim Li," diye ısrar ediyor, muhtemelen annelerin yaptığı o ürpertici şekilde aklımı okuyor. "Benim kızım olman umurunda olmayacak; standartlarını karşılamazsan sana söyleyecek. Vasatın altında bir iş yapmana izin vermez."

"İşte. Sorun çözüldü," diyor babam yemeğini bitirirken. "Senin soy ağacın umurunda değil, o yüzden sana özel muamele yok. Bunun için diğer köylüler gibi çok çalışman gerekecek."

Avuç içlerimin topuklarıyla gözlerimi ovuşturuyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum. "Peki, tamam. Senin kızın olmam umurunda değil.

Harika. Ama ya diğer öğrenciler annemin

Meslektaşım staj amirim olabilir mi? Benim züppe

olduğuma dair söylentiler yaymalarını istemiyorum. Tüm bu fırsatları başkaları hak ediyor ama ailemin bağlantıları

sayesinde bunları ben elde ediyorum."

Annem gözlerini kırptırıyor, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. "Bu da nereden çıktı, Lila?"

Yalan söylerken midem bulanıyor. "Sadece fazla düşünüyorum." "Tamam, bir saniyeliğine Reed'i unutalım," dedi babam.

diyor. "Eğer o olmasaydı, bu stajı kabul eder miydiniz?"

"Evet." Hiç tereddüt etmedim. "Program kulağa harika geliyor, Ve toplumumuzdaki çocuklara yardım etme konusunda harika bir iş çıkarıyorlar."

"İşte cevabın. Endişelenmeyi bırak ve içgüdünü dinle."

Ama ben başımı sallıyorum. "Durum bundan daha karmaşık baba. Bu yıl mezun oluyorum. Sadece işimi yapmam ve dikkat çekmemem gerekiyor. İnsanlar stajı öğrenirse konuşmaya başlarlar."

"Nasıl öğrenecekler ki?" diye soruyor. "Bu konular hakkında konuşuyoruz."

"O zaman onlara yalan söyle."

"Yalan söylemek istemiyorum." Anneme döndüm. son birkaç dakikadır şüpheli bir sessizlik içindeydi. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım..." Duraklıyor ve söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı şimdiden biliyorum. "Bence sen her zaman Başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü konusunda çok fazla endişeleniyorsun Lila ve bu durum kontrolden çıkmaya başladı."

Donup kaldım. "Anne, ben-"

Ama beni duymuyor.

Yemek masasından kalkıp arkasındaki mutfağa doğru kaybolurken üzgün ya da kızgın görünmüyor. Annem dramatik patlamalara yatkın değildir, bu da sessizliğinin korkutucu bir uyarı işareti olduğu anlamına gelir.

Babamla baktık, ben korkmuştum, o ise eğleniyordu. Bana "İyi şanslar" dedi.

"Nereye gidiyorsun?" Anneme sesleniyorum. Sesim sadece biraz titriyor.

Geri dönmesi birkaç dakikadan fazla sürmüyor ama bana bakmıyor. Elinde telefonu, gözleri ekrana yapışmış bir şekilde bir şeyler yazıyor. "Şok terapi."

Bu da kalbimin kontrolsüzce atmaya başlamasına neden oluyor ve iyi anlamda değil.

"Reed'i yarın akşam yemeğine davet ediyorum, böylece onun yanındayken korkunç bir şey olacağına dair bu garip endişeyi aşabilirsin." Hayatta olmaz.

"Anne, bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

"Bence bu çok gerekli." Tekrar oturuyor ve bana endişe ile kaygı arasında bir bakış atıyor. Bu hiç hoşuma gitmedi. "İnsanların sahip olduğu şeyi hak etmediğini düşünmelerini istememeni anlıyorum. Ama seni tanımayan ya da seni önemsemeyen insanların hayat tercihlerini belirlemesine izin veriyorsun. Baban ve ben burada oturup, sırf başkaları senin bir şeyler elde ettiğini düşünecek diye yapmak istediğin şeylere hayır demeni izlemeyeceğiz. Hak edilmemiş bir yardım. Öyle olmadığınızı biliyorsunuz ve bu yeterli olmalı."

Sözlerinin bu kadar anlamlı olmasından nefret ediyorum.

Beynimin aynı fikirde olmasından nefret ediyorum ama kalbim bunu kabul etmeyi reddediyor.

"Yarın akşam yemeğine çıkıyoruz. Reed'i davet ettim, böylece stajın hakkında konuşabilirsin ve umarım Evet demenin ne kadar değerli olacağını görmek için. Aynı odada bulunduğunuz her seferde ondan nasıl kaçtığını fark etmediğimi sanma."

"Bu kişisel bir şey değil," diyorum. "Gerçekten ona karşı hiçbir şeyim yok. Hatta makalelerini okudum ve konuşmalarına katıldım. Çalışmalarını çok takdir ediyorum ama-"

"Aması yok," diye araya giriyor babam. "Annen haklı, Li. Bu iş çok ileri gidiyor. Korkularınla doğrudan yüzleşmelisin. Başkalarının senin hakkında ne düşündüğü ya da söylediği kimin umurunda? Onlara hayatın üzerinde bu kadar güç verme, küçük güneş ışığım. Sen tek yetkili benim."

Ona yanıldığını, hayatımdaki hiçbir şeyden sorumlu olmadığımı söyleme zahmetine girmiyorum. Çünkü eğer Birisi aniden, stajyerliği bana kendi liyakatim yerine annemin kazandırdığına dair bir dedikodu başlatmaya karar verirse, işim biter. Kimse adam kayırmayı sevmez.

Bu nasıl kontrollü olmak oluyor?

"Az önce cevap verdi," diyor annem telefonunu kontrol ederken. "Görünüşe göre yarın gece boşmuş. Harika."

Toprak, lütfen beni yut.

BÖLÜM 8

Lila

"H "Ey, Li-whoa orada."

Mariah'nın ani sesi beni zıplatıyor ve ayağımı onun dolabının kapısına vurmama neden oluyor. Karla, oda arkadaşı ve arkadaşımız, hemen arkasından geliyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, kan kaybından ölmediğimi kontrol etmek için çömelıyorum. Ama hayır, sadece dramatik davranıyorum. "Üzgünüm, kapının açıldığını duymadım."

En iyi arkadaşım odasının etrafına bakıyor, kara gözlerinde eğlence ve endişenin karışımı dans ediyor. "Bu kasırgada neler oluyor böyle?"

Yerdeki dağınık giysi yığınının önünde diz çökmüş, beni yutmak yerine toprağın yutmuş olması gereken o eteği bulmaya çalışıyorum. "Kasırğa-hortum diye bir şey olmadığına eminim."

"Randevuya falan mı gidiyorsun?" Karla bana alaycı bir sesle soruyor.

Bu ona bir homurtu kazandırır. "Sanki."

Mariah ve Karla Oliver'ı biliyor - aldatma, ayrılırken söylediği sert sözler, kaybedilen yaz kampı stajı ve aptal lastiği kestiğimde Dr. Abner'in nasıl orada olduğunu.

Mariah'yı bebekliğimizden beri tanırım, babası babamın en iyi arkadaşı ve dövme salonunun ortak sahibidir ve birbirimizden hiçbir şey saklamayız. Tıpkı teyzem Maddie gibi Mariah da hemen hemen her konuda başvurduğum kişi.

Karla ile ilk olarak lisans psikoloji programımda tanıştım ve kısa sürede arkadaş olduk. İkimiz de sessiz geceleri tercih ediyoruz ve kütüphanede fazla çalışma tutkumuz var - cennette yapılmış bir eşleşme. Kendisi aynı zamanda Bu da Dr. Abner ile yaşadığım ikilemi herkesten daha iyi anladığı anlamına geliyor.

Saatler önce, nihayet kendi dolabımdan vazgeçtikten sonra Mariah'ya mesaj atıp acil bir durum olduğunu ve onunkini yağmalamam gerektiğini söyledim. Aralarından seçim yapabileceğim bir dizi kıyafetim yok çünkü... nadiren dışarı çıkıyorum.

Mariah'nın var ve hemen hemen aynı boydayız, o yüzden hiç düşünmeden karar verdik.

En iyi arkadaşım kabul etmeden önce acil durumun ne olduğunu bile sormadı. O dövme salonundaki vardiyasını bitirmeden önce buraya girmek için dairelerinin yedek anahtarını kullandım.

Sonunda koyu yeşil bir elbiseye karar verirken omzumun üzerinden onlara "Sadece ailemle akşam yemeği" diyorum. Bu değil

Bu gece giymek istediğim etek - ki bu çok Bundan daha gösterişsiz ama iş görür.

"O zaman neden bu kadar sinirlisin?" Mariah soruyor. "Sanılanın aksine, baban ve ben senin hakkında dedikodu yapmıyoruz.

iş saatlerinde. Eğlenceli etkinlikleri öğle tatilimize bırakıyoruz."

Mariah benden iki yaş küçük ama şimdiden babası Trey Amca'nın izinden gidiyor.

ve Warlington'daki dövme dünyasında kendine bir isim yaptı. Kariyerine dövmeci olarak devam etmeye başladı. On yedi yaşında dövme sanatçısı oldum ve şimdi babamın dövme dükkanı Inkjection'da çalışıyorum.

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. "Bu gece özel bir konuğumuz var, o yüzden taytların bu gece için uygun olduğunu sanmıyorum. vesilesiyle."

Mariah uzun saçlarını at kuyruğu yapıyor. "Hey, yeterince inanırsanız tayt her zaman uygundur."

"Neden böyle özel dedin?" Karla, Mariah'nın yatağına uzanarak soruyor.

Avuçlarımla içiyle gözlerimi ovuşturarak, "Ben Reed Abner. Biliyorsun, annemin ortak yazarı. Lastik kesen bir suçlu olmama tanık olan adam. Stajyer adam."

Karla'nın gözleri büyür. "Neden aile yemeğinize geliyor?"

"Çünkü onun yüzünden gençlik merkezindeki stajı kabul etmekte tereddüt ettiğimi söylemiş olabilirim ya da olmayabilirim ve annem mantıksız davrandığımı düşündü." Benim

Omuzlar iç çekerek kalkıp iniyor. "Kendime gelebilmem için onu akşam yemeğine davet etti."

"Her şeyden önce, annen ikonik biri ve ben de hayranıyım," diyor Mariah. Bu ona omuz silktiği bir bakış kazandırıyor. "İkincisi, o haklı. Bu konuda mantıksız, aptalca ve çocukça davranıyorsun. Kafanı kışından çıkar ve o stajı kabul et. Kabul etmek için can attığını hepimiz biliyoruz."

"Mesele bu değil." Kıyafetlerini dolaba geri koymaya başladım çünkü şu anda yerimde duramıyorum. "Mesele şu ki insanlar-"

"Eğer insanların bu konuda söyleyeceklerinden korktuğunu söylersen, çılgın atarım," diye devam ediyor Mariah. "Sen benim başka bir beyden olan kız kardeşimsin ve bu yüzden sana bunu söylüyorum, tamam mı? Hayatında ne yaptığın ya da yapmadığın kimsenin umurunda değil."

Ouch.

"İnsanlar kendi hayatlarına ve sorunlarına kafayı takmış durumdadır ki bu tamamen normal. Düşündüğünüz kadar sizinkine odaklanmış değiller" diyerek sözlerini tamamlıyor.

Mantıklı, gerçekten öyle. Peki kalbim neden dinlemeyi reddediyor?

"Bu çok doğru," diye ekliyor Karla, sarı buklelerinden birini parmaklarının arasında döndürerek. "Kendi dünyanıza kapılıp herkesin dünyasındaki en önemli kişinin kendiniz olduğunu düşünmek çok kolay."

"Tamam, evet, ama..." Mariah'nın son gömleğini yerine koydum ve dolabı kapattım. "Eğer bizim MA'daki insanlar onunla staj yaptığını öğrenirlerse, konuşmaya başlarlar. Ve ben bunu uydurmuyorum ya da Hemen sonuca varıyorlar; bunu biliyorum. Dedikoduya bayılırlar. Karla bilirdi."

"Oh, evet. Çok acımasızlar." Başını sallıyor, gözleri kocaman oda arkadaşına bakıyor. "Bizim sınıftan bir kızın tarot oynadığını öğrendiler ve o zamandan beri ona arkasından Tuhaf Cadı diyorlar."

Bana sorarsanız, ruh sağlığı uzmanı olmak için okuyan insanlar hakkında çok şey söylüyor.

"Weirdo Witch alınmasın çünkü tarot çok havalı ama kimin umurunda?" Mariah diyor ki. "Üzgünüm Li, ama bu konuda annene katılıyorum. Ne istediğine göre karar vermeye başlamalısın, başkalarının onaylayacağını düşündüğün şeylere göre değil. Bu tam anlamıyla delilik. Sen çok zekisin. Neden bu konuda küçük sevimli bir aptal gibi davranıyorsun?"

Bunu bilmek istemez miydim?

"Bu akşam arkadaşlarla dışarı çıkıyoruz. Drama yemeğini bitirdiğinde bize katılmak istersen mesaj at." Yanıma geliyor ve bana sımsıkı sarılıyor. Vücut losyonundaki tanıdık lavanta kokusunu içime çekiyorum. "Seni seviyorum, Li. Sonradan pişman olacağın aptalca kararlar verme."

"Ben de seni seviyorum." Ona biraz daha sıkı sarılıyorum. "Ve deneyeceğim." Ama bunu yapabileceğimden pek emin değilim.

Reed

Kalabalık restorana girer girmez onu fark ettim. Koyu yeşil elbisesinin saten kumaşı avizenin sessiz ışığı, altın sarısı saçları çağıran bir parıltıyla parlıyor. Ailesiyle birlikte yuvarlak bir masada oturuyor, boş olan tek koltuk sağındaki koltuk ve Grace'in mesajını hatırlıyorum.

Grace: Selam, Reed. Yarın gece boş musun?
Lila'nın stajla ilgili bazı soruları var.
seninle konuşmayı çok isterim. İtalyan yemekleri
hakkında ne düşünüyorsunuz? Bizim ikramımız.

O noktaya kadar, Cumartesi gecesi planlarım Liam ve Warren ile bir şeyler içmeye gitmekten ibaretti. Buraya gelmek için arkadaşlarımı terk etmek zor bir seçim değildi.

"Reed." Grace beni ilk gördüğünde gülümsüyor ve bana sarılmak için ayağa kalkıyor. "Gelebilmene çok sevindim."

"Davetiniz için teşekkür ederim." Cal'ın elini sıkmadan önce ben de ona sarılıyorum. "Sakın başlama," diye uyarıyorum onu.

Bir kahkaha attı. "Peki, seni o çok istediğin dövmeyi yaptıрман için ikna etmeye çalışmayacağım. Scout'un onuru."

Grace gözlerini şakacı bir şekilde devirerek, "Sen hiç izci olmadın tatlım," diyor.

"Şşş. Bilmesi gerekmiyor."

Masanın diğer tarafından gelen bir kıkırdama dikkatimi Lila'ya çeviriyor. Hafifçe minderlere yaslanmış kollarını kavuşturmuş, yüzünde etkilenmemiş bir ifade vardı.

"Lila." Kendimi onun yanındaki koltuğa bırakıyorum. Ben Bir bardak su, süslü bir bez peçete ve birkaç çatal bıçak dışında boş olmasına rağmen dikkati masanın üzerinde olmasına rağmen göz temasını keser. "Haftan nasıl geçti?"

Eğer koşullar farklı olsaydı, ben ona bu gece ne kadar güzel görüldüğünü söylemekte tereddüt ettim. Ama tam da bunu düzeltmek için burada olduğumuzu varsaydığım için aramızdaki ilişkiyi daha da gerginleştirmek istemiyorum.

Ayrıca babasının beni gördüğü yerde öldürmesini de istemiyorum.

"Olaysız," diyor, başka bir şey eklemekten. Kollarını açıyor ve elbisesinin etekleriyle oynuyor,

Dikkatimi çıplak bacaklarına çekti. Kendine gel.

"Senin mi?"

Görünüşe göre tek kelimelik konuşmalar yapıyoruz.

Onun pozisyonunu taklit ederek kendi sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Doktora öğrencilerimden biri veri toplama raporunu berbat etti, bu da teslim tarihimizi geciktirdi. Hibe sahipleri bundan hoşlanmaz, bu yüzden ben devreye girmek zorunda kaldım. Bu da benim bir toplantıya geç kalmama neden oldu.

kampüsün karşısındaki grup toplantısı. Hemen hemen koşarak toplantıya gittim, ancak oraya vardığımda öğretim üyelerinden birinin doğum yapması nedeniyle toplantının iptal edildiğini öğrendim. Onlar onu hastaneye götürmek zorunda kaldım."

Lila kafasını çevirip bana şaşkınlık ve şüphecilik arasında bir bakış attı. "Bunu sen mi uydurdun?"

"Hayır. Haftam gerçekten çok hareketli geçti."

Aldığım tek cevap başını sallamak oluyor.

Yemek boyunca Lila pek konuşmadı. Çoğunlukla ailesi ve ben sohbeti canlı tutuyoruz ve aramızdaki rahatlığa rağmen kendimi

sürekli aklımdan neler geçtiğini merak ediyorum.

Birden fazla kez, onu restoranın etrafına bakarken yakaladım. Birini mi arıyordu? Birinin bize bakıp bakmadığını mı kontrol ediyor? İkisi de olabilir.

Tatlı bitene kadar Lila tuvalete gitmek için izin istiyor ve Grace de onu takip ediyor. Onlar gittikten sonra Cal eğilip, "Onu affetmelisin. Genelde bu kadar sessiz değildir."

Şarap kadehimi ağzıma götürüp bir yudum alıyorum.

"Benden pek hoşlanıyor gibi görünmüyor."

"Mesele o değil," demekte gecikmiyor. Gizlice bir bakış atıyor Karısı ve kızının birkaç dakika önce tuvalette kaybolduğu yere.

"Bak, Lila... Çok yetenekli, dostum, ama kafası doğru yerde değil. Başkalarının fikirleri hakkında çok fazla endişeleniyor ve sen bir aile dostu olduğun ve Grace ile çalıştığın için, senden özel bir muamele göreceğini düşünüyor. Bu yüzden çok istemesine rağmen staj yapmakta tereddüt ediyor. İnatçılığını benden alıyor, bu yüzden başımız belada" diye şaka yapıyor ama

endişesini gizleyemiyor. "Bu gece herhangi bir konuşma başlatmaya pek hevesli görünmüyor. Sakıncası yoksa Konuyu açmak mı? Seninle bara ya da başka bir yere gelmesini iste, biraz yalnız kalalım. Belki annesi ve ben etrafta olmazsak daha kolay olur."

"Sorun değil. İtilmeye ihtiyacı var; bunun arkasında durabilirim." "Sen en iyisisin, dostum. Teşekkür ederim. Boş ver, geri geliyorlar."

Çiçekli parfümünün kokusu beni onun yakınlığından haberdar ediyor. Koltuğumda dönüyorum, ona sormak için hazırım babasının önerdiği gibi benimle bara geldi, ama o benden önce davrandı.

"Reed," diye başlıyor. Sesinde tuhaf bir tını var, sanki adımları söylemek ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi. Bu ilk olabilir

Aslında bana Dr. Abner demediği tek zaman. "Seninle staj hakkında konuşmak isterim. Benimle bir şeyler içer misin?"

Bütün gece bana sessiz davrandıktan sonra liderliği ele alması beni şaşırtıyor. "Elbette."

Bara gitmeden önce beni beklemiyor. Ama bacakları pek uzun sayılmaz, bu yüzden birkaç uzun adımda yanına ulaşıyorum. Ellerimi pantolonumun ceplerine gömerek, elimi sırtının küçük kısmına koyma dürtüsüne direniyorum.

kalabalığın içinde ona rehberlik ediyor. Aynı anda aklımı kaybedip kaybetmediğimi merak ediyorum. En son ne zaman bir kadına karşı en ufak bir koruma hissettim?

Bara gittiğimizde o çilekli mojito, ben de burbon sipariş ettim. Sonra taburede nasıl kıpırdandığını, bakışlarımdan nasıl kaçındığını ve buradan kaçıp gitmekten iki saniye uzakta görüldüğünü izliyorum. Belki de varlığımdan bu kadar rahatsız olmasını aşağılayıcı bulmalıyım, ama hayat bana kendimi umursamayacak kadar nasıl soyutlayacağımı öğretti.

"Yani," diyorum, "hakkında konuşmak için sabırsızlandığın staj."

Bana ters ters bakıyor. Kadehimi dudaklarıma götürüp bir

yudum alırken sırtıyorum.

"Eminim ailem size yeterince şey anlatmıştır," diye mırıldanıyor, etrafımızdaki sesler neredeyse onunkileri bastırıyor.

Taburemi biraz daha yaklaştırıp ayağımı onun ayaklığına dayıyorum. "Bunu senden duymak istiyorum."

Beklediğim gibi çenesini kapatmak yerine, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ateşle bana bakıyor. "İtibarımı zedelemen istemiyorum."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Hem de hiç.

"Olay şu, Dr. Abner." İçkisinden uzun bir yudum aldı. Sanki sıvı cesarete ihtiyacı varmış gibi içiyor. Yutkunurken boğazı sallanıyor ve ben de gözlerimle hareketini takip ediyorum. "Kampüsteki insanlar senin annemle bağ olduğunu biliyor.

Benden birden fazla kez telefon numaranızı istediler, haberiniz olsun."

Kaşlarımı çatıyorum. Ne yapmışlar?

"Ve senin benim staj amirim olduğunu öğrendiklerinde, seninle çalışma şansını sadece annem sayesinde elde ettiğimden bahsetmeye başlayacaklar" diye sözlerini tamamlıyor.

"Ne zaman? Bu stajı kabul edeceğin anlamına mı geliyor?" "Bu..." Bardağı yerine koyarken elimi izliyor. Aşağı. "Şu anda odaklanmamız gereken önemli şey bu değil."

"Bence şu anda odaklanmamız gereken tek şey bu," diyorum. "Tesisler hakkında ne düşünüyorsun? "Tesisler hakkında ne düşünüyorsun? bahçeyi gördün mü?"

"Gençlik merkezi etkileyiciydi, ama bu değil-"

"Peki ya kütüphane? Orada annenizin bazı kitapları var." Az önce bana inledi mi?

"Ne demek istediğimi bilerek görmezden geldiğini biliyorum." Bana yine ters ters bakıyor. Bu kadar sevimli görünmese belki gözümü korkutabilirdi. "Amirim olsan sen de mi böyle yapardın? Aptalca olduğunu düşünüyorsan endişelerimi görmezden mi geleceksin?"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Eğiliyorum, tatlı kokusu ciğerlerimi sarıyor. "Senin endişelerinin

Aptal. Zerre kadar değil. Bence bu stajı gerçekten yapmak istiyorsun ama benim yüzümden yapmayacaksın ve ben de sırf seni rahat ettirmek için rolmden geri adım atmayacağım. İhtiyacın olan şey bu değil."

Aramıza mesafe koymak için bir hamle yapmıyor. "Ve benim neye ihtiyacım var biliyor musun?"

Daha yakına eğilerek kolumu taburesinin arkasına dayıyorum. "Seni konfor alanının dışına itecek birine ihtiyacın olduğunu inkâr mı edeceksin?"

Hafifçe nefes alışını kaçırmadım. "Ya konfor alanımdan kendi başıma çıkmak istersem? Acele etmeden?"

"Bu olmaz." Sesim alçalıyor ve sanki görünmez bir balonun içine sarılmış gibiyiz. başka hiçbir şeyin önemi yoktur. "Nedenini bilmek ister misin? Çünkü işleri çok ileri götürüyorsun."

Yüzü o kadar yakın ki, lambanın ışığında suçlayıcı gözlerindeki yeşil benekleri görebiliyorum.

"Ailem istediği için burada olduğunuzu ikimiz de biliyorken, benim için çok endişeleniyormuş gibi davranmayın, Dr. Abner."

"Ailen seni sevdikleri için benden yardım istedi, ben de potansiyelinin boşa gitmesini istemediğim için kabul ettim."

"Ben sadece yerimi hak etmek istiyorum" diyor. "Herhangi bir avantaj istemiyorum."

"Dediğim gibi, hiç alamayacaksın." Ona dürüstçe söyledim. "Bu stajdan önce de A alan bir ğrenciydin, sonrasında da öyle olacaksın. Bu insanlara sahip olduğun şeyi kazanmak için çok çalıştığını göstermez mi? Ben hiçbir zaman senin profesörün olmadım ve diğer fakülte üyelerinin de annenle herhangi bir bağı yok, dolayısıyla önceki başarılarını hak etmediğini söyleyemezler. Stajında da başarılı olursan kimse şaşırmayacaktır."

"Umursamayacaklar," diye savunuyor. Bakışları bir saniyeliğine ağzıma düşüyor ve kalbim bir anlığına yerinden fırlıyor.

Şehvet. Uzun zamandır hissetmediğim bir duygu. Ne oluyor lan? "Dedikodular bir kez yayılmaya başladı mı, o iş biter. Kurtulma şansın yok. Onlara gerçekleri sunduğunuzda da umursayacaklarını sanmıyorum."

Geriye yaslanıyorum, aramıza bir kez daha güvenli bir mesafe koyuyorum, sadece kendi akıl sağlığım için değil, aynı zamanda onu ikna edemeyeceğim için ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Görünüşe göre kararını vermişsin," diye bitiriyorum, yerimden kalktım. "Anladığımı söyleyemem ama bu senin hayatın ve ben buna karışacak biri değilim. Umarım senin için daha faydalı olacağını düşündüğün başka bir staj bulursun."

"Bekle." Parmakları bileğime dolanarak beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"

Onun dokunuşundan uzaklaşmıyorum. O da beni bırakmıyor. "Akşam yemeği için ailene teşekkür etmek ve geceyi bitirmek için."

"Bir konuşma yapıyorduk." "Evet, ve ben onunla işimi bitirdim."

"Tüm bu ters psikoloji olayı bende işe yaramayacak," diye uyarıyor.

"Seninle akıl oyunu oynamıyorum." Ona gerçeği söyledim. "Hepimiz bu davranışın ne kadar mantıksız olduğunu anlamayı sağlamaya çalıştık ama sen inat ediyorsun çünkü korkuyorsun. Risk almak ve senin için en iyi olduğunu bildiğin şeyi yapmak istemiyorsun ve bu senin ayrıcalığın. Bu ileri geri konuşmalar bizi bir yere götürmez. Cehennem gibi bir hafta oldu ve yorgunum, bu yüzden izin verirsiniz eve gitmek istiyorum."

Bileğimdeki tutuşunu bırakır bırakmaz tenim soğuyor. Nedenini kendime sormayı reddediyorum.

"Bu gece benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim," diyor sakın bir sesle. "Ve zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim."

"Seninle konuşmak asla zaman kaybı değildir, Lila."

Mojito'sundan kalanları içmek için teması kesmeden önce gözlerimiz sonsuz bir saniye boyunca kilitli kalıyor.

"Burada tek başına iyi olacak mısın?" diye sordum.

Ailesinin uzakta olmadığını biliyorum ama bu, birinin onu rahatsız etmesinden endişe etmeme engel değil.

Bana küçük bir baş selamı veriyor. "Birazdan masamıza döneceğim."

Onun yanında tereddüt ediyorum, eve gitme fikri artık o kadar da cazip gelmiyor.

Neyim var benim?

Ama Lila varlığını kabul etmiyor, bakışları barın arkasında bir yerlerde kaybolmuş. Kimsenin ona hasta gözlerle bakıp bakmadığını kontrol etmek için son bir kez daha baktıktan sonra oradan ayrılıyorum.

"Şansın yok mu?" Masamıza yaklaşırken Grace endişeyle kaşlarını çatarak bana soruyor.

İyi olduğundan emin olmak için son bir kez Lila'ya bakıyorum.

"Bazen, doğru yolu seçtiklerini düşünmesek bile sevdiklerimizin kendi yollarını seçmelerine izin vermemiz gerekir.

seçim," diyorum ailesine. "O akıllı bir kız. İyi olacak."

Ve bunda ciddiym. Sadece kendi başına inanılmaz olduğu için değil, aynı zamanda onu her zaman destekleyecek bir aileye sahip olacak kadar şanslı olduğu için.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Cal elimi sıktı.

"Yabancılik çekme, Abner."

Başımı salladım. "Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler."

Alabama doğru kısa bir yürüyüş yaparken kendime tek bir gerçeği itiraf etme izni veriyorum: Lila'nın staj yapmasını istiyordum. Hem bu deneyimin onun için faydalı olacağını bildiğim için hem de onun o olağanüstü zihninin derinliklerine dalmak için can attığım için.

Klinik vakalara nasıl yaklaşırdı? Raporlarım hakkında ne gibi geri bildirimleri olurdu? Daha zor çocuklarla nasıl başa çıkacak?

Asla bilemeyeceğimin farkına varmak beklenmedik derecede acı.

Ve böylesine yetenekli bir genç kadının, toplum ona başkalarının onun hakkındaki görüşleriyle damgalanacağını ve tanımlanacağını öğrettiği için hayallerinden vazgeçmesi bana acı veriyor, gerçekten acı veriyor.

Bu saçmalık.

Onun nereden geldiğini anlıyorum. Bir zamanlar ben de uyum sağlama, sevilme, kabul edilme dürtüsünü hissettim.

Sonra hayat başladı.

Ama Lila ailesi tarafından korunuyor ve her zaman sevilip kabul edilecek. Grace ve Cal'ı kızlarını mutlu görmek için her şeylerini vereceklerini bilecek kadar uzun zamandır tanıyorum,

onu güvende tutmak, ona hak ettiği geleceği vermek için. Yine de kafası doğru yerde değil ve keşke o-

"Dr. Abner!" O

ses. "Bekle!"

Arkamı döndüğümde ayak sesleri yaklaşıyor. "Henüz gitme, lütfen," diyor Lila nefes nefese.

Sonunda bana ulaştı.

"Ne oldu?" Telaşla arkasına bakıyorum. "Bir şey mi oldu?"

Onu barda yalnız bırakmamalıydım, lanet olsun. Ailesi oradaydı ve kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum, ama yemin ederim eğer bir pislik bir şey söyleseydi-

"Ben iyiyim," demek için acele ediyor. "İyi değilim çünkü sen sadece yardım etmeye çalışırken orada huysuz bir çocuk gibi davrandığım için kendimi çok kötü hissediyorum ve... sana bir şey söylemek istiyorum."

Vücudum gevşiyor. "Pekala."

Derin bir nefes alıp veriyor. "Her konuda haklıydın. Başkalarının hakkımda ne düşüneceğini bu kadar önemseyerek hata yapıyorum ve bundan nefret ediyorum. Bundan o kadar nefret ediyorum ki, ama her şeyi bir kenara bırakmayı düşündüğümde rüzgar ve sadece işimi yapıyorum, bu... bu korku içeri giriyor ve beni yerimde donduruyor. Ama yorulдум.

"Siz muhteşem bir araştırmacısınız Dr. Abner ve çalışmalarınıza yıllardır hayranım. Her makalenize açıklama ekledim, her konuşmanızı izledim, verdiğiniz her halka açık konferansa katıldım. Annemin sizinle çalışmayı seçmesine şaşmamalı,

Çünkü sen gerçekten de dünyanın en büyük beyinlerinden birisin.

ve ben... Sanırım söylemeye çalıştığım şey, hala korktuğum ve sonuçlarını düşündükçe midemin bulandığı, ancak stajı kabul etmekten ve gençlik merkezinde sizin gözetiminiz altında çalışmaktan onur duyacağım. Ve bana karşı anlayışlı ve sabırlı olmaktan başka bir şey yapmadığınız halde size karşı bu kadar kaba davrandığım için tekrar özür dilerim."

Bir an için hiçbir şey söylemedim.

Yıllar geçtikçe, kendime verdiğim değeri artırmak için asla dış onaylara bel bağlamamayı öğrendim. Başkalarının onayını arayan biri değilim, hele de benden on yaş küçük bir kadının. Ama onun benden daha genç olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum.

Övgü içimde bir şeyleri aydınlatmadı. Yeni ve tamamen rahatsız edici olmayan bir şey.

Etrafımızdaki gecenin karanlığına rağmen sözlerinin gerçekliği gözlerinde parlıyor.

"Cesur olmak, korktuğunda bile istediğinin peşinden gitmektir," diyorum, farklı bir karanlık beni ele geçirdiğinde kendime söylediğim sözleri tekrarlayarak. "Bu yaz bize katılacağını duyduğuma sevindim."

Bana gülümsüyor, yumuşak, tatlı ve içten. Sonunda içindeki genç kadına göz atacaksın. Bunca zamandır orada olan, kalın bir güvensizlik tabakasının altında gömülü olan.

Ve Lila'nın bu versiyonunu sevdiğimi fark ettim. Hem de çok.

"Son bir şey daha, küçük suçlu," diye ekliyorum onun dikkatli bakışları altında.

Takma isim ağzımdan kaçıyor ve bir an için her şeyi berbat ettiğimden korkuyorum.

Ama sonra bana meraklı ve eğlenen bir bakış attı. "Evet?"

"Bana Reed de."

BÖLÜM 9

Lila - Ağustos

Ah sabah gözlerimi açar açmaz midemde bir endişe birikiyor.

Telefonuma hızlı bir bakış, yine alarmımdan önce uyandığımı söylüyor. Ne yazık ki, bu kadar kötü olmazdı Son bir ay içinde her gece beş saatten fazla uyumak.

Restoranın otoparkında Dr. Abner'in teklifini kabul edeli üç ay oldu ve bu öğleden sonra eğitim kurslarını başarıyla geçtikten sonra nihayet bir stajyer olacağım. En azından Haniyah sonuçlarım hakkında böyle söyledi.

Ayrıca artık yirmi dört yaşındayım - geçen ay doğum günümdü - bu da kendimi toparlamam gerektiği anlamına geliyor. Bu da yine saplantılı düşüncelere yer olmadığı anlamına geliyor.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Sınıf arkadaşlarım şimdiden kendi stajları ve tezleriyle ilgili güncellemeleri grup sohbetine spam olarak gönderiyorlar ve ben her gün sessizce benim radyo sessizliğimi fark etmemelerini umuyorum. En azından bir şey söylerlerse beni destekleyecek Karla'm var ama içimden bir ses bunun yeterli olmayacağını söylüyor.

İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de Dr. Abner haklıydı; cesaret, korkarak da olsa istediğim şeyin peşinden gitmektir.

Konuşmamız gözlerimi açtı ve etrafımdaki herkes için çok açık olan şeyi görmeme yardımcı oldu - o stajı istiyordum ve reddetmek büyük bir hata olurdu.

Gün boyunca, gençlik merkezine gitme vakti gelene kadar tezim üzerinde çalışıyorum. Ama bu garip duygudan kurtulamıyorum.

Bir şeylerin çok yanlış gideceği hissi. Geri dönüşü olmayan bir hata yapıyorum.

Oliver'ın ayrıldığıımız gün söylediği her şey kafamda tekrar çınlamaya başlıyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum çünkü bunu düşünmeyi bırakacağıma söz vermişim. Bunu yapmak zorundayım. İlerleyin.

Ancak fazla düşünmekle ilgili olan şey de budur; incitici sözler veya korkunç senaryolar dalga dalga geri gelmeye devam ettiğinde buna engel olamazsınız. Sağlıksız zihniyetleri bir gecede değiştirmek ideal olurdu, ancak ne yazık ki işler böyle yürümüyor.

Yine de aynı zamanda, içimde bu alanda çalışmanın benim için doğuştan gelen bir şey olduğunu söyleyen derin bir his var. Ama Oliver'a sinirlendikten sonra, çocukları doğru yöne yönlendirmek için nasıl doğru kişi olabilirim?

İçimde ne olduğunu tanımıyorum, ama kenardan bakmak çok ürkütücü geliyor. Bulamayacağımı biliyorum

Bir yıl önceki Lila'nın aynısı ve belirsizlik içimi kemiriyor.

Ya artık kim olduğumu bilmiyorsam?

Başımı sallayarak tekrar yola odaklanıyorum. Gençlik merkezinin önüne park ettiğimde ve içeride koşuşturan çocukları gördüğümde burnumdan derin bir nefes alıyorum ve içimden ona kadar sayıyorum.

Onlara yardım edebilirim. Bunu yapabilecek kadar nitelikliyim. Doktor.

Abner bir şey olursa diye orada olacak.

Doğru. Dr. Abner.

Reed, şu andan

itibaren. Amirim.

Eğitimimden Haniyah sorumlu olduğu için onu son birkaç aydır görmedim. Programım ve bu staj için mesleki gelişim hedeflerim hakkında konuşmak için ileri geri e-posta gönderiyorduk, ancak restorandaki o gecedan beri onu şahsen görmedim.

Annemin söylediğine göre, araştırmasının son aşamasındaymış ve yazı ülkenin dört bir yanındaki diğer üniversite laboratuvarlarındaki ortak çalışanlarını ziyaret ederek geçirmiş.

Bugün onu göreceğ olmamın beni stajıma başlamaktan daha fazla tedirgin etmemesi gerekirdi ama işte buradayız.

Düşüncelerim daha da saçma bir hal almadan arabadan iniyorum.

"Lila! Hoş geldin canım. İlk günün için hazır mısınız?" Haniyah'ın gülümsemesi beni içeri sokarken daha parlak olamazdı. "Bu arada çok güzel görünüyorsun. Pembe kesinlikle senin rengin."

Ne giydiğimi tam olarak bilmeme rağmen, hala pembe yazlık elbiseme bakıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum utangaç bir ifadeyle, bu ekstra özgüven desteği için minnettar hissederek. "Bugün burası çok gürültülü."

Kıkırdıyor. "Ve bu en güzel ses değil mi?" Gerçekten öyle.

Etrafımızda çocuklar ve gençler kucaklaşıyor, sohbet ediyor ya da birlikte oyun oynuyorlar; bu sıcak atmosfer sadece doğru yerde olduğumu doğruluyor.

"Reed'in ofisinin nerede olduğunu hatırlıyor musun?" Haniyah bana sordu.

Başımı salladım. "Soldan ikinci mi?"

"İşte o. Git onu ara. Küçük bir kuş bana bugün sizin için eğlenceli bir etkinlik planladığını söyledi."

Midem bulanıyor. "Pekala."

Rahatlatıcı elini koluma koydu. "Reed çetin ceviz olabilir ama birbirinizden çok şey öğreneceğinize dair içimde bir his var. Ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa, ben burada olacağım."

Reed'in -ona böyle hitap etmek hâlâ fiziksel olarak acı veriyor- bana sayısız şey öğreteceğinden hiç şüphem yok, ama onun benden öğrenmesi? Haniyah tatlı ama aynı zamanda biraz fazla iyimser.

Vedalaştıktan ve bana ilk günümde iyi şanslar diledikten sonra ofisine doğru yola çıkıyorum. Daha önce hiç

Haniyah'ın turundan sadece nerede olduğunu hatırlıyorum.

Kalbim çok hızlı atarken kapısını çaldığımda derin sesini duyuyorum.

"İçeri gel."

Yutkundum ve kapıyı iterek açtım.

Gözleri bilgisayarına geri dönmeden önce kısa bir süre benimkilerle buluşuyor. "Lila, hey. Bana bir saniye izin ver lütfen."

"Elbette" derken sesim gergindi.

Gözlerini ekrandan ayırmadan, o kocaman ellerinden biriyle masasının önündeki sandalyeleri işaret ediyor.

"Oturun. Bugünün programını birazdan konuşacağız."

Kapı ile masa arasındaki mesafeyi kapatırken kendimi beceriksiz bir yavru fil gibi hissediyorum. Oturabilmek için sandalyeyi geri çektiğimde sandalye çok fazla ses çıkarıyor. Ellerim neden birdenbire bu kadar terledi?

"Yaz tatilin iyi geçti mi?" diye sorarak beni şaşırtıyor, hâlâ bana bakmıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Tezim üzerinde çalışıyorum, o yüzden pek ara veremedim."

Eğlenceli planları olmayan bir ezik olmanın o kadar da sıra dışı bir şey olduğunu düşünmüyormuş gibi mırıldanıyor.

"Tezin ne hakkında?"

"Bibliyoterapi."

Bu onun bana bakmasını sağladı.

"Bibliyoterapi mi?" diye tekrarlıyor o derin gürültüyle.

Başımı sallıyorum. "Çocuklarla rıza ve cinsel eğitim hakkında konuşmanın eğitici ve güvenli yollarını araştırıyorum.

bibliyoterapi. Regl dönemleri, vücudumuzdaki değişimler ve bunların neden kutsal olduğu hakkında şeyler. Bu benim için gerçekten önemli bir konu."

Kitap terapisi psikolojide hiçbir şekilde popüler bir alan değil. Bu konuda çok fazla araştırma yok - en kayda değer makaleler önümdeki adama ait - bu da kısmen benim üzerime düşeni yapmak istememin nedeni.

Ama aynı zamanda bibliyoterapi doğduğum günden beri hayatımın bir parçası olduğu için.

Babam teyzemin yasal vasisi olduktan sonra, büyükannemin alkol sorunları Maddie'yi acil servise düşürdüğünde ve babası onu terk ettiğinde, Maddie bir çocuk terapistine gitmeye başladı. Terapisti farklı bir yaklaşım deneyene kadar - yıllar sonra bana söylediği gibi - açılmıyor, kendi duygularını bile tanımlayamıyordu.

Maddie'nin yalnız olmadığını ve her şeyin bir çaresi olduğunu anlamasını sağlamak için benzer sorunlarla uğraşan kurgusal karakterleri kullandı. İyileşmeye başladı. Kitaplar sayesinde duygusal yaralar oluştu ve bu da anneme kendi kitaplarını yazması için ilham verdi.

Annem o zamana kadar zaten yayınlanmış bir çocuk yazarıydı, ancak hikayelerinin yönünü psikoloji alanına doğru değiştirmeye karar verdi. Şimdi çocuklar için rıza gibi hassas konular hakkında eğitici kitaplar yazıyor, TSSB ile başa çıkmak ve hatta evlat edinme - kendisi de harika büyükbabalarım tarafından evlat edinilmişti.

Ve bu kitapların mümkün olduğunca doğru olmasını istediği için, tanınmış çocuk terapistleri, danışmanlar ve sosyal hizmet uzmanlarıyla işbirliği yapıyor. Bu sayede Dr. Abner.

Reed.

"İlginç. İlhamı annenden aldığını varsaymakta haklı mıyım?" diye soruyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Ağzına bakmayı kes.

"Haklısın," diyorum gururla.

Onun yolculuğu bana her gün ilham veriyor ve danışmanlık alanında kariyer yapmamın en büyük nedeni o. Çünkü ben de elimden geldiğince bir fark yaratmak istiyorum.

"Bu iyi." Bilgisayarına bir şeyler yazarken bana kısa bir onay işareti veriyor. "Eminim bibliyoterapi üzerine çok fazla araştırma olmadığını biliyordur. Bu alanda fazladan bir beyin işimize yarayabilir."

Boğazımı tekrar temizliyorum, aniden onun yanında ne kadar küçük olduğumu fark ediyorum. Sadece fiziksel anlamda değil - o bir dev - ama bu Dr. Reed Freaking Abner olduğu için. Daha önce

Harvard ve Princeton, ve görünüşe göre, bir münzevi olmasına rağmen ne yapacağını bildiğinden daha fazla bağlantısı var. Annemin sözleri, benim değil.

Ve o sadece...burada. Benimle konuşuyor. Tezimi soruyor. Stajımı denetliyor.

Çok daha önce başıma bir ton tuğla gibi düşmesi gereken şeyin şimdi farkına varıyorum. Onu, itibarımı korumak için kaçınmam gereken annemin iş arkadaşı olarak görmeye o kadar odaklanmışım ki, tüm bu durumun gerçekte ne olduğunu göremedim - mutlak bir ayrıcalık.

Benim durumumda kaç öğrenci Reed Abner çalışırken onu gölgelemek için can atar? Ve ben tam olarak bunu yapmak için üç ayım olduğu gerçeğini takdir etmiyorum.

Ben nankör, inatçı bir aptalım.

"Beklettiğim için özür dilerim," diyerek beni düşüncelerimden kopardı. Koyu renk gözlerinin üzerimde olduğunu fark ederek gözlerimi kırıştıyorum. "Haniyah bugünkü programla ilgili bir şeyden bahsetti mi?"

"Sadece eğlenceli bir şeyler planladığını söyledi," diye cevap veriyorum, göğsüme yeni bir kararlılık yerleşiyor.

Heyecan.

Burada olacağım için heyecanlıyım. Beni denetleyeceği anlamına gelse bile, bu fırsata sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu fark etmem çok uzun zaman aldı.

Bu konuda bir şey yapamam, değil mi? Başka bir amir istemeyi denedim ama işe yaramadı. Bu potansiyel fiyaskodan en iyi şekilde faydalanabilirim.

"Umarım bugün çocuklarla grup seansına hazırsınızdır."

Kalbim takla attı. "Bugün mü?"

Bileğindeki pahalı görünümlü saate bakar. "Yaklaşık on dakika içinde. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenebilmen için ben çalıştıracağım."

On dakika içinde çocuklarla mı buluşacağım? Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ya beni gördüklerinde nefret ederlerse? Ya onlara yardım etmek için çok genç ve deneyimsiz olduğumu düşünürlerse? Ya-

"Lila."

Göz

kırpıyo

rum.

"Fazla düşünme," diyor Reed, sesi sert ama aynı zamanda bir şekilde nazik. "Onlar zor çocuklar değil. Bugün sadece birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Seansı ben yöneteceğim; siz arkanıza yaslanın ve gözlemleyin. Endişelenecek bir şey yok, tamam mı?"

Tereddüt ediyorum, sinirlerim midemde dönüyor.

"Evet." "Şimdi içinden geldiği gibi söyle."

Emri omurgamdan aşağıya bir heyecan gönderiyor.

"Endişelenecek bir şey yok," diyorum biraz daha yüksek sesle ve biraz daha inançla.

Başıyla onaylıyor. "Güzel. Çocuklarla tanışmaya hazır mısınız?"

BÖLÜM 10

Lila

"On iki ila on dört yaşlarında altı çocuktan oluşan bir grup," diye açıklıyor biz hala ofisindeyken.

"Yapıyoruz

Sosyal becerilerini, takım çalışmasını ve özgüvenlerini geliştirmek için sekiz haftalık bir program. Gruba yardımcı danışman olarak katılacağınızı bildirmek için onlarla ve aileleriyle tek tek konuştum bile. Hiçbiri bu konuda bir sorun yaşamadı."

Bu iyiye işaret, değil mi?

Masasının arkasından kalkıyor ve ben de onu takip ediyorum. "Bu ilk seansımız olduğu için, sizden sadece Grubu nasıl yönettiğimi gözlemleyin, ancak aşağıdaki kişilerle etkileşime girmekten çekinmeyin

Eğer kendini rahat hissediyorsan çocukları da çağır. Bu onların da size daha çabuk ısınmasına yardımcı olacaktır."

Başımı sallıyorum, tüm detayları kafamda depoluyorum. "Kapalı bir grup mu?"

"Evet. Önümüzdeki birkaç ay boyunca aynı altı çocukla çalışacağız," diye yanıtlıyor. "Önce kendimizi tanıtacağız, sonra hızlı bir kontrol yapacağız ve sonra bir grup etkinliği planladık. Son olarak, sonuçları grupla birlikte tartışacağız. Sizin de anlayabileceğiniz gibi oldukça standart bir taslak."

Öyle, ama bir şekilde bunu özel kılacağından şüpheleniyorum. Şimdi, kıpır kıpır ama gözle görülür şekilde heyecanlı altı çocuktan oluşan bir çemberde sandalyelerimizle onun yanında otururken, büyük Reed Abner'ı iş başında görmek için kaşınıyorum.

"Herkes merhaba. Bu haftanın grup seansına hoş geldiniz" diye başladı, sesi hiç olmadığı kadar rahat ve

açıktı.

Onu daha önce duymuştum. Devam etmeden önce her çocukla göz teması kuruyor. "Çoğunuz beni zaten tanıyorsunuz ama sıcak yaz güneşi hafızanızı silmiş olabilir diye söylüyorum."

Sözlerini toplu bir kıkırdama takip ediyor. "-Ben Reed, bu da meslektaşım Lila.

Bu yıl grup oturumlarımızda bize yardımcı olacak."

Meslektaşım.

Bana sadece meslektaşı olarak hitap etti.

Çocuklara gülümseyerek el sallıyorum. Hepsi kibarca gülümsüyor ve kızlardan biri coşkuyla el sallıyor.

İşte böyle, o basit hareketle iyi olacağımı biliyorum.

"Şimdi, başlamadan önce birkaç şey var."

Reed pantolonunun cebine uzanır ve küçük sarı bir top çıkarır. Topu yerde sektirir ve eliyle kolay bir hareketle yakalar.

"Bu, grubumuzun dokuzuncu üyesi." Topu iki parmağının arasında tutuyor. "Bay Bounce'a merhaba deyin."

Çocuklar yine kıkırdıyor ve beni şaşırtarak şöyle diyorlar Merhaba. Önümde gelişen sahne beni büyülediği için aynısını yapamıyorum.

"Bay Bounce'un ne için olduğunu merak ediyor olabilirsiniz." Tekrar zıplatıyor ve aynı kolaylıkla yakalıyor. "Bay Sıçrama grup oturumlarımızda gerçekten önemli olacak çünkü konuşma sırasının kimde olduğunu belirleyecek. Buradaki ana kurallarımızdan biri, herkesin konuşma sırasının gelmesi ve birbirimizin sözünü kesmememizdir. Sözlerimiz önemlidir çünkü biz önemliyiz ve her birimiz duyulmayı hak ediyoruz. Yani, ne zaman Birisi Bay Bounce'u tutuyorsa, dikkatimizi o kişiye odaklayacağız ve onu dikkatle ve sözünü kesmeden dinleyeceğiz. Mantıklı mı?"

Hepsi başını sallıyor.

"Pekâlâ. Bugünkü seansa birbirimizi biraz daha yakından tanıyarak başlamaya ne dersiniz?" diye soruyor.

"Şimdi Bay Bounce'u aranızdan birine vereceğim ve sizden adınızı, yaşınızı ve ne iş yaptığınızı bizimle paylaşmanızı istiyorum.

en sevdiğin film ve nedeni. Konuşman bittiğinde, Bay Bounce'u dikkatlice solunuzdaki kişiye geçirin. Hazır mısınız?"

Reed sarı topu solunda oturan çocuğa atar ve çocuk topu yerde bir kez sektirdikten sonra yakalar.

Telaşlı bir şekilde elini dağınık kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Merhaba. Benim adım Trevor. On üç yaşındayım ve en sevdiğim film Jurassic Park çünkü dinozorları seviyorum sanırım."

Trevor onay için Reed'e bakar. O da başıyla onaylayınca, topu bir sonraki kişiye atar.

"Benim adım Melody," diye söze başladı bana el sallayan kız, yüzünde rahat bir gülümsemeye. "On iki yaşındayım ve The

Küçük Deniz Kızı çünkü denizi seviyorum. Bu yıl kuzenimle birlikte sahilde deniz kızlarını oynadık ve çok eğlendik. Kardeşim Cameron ise kötü bir köpekbalığını oynadı."

Topu yanındaki kıza uzatıyor ve çocuklar teker teker kendilerini tanıtıyor -Trevor, Melody, Sofia, Angie, Jacob ve Santiago. Santiago konuşmasını bitirip topu bana doğru fırlattığında irkiliyorum.

Reed'e bakıyorum, tereddütle Bay Bounce'u parmaklarımın arasında tutuyorum ve o da sessiz bir yanıt olarak eğlenen bir kaşını kaldırıyor. Meydan okuyan bir kaş. Çok iyi.

"Merhaba, çocuklar." Odadaki herkese hitap ederken şaşırtıcı derecede sakın hissediyorum. "Ben Lila. Yirmi dört yaşındayım ve en sevdiğim Gurur ve Önyargı filmidir. Oldukça eski bir film, bu yüzden adını duymamış olabilirsiniz. Bu filmi seviyorum çünkü şimdiye kadar gördüğüm en güzel film ve aşk hikayesi de çok güzel."

Belki bunun saçma olduğunu düşünüyorlar ama herkes Bay'a saygı duyuyor.

Bounce kuralı ve herhangi bir olumsuz yorum yapmıyorlar. Sonra, biraz boktan olmak için, Bay Bounce'u Reed'e veriyorum.

"Görünüşe göre şimdi benim sıram." Parmaklarının arasında topla oynuyor. Parmaklarına bakmayı kes. "Adım

Reed ve otuz beş yaşımdayım. Birçok favori filmim var, ama
Aklıma ilk gelen Kitap Hırsızı.

Savaş sırasında yakılmalarını önlemek için kitap çalan genç bir kız hakkında. Bunu sevdim çünkü ben büyük bir İkinci Dünya Savaşı ineğiyim."

Bilinmeyen bir nedenle bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere saklıyorum.

"Pekala, artık birbirimiz hakkında biraz daha fazla şey bildiğimize göre, bugünün konusunu ele almaya başlayacağız."

Kocaman gövdesini sandalyesinden kaldırıyor, odanın karşısındaki beyaz tahtaya doğru yürüyor ve tek bir kelime yazıyor.

"Özgüven," diye yüksek sesle okuyor. Bay Bounce sandalye çemberimize geri dönerken bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı gidip geliyor. "Kendine güvenmenin sizin için ne anlama geldiğini gerçekten merak ediyorum. Ben başlayayım. Benim için özgüven sahibi olmak, hayallerimin ve hedeflerimin peşinden gidebilecek yeteneğe sahip olduğuma inanmak demek. Ve umarım bunları başaracağım."

Topu Melody'ye atar. "Özgüven senin için ne anlama geliyor Melody?"

Kız cevap vermeden önce adam ekliyor: "Ve unutmayın, burası güvenli ve yargılamadan uzak bir bölge. Önemli olan kendinize ve bu gruba karşı dürüst olmak ve gerçeği söylemekten korkmamaktır. Eğer bir soruya cevap vermekten çekiniyorsanız, sadece söyle ve devam edelim. Söz veriyorum üzülmeyeceğim. Bir diğer önemli husus da grup seanslarımızda konuştuğumuz her şeyin başka kişilerle tartışılmayacağıdır.

Dışarıdaki insanlar, tamam mı? Bu gizlidir. Başkalarının hikayelerini paylaşmamayı kabul edenler el kaldırsın."

Bütün çocuklar aynı anda ellerini kaldırıyor. Reed ve ben de öyle yapıyoruz.

"Müthiş. Yani, özgüven. Duyalım bakalım, Melody. Dilediğiniz kadar paylaşın."

Her çocuk sırayla özgüvenin kendileri için ne anlama geldiğini anlatırken, ne kadar şaşırdığımı söylemeden edemiyorum.

herkes meşgul. Dün gece, terapide konuşmak istemeyen işbirlikçi olmayan çocuklarla nasıl başa çıkılacağı ve onları nasıl teşvik edebileceğime dair notlarımı gözden geçirdim.

kendi hızlarında sohbet etmelerini sağladım. Ama tüm bunları boşuna yaptım.

Bu o. Sözlerinin cazibesi, hareketleri, sesinin sakinleştirici ve davetkâr gürültüsü, kendinden emin konuşma şekli, tek başına varlığının herkesin dikkatini çekmesi.

Haniyah haklıydı - sadece on beş dakikamız var ve Reed'in bir geçen dönemki derslerden daha fazla grup oturumu.

Herkes özgüvenin kendileri için ne anlama geldiğini açıkladıktan sonra, Reed cevaplarını paylaştıkları için onlara teşekkür eder ve tekrar liderliği üstlenir.

"Mesele şu," diye başlıyor, sesi rahat ve dostane. Aşırı belirgin bir şekilde bir terapist gibi konuşmuyor ya da davranmıyor, sanırım çocukların bu kadar açık olmasının nedeni de bu.

"Kendine güvenen insanlar kendileri olmakta sorun görmezler. Anahtar budur. Ancak çoğu zaman kim olduğumuzu tanımlamakta zorlanırsınız, bu yüzden de istediğimiz kadar özgüvenli olamayız. Ben kimim? Bu bir Her yaşta cevaplama zor bir soru ama biz de bu yüzden buradayız, birlikte öğrenmek için."

Tekrar ayağa kalkıyor ve masanın arkasına geçerek üç büyük poster panosunu alıyor. Her birinin üzerinde bir soru yazılı.

"Bu hafta biraz daha derine inerek kimlerin Üç basit soruya cevap vererek bu noktaya geldik," diye açıklıyor üç posteri duvara asarken. "Sofia, ilkinin okuyabilir misin?"

Küçük kız gözlerini kısar. "Benim değerlerim neler?"

"Teşekkür ederim." Reed gülümsüyor ve yemin ederim az önce bir

hafif kirli sakalının altında bir gamze. Bir gamze. "En çok neye değer verirsiniz? Her insan farklı şeylere değer verir. Bizim

Ailemiz mi? Belki arkadaşlarımız? Ne kadar cesur olduğumuzu? Ne kadar

Yaratıcı mı? Doğru ya da yanlış cevap yok. Jacob, ikincisini okur musun?"

Gruptaki en utangaç kişi gibi görünen on dört yaşındaki

çocuk başını sallıyor. "Ne önerebilirim?"

"Hepimizin sunabileceği bir şeyler var," diyor Reed kendinden emin bir şekilde. "İhtiyacı olan insanlara her zaman yardım edebilir ya da ebeveynleriniz meşgulken küçük kardeşlerinizle ilgilenebilir veya belki de insanları her zaman güldürebilirsiniz. Tekrar ediyorum, doğru ya da yanlış cevap yok. Angie, lütfen sonuncuyu okur musun?"

"Ben neyi temsil ediyorum?"

"Bir şey için ayağa kalkmak önemlidir. Örneğin, biri zorbalığa karşı durabilir. Bu şu anlama gelir buna tahammül ediyoruz ve bu konuda mağdur olan herkese yardım etmeye hazırız.

zorbalık" diye açıklıyor. "Şimdi hepimiz buraya geleceğiz, bu kalemlerden birini alacağız ve her bir soruya verdiğimiz yanıtları bu poster panolarına yazacağız. İsminizi yazmanıza gerek yok; bir nevi anonim olabilirler. Üç soruya da cevap vermeyi unutmayın ve sırayla yazın, tamam mı?"

Her çocuk cevaplarını poster panolarına yazarken, Reed elleri pantolonunun cebinde bana doğru yürüyor. Kendime onun özgüvenini çekici bulmadığımı söylüyorum çünkü bulmuyorum.

"Ee," diyor. "Şu ana kadar ne düşünüyorsun? Benim için herhangi bir geri bildirimin var mı?"

Elimde olmadan bir kıkırdama duyuyorum. "Evet, doğru."

Ben mi? Ona geri bildirim mi sunuyorsun? Hasta olmalı.

Kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor, kollarındaki kumaş, dikiş yerlerinden çözüleceğinden korktuğum noktaya kadar geriliyor. Günde on saatini spor salonunda mı geçiriyor?

Her şeyin üstünde mi?

"Evet, doğru. Ne düşündüğünüzü bilmek istiyorum çünkü fikirlerinize değer veriyorum."

Bunu sadece kendimi iyi hissetmem için söylüyor. Beni biraz itmek için.

Tamamen dürüst olduğunu düşünmesem de, yine de ona samimi bir cevap verin. "Grubu yönetme şeklini gerçekten beğendim. Zıplayan top da hoş bir dokunuş oldu. Hepsi sana çok saygı duyuyor gibi görünüyor."

Mırıldanıyor. "Geri bildirim yok o zaman?"

"Şu ana kadar bir geri bildirim yok." Yutkunuyorum ve ona gülümsüyorum, umarım bunu -ironik bir şekilde- fark etmez.

güven bir kez daha dibe vurdu. "Her şeyi çözmüşsünüz ve işe yarıyor gibi görünüyor. Size değerli bir öneride bulunabileceğimden emin değilim."

Sanki az önce söylediğim her kelime onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi bana bakıyor.

Kollarını bir kez daha açıp ellerini tekrar ceplerine soktuğunda ve bana "Poster panolarına gidip cevaplarınızı yazın lütfen" dediğinde midem bulanıyor.

Buna karşı çıkmayı düşündüm, ama birden cevaplarımı paylaşmanın çocuklarla yakınlaşmama da yardımcı olacağını hissediyorum. Hâlâ bakışlarını üzerimde tutarak ayağa kalkıyorum ve poster panolarına doğru ilerliyorum.

Tam değerlerimi yazmak üzereyken tatlı bir ses adımı haykırıyor.

"Sen Lila'sın, değil mi?" Bu Melody, Küçük Denizkızı'nı seven ve bana el sallayan kız.

"Merhaba, Melody." Ona gülümsüyorum.

İşildi. "Saçını beğendim. Gerçekten uzun ve güzel."

Kalbim sıkışıyor. "Çok teşekkür ederim. Bence saçların da çok güzel görünüyor."

Parmakları omuzlarından birinin üzerine düşen örgüyü sarıyor. "Teşekkür ederim." Yanakları kızarıyor. "Bana bir kelimede yardımcı olabilir misiniz? Nasıl doğru heceleyeceğimi bilmiyorum."

"Elbette. Ne diyorsun?" Cesareti karşısında şaşırarak gülümsedim.

Çocuklar genellikle yardım istemekten çekinirler çünkü yardıma ihtiyaç duymaktan utanırlar ama Melody öyle değil.

Ya da belki de bu sadece benim deneyimimdi.

Melody beni üçüncü ve son tahtaya götürüyor, parmaklarının arasındaki kalemle oynuyor. Burada sadece ikimiz ve Sofia varız, diğerleri koltuklarında sohbet ediyor.

"Gülümsemeyi temsil ettiğimi söylemek istiyorum ama tek l ile mi yoksa iki l ile mi yazıldığını hatırlayamıyorum." Çiğniyor

alt dudak. "Ve yanlış yazarsam aptal gibi görünmek istemiyorum."

"Hey, bunların hiçbiri değil," diyorum ama sesim azarlayıcı değil. "Bir şeyleri bilmemek ve hata yapmak sorun değil. Hiçbir şekilde aptal değilsin. Aptal bir kız az önce yaptığın gibi yardım istemezdi."

"Tamam." Bir duraklama. "Sadece bende disleksi diye bir şey var ve bazen kelimeler karışıyor."

"Sorun değil. Akıllı bir kız olduğunu söyleyebilirim," diyerek onu rahatlatıyorum. "Gülümsemek tek l ile olur."

"Teşekkürler." Kalemin kapağını hızla açıyor ve yazıyor. Bana döndüğünde gururla gülümsüyordu. "Sen de Reed gibi havalı bir danışmansın."

Bu son zamanlarda aldığım en iyi iltifat olabilir.

Ben daha bir şey söyleyemedi Melody aceleyle sandalyesine dönüyor ve beni poster panolarının başında yalnız bırakıyor.

İlkine doğru ilerlerken Reed'in gözleriyle karşılaşıyorum ve bana bakmaya başladığını fark ediyorum.

Hiçbir anlamı yok. Devam edin.

"Pekâlâ." Ben cevaplarımı yazdıktan sonra yerime otururken Reed çocukların dikkatini çekiyor. "Cevapları poster panolarında tartışalım. Söyleyecek bir şeyimiz olduğunda ellerimizi kaldıracağız, ancak Bay Bounce'u da yanımıza almayı unutmayın. Lila, ilk sorunun yanıtlarını okuyabilir misin?"

Grup seansının başlangıcına kıyasla çok daha rahat bir şekilde, "Değerlerim nelerdir? Aile, arkadaşlar, doğruyu söylemek, cesur olmak, nezaket, tekrar aile ve kariyer."

Reed'in sadece el yazısından bile sonuncunun bana ait olduğunu anladığını söyleyebilirim ama bu konuda yorum yapmıyor.

"Teşekkür ederim. Aile popüler bir kavram gibi görünüyor," diyor. "Hepsi harika ve bizim için neyin önemli olduğunu tanımlıyorlar. Ne istediğini paylaşmak isteyen var mı?"

ve neden yazdı? Unutmayın, içiniz rahat etmiyorsa cevap vermek zorunda değilsiniz. Evet, Santiago?"

Reed topu elini kaldırmış olan çocuğa atıyor. "Cesur olmak' yazdım çünkü annem bana her zaman insanların cesur olduklarında ve hayallerinin peşinden gittiklerinde daha mutlu olduklarını söyler."

Santiago Bay Sıçrama'yı Reed'e fırlatıyor, o da zahmetsizce yakalıyor.

"Hayallerinizin peşinden gitmek için cesur olmanız gerektiği doğru.

Kendine güvenen insanlar genellikle daha cesurdur, çünkü işler istedikleri gibi gitmediğinde başarısız olmaktan korkmazlar" diye açıklıyor. "Burada kaçınız yeni arkadaşlar edinmekte zorlanıyor?

çünkü sizi sinir bozucu ya da tuhaf bulacaklarından mı korkuyorsunuz?"

Bütün çocuklar ellerini kaldırsın.

Benimkini kaldırmak istiyorum ama yapamıyorum. Reed de bunu biliyormuş gibi bana hızlıca bir bakış atıyor.

"Bu hepimizin başına gelir," diye güvence veriyor. "Ancak yeni arkadaşlar edinmek bizi gergin ve endişeli hissettirdiği için beynimiz bunun kötü bir şey olduğunu düşünüyor ve bize durmamızı söylüyor. Ne var

olabilecek en kötü şey ne olabilir? Hadi bunu süper saçma ve dramatik yapalım. Ben başlayacağım ve her biriniz sırayla yeni bir şey ekleyeceksiniz. Yani, eğer biriyle arkadaş olmak için yanına gidersem, bana tuhaf bakabilir."

Bay Bounce'u Trevor'a verir.

"Beni... görmezden gelebilirler mi?"

Tereddüt eder. Reed başını sallar. "Güzel.

Melody?"

Zıplayan topu yakalıyor. "Bana çirkin olduğumu söyleyebilirler."

Reed, "Eğer aşırı derecede kabalarsa, belki," diye kabul ediyor. "Sofia?"

"Bana nefesimin koktuğunu söyleyebilirler," diyerek diğer çocukların kıkırdamasına neden oluyor.

Reed, "Bunu daha da gülünç ve aptalca hale getirelim," diye talimat verir. "Hadi ama. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Angie Bay Bounce'u tutarken dudaklarını büzerek

düşünüyor. "Belki polisi ararlar ve beni tutuklarlar.
sinir bozucu olduğum için mi?"

"Harika," diye övüyor Reed. "Devam et."

"Başkan kamuoyuna bir açıklama yapacak ve ailem de dahil olmak üzere herkesin beni görmezden gelmesi gerektiğini söyleyecek."

Santiago yarı kıkırdarak Bay Zıpzip'ı son çocuğa uzatmadan önce şöyle diyor.

Jacob, "Ordu beni ülkeden atacak ama başka hiçbir ülke de beni istemeyecek, o yüzden denizde yaşayacağım," diye sözlerini tamamlıyor.

Bu noktada, tüm çocuklar açıkça gülüyor çünkü kulağa saçma geliyor.

Birdenbire Bay Bounce kucağına oturdu ve yedi çift göz benim parçamı eklememi bekliyor.

Reed'e hızlı bir bakış atıyorum ve yemin ederim gözlerinde bir parıltı görüyorum. "Ordu denizde yaşadığımı öğrenecek ve beni bir roketle bindirip uzaya gönderecekler çünkü çok sinir bozucuyum, herkesle aynı gezegende yaşamamı istemiyorlar."

Sözlerim bir başka kıkırdamayla karşılandı. "Herkesse aferin." Reed'in gözleri bir süre üzerimde kaldı. kafasını çevirmeden önce çok uzun süre dövdü. "Beynimiz her zaman en kötü senaryoya tutunur çünkü bizi güvende tutmak ister. Risk almayarak konfor alanımızda kalırız ve bu da kaygıyı ortadan kaldırarak kendimizi iyi hissetmemizi sağlar. Ancak bu sadece bir yanılsamadır çünkü sonsuza kadar konfor alanımızda kalmak bizi mutlu etmeyecektir. Hayallerimizin peşinden koşacak kadar cesur hissetmemizi sağlamaz.

"İşte size bir numara - beyniniz ne zaman yapamayacağınızı söylese

Başarısız olacağınız, kendinizi aptal ya da tuhaf hissedeceğiniz için bir şey yapmak istemiyorsanız, olabilecek en kötü şeyi düşünün. Ve az önce yaptığımız gibi bunu aptalca bir hale getirin. Ne kadar saçma olduğunu göreceksiniz - bu çılgın senaryoların hiçbirinin gerçekten gerçekleşmesine imkan yok.

Bunu gelecek hafta için ev ödevi olarak düşünün."

İkinci poster panosuna geçiyoruz, sonra üçüncüye. Çocuklar işbirlikçi olmaya devam ediyor, bazıları

neredeyse bir saat geçtiği için artık daha açık.

Her biri bugünkü oturumda öğrendikleri bir şeyi paylaştıktan sonra vedalaşıyoruz ve sınıf rahat bir sessizliğe gömülüyor.

"Bu..." Düşünceler zihnimde tam olarak şekillenmeden dudaklarım hareket ediyor. Yorgun ve mutlu hissediyorum, Başarılı. Ben hiçbir şey yapmadım ama onu izlemek bile dünya dışı bir deneyim. "Sen bir doğal."

Bana en az benim kadar yorgun görünen orantısız bir gülümseme veriyor. Gömleğinin kollarını yukarı sıyırıp şu an gözümü kaçırmam gereken güçlü kollarını ortaya çıkarırken odağım ellerine kayıyor.

"İşimi çok seviyorum," diyor sakın bir sesle. "Seansımız bittiğine göre benim için herhangi bir geri bildiriminiz var mı?"

"Şu anda aklıma bir şey gelmiyor," diyorum ona dürüstçe. "Ama bir sonrakinin organize etmene yardım etmek isterim, eğer... eğer yardıma ihtiyacın olursa."

Gözleri bana kayıyor. "Aklında herhangi bir fikir var mı?"

"Birkaç tane," diye itiraf ediyorum. "Artık işleri nasıl yürüttüğünüzü bildiğime göre, bunları seans planınıza uyarlayabilir ve bir taslak çizebilirim. Daha sonra size bir e-posta gönderebilirim."

"Elbette," diye kabul ediyor. "Ne bulacağını merak ediyorum."

Bu aidiyet hissi göğsümde büyüyor, büyüyor ve daha parlak hale geliyor, ta ki tüm bu heyecanın beni patlatacak.

Bu haftaki seansta pek yardımcı olamadım ama Melody'nin hecelemesine ve umarım kendi kendine yazmasına yardımcı oldum. güven de.

Bir parçam hala yeterince iyi olmadığıma, çocuklarla çalışmaya ait olmadığıma, başarısız olacağıma, kampüsteki insanlar staj danışmanımın kim olduğunu öğrendiğinde dışlanacağıma inanıyor.

Ancak Reed'in sözleri daha yüksek sesle çınlıyor - sonsuza kadar konfor alanımda kalmak beni mutlu etmeyecek.

Bugün, içimdeki şeytanları beslemekten
yoruldum. Bugün, ışığın kazanmasına izin
vermeyi seçiyorum.

BÖLÜM 11

Reed

| bir başlangıçla uyanmak.

Göğsüm kabarıyor, ter boynumun arkasına yapışıyor ve kürek kemiklerimin arasındaki hassas et o kadar sıcak yanıyor ki, on yıllardır orada olmayan kalıcı acıyı hala hissedebiliyorum.

Yine onu hayal ettim.

Çıplak ayaklarım bir an sonra soğuk parke zemine değiyor ve beni yatakta tutmayı reddediyor. Hareket etmem gerekiyor.

Çünkü hareket halinde olmak, meşgul olmak, unutmanın yoludur.

Gardırobumdan temiz bir gömlek ve bir pantolon alıp buruşmuş çarşafların üzerine koyuyorum. Bitişikteki banyonun kapısını açıp, uyurken giydiğim boxer'ı çıkarıp duşa girdiğimde zihnim otomatik pilota.

Buz gibi su şelalesi beni ayıltıyor ve başımı arkaya atarak beni sakinleştirmesini diliyorum.

Acıyı -fiziksel değil ama görünmez yaraları- uyuşturmak için hiçbir şey yapmaz.

Sen lanet bir şakasın, evlat. İyi bir dayaktan başka bir işe yaramazsın.

Sırtım soğuk suya rağmen yanıyor ve sırtımı ovuyorum. Bir sonraki göreve geçmek için vücudunuzu daha hızlı hale getirin. Bir kez daha, faydası yok. Çünkü duştan çıkar çıkmaz gözlerim duş camındaki yansımamı buluyor ve kürek kemiklerimin arasındaki deriyi çürüten yara izinden başka bir yere bakmak mümkün olmuyor.

Babamın bana yaptıklarının iğrenç bir hatırlatıcısı.
Annemin durduramadığı şeylerin.

Banyodan çıktığımda beni sessizlik karşılıyor. Kampüse çok da uzak olmayan bu iki katlı müstakil evi, on yıl boyunca Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanında çalıştıktan ve niteliklerimi kazandıktan sonra bir daha dönmek üzere memleketim Warlington'a taşındığımda bir hevesle satın aldım.

Haniyah burayı satın almanın iyi bir yatırım olacağını düşündü.

İlanı görmek için benimle birlikte geldiğinde her zamanki nazik sesiyle "Böylece yerleşebilirsin," demişti. "Eğer bir gün aile kurmak istersen burada bir sürü oda var."

Buna hiçbir şey söylemedim. Ona aile kavramının benim için çok boktan olduğunu, kendi ailemi kurmanın olması gerekenden daha ürkütücü geldiğini söyleyerek kalbini kırmak istemedim.

Düşüncelerim telefonumun alarmıyla bölünüyor ve işe zamanında gitmek istiyorsam hemen evden çıkmam gerektiğini söylüyor.

İç çekerek kampüste bir yerde kahvaltı etmeye karar veriyorum. Acil ilgilenmem gereken hiçbir e-posta yok, bu yüzden sabahın berbat trafiğinde araba kullanmak yerine yürümek için güzel havadan yararlanıyorum.

Aklımın Lila'da kalması için uykusuzluğumu suçluyorum.

Sarhoş edici kokusuna, tatlı gülümsemesine, parlak zekasına.

Bunun yanlış olduğunu biliyorum ve kafadan hastayım ama bu beni durdurmuyor.

İlk haftalık grup oturumumuzun üzerinden üç gün geçti. Çocuklar ona gayet iyi ısınmış görünüyorlar ve bu bana daha önce yaşamadığım şeyleri hissettiriyor. Adını koyamadığım şeyler.

Onu sistemimden çıkaramıyorum.

Bu düşüncelerin boktan bir gecenin ve kahvaltı eksikliğinin doğrudan bir sonucu olması muhtemel. Laboratuvar öğrencilerimden gelen birkaç e-postayı yanıtladıktan sonra kampüste sulandırılmış kahve servisi yapmayan tek kafeye gidiyorum.

Telefonumda düşüncesizce gezinirken bir sarı saç parıltısı gözüme çarpıyor.

Onu gördüğümde kalbimin yerinden fırlamasını görmezden gelerek, çantasının içinde bir şeyler ararken onu izliyorum. Neden her hareketi bu kadar büyüleyici?

Kahve dükkanından sadece birkaç adım ötede dururken, ben ön kapıya yaklaşırken başını kaldırıp bakıyor. Gözlerimiz kısa bir an için kilitleniyor, sonra yanakları alev alev yanarak tekrar aşağı bakıyor.

Salam vermek için yanına gitmek üzereydim ki, sırt çantasının ceplerinden birinin fermuarı hâlâ açıktı ve korkmuş küçük bir fare gibi ters yöne doğru kaçmaya başladı.

Onun tepkisi karşısında bir tutam reddetme duygusu göğsümdeki organa saplanıyor, ama bunu bir kenara bırakıyorum. Sadece uykusuzdum ve doğru düşünemiyordum. Kahvemi aldıktan sonra bütün gün kendimi işe gömüyorum ve öğleden sonra tam karşıma çıkana kadar onu bir daha düşünmeme izin vermiyorum.

İkimiz de bu duvarlar arasında çalışıyor olmamıza rağmen duyabildiğim tek şey ofisimin duvarındaki saatin tik takları.

Gençlik merkezine geldiğinde ona geçen yıl kapanan davalarımın birini incelemesini ve farklı yapabileceği şeyleri içeren bir rapor yazmasını istediğimi söyledim. Bana hızlıca teknik bir soru sordu ve o günden beri O zamandan beri sessizce çalışıyor.

Bu hoşuma gitmedi.

Çünkü beni görmezden geliyor.

Büyürken hiç dikkat çekmeyi arzulamadım. Çocukken dikkat çekmek, annemin sinir krizlerinin hedefi olmak ya da babamın kemer tokasının hedefi olmak anlamına geliyordu, bu yüzden

Gölgelerde kalmayı ve orada rahat hissetmeyi öğrendim.

Yıllar sonra, koruyucu ailelerin yanında yaşarken, dikkat çekmek nadiren iyi bir şeydi. Bu benim çok gürültücü, çok rahatsız edici, çok fazla rahatsız edici olduğum anlamına geliyordu. Bu onların

Beni gönderip her şeye yeniden başlamaya zorluyor.

Yıllar geçtikçe ilgiyi görmezden gelmeyi öğrendim. Elbette, bunun için minnettarım çünkü üzerinde çalıştığım şeye farkındalık getirmek istiyorum, ancak kişisel övgü benim itici gücüm değil.

Peki Lila beni kendininkinden mahrum bıraktığı için neden bu kadar sinirliyim?

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp sandalyemde arkama yaslanıyorum, bu öğleden sonra hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum. Berbat bir gece uykusu çektim, doktora öğrencilerimden biri laboratuvarındaki bazı ekipmanları bozdu - kazara, ama yine de büyük bir ve şimdi de bu.

Bu, Grace ve Cal'ın kızının beni görmezden gelmesi yüzünden akıl sağlığımı kaybetmem anlamına geliyor.

Onarılamayacak kadar hastayım.

"Yani," diye mırıldanıyorum, çünkü görünüşe göre, kendi kendime

Artık yıkıcı eğilimlerim var. "Birbirimizi görmezden gelmeye geri döndüğümüzü bilmiyordum."

Tek bir sarı kaşını kaldırarak dizüstü bilgisayarından bakıyor. "Bunu daha kaç kez yapacağız? konuşabilir miyiz?"

"Aynen öyle. Bu sabah benden kaçtın," diye belirtiyorum.

"Acelem vardı."

"Bana yalan söyleme, küçük suçlu."

Yanakları kızarıyor, tıpkı bu sabah olduğu gibi. Yanaklarındaki kırmızılıktan bu kadar hoşlanmamalıydım ama işte buradayım.

"Yalan söylemiyorum, Dr. Abner," diyor, sesi kısık, bakışlarına karşılık vermiyor.

Çenemi kaşıyorum. "Dr. Abner? Reed'den çoktan vaz mı geçtin?"

İlgisizmiş gibi davranarak dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazıyor. "Adınız Dr. Abner."

"Bana Reed demeni söylemiştim. Bu arada benim adım da bu."

"Bu onu kullanmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor." Sesinde, çekinmediğim ani bir alaycılık var. "Yoksa ben de sana Profesör Hotshot mı demeliyim? Kampüste sana öyle diyorlar. Ama eminim bunu zaten biliyorsunuzdur."

Aslına bakarsan yapmadım.

İçimden gelmese de ona, "Bana Profesör Hotshot demeyi tercih ediyorsan, hiç durma," diyorum.

"Bence Profesör Bossy sana daha çok yakışıyor," diye karşılık veriyor yanakları daha da kızarmasına rağmen.

İçimde tehlikeli bir oyun oynadığımızı bilen büyük bir parça var ama ahlaki pusulam bugün kırılmış olmalı.

"Ben otoriter değilim," diyorum, bunun yalan olduğunu çok iyi biliyorum. "Profesör Kontrol Manyağı o zaman?"

Bu kız.

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum, bakışlarının bu harekette takılı kalmasını kaçırmıyorum. "O zaman bana nasıl otoriter olduğumu söyle."

"Şuradaki." Omuz silkiyor, hiçbir şeye bakmadığını ikimiz de bildiğimiz halde dizüstü bilgisayarına geri dönüyormuş gibi yapıyor. "Şöyle de diyebilirdin, 'Sevgili Lila, bu gece Lütfen bana otoriter eğilimlerimden bir örnek verin, eğer bu sizin için çok rahatsız edici değilse? Teşekkür ederim. kalbimin derinliklerinde.'"

"Mmm." Uzun, dalgalı saçlarından bir parçayı piercingli kulağının arkasına sıkıştırmasını izliyorum. "Otoriter eğilimlerinle ilgili başka örneklerin var mı?"

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olabilir - bekle, hayır, anladım. Ödül törenindeki o gece, konuşmak istemediğimde ve sen bana ruhumu sana açmaktan başka seçenek bırakmadığında."

"Eğer doğru hatırlıyorsam -ki hatırlıyorum- sana defalarca istersen gidebileceğini söyledim. Seni rehin tutmuyordum."

"Gerçekten mi?" Birkaç kez masumca göz kırpmıyor, evet, gerçekten olduğunu çok iyi biliyor.

"O gece konuşmaya ihtiyacın olduğunu söyleyebilirim. İçini dökmeye. Ve işe yaradı, değil mi? Eski sevgilin hakkında içini dökmeye ihtiyacın vardı."

İçten içe onun şu anki aşk hayatı hakkında sadece kırıntılar aradığımı bildiğim için içim burkuluyor. kafadan hasta olmak, ben de merak ediyorum. Ama sadece onu aldattıktan sonra o adamla tekrar birlikte olmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmediğim için. Başka bir şey değil.

Lila homurdanıyor. "Bir dahaki sefere başka bir ilişkiye girmenin iyi olacağını düşündüğümde sana gelmeyi aklıma not edeceğim.

iyi bir fikir, böylece beni bundan vazgeçirebilirsin."

Bekar olduğunu mu söylüyor? Bunu benimle konuşmak istiyor mu?

Gözlerimi ona diktim, daha fazlasına susamıştım ama belli etmek istemiyordum. "Eğer bir şeyin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan, seni bundan vazgeçiremem. Kendi kararını kendin vermelisin. seçimler."

"Eğer başka bir ilişkiye girmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsam, bu kaybetmeye başladığım için olmalı," diye mırıldanıyor.

Yapmalıyım, ama uygun olacağından şüphe etsem de bir sonraki sorumu sormaktan kendimi alıkoyamıyorum. "Senin için bir daha ilişki yok o zaman? Biraz sert."

Omuzları bir yükselip bir alçalıyor. "Ne anlamı var ki? Alınma ama erkekler buna değmez. Kariyerime odaklanmayı tercih ederim," diye açıklıyor. "Bir kez bir erkek için gerçekten istediğim bir şeyden vazgeçtim ve bu bir daha olmayacak."

Yaz kampı stajını hatırlıyorum.

"Alınmadım." Bazı erkekler çok kötü, bunu kabul ediyorum. Ama en iyilerden biriyle büyüdüğünü bildiğim halde bunu bu kadar çabuk söylemesi beni şaşırtıyor -Cal iyi bir adam ve iyi bir baba. "Kariyerine odaklanmak önemli."

Lila'nın biriyle çıkma düşüncesinin neden vücudumu kaşındırdığını düşünmek için durmuyorum.

Bir sonraki sorusuyla beni şaşkına çeviriyor. "Peki ya sen? Sen de kariyerinle evli misin?" Kalbimin küt küt attığı bir duraklama. "Ya da gerçek bir kadınla? Erkekle mi?"

Parmaklarımda yüzük yok, yani evli olmadığımı biliyor olmalı, ama yine de soruyor.

İlginç.

"İlişkiler için zamanım yok," diyorum ona, kendime söyleyip durduğum yarı gerçeğı. Çünkü sorun zaman değil, ama gerçek neden üzerinde uzun süre durmayı reddediyorum. "Erkeklerden hoşlanmıyorum ama onlarla ilişki kuracak zamanım da yok."

Mırıldanıyor. "Sanırım dünyaca ünlü bir araştırmacı, profesör, yönetim kurulu üyesi, gönüllü falan olduğunuzda ilişkilere pek yer kalmıyor."

"Haklı olabilirsin." Boğazımı temizliyorum, ilişkiler hakkında konuşmaya devam edersek görünmez bir çizgiyi aşacakmışım gibi hissediyorum. "Peki, Kampüste beni görmezden gelip kapalı kapılar ardında bana isimler takmana geri dönüyorum."

"Sana isim takmadım."

Sorgulayan bir kaşımı kaldırıyorum.

"Eee?" "Gördün mü, yine patronluk taşıyorsun." "Konuyu değiştirme."

"O zaman bu kadar otoriter olma."

Sana patronluğu göstereceğim.

Bu düşünce de nereden çıktı? İç çektim.

"Lila."

"Reed."

"Tekrar Reed olduğumu görmek güzel."

Ofisimin kapısının acilen çalınması, içinde bulunduğumuz tehlikeli balonu patlatıyor.

Kapıyı çalan kişiye içeri girmesini söyleyecek vaktim yok çünkü kapı hızla açılıyor ve Haniyah'ın endişeli yüzüyle karşılaşıyorum.

"Reed, ben Cameron," diyor nefes nefese. "Az önce başka bir çocuğun suratına yumruk attı."
Sikeyim.

BÖLÜM 12

Reed

| Lila'nın beni Haniyah'la birlikte odadan çıkarken takip ettiğinin farkında bile değilim.

Bizi bir çocuk kalabalığının beklediği ana salona götürüyor. Gönüllülerden biri bahçe kapısının yanında Cameron'la konuşuyor.

"Ne oldu?" Çocuğu korkutmak istemediğim için sakince soruyorum.

Gönüllü ve emekli bir öğretmen olan Veronica, bir sonraki sözlerinden hoşlanmayacağımı zaten biliyormuş gibi bana bakıyor.

O haklı. "Melody ile dalga geçtiği için Sean ile kavga etti. Bu ilk kez de olmuyor ama bu sefer Cameron ona yumruk attı.

Kelly, Sean'ın

Sean'la revir."

"Önce o beni tekmeledi," diyor Cameron öfkeyle, kimseye belli etmeden.

"Teşekkürler, Veronica. Buradan aldım." Etrafımdaki herkesi ve her şeyi görmezden gelerek onun bakışlarıyla karşılaşmak için dönüyorum.

Yerde oturuyor, kollarını kavuşturmuş, yüzünde sinirli bir ifade var. "Bana ne olduğunu anlat."

Bana bakmıyor, konuşmuyor.

Öfkeli bakışları yere kilitlenmiş, nefes alış verişi tedirgin ve omuzları kaskatı.

"Cameron," diye boşuna ısrar ediyorum.

Onu iyi tanırım, konuşmak istemiyorsa konuşmaz. Ne kadar baskı altında hissederse, o kadar geri çekilecektir, bu yüzden şimdilik peşini bırakıyorum.

Gönüllüler odayı boşaltırken sesler ve kaos kayboluyor ama Cameron hâlâ kendi kafasının içinde. Lila soğuk zeminde çocuğun yanına oturduğunda beni şaşırtıyor.

Ve konuşmaya başlar.

"Merhaba Cameron. Benim adım Lila. Burada yeniyim," diyor dostça bir sesle. Cameron cevap vermiyor ama bu onu durdurmuyor. "Geçen gün kız kardeşin Melody ile tanıştım.

Reed ile yaptığım grup seansı. Bir kelimeyi nasıl heceleyeceğini bilmiyordu ve benden yardım istedi."

Cameron hâlâ bir şey söylemiyor ama dinlediğini söyleyebilirim. Ve gözlerimi ondan alamıyorum.

"Buradaki ilk günümdü ve gerçekten çok gergindim. O kadar ki o sabah kahvaltı bile yapamadım," diye açıklıyor.

"Çünkü beni sevmeyeceğinizden ya da benimle konuşmayacağınızdan korkuyordum. Ama sonra kız kardeşiniz yanıma geldi ve

saçımı çok beğendiğini söyledi. Aptalca bir şey gibi gelebilir ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Saçım yüzünden değil.

iltifat etti - ki bunun hoş olduğunu kabul ediyorum - ama bana imla hakkında soru soracak kadar güvendiği için. Dedi ki

Diğer çocukların önünde aptal gibi görünmekten korkuyordu ama yardım istemesinin cesurca olduğunu düşündüm. Ondan hemen hoşlandım."

Cameron'ın omuzları artık titremiyor ama hâlâ Lila'nın bakışlarına karşılık vermiyor. Bir kez daha görmezden gelinmek onu korkutmuşa benzemiyor çünkü yoluna devam ediyor.

"O senin ikiz kardeşin, değil mi? Ben ikiz değilim ama ikizlerin çok güçlü bir bağa sahip olduklarını duymuştum. Bu sen ve Melody için de geçerli mi?"

Şaşırtıcı bir şekilde Cameron başını sallıyor.

"Bu inanılmaz. Biraz kışkırdım," diye şaka yapıyor.

"Sanırım söylemeye çalıştığım şey, Melody'nin kendini savunmaktan ve ihtiyacı olduğunda yardım istemekten korkmayan güçlü bir kıza benzediği. Sean'ın onunla dalga geçerek kötü bir şey yaptığı kesin, ama bahse girerim o da

senin

Onun yüzünden başım belada. Bunu düzeltebilmemiz için neden bana hikayeyi kendi açısından anlatmıyorsun?"

Cameron'ın daha da kabuğuna çekilmesini bekliyorum. Ne de olsa Lila onun için bir yabancı.

Ama sonra sakın bir sesle "Burada yeni misin?" diye sordu. "Evet. Üniversiteden sonra danışman olmak istiyorum.

Reed'den öğreniyorum."

"Neden?"

Lila bir şey söylemiyor ama bana baktığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Çünkü o harika bir öğretmen."

Cameron'ın sesi sessizliği bozana kadar bakışlarını bir süre daha üzerimde tutuyorum.

"Melody ev ödevini yapıyordu ve Sean Gelin kelimesinin ne anlama geldiğini bilmediği için ona isimler takıyordu," diye açıklıyor. "Ev ödevini yaparken hep onunla uğraşıyor. Ona onu rahat bırakmasını söyledim. Bacağıma tekme attı, ben de ona yumruk attım. Bunu hak etmişti."

Lila'nın az önce yaptığı şeyin işe yaradığını anlamam bir anımı alıyor. Ama harekete geçmeden önce bunun üzerinde çok uzun süre duramam.

"Bize söylediğin için teşekkürler. Haniyah aileni arıyor, Kavgaya karıştığından beri, ki biliyorsun burada başı derde giren herkesin başına gelen budur," diyorum ona, hâlâ sakın bir ses tonuyla. "Seninle yarın konuşacağız."

Buraya geldiklerinde ailesiyle konuşacağım ve yarın daha da tedirgin gelmemesi için bugün onu rahat bırakmaları konusunda onları ikna edeceğim. Sean'ın ailesiyle de konuşmam ve gençlik merkezinin iki üyesi arasındaki fiziksel bir tartışmanın sonuçlarıyla ilgilenmem gerekecek. Dava açılmazsa şanslı sayılırız ki bu da ihtiyacımız olan son şey.

"Kız kardeşim nerede?" diye soruyor, odanın etrafına bakarak. "Diğer çocuklarla birlikte. Ailen geldiğinde onu bulacağım.

Burada," diyorum ona. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Su? Sean'ın seni tekmelediği yeri göster lütfen."

Eğer kanaması varsa ve onu revire götürmezsek, başımız daha büyük belaya girebilir.

Söze gerek duymadan eşofmanını sıyrıyor ve gerçekten de kaval kemiğinde bir çürük oluşuyor.

"Bunun için biraz merhemimiz var. Gidip getireyim," diyorum, Sean orada olacağı için onun revire gelmesini istemiyorum. "Lila, onunla kalabilir misin?"

Sonraki bir saat boyunca, Haniyah ve ben öğleden sonra olanları düzeltmeye çalışırken beynim aşırı hızda çalışıyor.

Sean önce Cameron'a tekme attığını itiraf etti ve ailesi onu kendisinden ve Melody ile dalga geçtiği için özür dilemeye zorladı.

İkizlerin ailesi geldiğinde, Cameron'ın babasının tepkisini görmesini engellemek için onları özel bir odaya götürmek zorunda kaldım.

"O çocuk başına geleceklerden habersiz," diye tısladı, karısının kolunu çekerek sakinleşmesi için yalvarmasına aldırmadan. "Onu bundan daha iyi yetiştirdik, lanet olsun."

Beynim beni onun sözlerinin, hareketlerinin ve tavırlarının sertliği karşısında içsel olarak geri çekilmeye zorladı. Ve ne kadar kendimi babamla karşı karşıya olmadığımı ikna etmeye çalışsam da, çünkü o herif ölmüştü, bunun farkına varmam biraz zaman aldı.

Bu adil olmayan bir karşılaştırma, çünkü Cameron'ın babası, öfkesine rağmen ailesine karşı şiddet yanlısı bir adam değil-istismar belirtilerini yakından takip ediyoruz.

O benim babam değil, lanet olsun.

Otuz yıl oldu. Toparlan.

Sonunda bunu yaptığımda, Cameron'ın ailesine en iyi stratejinin ona yaptığı için yanlış olduğunu söylemek ve eğer isterlerse ceza vermek ama sakın kalmak olduğunu açıkladım.

Kabul ettiler ve babası kendini kaybettiği için özür diledi.

Adrenalin, uykusuzluğumla birleşince iki saat sonra beni bitkin düşürüyor. Bütün çocuklar o gün için gittiler, ama

Hâlâ huzursuzum, ofisimde e-postalarımı cevap veriyorum çünkü lanet olası bir nedenden ötürü boş bir eve geri dönmek istemiyorum.

İkizlerin babasıyla olan bu kısa etkileşim, her gün gömülü tutmak için savaştığım anıları geri getirdi. Çünkü onun aksine, benim babam sözlü kırbaçlamalarla yetinmezdi.

Sırtımdaki deri yanıyor ve nefesimin altında küfrediyorum.

O öldü. Bana zarar veremez.

Peki ölmüş olması kimin suçu?

Ofisimin kapısının çalınması beni ürküttü. Bugün zihinsel ya da duygusal olarak başka bir şeyle ya da biriyle uğraşmaya hazır değilim, bu yüzden cevap vermiyorum.

Ama sonra onun sesini duydum. "Reed? Ben Lila. Burada mısın?"

Nefesimin altından tekrar küfrediyorum, tek istediğim kafamı kıcımdan çıkarıp ona Cameron'la birlikte ne kadar harika olduğunu söylemekken onu görmezden geldiğim için kendimden nefret ediyorum. Bu iş için yaratıldığından bir an bile şüphe etmemesi gerektiğini.

Gözlerimi kapatıyorum, otuz yıllık işkenceden sonra babamın anılarının gitmesi için yalvarıyorum. Yine de beynimdeki sisi dağıtmayı başaran tek şey onun sesi oluyor.

"Sana gitmem gerektiğini söylemek istedim ama yarın görüşürüz."

Bir duraklama.

"Bugün senin için zordu, bunu söyleyebilirim. Cameron için gerçekten üzgünüm. Ona değer verdiğinizi biliyorum... Bildiğim kadarıyla orada bile olmayabilirsiniz, bu yüzden belki de bir duvara konuşuyorum, ama yine de iyi idare ettiğinizi söylemek istiyorum. Tartışmalar Hocalarımızın hep hazırlanmamız gerektiğini söylediği ama aslında bizi hiç hazırlamadıkları bir şey. Bu kulağa yanlış gelebilir, umarım ne demek istediğimi anlamışsınızdır, ama bunun siz buradayken olmasına sevindim. Ailelerle ve diğer personelle nasıl başa çıktığınızı izledim ve bu... İnanılmazdı. Ben senden çok şey öğreniyorum."

Ofisimde kilitli kaldım, kalbim çok hızlı atıyor ve kapıyı açıp onunla yüzleşecek kadar güçlü olmayı diliyorum.

"Sadece harika olduğunuzu ve herkesin size çok saygı duyduğunu söylemek istedim. Ben de dahil. Bunun için kendini çok fazla üzme. Bunun seni nasıl etkileyebileceğini biliyorum.

çocuklar kavga ettiğinde danışmanlar, ama sen iyi idare ettin. Benim güvenceme ihtiyacın olduğundan değil, çünkü sen sensin, ama... Tamam, şimdi saçmalıyorum. Kusura bakma. İyi günler.

İyi geceler, Reed. Ya da iyi geceler, Wall. Yarın görüşürüz."

Koridorda uzaktan gelen sesleri duyana kadar lanet olası bir aptal gibi gülümsediğimi fark etmedim.

BÖLÜM 13

Lila

Tnsan beyni bazen garip bir şey yapar, bir şeyin yanlış olduğunu bilir ama bizi bunu yapmaya zorlar. Yine de hata.

Teknik olarak, beynim beni bir şey yapmaya zorlamıyor, onu kontrol ediyorum ve bu nedenle sorun benim. Ve ben bununla iyiyim. Benim için sorun olan şey, kendimi aptal yerine koyduğumu bilmem ama buna bir türlü engel olamamam.

Cameron ve Sean'ın gençlik merkezindeki kavgasının ertesi sabahı, kanepemde rahatça uzanıyorum ve günler önce aramam gereken tek kişinin numarasını çeviriyorum.

"Lila-baby." Teyzemin sesi telefonumun hoparlörlerinden süzülürken gülümseyen yüzü görüntülü aramaya odaklanıyor. "Nasılsın?"

Bale eğitmeni kıyafetleri ve düşük topuzuyla evin içinde dolaşıyor. "Hey, Maddsy. Stüdyoda olacağını sanıyordum."

"Öğle tatilindeyim. Dylan bugün okula gitmediği için eve uğrayıp bir şeyler kontrol etmek istedim. Hasta olduğunu söylemişti ama şu anda koşturuyor. Bu."

Küçük kuzenimin evde kalıp çizgi film izleyebilmek için numara yapmasına aldırmadan homurdanıyorum. "Bu iyi bir zaman mı?

Aramak mı? Eğer meşgulseniz..."

"Hayır, hayır, sorun değil. Geri dönmem gerekmeden önce hala biraz zamanım var ve James iki küçük şeytanla ilgileniyor.

İyi," diyor tam da Dylan'ın kusursuz sesi adımı haykırırken.

Gülüyorum. "Telefonu ona ver."

"Evet, bir saniye. Dikkatli ol, Dyl. Annenin telefonunu düşürme, tamam mı?"

Ancak altı yaşındaki çocuğun yüzü çoktan ekrana yapışmış, annesinin uyarılarına aldırmış etmiyor. "Lila! Yeni bir dinozor oyuncağım var."

"Asla olmaz." Ona en büyük gülümsememi veriyorum. Bu dünyada ondan daha çok sevdiğim küçük bir çocuk yok.

"Bunu sana kim verdi?"

"Büyükanne," dedi bana, büyükanne mi kastederek. "Çünkü hastayım. Beni görmeye geldi."

Büyükanne onlarca yıldır ayık ve sonunda her iki çocuğuyla da ilişkisini yeniden canlandırdı. Babama ve teyzeme yaşattıklarının hayranı değilim ama onlar onu affedebildiyse ben de affedebilirim. Bana karşı sevgi dolu ve destekleyici olmaktan başka bir şey yapmadı.

"Bana gösterecek misin?" Küçük çocuğa sordum.

İkinci kez sorulmasına gerek yok. Maddie'nin Kuzenim koşarak uzaklaşırken, "Baba, Remy nerede?" diyene kadar her adımında telefon titriyor.

Onu göremiyorum ama amcamın derin sesini duyuyorum. "Hey, dostum. Sesin artık hasta gibi gelmiyor, ne tuhaf değil mi?"

Dylan buna kıkırdıyor. "Kanepede olmalı, muhtemelen televizyon izlerken orada bırakmışsındır. Hey, annemin telefonu ne yapıyorsun?"

"Bu Lila!"

Bir an sonra James telefonu Dylan'ın elinden alır ve ekrana kaşlarını çatarak bakar.

"Akıllı telefonların nasıl çalıştığını bilmeyen yaşlı bir adama benziyorsun," diye takılıyorum.

Sadece kırk dört yaşında, yani şaka yaptığımı biliyor. Kuzeniminkiyle aynı mavi tonda olan gözlerini şakacı bir şekilde devirdiğinde de bana bunu belli ediyor.

"Görüntülü sohbet ettiğinizi bilmiyordum. Seni kazara mı aradı? Bugünlerde telefon konusunda ona güvenemezsin."

"Maddsy'yi aradım ve bana yeni dinozor oyuncağını göstermek istedi."

James bana dönmeden önce Dylan'a gidip bakmasını söylüyor. "Her şey yolunda mı? Tezin nasıl gidiyor, akıllı çocuk?"

Bu lakap beni gülümsetiyor. "Biraz bunaldım ama sanırım iyi gidiyor."

Kaşlarını çatıyor. "Nasıl bunalmış? Sana zor anlar yaşatmıyorlar, değil mi?"

James, teyzemin eski fizyoterapist kocası, benim için bir kardeş gibidir. Onunla on bir yaşımdayken tanıştım ve hemen kaynaştık. Eğer babam beni en çok koruyan kişiye, amcam da onu çok yakından takip eder.

"Hayır, öyle değil," diye onu temin ediyorum. "Şu anda kafamda çok şey var. Maddsy'yi bu yüzden aradım."

"Havalandırmaya ihtiyacın var. Anladım." Yan tarafa bakıyor ve gülümsüyor. "Ama önce, burada merhaba demek isteyen biri var."

Telefon kamerasını mama sandalyesinde oturan küçük kıza doğrultuyor.

Beni gördüğünde gülümsüyor. "Lili!"

"Merhaba Alice." En küçük kuzenime gülümsüyorum. "Ne var orada? Lezzetli mi?"

Bana coşkuyla başını sallıyor ve bir dilim avokado olduğundan emin olduğum bir şeyi ekrana doğru itiyor. James gülüyor. "Dikkatli ol, tatlım. Yemeğini bitirdikten sonra banyo yapacağız, tamam mı?"

"Evet," diye tekrarlıyor, gamzeleri gülümsemesiyle birlikte ortaya çıkıyor.

Maddie yeniden ortaya çıkıyor. "Neden herkes onunla konuşuyor da ben konuşmuyorum? Biraz Lila'yla vakit geçirmeliyim."

James kamerayı tekrar onlara bakacak şekilde çeviriyor. Teyzem telefonu kapmadan önce yanağına bir öpücük konduruyor.

"Dyl nerede?" diye sorar kocasına.

"Buradayım anne," diyor küçük bir ses. "Lila, Rexy'ye bak."

Teyzem Dylan'ın görüş alanına girebilmesi için telefonu indiriyor. "Bayıldım Dylan. Bu en havalısı. Bana kocaman bir öpücük ver."

O ekranı öpüyor, ben de aynısını yapıyorum.

"Bir dakikalığına yukarı çıksam sorun olur mu?" Maddie James'e sorar.

Ona hayranlıkla bakıyor. "Elbette. Acele etme, aşkım."

Dylan, küçük fingirdek, onlar öpüşürken öğürme sesleri çıkarıyor ve ben gülüyorum.

Onları çok özlüyorum. Saatler uzaklıktaki Norcastle'da yaşadıkları için birbirimizi istediğimiz kadar sık göremiyoruz.

Maddie aceleyle yukarı çıkmadan önce amcam ve kuzenlerimle vedalaşıyorum. "Sonunda, sen ve ben. Ne var ne yok?"

"Şu anda konuşabileceğinden emin misin?" Soruyorum, hissediyorum

İçeri daldığım için çok kötüyüm. "Seni bu gece arayabilirim. Ya da yarın. Ya da ne zaman müsait olursan."

"Senin için her zaman boşum, Li." Bana kardeşçe bir gülümseme veriyor. "James çocukları kontrol altında tutuyor ve benim de stüdyoya dönmeme daha yirmi dakika var."

Tereddüt ediyorum. "Eğer eminsen..."

"Oyalanmayı bırak," diyor bana seslenerek. "Her şey yolunda mı? Bir şey mi oldu?"

"Pek sayılmaz." Alt dudağımı kemiriyorum, koltukta dik oturuyorum. "Daha çok... kafamdaki bir sorun gibi."

"Fazla düşünüyorsun," diye tahmin ediyor. "Dökül o zaman. Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

Biliyorum, bu yüzden ilk içgüdümlü onu aramak oldu.

Ailemi ve Mariah'yı seviyorum ve onlara da her şeyi anlatabileceğimi biliyorum ama teyzemle paylaştığım bağ Başka bir şey. Her zaman arkamı kolladı ve çok şey yaşadığı için en iyi tavsiyeleri verdi.

Derin bir nefes aldım ve içimdekileri döktüm.

Reed'in bana nasıl staj teklif ettiğini ve kabul etmekte ne kadar tereddüt ettiğimi. Birinin benim ne iş yaptığımı öğrenmesi düşüncesi

Annemin iş arkadaşıyla çalışmak, eskisi kadar felaket gibi görünmese de beni hâlâ endişelendiriyor.

"Sanırım işleri berbat ediyorum," diye ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum.

Bir kez olsun sözümü kesmeyen Maddie kaşlarını çatıyor. "Nasıl yani?"

"Dün kampüste Reed'i gördüm ve çıldırdım. Çünkü başkalarının bizi birlikte gördüklerinde ne düşüneceklerinden korkuyordum, kendime bunu aşacağıma söz vermeme rağmen. Bana bunu söyledi ve ben de yaptığım şey acınası olmasına rağmen özür dilemedim. Berbat durumdayım Maddsy. Tekrar profesyonel olmadığımı ve çocukça davrandığımı düşünmesini istemiyorum. Bunu aşacağıma dair kendime söz verdim."

Söylemediğim şey ise kendimi ona olması gerekenden daha sık bakarken yakaladığım. Çocuklarla çalışma konusundaki rahat ve kendinden emin tavrını itiraf edemeyeceğim kadar çekici bulduğumu.

"Her şeyden önce nefes al." Sesi sakın ama emredici. "Size profesyonel olmadığınızı ve çocukça davrandığınızı söyledi mi?"

"Hayır, ama-"

"Aması yok," diye sözümü kesti. "Bir eğiliminiz var diğer insanların ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini varsayar ve bunlar asla iyi şeyler değildir."

O... tamamen haklı.

"Bence şimdiki zamanda yaşamaya başlamalısın," diye devam ediyor. "Eğer bu Reed denen adam sana profesyonel olmadığını düşündüğünü söylemediyse, aksini varsaymayı bırak. Birçok açıdan inanılmaz yeteneklisin ama henüz zihin okuma yeteneklerini geliştirdiğinden şüpheliyim."

"Sadece... Neden profesyonel olmadığımı düşünmesin ki?" Karşılık veriyorum. "Gözünün önünde ondan kaçtım. Olgun yetişkinler böyle davranmaz."

İnliyor. "Tanrım, Sammy kadar inatçısın."

Herkes ona Cal dese de o babama Sammy diyor. Tam adı Samuel Callaghan, ama hepimiz

Samuel kısmını görmezden gelmek çok yazık çünkü harika bir isim.

Ayrıca, yine haklı.

"Sadece... Kendime kızgın ve hayal kırıklığına uğramış durumdayım. Biz

Geçen gün çocuklarla bir grup seansı yaptım ve sonunda onunla çalıştığım için ne kadar ayrıcalıklı olduğumu fark ettim. Kendime bu saplantılı düşünceleri bırakıp öğrenmek ve bu fırsat için minnettar olmak. Ama sonra onu kampüste gördüm ve her şey cehenneme döndü. Sanki ben daireler çiziyorum." Başımı kanepeye yasladım. "Sanırım eskisinden daha iyi durumdayım ama hâlâ korkunç bir şey olacakmış hissinden kurtulamıyorum. Belki de Çünkü onu kampüste gördüm ve başkaları tarafından yargılandığımı hissettim.

Gençlik merkezinde yaptığım gibi onunla konuşmak güvenli değil. Bilmiyorum."

"Bunu anlıyorum Li. Sen doğuştan aşırı düşünen birisin. Kendini sabote eden düşüncelerinin farkında olman iyi bir şey ama kendine karşı sabırlı ol. Kötü alışkanlıklar durmaz Bir gecede," diye gerekçelendiriyor. "Ama dürüst olacağım, bence tehlike olmayan yerde tehlike görüyorsunuz. Her şeyden önce, insanların ne düşündüğünü boş ver. Babanın ya da arkadaşlarımla ilişkimiz hakkında ne düşüneceğinden endişe etseydim James'le birlikte olmazdım. ilişki."

Bu kadarı doğru. Ondan ve o zamanki fizyoterapistinden on yaş büyük olan babamın neden o kadar da Maddie'nin James'le olmasından mutluydu. Ama teyzem her zaman kendi bildiğini yaptı, başkalarının görüşlerinin seçimlerini etkilemesine izin vermedi. Keşke ben de o kadar cesur olsaydım.

"Ve ikinci olarak," diye devam ediyor, "bazen korkularımızın üstesinden gelmenin tek yolu onlarla yüzleşmektir."

Babam da aynı şeyi söyledi. Kardeş olmalarına şaşmamalı. "Ne öneriyorsun?"

"Bence onun yanına gitmen iyi bir fikir olur. kampüse." Hayatta olmaz diyecektim ki sözümü kesti.

"Bana paniklemiş gibi bakma. Yolda yanından geçerken ona el sallayarak ya da havadan sudan konuşarak başla.

Koridorda. Kafeteryanın ortasında evren hakkında derinlemesine tartışmalar yapmanıza gerek yok, ancak Ondan kaçmak da çözüm değil. Özellikle de bunun yanlış olduğunu bildiğiniz ve değişmek istediğiniz için."

Onunla bu konuda kavga edemem.

"Seni seviyorum Li, ama tam bir drama kraliçesisin. Gelecekteki hastalarınız aynı sorunla size gelse onlara ne söyleyeceğinizi bir düşünün. Onlara korkularıyla yüzleşmelerini, böylece kötü bir şey olmayacağını görebileceklerini söyledin, değil mi? Her şey kafalarında olduğu için dünyanın sonu gelmeyecek."

Başımı sallıyorum çünkü ben sallardım. Ama insanın kendi tavsiyesini alması öyle, çok gülünç derecede zor.

"O zaman ne yapacağınızı biliyorsunuz," diye bitiriyor sözlerini, sanki gerçekten o kadar kolaymış gibi. "Rahatsız hissedeceksiniz, bunu kabullenin ve üstesinden gelin. Başkalarının sizin üzerinizde bu kadar güç sahibi olmasına izin vermeyin."

Seni seviyorum deyip telefonu kapatır kapatmaz, e-posta uygulamasını açıyorum ve yazarken iki kere düşünmüyorum.

Zaten onun yanında staj yapıyorum. Tabiri caizse olan oldu ve kendi aşırı düşüncelerimin kurbanı olmaktan bıktım.

Yapılması gereken doğru şey budur.

Büyük kız pantolonumu giyme vakti geldi.

Dr. Abner,

Stajım için yeni bir fikir hakkında sizinle konuşmak istiyorum. Bugün buluşabilir miyiz? Müsait olursanız lütfen çalışma saatlerinizi bildirin.

Teşekkür ederim,
Lila Callaghan

Cevabı beş dakikadan kısa bir süre sonra gelen kutuma düştü.

Saat 2:30'a kadar ofisimde
olacağım. Bana Dr. Abner demeyi
kes.

Saygılarımla,
Dr. Abner
değil

Otuz dakika sonra, büyük kız pantolonum kıvrımlarımın her santimini sarıyor, ama hala dehşet içindeyim, bu da ideal değil.

Dr. Abner'in ofisinin kapısını çalmadan önce ellerimdeki teri kot pantolonumun kumaşına kuruluyorum. Kafamda kaç kere tekrarlıyorsam tekrarlayayım, bunun ve iyi olacağımı söylerken, onlara inanmak farklı bir hikaye.

Reed'in ofisi, diğer pek çok profesörün de ofislerinin bulunduğu Psikoloji Salonu'nun üçüncü katında yer alıyor. Bu da koridorun öğrencilerle dolu olduğu anlamına geliyor. Ve bana bakıyorlar.

Çünkü onlara bakıyorum. Deli olduğumu düşünüyorlar. Doğru. Bu oldukça makul bir açıklama.

Maddie haklı - saplantılı düşüncelerim bir gecede durmayacak. Ama beynimi kontrol etme gücüne sahipken buna boyun eğmekten yoruldum, tam tersi değil.

Derin bir nefes alıyorum ve ofisinin kapısını çalıyorum.

"İçeri gel," diyor derin, tanıdık sesi içeriden.

Kapıyı açtığımda gıcırdıyor, bir elim sırt çantamın askısına çapa gibi asılı.

Sağ tarafımda kitaplarla dolu devasa bir raf ilk gözüme çarpan şey oluyor. Çocuk psikolojisi ve travma terapisi üzerine yazılmış kitaplar üst üste yığılmış, aşırı kalabalık rafında yer kapma savaşı veriyor.

"Beğendiğiniz bir şey var mı?"

Başımı masanın arkasında oturan adama doğru çeviriyorum. Reed sandalyesine yaslanmış, parmakları Karnının üzerinde dinleniyor - kesinlikle nasıl olduğuna bakmıyorum

Beyaz gömleğinin kumaşı göğsüne kadar uzanıyor; bana ilgi ve eğlence karışımı bir bakışla bakıyor.

Kitaplığa geri döndüğümde, yanaklarıma tırmanan sıcaklığı örtmek için saçlarımı stratejik bir şekilde yüzümün yanına bırakıyorum.

"Evet, um..." Kelimeler, Lila. Kelimelerini kullan. "Çok fazla var."

Yakın zamanda herhangi bir güzel konuşma ödülü kazanmayacağım kesin.

Ayağa kalkarken sandalyenin çıkardığı inleme sesi mideme garip bir şeyler yapıyor. Ve onu hissettiğimde

yaklaştıkça, kendime vücudumun bu sabah kahvaltı etmeyi unuttuğum için bu şekilde tepki verdiğini söylüyorum.

"Tezinde sana yardımcı olabilecek birkaç şeyim var." O kocaman el başımın üstüne uzandı. Birkaç dakika sonra bana çocuk psikolojisi üzerine bir kitap uzattı. "Travmayı iyileştirmek için psikoterapötik stratejileri ele almak istiyorsan bu benim kişisel favorilerimden biri."

"Ben... Teşekkür ederim."

Bu noktada, yanaklarımdaki allığı fark etmediğinden eminim.

"Bunu da al." Bana başka bir kitap uzatıyor, bu seferki tamamen bibliyoterapi ile ilgili. "Ve bil diye söylüyorum, ofisimin kütüphanesi senin için her zaman açık."

Derimin altına sıcak bir şey sızıyor. Başımı kaldırıp ona, benden bir karıştan fazla yüksek olan bu dağ gibi adama bakmaya cesaret ettiğimde, sesimin hissettiğim kadar küçük çıkmamasına şükrediyorum. "Bu teklifinden pişman olabilirsiniz."

Haksız yere çekici kahkahasının sesi beni şaşırttı. Onun kahkahasını daha önce hiç duymuş muydum?

"Şahsıma bir davetiye uzattığım için asla pişmanlık duymam. akademik edebiyata benim kadar değer veren birine kütüphane." Boğazını temizlemeden önce gözleri yüzümde oyalanıyor. "Bunları eve götürebilirsin. Beğendiğin diğerlerini de."

Ona içten bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Reed masanın kenarına tnedi. kitap koleksiyonunu incelemeye devam ediyorum. Bu konuda sevdiğim şey, kitaplarının kullanılmış, sevilmiş, sanki onları binlerce kez okumuş gibi görünmesi ve burada sadece dekorasyon olarak bulunmamaları. Sayfalara kulaklarını tıkadığını fark ettim, şimdi suçlu kim?

"Ee," diye başlıyor, sesi sıradan. "Seni burada gördüğüme şaşırdım."

Ona dönerken kitapları biraz daha sıkı tutuyorum. "Sana bir özür borçluyum."

"Yok" demeden önce merakla beni izliyor. "Yine de. Senden kaçtığım için özür dilemek istiyorum. Dn. Çocukça davrandım ve sana haksızlık ettim. Harika bir gözetmen oldun ve düşünmeni istemiyorum-"

"Lila." Adımı söyleyiş biçimi omurgamdan aşığıya bir heyecan gönderiyor, o an bastırıyorum. "Senin hakkında ne düşündüğüm önemli değıl. nemli olan tek şey, stajyerim olarak performansın hakkında ne düşündüğüm. Ben buraya karakterinizi yargılayın."

"Ama benim hakkımda bir fikrin var," diye ısrar ediyorum, ki muhtemelen iki saniye içinde pişman olacağım. "Ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

Hemen cevap vermiyor. O karanlık gözler sanki aklıma okumaya çalışıyormuş gibi benimkileri tutuyor, ama sözlerimi geri almıyorum.

Sonsuz bir ritimden sonra, "Bence sen harika bir ğrencisin. Zekânın olağanüstü olduğunu düşünüyorum. Ve bence alakasız insanların senin hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenerek zamanını ve potansiyelini boşa harcıyorsun."

Alakasız değılsin.

"Geceleri seni uyutmayan başka ne var?" diye soruyor, sesinde bir meydan okuma var.

Belki yanlış bir seçim ama yine de kabul ediyorum.

"Ailem yüzünden bana farklı mı davranıyorsun?" Çenemi kaldırarak soruyorum. "Dürüst ol. Çünkü senin talepkâr ve memnun edilmesi zor biri olduğunu duydum ama bana karşı nazik ve cesaretlendirici olmaktan başka bir şey yapmadın."

"Ben tüm öğrencilerime eşit davranırım. Sen çoğundan daha yeteneklisin, bu yüzden sana karşı bu kadar talepkâr olmama gerek yok. Beni gayet memnun ediyorsun."

Kalbim sıkışıyor.

"Neden size Dr. Abner dememem konusunda ısrar ediyorsunuz?" diye soruyorum bir sonraki sorumda, son cümlesindeki imayı görmezden gelerek.

Geniş omuzlarını silkiyor. "Resmiyetten hoşlanmıyorum. Tüm öğrencilerim bana Reed der."

Sözlerimin sınırı aşacağını biliyorum ama bu beni durdurmuyor. Karakterimin dışında davranmamın ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bu halimi seviyorum. Heyecan verici, otantik hissettiriyor. Tehlikeli.

"Dün üzgün görünüyordun," diye devam ediyorum. "Seni bulmak için ofisine gittim ama kimse cevap vermedi. Sadece nasıl olduğunu bilmek istedim."

O güçlü bedeninin kaskatı kesildiğini hayal bile edemiyorum, bu da merakımı körüklüyor. "Dün zor bir gündü."

Başka bir şey olmuş olmalı. Çocuk psikolojisi alanında onun kadar tecrübesi olan biri bir tartışmadan sonra bu kadar üzülmez. Eminim kariyeri boyunca, muhtemelen dünkünden daha kötü olan birçok olayla başa çıkmak zorunda kalmıştır.

"Cameron ve Sean iyi mi?" Onun yerine ben soruyorum çünkü ısrarcı olmak çok istilacı hissettiriyor. İçimden bir ses zaten cevap vermeyeceğini söylüyor.

Bana sert bir şekilde başını sallıyor. "Bugün Cameron'la konuşacağım. Ayrıca kız kardeşine de hikâyeyi onun açısından soracağım. Haniyah bana oldukça sarsıldığını söyledi."

Zavallı Melody için kalbim acıyor. Çok iyi bir kıza benziyor ve ikiz kardeşiyle arasında güçlü bir bağ olduğu çok açık. Ama ona yardım edebilecek biri varsa, o da Reed'dir.

"E-postanda bahsettiğin şu fikir." Konuyu değiştiriyor, beden dili de onunla birlikte değişiyor. Duruşu gevşiyor ve gözleri öncekinden daha az gergin.

Canlandım, kitaplarını içine koymak ve yeni bir tane almak için sırt çantama uzandım. "Evet. Araştırıyordum. Tezim için bibliyoterapi kitapları -farklı kategoriler falan- ve buna rastladım. Eğer onaylarsanız, Cameron'ın durumuna gerçekten yardımcı olacağını düşünüyorum."

Thomas'ı ona uzattığımda meraklı bir kaşını kaldırdı ve ilk sayfayı açıp okumaya başladığında nefesimi tutuyorum.

Yerel kütüphanede bulduğum bu kısa çocuk kitabı, arka bahçesinde yaralı bir kuş bulan ve onu sağlığına kavuşturan genç bir çocuk hakkında. Ancak kuş tekrar uçmaya hazır olduğunda Thomas onu bırakmayı reddediyor. Bu durum kuşun gerçekten üzülmesine neden oluyor ve sonunda çocuk bazen

sevgi, diğer kişinin -ya da kuşun- kendi yoluna gitmesine izin vermek demektir.

Okumayı bitirdiğinde, garip bir şekilde bakışlarımla buluşuyor.

Garip çünkü şu anda onu okuyamıyorum.

"Bunu sen mi seçtin?" diye soruyor. Sesi de her zamankinden daha garip geliyor. "Neden?"

"Bunu gördüğümde aklıma Cameron geldi. Doğru ipuçlarını yakalasaydım, kız kardeşine karşı aşırı korumacı olduğunu söylerdim," diye açıklıyorum, ayaklarımın üzerinde kayarak. "Ve belki de Melody tıpkı o küçük kuş gibi özgürce uçmak istiyordur."

Bir şey söylemeyince hemen ekliyorum: "Ama yanılıyor olabilirim. Haddimi aştıysam özür dilerim. Belki yardımı olur diye kendime saklamak yerine sana göstermeyi tercih ettim. Ya da belki Cameron okumayı sevmiyordur ve bu anlamsızdır-"

"Lila."

Yutkunuyorum. "Evet?"

"Ne kadar yetenekli olduğundan şüphe etmeyi bırak." Ciğerlerimden hava fişkırıyor.

Küfrettiği için değil -ki daha önce küfrettiğini hiç duymamıştım- neden onu bu kadar çekici gösteriyor? Çünkü sesi o kadar emin, o kadar ikna olmuş geliyor ki, sözleri beynime mühürleniyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Sessizliğini koruyor, sanki başka bir şey söylemek istiyor ama sonunda vazgeçiyor. Kitabı bana geri verene kadar hareket etmiyorum, nefes bile almıyorum.

"Bunu kütüphaneye iade edebilmen için yerel bir kitapçıdan bir kopyasını alacağım," diyor. "Cameron hakkında haklısın bu kitaptan yararlanıyor. Çocukların faydalı bulacağını düşündüğünüz başka önerileriniz varsa, bana e-posta ile gönderebilirsiniz."

Midem bulanıyor. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

"Ciddi olmadığım şeyleri söylemediğimi şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın." Söylüyorum da.

Çok uzun zamandır ilk kez bir başkasının sözlerine körü körüne güveniyorum.

BÖLÜM 14

Reed

A Ter damlaları boynumdan aşağı süzölüyor, alınıma yapışanlardan uzaklaşıyor.

Yumruklarım kum torbasını tekrar tekrar buluyor. Çılgın kalp atışlarımın ritmine uyan sürekli bir güm, güm, güm.

Liam'ın bakışlarının ağırlığı beni yakıyor. Eğer yan odalardan birinde ders veriyor olmasaydı. Warren'ın da. En yakın arkadaşlarımın, yani kardeşlerimin gözünden hiçbir şeyin kaçmaması beni şaşırtmıyor.

Bu yüzden Liam'ın elinin kum torbama sıkıca yerleşip beni durdurmasını bekliyorum. "Reed."

Sesi suyun altından geliyor. Beynim benimle konuştuğunu biliyor, ama yine de onu görmezden geliyorum, torbaya vuruyorum, yumruk üstüne yumruk, ardından bir yumruk daha.

Yumruklarımdan yayılan acının ruhumu kaplayan acıyı eritmesini diliyorum.

"Biraz ara ver dostum. Sadece konuşalım," diyor Liam.

"Konuşmak istemiyorum," diye inliyorum. Ama sanki sesim bana ait değilmiş gibi. Sanki bu an gerçekten yaşanmıyormuş gibi. Sanki her an uyanacakmışım gibi.

Ailemizi mahvettin.

Eğer komşulara söylemeseydiniz, biz-

Liam kum torbasını bir çekişle benden uzaklaştırıyor. Gözlerim odaklandığında en iyi arkadaşımın yüzünde endişe ve tedirginlik çizgileri belirliyor.

"Kendini kaybetmek üzereydin, dostum." Liam omzumun üzerinden kardeşine bilmiş bir bakış fırlatıyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, arkamdan ağır ayak sesleri yaklaşırken boks eldivenlerimi çıkarıyorum.

Warren'ın sesi bir an sonra bana ulaştı. "Pekâlâ, kardeşim. Bu kadar somurtma ve kum torbası yeter."

Bizden dört yaş büyük olan Warren da tıpkı öz kardeşi gibi kafamın içinde neler olup bittiğini bir bakışta anlıyor. Koruyucu aile sisteminde büyümüş, her zaman tetikte, her zaman şüpheli, hepimiz sessiz ipuçlarını kağıt üzerindeki kelimelermiş gibi okumaya alışkınız.

"Bana boks salonunda torbaları yumruklayamayacağımı mı söylüyorsun?" Bana ne söylemek üzere olduğunu çok iyi bildiğimden, lafı geveliyorum.

"Diyorum ki bu şekilde kendinizden geçemezsiniz. Sana hiçbir faydası olmaz. Ne akıl sağlığı tanrısıysın sen öyle."

İçten içe, bunun en sağlıklı yol olmadığını farkındayım. bugünle başa çıkmak. Haniyah, hayat çok ağırlaştığında beni her zaman terapiye gitmeye teşvik etti ve ben de onu dinledim. Bir avuç terapist yıllar boyunca geçmişimin yüklerinin çoğuyla başa çıkmama yardımcı oldu, ancak bu kurallar her yılın bu özel gününde mevcut değil.

"Boş ver onu." Liam bir elini uzun sarı saçlarında gezdiriyor. "Bu gece bara gidelim. İçkiler benden."

Warren eli omzuma düşmeden önce kocaman bir sırıtışla "Beni de say," diyor. "Bizimle geliyorsun. Tartışmaya açık değil."

Cumartesi öğleden sonra olduğu için hayır demek için bir bahanem olmadığını biliyorlar. Ama genelde hafta sonları çalışmıyor olmam planlarına evet diyeceğim anlamına gelmiyor, bu yüzden olsa gerek Liam ekliyor, "Biliyoruz ki Geceyi boş evinde kara kara düşünerek geçiriyorsun ki bu çok üzücü. Kendin için dışarı çıkmak istemiyorsan, bunu bizim için yap. Seni böyle görmek istemiyoruz."

Lanet olsun.

Liam ve Warren'la yedi yaşındayken ilk koruyucu ailemde tanıştım. Her zaman sessiz bir çocuk olmuştum, kendi başıma mutluydum, arkadaş edinmekle hiç ilgilenmemiştim. Ama Liam

O gün kardeşiyle kavga etmişti ve onun yerine benimle video oyunu oynamak istedi.

Warren zr dilemek için geldiğinde, Liam yeni kardeşleri olacağıma karar verdiler. Nedeninden hala emin değilim, çünkü partinin neşesi değildim, ama benimle ilgili bir şey Hart kardeşleri çekti. O zamandan beri birbirimizden ayrılmıyoruz.

Üç yıl sonra, arkadaşlığımızın ne kadar önemli olduğunu anlayan bir çift tarafından evlat edinildiler. Ve bir yandan da Beni evlat edinmediler -kimse evlat edinmedi- Liam ve Warren'ın her hafta sonu benimle buluşmasına izin verdiler.

Arkadaşlığımız yıllar geçtikçe büyüdü ve yetişkinliğin darbeleri bile bizi ayıracak kadar güçlü değildi. Hiç kimse ve hiçbir şey ayıramaz.

Onları Haniyah'ı sevdiğim gibi seviyorum, tıpkı bir yabancının sonunda aileden biri olması gibi.

Ve bu piler beni sevdikleri ve hangi ipleri çekeceklerini bildikleri için kendimi kabul ederken buluyorum. "Sadece bir içki."

Eski hayatımın sona erişinin yıldınmn daha önce hiç alkolle i içe geirmemiştim. Ailemi hapse gnderdiğimden beri geçen yirmi sekiz yılda bir kez bile.

Bir içki içmek, kedere, acıyı bastırmaya, öfkeyi dağıtmaya yönelik bariz bir cevap gibi görünür. En azından çoğu insan için.

Ama hiçbir zaman alkole meyletmedim çünkü her yıl bu günün getirdiği cezayı arzuluyorum.

Berbat bir şekilde, bunu hak ettiğime inanıyorum. Terapi bu yanıımı dzeltemedi.

olan her şey için suçluyum. Beynim hayatıma devam etmem gerektiğini biliyor ama kalbim buna ayak uydurmayı reddediyor.

Bugün, ailemin beni beş gün boyunca evde yalnız bıraktıktan sonra ocuk ihmali ve istismarı suçundan tutuklandığı gün.

Beni bırakıp gittiler -kim bilir nereye- sırtımda babamın açtığı kanayan yaradan başka hiçbir şeyim yoktu. ve biraz bayat ekmek. Yedi yaşındaki bir çocuk için mükemmel bir arkadaşlık.

Bugün, hapse girdikten kısa bir süre sonra kalp yetmezliğinden vefat eden babamı gördüğüm son gün. O korkak, ben ondan ne kadar nefret ettiğimi söyleyecek kadar güçlenemedi gitti.

Bugün annemi canlı olarak gördüğüm son gün. O da hapse girdi ama kısa süre sonra bir akıl sağlığı kurumuna nakledildi. Şizofreni olduğunu söylediler. Onu bir sonraki görüşümde on yedi yaşındaydım. bir tabutun içinde.

Liam ve Warren'a verdiğim sözü yerine getirerek gecenin ilk ve son viskisinden kalanları yudum yudum içiyorum ve Tezgahın üzerine bir avuç banknot damgalarım. Bu benim içkimi ve onlar için birkaç içkiyi karşılıyor. Boktan ruh halimi ve daha da boktan arkadaşlığımı telafi etmek için. "Spor salonunda görüşürüz." Ayağa kalkıyorum ama Liam kolumu tutuyor. güçlü bir tutuş.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz? On dakikadır buradayız dostum. Otur kışının üstüne."

Bilmiyorum.

"Bir içki içeceğimi söyledim, iki saat kalacağımı değil," diye belirttim, muhtemelen bir pislik gibi görünerek.

Warren küçük kardeşine katılmadan önce birasından bir yudum alır. "Surat asmak istiyorsan burada yap. Evde yapmana gerek yok."

Bütün gün çektiğim baş ağrısı daha da şiddetlendi. Kardeşlerimi sevmediğim için değil, gerçekten havamda olmadığım için.

Bu hafta baştan sona berbat geçti. Son danışmanlık seansımız sırasında Cameron öfkesinin ve korumacılığının kaynağını anladı ve ben de ona yürümesinin sorun olmayacağı konusunda güvence verdim.

sakinleşmek için bir çatışmadan uzaklaşmak. Ama içimden bir ses bunun onu değiştirmeye yetmeyeceğini söylüyor.

Melody olaydan sonra bütün hafta gençlik merkezine gelmedi. Ailesi bize geri döneceğini, sadece küçük bir mola vermek istediğini ama bunun böyle olmaması gerektiğini söyledi.

Tam da haftanın daha da kötüleşemeyeceğini düşünürken, Sean'ın ailesi onu gençlik merkezinden çıkardı. Haniyah'a Sean'ın şehirdeki başka bir gençlik merkezine nakledildiği söylendi, yani en azından ihtiyacı olan yardımı almaya devam edecek.

Bütün bu olanlar ağızımda hâlâ kötü bir tat bırakıyordu.

"Sana daha önce söylemeyi unuttum çünkü çok meşguldük.

O kum torbasını yok etmediğinden emin olmak için," diyor Warren ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. "Ama önce oturman gerek, yoksa sana söylemem."

Bunun için gözlerini deviriyor ama dediğini yapıyorum. "Ne oldu?"

Warren Liam'la hızlı bir bakış alışverişinde bulunur.

"Çocuklar gelecek ay başlayabilir."

Sadece bu cümle bile tüm ruh halimi değiştiriyor.

"Ciddi misin?" İkisinin arasına bakıyorum. "Sponsorlarla görüştün mü?"

Warren gülümseyerek başını sallar. "Onlar da katılıyor. Bunun da harika bir fikir olacağını düşündüm. Topluma yardım etmekle falan ilgililer."

"Ebeveynler için bilgileri size e-posta ile göndereceğim. Pazartesi," diyor Liam. "Çocuklar çok eğlenecek."

Koruyucu aile sistemi içinde büyümüş çocuklar olarak üçümüz de savunmasız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Kızgın, kafası karışık, acılı, yalnız. Ama birbirimize sahiptik ve sonunda boks yaptık.

Warren ve Liam beş yıl önce kendi boks salonlarını açtılar. O zamandan beri, çocuklara ders veriyorlar. öfkelerini yönlendirebilecekleri ve kontrol etmeyi öğrenebilecekleri güvenli bir yere ihtiyaçları var. Çocuklara birkaç ders bağışlamayı önerdiğimde Gençlik Merkezi'ne gittiğimizde hemen kabul ettiler. Ve böylece

Görünüşe göre bu projeyi finanse etmemize yardımcı olmaları için iletişime geçtiğimiz yerel sponsorlar.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Onlara söylediğimizde akıllarını kaybedecekler."

"Amaç da bu zaten." Warren birasından bir yudum daha almadan önce sırtıyor. Artık boş olan bardağı yere bırakırken gözleri Liam ve benim üzerimde geziniyor. "Uh-oh. Bekârlığa veda partisi başlamadan önce bir tur daha ismarlamak isteyebilirsin."

Tam gürültülü bir grup genç kadın ve ışıltılı kovboy şapkaları takmış birkaç adam bara girerken dönüyorum. Liam ve Warren'a beni burada kalmaya zorlamalarının mümkün olmadığını söylemek üzereydim - insanların eğlenmesine karşı değilim ama bu gece gerçekten havamda değilim - o sırada uzun sarı saçların parlaması beni durdurdu.

Beynimin en mantıklı kısmı kalbimin yerinden fırlaması için bir neden olmadığını biliyor. Sayısız insanın uzun sarı saçları var.

-O olduğunu düşünmeyecek kadar.

Asıl soru, o olduğunu düşündüğümde nabzımın neden hızlandığı.

Ancak Lila başını telefonundan kaldırıp barın karşısında gözlerimi bulunca tüm düşünceler aklımdan uçup gidiyor.

Kahretsin.

"Hey, dostum," diyor Warren. "Bir içki daha ister misin diye sordum."

Bu geceyi sonlandırıyorum sözleri dilimin ucuna kadar geliyor. Son on dakikadır istediğim gibi eve gitmek, Lila'ya bir kez daha bakmadan önce aklımdan geçiyor.

Ve aniden, planlarım pencereden dışarı çıktı.

"Bir sonraki içkiyi ben alırım," diyorum, aklıma tamamen yitirdiğime ikna olmuş bir halde. "İki bira mı?"

"Evet," diye onaylıyor Liam, bana yeni bir ilgiyle bakarak. "Kaldığını duyduğuma sevindim."

Cevap vermiyorum. Sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi, vücudum otomatik pilotta bara doğru hareket ediyor.

İçkisini bekliyor ve kalabalık barda sıcaklığını ona doğru bastırarak yanında durduğumda beni fark etmesi birkaç saniyeden fazla sürmüyor. Yapmasını beklediğim son şey, yüzünde parlayan eğlenceyle beni bir aşağı bir yukarı süzmesi.

"Beni mi takip ediyorsunuz, Dr. Abner?" Onun alaycı sesi vücudumun güney bölgesinde bir şeylerin canlanmasına neden oluyor.

Kesinlikle olmaz.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Sen içeri girdiğinde ben zaten arkadaşlarımla buradaydım. beni takip et, küçük suçlu."

Yanakları pembeleşiyor, bu da durumuma yardımcı olmuyor. En başta olmaması gereken bir durum.

Kovboy şapkasını başına geçirmeden önce "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Kıyafetimin hakkında ne düşünüyorsun?"

Kısa bir etek, topuklu botlar ve pembe bir kazak giydiğini bilmeme rağmen boynunun ötesine bakmama izin vermiyorum. Söz konusu o olduğunda, her zaman olması gerekenden daha fazlasını fark ediyorum.

"Çok ışıltılı. Olay nedir?"

Başparmağını omzunun üzerinden arkasındaki gruba doğru atıyor. "Doğum günü partisi. Evde kalıp gelecek haftaki ödevlerimi bitirmek istiyordum ama Mariah'ya hayır diyemedim."

"Mariah?"

"O benim en iyi arkadaşım," diye açıklıyor parlak dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. Lanet olası ağzına bakmayı kes. "Babası benim babamla çalışıyor. Birbirimizi tüm hayatımız boyunca tanıyoruz. hayatlar."

Kaşlarımı çattım. "Bekle. Trey onun babası mı?" Başını sallıyor.

Trey dövme salonunda Cal ile birlikte çalışıyor ve ben de onunla bir ya da iki kez karşılaştım. Sanki konuşmamızdan etkilenmiş gibi, parıltılı gümüş rengi dövmesi olan güler yüzlü siyahi bir kız Kovboy şapkası kolunu Lila'ya doluyor.

"Yeni arkadaşlar mı ediniyorsun, Li? Kendimi gururlu bir anne gibi hissediyorum."

Lila ona gözlerini devirir. "Mariah, bu Reed. Reed, Mariah. Doğum günü kızı."

Ona gülümsedim. "Tanıştığımıza memnun oldum. Doğum günün kutlu olsun-" "Bekle," diyerek sözümü kesti ve çılgınca baktı

Lila ve benim aramda. "Bu Reed mi? Stajyer çocuk mu?" Stajyer mi?

O da en iyi arkadaşına benden bahsetmiş. Hah.

Bu neden göğsümün bilinmeyen bir duyguyla dolmasına neden oluyor, bilmemeyi tercih ederim.

"O ben oluyorum. Stajyer adam." Ağzımın kenarı kalktı. "Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkürler. Bu kadar ileri gittiğim için özür dilerim. Sadece hakkınızda çok şey duydum, anlıyor musunuz? Sonunda Li'nin kaçtığı adamla tanışmak harika."

"Riah," diye tıslıyor Lila.

"Özür dilerim. Biraz sarhoş olabilirim. Oyun öncesi bana bir şeyler yaptı."

Bu arada biraz sallanıyor, ona inanıyorum.

Trey'in kızı bana doğru eğildi ve hala çok yüksek bir sesle fısıldadı, "Endişelenme, Reed. Seni gerçekten seviyor. Bana senin harika bir akıl hocası olduğunu söyledi. Göze de hoş görünüyorsun, bu da yardımcı oluyor."

"Mariah!"

Omuz silkerek Lila'ya bakıyor. "Hey, sadece doğruyu söylüyorum. Aylardır Eva'yla birlikte olmaya çalıştığımı biliyorsun, yani burada senin erkeğini çalacak değilim. I "Benim tipim olmadığına söz ver."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bu Eva denen kişi bu gece burada mı?"

Neden bu oyunu oynadığımı, Lila'nın en iyi arkadaşının benden hoşlanmasına neden bu kadar ihtiyaç duyduğumu bilmiyorum ama buna boyun eğiyorum.

"Oh, evet. Li'ye bu gece eve gitmeyeceğimi söyledim, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

"Onu affet," diye araya giriyor Lila, yanakları alev alev yanarken. "Normal bir günde arkadaş canlısı bir insandır, ama

her zaman biraz

birkaç içkiden sonra kontrolden çıkıyor." Mariah'ı omuzlarından tutuyor. "Bu gece sana başka içki yok, doğum günü kızım."

Suratını asıyor. "Peki ya sonra?"

"Dolu bir şişe su içtikten sonra belki."

"Tamam, anne." Mariah bana döndü. "Şimdi dans edeceğim ama seninle tanışmak harikaydı Reed. Uzun boylu bir adamsın."

Kıkırdıyorum. "İyi bir doğum günü gecesi geçir, Mariah. Kendine iyi bak. Yarın akşamdan kalma olmamak istiyorsan o su iyi bir fikir olabilir."

Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. "Oh, Li, şuna bak, sabah akşamdan kalmalığım için endişeleniyor. Ne hoş. Siz ikiniz cennette yapılmış endişeli bir eşleşmesiniz."

Hıçkırıyor. "Tamam, bu kadar konuşma yeter. Hoşça kal, Reed."

Arkadaşı grubun yanına dönerken Lila yüzünü ellerinin arasına gizler. "Az önce ne olduğunu bilmiyorum. Çok özür dilerim."

"Son beş dakika hiç yaşanmadı. Anladım."

Arkadaşının sarhoş sözlerine pek aldırmadan ona sırtıyıyorum. Yanaklarındaki o güzel kızarıklığı görmemi sağlayan her neyse, onu alacağım.

Bana dönmeden önce bara bir göz attı. "Sana bir içki ısmarlamama izin ver. O fiyaskodan sonra en azından bunu yapabilirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Son beş dakika hiç yaşanmadı, hatırladın mı?"

"Son zamanlarda benimle ilgili çok fazla şeyi unutuyorsun, lastik meselesinden başlayarak. Ve staja başladığımda sana haksızlık ettiğim için sana borçluyum" diye savunuyor. "Ki,

Bu arada, bir daha olmayacak. Senden kaçmak yani. Şu anda rahatsız edici düşüncelerimle deli gibi savaşıyorum."

Bu bende bir kıkırdama yarattı. "Öyle mi?"

"Evet." Padi patlattığında dudaklarındaki pembe parlaklık üstümüzdeki ışıkların yansımasını yakalıyor. "Biliyorum

Etrafta pek çok insan var ama ben senin arkadaşlığından hoşlanıyorum, o yüzden buna odaklanıyorum."

Kalbim takla atıyor.

"Arkadaşlığınıza ben de keyif alıyorum ama bana bir şey ısmarlamanıza gerek yok," diye ısrar ediyorum. "Sadece arkadaşlarım için birkaç bira sipariş edip geceyi sonlandırmak için buradaydım."

"Oh." Kendi kendime yüzünün nasıl düştüğünü hayal ettiğimi söylüyorum. "Yani, gidiyor musun?"

"Biraz daha kalabilirim ama içki içmeyeceğim. Benim için sadece su."

"O zaman sana biraz su getireyim," diye bastırıyor, omuzlarımın üzerinden bakarak. "Sanırım arkadaşların bize bakan şu iki adam. Aksi takdirde çıldırmaya başlayabilirim."

Gerçekten de başımı çevirdiğimde Liam ve Warren'ın dikkatle bize odaklandıklarını görüyorum. Onlara doğru sorgulayıcı bir kaş kaldırıyorum ve karşılığında iki utanmaz sırıtış alıyorum.

"Onlar benim arkadaşlarım olacak," diyorum Lila'ya.

"Aslında Haniyah sana bilgi verdi mi bilmiyorum ama önümüzdeki aydan itibaren çocuklara ücretsiz boks dersleri vereceğiz. Şuradaki arkadaşlarım Liam ve Warren, ders alacakları spor salonunun sahipleri."

Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Gerçekten mi? Bu inanılmaz bir şey. Bahse girerim Cameron öfkesini bir spora kanallize etmekten çok fayda sağlayacaktır. Buna bayılacaklar."

Cameron, onlar için boks dersleri almayı ilk düşündüğümde de aklımdaydı.

"Gidip onlara merhaba diyebilir miyim?" diye soruyor.

"Boks dersleri için onlara teşekkür etmek istiyorum."

Göğsüme sıcak bir şeyler yerleşiyor. "Elbette."

Ama ben bunu söyler söylemez, biri Lila'ya çarpıyor. Ne olduğunu anlayamadan kollarım beline dolanıyor, tek endişem kendine zarar vermemesi. Üst kollarıma yapıştı, sıcaklığı

Tenime sızıyor ve nefes almama izin vermiyor.

Gözlerimiz kilitlendiğinde etrafımızdaki her şey kaybolur.

Büyülenmiş bir halde, sadece onun düzensiz nefeslerine ve birkaç santim ötemdeki dudaklarına odaklanabiliyorum.

Tadı nasıl olurdu?

"Aman Tanrım, çok üzgünüm," diye bağıyor yeni bir ses.

Lila gözlerini kırptırıyor ve geri çekilerek anı bozuyor ve aramızda bir kez daha güvenli bir mesafe yaratıyor.

"Çok üzgünüm," diye tekrarlıyor o ses. "İyi misin?"

Bakışlarımı tanımadığım bir kıza çeviriyorum. O da Parıltılı bir kovboy şapkası takıyor, bu yüzden Lila'nın arkadaş grubundan olduğunu varsayıyorum.

"Ben iyiyim," diyor Lila, nefesi kesilmiş bir halde.

Kız bana kocaman bir gülümseme veriyor ve elini bana doğru uzatıyor. "Merhaba, ben Karla. Lila'nın arkadaşı. Tanıştığımızı sanmıyorum."

Onaylamak için çenemi eğiyorum. "Memnun oldum, Karla. Ben Reed."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor nemli elini bıraktığımda. "Ben de Lila gibi danışmanlık yüksek lisans öğrencisiyim. Son açık dersiniz sırasında size bir soru sormuştum. Üniversite. Beni hatırlamıyor musun?"

Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum, sadece Lila ve benim olduğumuz günlere geri dönmek için can atıyordum. "Bilmiyorum, üzgünüm."

Karla'dan beri bir kenarda duran Lila Onu bana doğru itti, sertliğini fark etti. "Bir dakika içinde masamıza geri döneceğim," diyor arkadaşına.

Karla'nın yüzü bir an için düşüyor ama mutluluk maskesi hemen geri kayıyor. "Elbette. Seni tekrar görmek güzel, Reed."

Ona gergin bir gülümseme veriyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

Lila'nın manyetik baloncuğuna sarılmışken, barın son birkaç dakika içinde ne kadar kalabalıklaştığını fark etmemiştim bile.

Bu yüzden Liam ve Warren'a doğru gitmeye başladığında, kalabalığın arasında ona rehberlik etmek için elimi sırtının küçük kısmına koymam bir içgüdü gibi geliyor. Yakın duruyor, çekmiyor

Bu da fermuarımın arkasındaki durumu bir kez daha ideal

olmaktan çıkarıyor.

Neden 24 yaşındaki stajyerim için sertleşiyorum?
Arkadaşımın kızı, Tanrı aşkına.

Masamıza ulaşmadan önce geri çekiliyorum. Liam ve Warren gözleri önümdeki kıza takılmadan önce bana sorgulayıcı bir bakış gönderiyorlar.

"Merhaba," diye başlıyor, sesi dostça. "Ben Lila. Böyle böldüğüm için özür dilerim. Gençlik merkezinde Reed'le birlikte çalışıyorum ve bana boks derslerinden bahsetti. Ben de istedim ki

Çocuklar için bunu yaptığınız için size teşekkür etmek istiyorum. Bu onlara gerçekten yardımcı olacak."

"Neden, Lila, teşekkür ederim. Adım Warren. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum." Warren'ın yüzü bir sırıtışa dönüşür. "Şuradaki de kardeşim Liam. O çocuklar için her şeyi yaparım. Reed'le mi çalışıyorsun?"

Ona ölümcül bir bakış gönderiyorum ve bu sadece gülümsemesini daha da artırıyor.

Pislik.

Lila sessiz alışverişimizden habersiz. "O benim staj amirim."

Liam, "Lütfen bize onun sana karşı bir pislik olmadığını söyle," diyor. "Özel muamele gören bir tek biz miyiz?"

Kıkırdaması göğsümün daralmasına neden oluyor. "O bir pislik değil. Sadece bazen biraz huysuzdur."

"Otoriterlikte anlaştığımızı sanıyordum, huysuzlukta değil." Eğildiğimde nefesim kulağının kabuğunu sıyrıyor.

"Değişti senin

Aklın var mı?"

Onun düzensiz nefesini özlemiyorum. "İkisi de aynı anda doğru olabilir."

"Mmm."

"Peki, ne okuyorsun Lila?" Warren soruyor.

Biralarını unuttuğum için özellikle sinirli görünüyorlardı.

"Yüksek lisans öğrencisiyim, önümüzdeki yıl gençlik danışmanı olacağım.

yıl. Umarım."

Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. "Umarım mı?"

"Tıpkı şuradaki küçük oğlumuz gibi." Liam sırtarak kolumu okşuyor.

Ona ters ters baktım. "Ben senden büyüğüm."

"Hâlâ bizim bebeğimiz," diye mırıldanıyor.

Lila kıs kıs güler. "İkinizle de tanışmak harikaydı ama arkadaşımın doğum günü partisine geri dönmem gerekiyor."

"Elbette. Seni tekrar görmek dileğiyle, Lila." Warren'ın gülümsemesi içtendi ve ekledi: "Boks dersleri sadece çocuklar için değil, bilesin diye söylüyorum."

"Evet. İstedğin zaman bize katılmaktan çekinme," diye kabul ediyor Liam. "Reed seni eğitmekten büyük mutluluk duyacaktır, eminim."

Başını bana doğru çeviriyor. "Boks mu yapıyorsun?"

"Birkaç yıldır yapıyorum," diye yanıtlıyorum.

"Oh... Bu... mantıklı." Az önce koluna mı baktı yoksa ben mi bir şeyler görüyorum? Hemen ekliyor: "Yani, arkadaşların spor salonuna sahipken boks çalışman mantıklı. Hepsi bu kadar. Sizinle tanışmak harikaydı çocuklar. Pazartesi görüşürüz, Reed."

Yapmak üzere olduğum şeyin kesinlikle uygun olmadığını fark etmeden önce, elimi koluna dolayarak onu durduruyorum. "Bekle."

Parmaklarıma bakınca onları bırakıyorum. "Eve gitmek için bir yolun var mı?"

Boğazını temizliyor. "Evet. Gitmek istediğimde bir Uber ya da babamı ararım. Ama sorduğun için teşekkürler."

"İstersen seni eve bırakabilirim," diye geveledim ne yaptığımı bilmeden.

"Teşekkürler, ama sizi rahatsız etmek istemem." O geyik gözleri hiç bu kadar güzel görünmemiştii, ışık o yeşil ve ela lekeleri oluştururken bana bakıyorlardı.

daha da parlıyor. "Bu geceyi bitirmek istediğini söylemiştin. Seni bekletmek istemiyorum."

Kalabilirim. Bir, iki, üç saat ya da ne kadar istersen kalabilirim. Çünkü aniden, eve sağ salım dönemeyeceğin düşüncesi ciğerlerimdeki havayı boğuyor.

"Pekâlâ." Ona dokunmamak için ellerimi ceplerimin içine soktum. "Eğer fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun. Seni eve götürmek için geri gelebilirim."

Ayrıldığınız zaman bir yabancının arabasına binmek güvenli olmayabilir."

Bu onu gülümsetiyor. "Fikrimi değiştirirsem, fakülte adresinize e-posta gönderirim. Tabii."

"Ukala." Neşeli bakışları altında telefonuma uzandım. "Al bakalım. Telefonuna numaramı yaz."

Dudağını dişlerinin arasında sıkıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Ama o hâlâ telefonuna uzanıyor. "Acil durumlar için," diye yalan söylüyorum kendime.

Yalan söyle ona.

Başını sallıyor, aramızda elektriksel ve alışılmadık bir şey geçiyor.

"Acil durumlar için," diye kabul ediyor. Onun sözleri de yalan gibi geliyor.

İki saat sonra, telefonum bir bildirimle çaldığında yatağымda kitap okuyordum.

Bilinmeyen Numara bana bakıyor. Kim olduğunu kontrol etmek için metni okumama gerek yok çünkü içgüdülerim bunu biliyor.

Bilinmeyen Numara: Eve sağ salım döndüm. Uykunun kaçtığını biliyordum, yani bu teknik olarak acil bir durum sayılır.

Bilinmeyen Numara: Bu arada ben Lila :)

Kitabımı bir kenara bırakıp elimi çenemde gezdiriyorum. Uyuyormuş gibi yapmalıyım, telefonumu sessize almalıyım, her şeyi yapmalıyım ama sonunda bunu yapıyorum.

Ben: Bunu duyduğuma sevindim. İyi bir gece geçirdin mi?

Ekranımda anında noktalar beliriyor ve birkaç saniye sonra cevabını alıyorum.

Ben pek dışarı çıkmam, o yüzden sürekli eve gitmek istedim. Ama çok eğlendim.

Lila: Mariah ve Eva sonunda bir araya geldi (sen yatırım yapmış görüldüğün için başka bir acil durum)

Mesajlarındaki şakacılık içimi aydınlatmamalı ama yine de...

Uygunsuz davranmıyoruz, tam olarak değil, ama geceleri stajyerimle akademik olmayan konular hakkında ileri geri mesajlaşmak kesinlikle hoş karşılanmıyor.

Ama kalbim boktan bir gün geçirdi ve istediği şey bu. Bir kez olsun dinliyorum.

Ben: Gerçekten de onay bekliyordum. Artık huzur içinde uyuyabilirim.

Ha-ha. Tezim üzerinde çalışmak için erken kalkmam gerekiyor. İyi geceler :)

İyi geceler, Lila. İyi uykular.

Aklımda ailem varken uykuya dalmadığımı ancak ertesi sabah fark ediyorum.

Sarı saçlar ve ela gözler devraldı.

BÖLÜM 15

Lila

"Lili..."

Bunu fark ettiğimde dudaklarımda nazik bir gülümseme beliriyor.

küçük bir ses. "Evet, Ike?"

Beş yaşındaki çocuk elini uzatıp tişörtümün eteklerini çekiştiriyor. "Karnım ağrıyor." Yüzünü korkulu bir ifade kaplıyor. "Hamile miyim?"

Melody gülmemeye çalışırken ben de gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

İngilizce defterine bir şeyler yazarak gülümsemesini gizliyor. Çalışma odasında karşımda otururken, daha fazla tutamadığı zaman çok da gizli olmayan bir öksürük çıkarıyor.

"Küçük çocuklar hamile kalamaz, Ikey. Tam olarak neresi acıyor?"

Suratını asarak karnının ortasını ovuşturuyor.

İlk günümün üzerinden iki hafta geçti ve ben şimdiden kendimi evimde hissediyorum. Ortak odada onlarla ne kadar çok vakit geçirirsem, çocuklar da bana o kadar ısınmaya başlıyor.

"Daha önce çok mu yedin? Belki yemek midenizi bozuyordur," diye öneriyorum.

Ama başını sallıyor, gözleri sanki daha önce hiç bu kadar çok acısını dindirecek birini istememiş gibi benimkilere dikiliyor. "Hiçbir şey yemedim."

Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. "Annen sana öğle yemeği vermedi mi?" Ike sızlanıyor. "Ama öğle yemeği yıllar önceydi, Lili."

O zaman farkına vardım. Eğlenerek ve rahatlatarak başımı sallıyorum. "Açsın, değil mi?"

Ve başını salladığında, sonunda tuttuğum kıkırdamayı serbest bıraktım. "Bununla başlamalıydın, Ikey. Hasta olduğunu sanmıştım."

Elleri tekrar karnına gitti. "Karnımda küçük bir bebek var sanıyordum."

Karşımdaki on iki yaşındaki çocuğa dönüyorum. "Onunla bir şeyler atıştırsam sorun olur mu? En fazla beş dakika."

Başını sallıyor. "Elbette. Hâlâ okuyorum. Daha sonra bazı büyük kelimelerde bana yardım eder misin?"

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Tabii ki. Bunu sen halledersin."

Melody kitabına geri dönmeden önce gülümsememe karşılık veriyor ve ben de onunla gurur duymaktan kendimi alamıyorum.

Kardeşinin Sean'la kavgasından sonra birkaç gün buraya gelmedi ve bu da Reed'i alarma geçirdi çünkü Melody'nin burayı çok sevdiğini ve grup terapisinden büyük fayda sağladığını biliyordu. Melody nihayet bugün Cameron'la birlikte geldiğinde rahat bir nefes aldı.

Reed'in daha önce üzerinden geçmemi istediği raporu bitirdiğim için, ödevleri için yardıma ihtiyacı olan biri varsa diye kütüphaneye gelmemi önerdi. Melody içeri girer girmez bana el salladı ve son bir saattir ona yardım ediyorum.

Ike'ın küçük elinin beni çalışma odasının dışına sürüklemesiyle düşüncelerimden -kelimenin tam anlamıyla- uzaklaşıyorum.

"Ne yemek istersin?" diye sordum. "İstersen senin için bir elma dilimleyebilirim."

Ama küçük çocuk başını sallar. "Çantamda bir sandviç var ama nerede olduğunu hatırlamıyorum."

Kıkırdıyorum. "Peki beni nereye sürüklüyorsun?"

"Sanırım sanat odasında," diye yüksek sesle düşünüyor. "Ama büyük çocuklar orada ve ben korkuyorum."

Utangaç olduğu Melody'nin yaşlarındaki çocukları kastediyor. Ve anlıyorum - çok küçükken, sizden sadece birkaç yaş büyük çocuklar bile yetişkin yetişkinler kadar korkutucu olabiliyor.

Koridorda Ike'in birkaç arkadaşının yanından geçiyoruz, onlar da ortak odada onunla oynamak istiyorlar. Ama o görevdeki bir çocuk ve bunu onlara söylemekte bir sakınca görmüyor.

Sandviçini bulma konusundaki kararlılığına gülümsüyordum ki bir köşeyi döndük ve ikimiz de büyük, sert bir bedene çarptık.

"Dikkatli ol, dostum."

O ses.

Tam zamanında kendime geliyorum ve büyük bir elin Ike'in kolunu tuttuğunu, çocuk kıkırdarken onu dik tuttuğunu görüyorum. Sıcak, sert ve güçlü diğer elinin de beni tuttuğunu fark etmem bir saniye daha sürüyor.

Çünkü sırtımda küçük bir yer var.

Ve ona bağlı kaslı kol vücudumu sarıyor.

"İyi misin?" Reed'in hışırtılı sesi sorar.

Yüz hatlarımı düzeltiyorum ve ona kolay bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade veriyorum. "Evet. Size rastladığımız için üzgünüm."

"Yaralanmadığına emin misin?" diye tekrar sorar.

Aptalca bir nedenden dolayı midemde sinirler gerilmeye başlıyor. "Hiç de değil. Ya sen?"

Ağızımdan çıktığı anda bunun aptalca bir soru olduğunu anladım. Bir buçuk metre boyunda bir kadın ve bir çocuğun bu tank gibi adama gerçek bir zarar vermesine imkân yok. I Kollarının büyüklüğüne bakarak daha önce boks çalıştığını tahmin etmeliydim.

Onu süzdüğümde falan değil. Bu profesyonelce olmazdı ve gerçekten çok kötü bir fikir olurdu.

Ike, Reed'e "Yaralanmadın," diyor. "Büyüksün, bir süper kahraman gibi!"

Elini sırtımdan indirip ona sevgiyle gülümsediğinde karnımın zıplamadığını söylüyorum kendime. "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

"Karnım ağrıyor ve içimde bir bebek olduğunu sanıyordum, ama Lili bana aç olduğumu söyledi ve öyleyim, bu yüzden sandviç."

Bunun üzerine Reed'in kaşları havaya kalktı. "Sen..." Bana hızlı bir bakış attı, sonra tekrar çocuğa baktı. "Hamile olduğunu sanıyordun."

Ike tamamen ciddi bir şekilde başını sallıyor ve dudaklarım yeniden seğirmeye başlıyor. "Annemin karnında bir bebek var ve acıttığını söylüyor."

Boğazının arkasından düşünceli bir ses çıkarıyor, takip ediyorum. "Ah, şimdi anlıyorum. Sadece açlık olduğunu duyduğuma sevindim. O zaman sandviçini almana izin vereyim."

"Teşekkürler." Elimi tekrar tutmadan önce gülümsüyor. "Hadi gidelim, Lili. Eskisinden daha açım."

Gülümsüyorum. "Daha aç, Ikey."

"Daha aç," diye tekrarlıyor. "Hadi ama, Lili. Ya biri sandviçimi yerse?"

Ike'in elini tekrar tutarak ileriye doğru sadece tek bir adım atabiliyorum.

"Lila," diye başlar Reed.

Onun varlığı beni bu kadar germemeli. Artık ondan kaçma ihtiyacı hissetmiyorum, ama görünmez bazı şeyleri aşmış olabileceğimiz hissinden kurtulamıyorum.

O gece bardayken. Ona evde güvende olduğumu mesaj atarken ne düşünüyordum? Sanki umursayacakmış gibi?

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve Ike'in sinirli iniltisini duymazdan geliyorum. "Öyle mi?"

"Gitmeden önce benimle ofisimde buluş."

"Tabii ki," diyorum kolay bir gülümsemeyle, her saniye içim parçalanıyor olsa da.

Sakallı çenesini eğerek koridorda gözden kayboluyor. Ike sanat odasında sandviçini bulduğunda, onu arkadaşlarının bulunduğu ortak salona götürüyorum.

boyama resimleri. O yerleşince Melody'nin yanına dönüyorum.

Onunla ofisinde ne için buluşacaksın?

Muhtemelen numarasını silmemi söylemek için.

"Bunun için üzgünüm." Karşısındaki sandalyeye oturup avuçlarımdaki teri kot pantolonuma silerken titrek bir nefes alıyorum. "Okumanı iyi bitirdin mi?"

"Anlamadığım tüm kelimelerin altını çizdim," diyor bana kitabını göstererek. Sonra bana tamamlanmış bir sayfa uzatıyor. "Ve buradaki tüm soruları cevapladım."

İşliyorum. "Bugün çok iyi iş çıkardın. Dur sana bir sözlük getireyim de şu kelimelere bak."

İnliyor. "Yapmak zorunda mıyım?"

"Uh-huh. Sözlük kullanma konusunda pratik yapmalısın."

"Ama telefonumda gayet iyi kullanıyorum."

"Fiziksel bir sözlük. Bilirsin, şu şeylerden biri kitap deniyor," diye takılıyorum ona ayağa kalkarken. "Öğretmenin sınavın ortasında telefonunu kullanmana izin vermiyor."

"Ugh. İyi. Senden hoşlandığım için şanslısın."

Eğlenerek başımı sallıyorum ve evin her duvarında bulunan çok sayıdaki kitap raflarından birine yöneliyorum. kütüphane. Sözlüğü ararken içimi bir aidiyet duygusu kaplıyor.

Çocukların beni bu kadar çabuk kabullenmesine inanamıyorum. Bana ilk nezaket gösteren Melody oldu ve Santiago ve Sofia gibi grup seanslarımızdaki diğer çocuklar da kısa sürede onu takip etti. Sonra Ike ve Melody'nin arkadaşlarından biri olan Vera.

Haniyah, Reed ve diğer herkesin bu çocuklara yardım etmek için bu kadar çok çalışmasına şaşmamak gerek; onlarla tanıştığınızda gerçekten kalbinizi fethediyorlar.

Sözlüğü alıp Melody'ye nasıl kullanacağını hatırlattıktan sonra yirmi dakika içinde tüm kelimeleri buluyor. Çalışma kağıdında doğru yapamadığı birkaç sorunun üzerinden geçtikten sonra, çalışma süresinin bitmesine daha birkaç dakika olduğunu fark ediyorum.

Reed'in onunla konuşmak istediğini bilsem de sormadan edemedim: "Hey, Melody. Sean ve kardeşinle olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Gözle görülür şekilde sertleşiyor. "Ne olmuş ona?"

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, onu endişelendirmemek için rahat görünmeye ve ses çıkarmaya çalışıyorum. Reed'le konuşurken işe yarıyor.

Bu yüzden denemeye değer olabilir. "Sadece geçen haftadan sonra nasıl hissettiğini bilmek istedim."

Her şeyi sırt çantasına geri koyarken omuzları bir kalkıp bir iniyor. "Bilmiyorum."

Grup seansı sırasında Reed'in "Bu konuda konuşmak istemiyorsan sorun değil," sözlerini tekrarlıyorum çünkü bunlar doğru. İstedğim son şey onu rahatsız etmek. "Üzölmeyeceğim."

Fermuarını çekmek için çantasını kucağına koyuyor ve bana emin olmayan bir bakış atıyor. "Reed benimle konuşmak istediğini söyledi ve ben biraz gerginim."

"Sadece senin iyi olduğundan emin olmak istiyor," diye onu rahatlatıyorum. "Neden gerginsin?"

Alt dudağını ısıırıyor ve başka tarafa bakıyor, bu konuda konuşmaya devam edip etmemeyi tartışıyor. Ama sonunda itiraf ediyor: "Kardeşime biraz kızgınım ve Reed onun danışmanı olduğu için Cameron'ın başını belaya sokmak istemiyorum."

"Bunun yerine benimle konuşmak daha rahat hissettirecekse, dinlemek için buradayım. Ama Reed için endişelenme. O sadece Cameron'a ve sana göz kulak olmak istiyor. Kardeşinin başı belaya girmeyecek."

"Tamam." Kısa bir duraklama. Sonra şöyle diyor: "Cameron'ın beni çok sevdiğini biliyorum, ben de onu seviyorum ama bazen... Bazen bana bebekmişim gibi davranıyor."

"Seni çok koruduğu için mi?"

"Aynen öyle! Sanki kendi başımın çaresine bakamayacağımı düşünüyor."

diye ekliyor. "Sean benimle dalga geçtiğinde ona defolup gitmesini ve beni rahat bırakmasını söyledim. Her şey kontrolüm altındaydı ama Cameron

Yine de ona bağırdı ve işler karıştı." "Ve sen

bundan hoşlanmıyorsun," diye belirtiyorum.

Omuz silkiyor, yüzünü bir hüznün maskesi kaplıyor. "Yardıma ihtiyacım olduğunda ona güvenebilmeyi seviyorum ama işleri benim halletmeme izin vermiyor. Bu biraz can sıkıcı. Bunu söylediğim için kötü bir kardeş miyim?"

"Tatlım, elbette değilsin," diye onu rahatlatıyorum. "Böyle hissetmeye hakkın var. Onunla bu konu hakkında konuşmayı denedin mi?"

Bu mu? Duygularınızı anlamasına yardımcı olur musunuz?"

"Pek sayılmaz. Ona bir kez söyledim ama beni dinlemedi."

"Pekâlâ, tavsiyemi istersen yapabileceğin şey şu." Başını sallayana kadar bekliyorum. "Bir dahaki sefere kardeşin sana bir bebekmişsin gibi davrandığında, ona güçlü olduğunu ve

kendi başınıza halletmeye çalışıyorsunuz - çünkü öylesiniz. Ona ihtiyacın olursa yardım isteyeceğini söyleyebilirsin, ama o

kendi başına bir şeyler yapmana izin vermeli. Ama ona kararlı ve inançlı bir şekilde söyle. Hadi pratik yapalım."

Melody sandalyesinde doğruluyor, gözlerinde meraklı bir kıvılcım var. "Tamam."

"Ben senin kardeşinmişim, sen de kendinmişsin gibi davranalım." Boğazımı temizleyerek başlıyorum: "Melody, bugün okulda birinin seninle dalga geçtiğini duydum. Bu doğru mu?"

"Evet, ama bununla başa çıkabilirim," diye kararlı bir şekilde ifade ediyor.

"Hayır, yapabileceğini sanmıyorum. Bir daha olmaması için icabına bakacağım."

Kaşlarını çatıyor. "Kendi başımın çaresine bakabileceğime güvenmiyor musun yoksa?"

"Ben sadece senden daha güçlüyüm, hepsi bu."

"Bu önemli değil. Bunu tek başıma yapmak istiyorum çünkü ben de güçlüyüm," diye kararlı bir şekilde ifade ediyor. "İhtiyacım olursa yardımınızı isteyeceğim."

Yüzümde gururlu bir gülümseme beliriyor. "Aferin. Bu şekilde devam edebilirsin," diyorum ona. "'Sen harika bir kardeşsin ve seni seviyorum ama bunu kendi başıma yapmak istiyorum' gibi bir şey eklemeyi unutma. Bu ona hala güvendiğini gösterecek ve işini kolaylaştıracaktır."

"Tamam." Bana hevesli bir şekilde başını salladı. "Bunu yapabilirim." "Tabii ki yapabilirsin. Sen güçlü bir kızsın.

Ona ihtiyacı var
bunun da farkına varın."

Bana verdiği gülümseme ısıldamaktan başka bir şey değil. "Ben güçlüyüm. Bunu başarabilirim."

O zaman anladım ki, bunun benim için doğru çağrı

olduğundan nasıl şüphe duymuş olabilirim?

Reed

Cameron bir sonraki seansımızın başında kucağına düşen kitaptan pek etkilenmiş görünmüyor. Başlığı yüksek sesle okuyor. "Thomas ve Küçük Kuş." Sonra kaşlarını çatıyor. "Neden bana bir çocuk kitabı veriyorsun?"

Koltuğuma geri gömülüyorum. "Çünkü birlikte okuyacağız."

"Ama seanslarımızda hiç okumuyoruz," diye karşı çıkıyor, bu fikre ikna olmamış. "Ev ödevi yapmak istemiyorum."

"Bu ev ödevi değil," diye açıklıyorum sakince. "Bazen kitaplar danışmanlık konusunda yardımcı olabilir. Bence bunu gerçekten seveceksin."

Yüzünü buruşturuyor. Hevesli bir okuyucu olmadığını biliyorum, ama gençlik merkezinde Lila'nın seçtiği kitaptan yararlanabilecek bir çocuk varsa, o da odur.

"Hadi. Okumaya başlayalım." "Reed," diye sızlanıyor.

"Eğer kitabı okumayı bitirirsen, seansın sonunda sana harika bir şey vereceğim."

"Havalı olanı tanımla. Çünkü sen yaşlısın, bir baba gibisin ve babalar genellikle havalı olmayan şeylerin havalı olduğunu düşünürler."

Ona kıkırdamasına neden olan düz bir bakış attım. "Hoşuna gidecek."

"Peki." Dramatik bir iç çekişle kitabı açar ve okumaya başlar.

Kitap kısa, çocukların ilgisini çekecek ve onları sıkmadan mesajın kalıcı olmasını sağlayacak kadar uzun. Ve işe yarıyor, çünkü Cameron Sona ulaştığında dikkati dağılır ya da şikayet eder.

"Eee?" İşini bitirdiğinde ona soruyorum. "Hikaye hakkında ne düşünüyorsun?"

Parmaklarını ciltli kitabın üzerinde gezdiriyor. "Fena değildi." "Ana karakterle özdeşleşiyor musun?"

Thomas'la?" Kaşlarını çatıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Eğer onda kendini görüyorsan. Eğer ikinizin benzer olduğunu düşünüyorsanız."

Bunu düşünüyor. "Sanırım öyle."

"Ne şekilde?"

Gözleri kapakta kalıyor, parmağı küçük kuşun resmini takip ediyor. "Thomas kuşuna benim kız kardeşime baktığım gibi bakıyor."

Mırıldanıyorum. "Bana Melody'ye nasıl baktığını anlat."

"Üzgün olduğunda ona sarılıyorum," diyor bana bakarak. "Thomas'ın kuşla yaptığı gibi onu güvende tutmak istiyorum."

"Eminim kuş ne olduğunu hatırlıyorsunuzdur, Gerçi? Thomas tekrar yaralanmasından korktuğu için uçup gitmesine izin vermediğinde."

"Kuş üzüldü, sonra Thomas üzüldü ve artık eğlenceli değildi."

Cameron zeki bir çocuk. Çabuk sinirlenmesine ve sert dış görünüşüne rağmen, gençlik merkezine ilk girdiği andan itibaren onun duyarlılığını fark ettim. Kitap ve kendi kişisel hayatı arasındaki bağlantıları kurabiliyor.

Bu bilinci fiili eylemlere dönüştürmek için iyi bir hikâye anlatmak buradaki zorluktur.

Ve meydan okumayı severim.

"Thomas sonunda kuşun uçmasına izin vermeyi kabul ettiğinde ne olduğunu hatırlatır mısın?" diye soruyorum.

Daha dik oturuyor, sesi az önceki hüzünlü tonunu kaybediyor. "Kuş her gün Thomas'ı görmeye gelirdi ve yanında bazı arkadaşlarını da getirirdi. bazen."

"Güzel bir sürpriz oldu, değil mi? Çünkü Thomas kuş uçup gittikten sonra onu bir daha göremeyeceğini sanıyordu."

Kıpırdanıyor. "Evet."

"Ona yardım etmeyi bırakırsan Melody'nin artık sana ihtiyacı kalmayacağından mı korkuyorsun?"

Cameron şaşkınlıkla başını kaldırıp bana bakıyor; bu hareket onun aklından geçenleri okuduğumu gösteriyor.

"Bir şey

böyle."

"Kontrolü elden bırakmak zordur," diye kabul ediyorum.

"Bu bizi endişelendiriyor ve ne zaman endişeli hissetsek beynimiz bize durmamızı çünkü kötü bir şey olacağını söylüyor. Ama bu doğru değil.

-Sadece daha önce hiç yapmadığımız bir şey olduğu için endişeli hissediyoruz. Hiç kız kardeşinizin kendi ayakları üzerinde durmasına izin verdiniz mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyor kısık bir sesle.

"Tamam. Bir dahaki sefere üzgün olduğunda, bırak o halletsin. Sizden istemediği sürece kenarda durun ve hiçbir şey yapmayın. Ve eğer yardımınıza ihtiyacı varsa, önce ona sizden ne istediğini sorun. Belki de kimsenin üzerine atlamanızı istemiyordur; belki de sadece sarılmak istiyordur. Bu kulağa

yapabileceğin bir şey var mı?"

Başını salladığında, dosyamdan bir kâğıt parçası alıp ona uzatıyorum. "Al bakalım."

Kâğıt Cameron'ın parmaklarında kırışıyor. "Nedir bu?"

"Şehirdeki bir spor salonu çocuklar için ücretsiz boks dersleri veriyor.

Burada katılmak isteyenler var," diyorum ona. "Belki de bu bir şeydir

ilgini çekebilir. Bu aileleriniz için bir bilgi. Seni kaydettirmeyi kabul ederlerse, bu başvuruyu doldurup bana geri vermeleri gerekiyor."

"Bahsettiğin havalı sürpriz bu mu?" Kâğıda merakla bakıyor. "Boks mu? Rocky gibi mi? Babam o filmi çok sever, birlikte izlemiştik."

"Evet, tüm bu sorulara."

"Ama sen her zaman insanları yumruklamanın kötü olduğunu söylersin."

"Ve bunun arkasındayım." Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum. "Ama boks insanları yumruklamak değildir; disiplin ve stres yönetimi ile ilgilidir. Daha az öfkeli hissetmene de yardımcı olacaktır."

"Gerçekten mi?" diye soruyor bana, sanki hiçbirine inanmamış gibi.

"Gerçekten. Bilirim, aynı spor salonunda boks

Çalışıyorum." "Yok artık." Gözleri neredeyse kafatasından fırlayacaktı. Oturdu.
dik, meraklı. "Demek bu yüzden bu kadar büyüksün? şimdi ben de boks yapmak istiyorum."

"Bunu bir düşün. Aceleye gerek yok," diyorum. "Eğer kaydolursan, boks eğitimcilerinin benim en yakın arkadaşlarım olacak ve onları iyi tanıyorum. Bu yüzden sana nasıl dövüşeceğini öğretmeyeceklerini de biliyorum. Boks böyle bir şey değil. Bana her türlü soruyu sorabilir ve ailenle konuşabilirsin. Ama bu derslerin bolca kavga olacağını düşünerek kabul etme."

"Anladım," diye hızlıca başını sallayarak beni temin ediyor. "Sanırım eve gittiğimde birkaç video izleyeceğim."

"Bu iyi bir fikir," diye teşvik ediyorum. "Kaydolmak için birkaç haftanız var, acele etmeyin."

"Teşekkürler, Reed." Öne doğru eğiliyor ve yumruğunu kendi yumruğuyla tokuşturuyor - imzamız olan veda jesti. Kâğıt hâlâ elinde, benden önce ayağa kalkıyor. "Parka geliyorsun, değil mi?"

Park gezisi en popüler etkinliklerimizden biridir. Çocuklar açık havada oynayabildikleri ve rutinlerinden uzaklaşabildikleri için oraya bayılıyorlar. Bu yıl da farklı olmadı - okul yılı başladığından beri heyecanla bekliyorlar.

"Orada olacağım," diye onu temin ederim.

"Lila geliyor mu?" diye sorarak beni hazırlıksız yakaladı. "Sadece Melody ondan gerçekten hoşlanıyor. Geçen gün bana söyledi."

Onunla hala bu konuda konuşmadım ama neden gelmek istemediğini anlamıyorum.

"Peşime takılacağından eminim. Kendine iyi bak Cameron. Yarın görüşürüz."

Ortak odaya döndüğünde, biri ofisimi çalana kadar onun raporunu hazırlamakla meşgul oluyorum.

Sarı saçlar ve gergin bir gülümseme karşılıyor beni kapıdan. "Beni mi görmek istediniz?"

Başımı salladığımda Lila kapıyı arkasından kapatıyor ve masama doğru yürüyor ama oturmuyor.

"Seni daha önce Melody ile gördüm," diye başladım. "Sadece geçen hafta hakkında bir şey söyleyip söylemediğini öğrenmek istedim."

"Aslında onunla bu konuyu konuştum," diyor, garip bir şekilde suçlu görünerek.

"Ne demek istiyorsun?"

Ayaklarının üzerinde kayıyor. "Ona konuşmak isteyip istemediğini sordum, o da evet dedi. Seninle konuşursa Cameron'ın başının belaya gireceğinden endişeleniyordu."

"Neden bu kadar endişeli görünüyorsun?" Gözlerindeki şaşkın bakışı görmezden gelemeyerek soruyorum.

"Haddimi aşıp aşmadığımı bilmiyordum," diye itiraf ediyor. "İsteyeceğim son şey işinizi yapmanıza engel olmaktır."

"Öyle bir şey yapmıyorsun." Masamın arkasından kalkıp, aramızda sadece küçük bir mesafe kalana kadar ona doğru ilerliyorum. "Cameron bana kız kardeşinin senden gerçekten hoşlandığını söyledi. Ona her ne tavsiye verdiysen eminim dinleyecektir."

"Bundan emin değilim," diye mırıldanıyor, gözlerini kaçırarak. "Belki bunun aptalca olduğunu düşünür ya da-"

"Lila, bana bak."

O güzel gözler benimkilere kilitlendi.

"Çocukların sizden hoşlandığını daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Ve bu doğru. Takım çalışmasını ele aldığımız geçen haftaki ikinci grup seansımızda onun yanında daha rahat görünüyorlardı. Her gün ortak salonda olması, onlarla oynaması ya da ödevlerine yardım etmesi de yardımcı oluyor.

"Haniyah şu ana kadarki performansından memnun, ben de öyle," diyorum ona. "Kendini daha rahat hissetmene yardımcı olmak için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Sorun o değil," demek için acele ediyor. "Her şey mükemmel. Sadece boyumdan büyük işlere kalkıştım."

Kendine güvenini bu kadar kaybetmesine neyin ya da kimin sebep olduğunu merak ediyorum. Tek suçlu eski sevgilisi mi, yoksa daha fazlası mı var?

Sorma. Çok yaklaşma. Onu mahvederim.

Boğazımı temizliyorum. "Belki de bir günlük izin her şeyi bir perspektife oturtmana yardımcı olur."

"Bir gün izin istemiyorum." Sesi telaşlı geliyor.

" yle değil. Yakında bir okul gezisi var. Grup oyunları oynamak ve biraz temiz hava almak için parka gideceğiz. Cumartesi günü olduğu için teknik olarak staj y k ml l kleriniz arasında değil ama refakatçi olmak isterseniz sizin için bir yer ayırırım."

"Kulağa harika geliyor," diyor hemen. "Ben de varım."

Başımı sallıyorum, göğsümdeki organlar bu düşünceyle çarpıyor.

Bu hafta sonu onu tekrar göreceğim. Neden bu beni on kat daha hafif hissettiriyor?

"Peki, Melody ile konuşmanızdan biraz daha bahseder misiniz?" diye sorarak konuyu tekrar toparlamaya çalışıyorum.

Çünkü gençlik merkezinin güvenliğinden uzakta onunla bir gün geçirmek çok tehlikeli bir şeye dönüşme potansiyeline sahiptir.

BÖLÜM 16

Lila

S Arkamdan biri omzuma vuruyor. "Başım dönüyor."
Melody'nin yakın arkadaşlarından Vera'yla yüzleşmek için koltuğumda dönüyorum ve onu yüzünde acı dolu bir ifadeyle bana bakarken buluyorum.

"Miden mi bulanıyor? Kusmak mı istiyorsun?"

Lütfen, hayır de.

Bu sabah yola çıkmadan önce Haniyah bana bu otobüs yolculuklarında her zaman yanına birkaç hastalık çantası aldığını söyledi ama ben zavallı Vera'nın onları kullanmasını istemem.

Otobüsteki çocukların yüksek sesleri yorgun sesini bastırıyor ama dudaklarını okumayı başarıyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Park sadece beş dakika uzaklıkta," diye onu rahatlatıyorum. Gözlerini kapatıyor ve suratını asıyor, başını

Melody'nin omzunda, yanında oturan kızın gözleri kapalı. Otobüsün kırmızı ışıkta durmasını fırsat bilerek, iki kıza ulaşana kadar yanımdaki boş koltuğun etrafında dönüyorum.

"Pencereyi açıyorum, tamam mı? Esinti seni daha iyi hissettirecek. Rahatsız olursan söyle, kapatayım. tekrar," diyorum ona.

Başını salladığında, parmak uçlarıma kalkıp önümdeki koltuğun başlığına tutunuyorum ve bir kişiyi rahatsız etmemeye çalışıyorum.

Küçük pencereye ulaşmak için mücadele ederken Melody uyuyor. Tam parmaklarımın ucuyla açmayı başardığımda, ışık yeşile dönüyor ve araç hareket ederek beni yana savuruyor.

Bok, bok, bok, s-

Belimi sıkıca kavrayan biri Vera ve Melody'nin üzerine düşmemi engelliyor.

"Sana hiç hareket halindeki bir otobüste ayakta durmanın yasak olduğunu söylemediler mi?" Reed'in sesi sakın ve alaycı.

Güçlü elleri koridorda güvenli bir şekilde durana kadar beni dik tutuyor. Öfkeyle kızardığımı anlamak için yansımana bakmama gerek yok. Bu adamın yanında neden sürekli kızardığımı gerçekten kontrol etmem gerekiyor.

Belki de bir kruvazörüm olduğu içindir. Hayır. Hayır.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum. Büyük hata.

Günü parkta geçireceğimiz, piknik yemekleri yiyeceğimiz ve oyunlar oynayacağımız için kıyafet kuralları rahattı. Reed'i koyu renk kot pantolon ve deri ceketinin altına giydiği Henley ile görene kadar bunu hiç düşünmemiştim, boks sporunun ne kadar işe yaradığını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Benden on iki yaş büyük, gençlik merkezindeki patronum ve ailemin yakın arkadaşı olan bir adama ağzımın suyunu akıtmayı bırakmalıyım. Kariyerim için, gerçekten yapmalıyım.

"Otur, Lila," diyor, sesi daha sert ama kızgın değil.

"Canının yanmasını istemiyorum."

Ama kolu hala etrafımda, bu yüzden tam olarak hareket edemiyorum.

Önümüzdeki araba aniden durduğunda otobüs şoförü frene basıyor - lanet olsun, dostum, gerçekten mi? - dengemi tekrar kaybetmeme neden oluyor.

Bir an düşünüyorum, sonra çok sert, çok kaslı bir koltukta oturuyorum.

"Rahat mı?" Reed'in nefesi o kadar yakın ki kulağımın kabuğunu gıdıklıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Beynim kısa devre yapıyor. Reed'in kucağında oturduğumu fark etmemin neden utanç verici derecede uzun sürdüğünün tek geçerli açıklaması bu olmalı.

Boğazımı temizliyorum. "Çok iyi. Sorduğun için teşekkürler."

Ama ben değilim, bu yüzden onun kucağında kıpırdanıyorum, geręek bir biraz boktan olmak için rahat bir pozisyon. Bu olabilir bir tür davranış kuralını ihlal ettiği kesin, ama ne yönetim ofisinin görmemesi onları öldürmez. Umarım.

Arkamdaki -ve altımdaki- dev adam belimi kavrarken bir homurtu çıkarıyor, tutuşu güçlü ve sıcak. "Dur! hareket ediyor."

Tam nedenini soracaktım ki, hissettim.

Taytıma bastıran sert bir çıkıntı.

Aman Tanrım.

Düşüncelerim otobüsün son bir kez durmasıyla bölündü. Kucağından fırladım, biraz ölüden daha fazla hissediyorum çünkü az önce onu sertleştirdim ve yerin beni bütünüyle yutmasını ve ıstırabıma son vermesini diledim.

"zr dilerim," diye mırıldanıyorum o yanımda dururken. Arkada, Haniyah ve diğer iki gönüllü de yerlerinden kalkıyor. "İsteyerek yapmadım..." Vay anasını. "ok özür dilerim."

"Bu benim hatam." Sesi gergin ve tamamen yanlış geliyor. Yalan söylediği için değil, utandığı için mi? "Böyle bir şey olmamalıydı. Son derece uygunsuzdu ve rapor etmek istersen anlarım-"

O daha konuşmasını bitirmeden gözlerimi deviriyorum. "Seni rapor etmeyeceğim, Reed. Bu bir kazaydı. Hareket halindeki bir otobüste ayağa kalkmak benim hatamdı."

Çocuklar sırt çantalarını kapmaya ve her saniye daha yüksek sesle ve daha heyecanlı olmaya başladılar. Yanımdaki adama baktığımda gözlerinin çoktan benimkilere dikilmiş olduğunu görüyorum.

"Biz iyiyiz," diye söz veriyorum. "Beni asla rahatsız hissettiremezsin, Reed."

Bana pek de inandırıcı olmayan sert bir baş selamı veriyor ve öylece bırakıyoruz.

Beşimiz de çocukları otobüsten indirip parkta seçtiğimiz yere götürürken, bunun ne kadar doğru olduğunu düşünüp duruyorum. Son bir ayda birbirimizi nasıl gerçekten tanıdığımızı. Reed Abner'in onurlu bir adam olduğu

sonucuna nasıl vardığımı.

Ailemin haklı olduğu ortaya çıktı. Onunla emin ellerdeyim. Kelimenin tam anlamıyla.

Yüzüm alev alev yanıyor ve bu düşünceyi kendimden uzaklaştırıyorum. Çünkü annem ve babam zihnimi okusalar ve arkadaşları hakkındaki tüm bu uygunsuz düşünceleri görseler ne derlerdi?

Önümüzdeki iki saat boyunca onu pek görmememin de yardımı oluyor. Pikniğimizi oyun alanı ile kafeterya arasındaki çimenlik alana kurduk; Vera'ya şekerinin çok düşük olduğundan şüphelendiğim için daha önce tatlı bir çay almıştım.

Birkaç ebeveyn de otuz küsur çocuğa eşlik etmemize yardımcı olmak için gelmeye karar verdi. Haniyah, Melody, Vera ve diğer birkaç çocukla öğle yemeği yerken, Jacob'ın uzun boylu, süper çekici, süper güler yüzlü annesinin Reed'in yanına yapışmış olması konusunda hiçbir şey hissetmiyorum.

Hiç umurumda değil.

Kadın konuşur, konuşur, konuşur ve adam dikkatle dinlerken aynı piknik örtüsü üzerinde öğle yemeği yeseler ne olur? Çok önemli.

Reed bekar bir adam, ne isterse yapabilir. Jacob'ın annesiyle ya da başka bir kadınla takılmak istiyorsa, öyle olsun.

Ben küçükken babam otuz yaşına kadar biriyle çıkmama izin verilmediğine dair şaka yapardı; belki de haklıydı. Bir şeyler. Oliver'la olanlardan sonra, öngörülebilir gelecekte erkeklerden uzak durmaya yemin ettim zaten. Reed ne isterse yapabilir ve bu beni hiç etkilemez.

Yine de ellerinin belimdeki görünmez izi saatler geçtikçe yanıyor - her geçen gün daha da kötüleşen kalıcı bir işkence gözlerimiz kilitleniyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Kişisel Reed'e Bakmayı Bırak oyunumdan vazgeçtikten sonra, Jacob'ın annesiyle artık konuşmadığını fark ettim, ama bunun tek nedeni işe gitmiş olmasıydı - bize de söylemişti

Haniyah'a bu geziyi organize ettiği için teşekkür etmeye geldi.

Ve tabii ki kadın da harika kokuyor. Çünkü bu sadece benim şansım.

Eminim Reed onun kokusunu benimkinden daha çok seviyordur. Bu yüzden iki saattir beni kabul etmedi.

Harika, şimdi de akıl sağlığımı kaybediyorum.

Ben bunu yaparken, bayrağı yakalıyoruz, kırmızı ışık, yeşil ışık oynuyoruz ve engelli parkur yapıyoruz. Şimdi çocuklardan bazıları salıncaklarda, diğerleri futbol oynuyor ve ben de tek başıma durup küçüklerin kaydıraklarda incinmemesini sağlıyorum.

Ve sonra olur.

"Lila." Melody'nin titreyen sesi kafamdaki tüm alarmların çalmasına neden oluyor. Ve onun ağlamaklı gözlerini gördüğümde daha da kötüleşiyor. "Lila, sanırım bende bir sorun var."

Önünde çömeliyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Gözlerime bakmıyor. "Ben... Ben..." Hıçkırıyor. "Kanamam var."

O günün ilerleyen saatlerinde, bunu daha önce fark edemediğim için yüzüm kızarırdı. Şimdi sadece "Düşüp bir yerini incittin mi?" diye soruyorum.

"Hayır, ben..." Karnına, göbek deliğinin hemen altına dokunuyor ve "Kanamam var... aşağıda" demeden hemen önce beynimde bir tıklama oluyor.

Oh.

Oh.

Oh, kahretsin.

"Tamam," diye başlıyorum, böyle durumlarda olmam gereken sakin ve güvenilir yetişkin halimle. "Neden kanaman olduğunu biliyor musun?"

Regl dünyadaki en yaygın şey ve onu bedensel işlevler konusunda korkutmak istemiyorum. Annem her zaman, çocukların yanındayken bile bunlar hakkında normal bir şekilde konuşmamız gerektiğini söyler ve ben de buna katılıyorum.

Melody başıyla küçük bir selam veriyor. "Bu bir dönem, değil mi? Okulda bize biraz öğretiler."

Birazcık. Bununla çalışabilirim.

"Bu doğru." Bakışlarını boşuna arıyorum. Hâlâ bana bakmıyor. "Daha önce hiç adet gördün mü?"

"Hayır.... Bu ilk kez oluyor," diye fısıldıyor, korkuyla utanç karışımı bir sesle.

Ama ben bunu anladım. Ve yakında o da başaracak.

Gözlerim parkın karşısındaki Reed'in gözleriyle buluşuyor. Tekrar önümdeki kıza odaklanmadan önce aramızda sessiz bir şey geçiyor.

"Pekâlâ. Yapacağımız şey şu," diyorum Melody'ye, elim sırt çantamın içinde dolaşırken. Bingo. "İşte, al şu mendili. Gözyaşlarını kurulayalım. Korkmana gerek yok."

"Teşekkürler." Titrek parmaklarıyla aldı. "Oynuyordum ve sonra garip bir şey hissettim, aşağı baktım ve..."

Gerçekten de yeşil taytının üzerinde küçük kırmızı bir leke var. Bunun bırakın genç bir kıızı, herhangi biri için bile ne kadar utanç verici olabileceğini görebiliyorum, bu yüzden onunla konuşurken sesimin güven verici olduğundan emin oluyorum.

"Düzeltemeyeceğimiz bir şey değil. Bana güveniyor musun?" Çabucak başını sallıyor. "O zaman banyoya gidelim, böylece seni düzeltebiliriz. Sırt çantamda kullanabileceğin pedler var. Pedin ne olduğunu biliyor musun?"

Burnunu çekiyor. "Okuldaki Bayan Crawford bize onlardan bahsetti.

Çocuk bezi gibi olduklarını sanıyordum."

"Sayılır. Gerçekten işe yarıyorlar." Kolunu sıkıyorum ve tekrar ayağa kalkıyorum. "Herhangi bir sorunuz olursa bana sorabilirsiniz. Ben de regl oluyorum, biliyorsun değil mi? Endişelenecek bir şey yok."

"Hey. Sorun ne?"

Reed'in kaşlarının arasında endişeli bir çentikle tepemizde yükseldiğini görmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum. Bakışları Melody ile benim aramda gidip geliyor ve Melody'nin elindeki mendilde duruyor.

Ve onun önünde çömeliş çocuklara karşı her zaman kullandığı o yumuşak, sakın sesiyle "Bir şey mi oldu ufaklık?" diye sorduğunda kalbim biraz daha eriyor.

Melody bana bakıyor, gözleri sessiz bir endişeyle parlıyor. Onun yaşındaki çocuklar genellikle konu

Reed'e söyleyip söylemeyeceğinden emin olmaması beni şaşırtmıyor. Anlayış göstereceğini biliyorum ama o bunu bilmiyor ve belki de-

"Daha yeni regl oldum," diye ağzından kaçırıyor.

Yanakları pembeleşiyor ve sesi biraz nefes nefese çıkıyor ama cesur ve gözü pek biriydi ve bunu ona söyledi. Göğsümde gurur kabarıyor.

"Korkarım regl dönemleri konusunda hiç deneyimim yok ama Lila size her konuda yardımcı olacaktır." Gülümsemesi de sesi kadar nazik. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Anneni arayabilirim, o seni alır."

Melody başını iki yana sallayarak aramızda bakışıyor. "Ben eğleniyorum. Kalmak istiyorum." Yutkunuyor ve spor ayakkabılarına bakıyor. "Sadece tuvaleti kullanmam gerek. Bir şey olmaz."

"Evet, yapacaksınız," diye onu temin ediyor Reed. "Siz kızlar regl dönemleriyle ve çok daha fazlasıyla başa çıkabilirsiniz."

Gülümsüyor ve tam bir şey söyleyecekken ağabeyinin endişeli feryadı parkın içinden duyuluyor.

"Melody!"

Tam zamanında dönüp Cameron'ı ikiz kardeşine doğru koşarken yakalıyorum. Reed ve beni görmezden gelerek Melody'yi omuzlarından tutuyor ve çılğınca bakışlarını tarıyor.

"Ağlıyorsun," diyor nefes nefese. "Seni kim ağlattı? Söyle bana, Meli. Söyle de pişman olsunlar."

"Yavaşla, kaplan." Reed sakinleştirici elini çocuğun omzuna koydu. "Kimse kardeşine bir şey yapmadı. Eğer yapmış olsalardı, Lila ve ben buradayız. Biz hallederiz. Son seansımızda ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Cameron omuz silkiyor, gözleri kız kardeşinden hiç ayrılmıyor. "Umurumda değil. Biri sana zarar verirse, bana söyle. Bana ne olacağı umurumda değil."

"Cameron," diye gürlüyor Reed.

Ama gözeneklerinden öfke sızmaya devam ediyor. "Kız kardeşimi korumak için her şeyi yaparım. Sonuçları umurumda değil."

"Pekâlâ." Reed'in sesi sakın ama ciddi. Nazik Sesindeki otorite içime bir heyecan gönderiyor. Nefes almayı biraz daha zorlaştıran bir omurga. "Hemen sonuca varıp onu daha da üzme yerine Melody'ye neye ihtiyacı olduğunu sormayı denedin mi?"

"Bu çok aptalca. Onu üzmüyorum."

"Üzüyorsun sayılır," diyor Melody.

Hepimiz ona dönüyoruz, gözlerinde parlayan kararlılıkla kardeşine bakıyor. "Kimse bana zarar veremez, Cam. İncitmiş olsalar bile beni korumak için kendine zarar vermeni istemiyorum. Ben artık bir bebek değilim. Bununla başa çıkabilirim."

Dudaklarım gururlu bir gülümsemeye dönüşüyor ama o kardeşine odaklandığı için bunu göremiyor.

"Meli, ben..." Cameron, onun beklenmedik sözleri karşısında açıkça şaşırmış bir halde söze başlar. "Seni sevdiğimi biliyorsun ve bunu istiyorum-"

Omuzları bir iç çekişle titriyor. "Ben de seni seviyorum ama şu anda gerçekten tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Elimi kürek kemiklerinin arasına koydum. "Bu tarafa gel." Kardeşine dönüyorum. "Bunu daha sonra konuşacağız. Her şey yolunda."

Gözlerim Reed'inkileri buluyor ve o da onaylarcasına çenesini eğiyor. "Ben hallederim."

Yakındaki kafeteryanın tuvaletine giderken Melody elime uzanıyor ve parmaklarımı sıkıyor. "Bu yaptığın çok takdire şayandı," diye onu temin ediyorum. "Kardeşine neye ihtiyacın olduğunu söylemen ve kendini savunman. Her zaman yapmanız gereken budur."

Alt dudağını dişlerinin arasına alıp endişeleniyor. "Sence onu üzdüm mü?"

"Eminim yapmamışsındır. Daha sonra konuştuğunuzda anlayacaktır. Onu biraz üzmüş olsan bile, ihtiyacın olanı isteme hakkına sahipsin. Bırak kendi duygularıyla baş etsin."

Kalabalık kafeteryaya girdiğimizde yemek kokusu etrafımızı sarıyor. Arka taraftaki tuvaletlere yöneldiğimizde kimse bize aldırış etmiyor.

"En azından Reed'i var," diye yüksek sesle düşünüyor. "Onun iyi bir adam olduğunu söylüyor. Ona çok yardımcı oluyor."

"Reed harika bir danışman."

Başka şeylerde de harika. Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Melody'nin bilmiş sırtışı beni şaşırttı. "Sen Reed, değil mi?"

Neden kalbim yerinden fırladı?

"Tabii ki ondan hoşlanıyorum." Ona -umarım- sorusunun içimde yarattığı kafa karıştırıcı kaosu ele vermeyen rahat bir gülümseme veriyorum.

Melody'nin bugün cesareti tavan yapmış olmalı ki, "Yani ondan böyle hoşlanıyorsun," diye ekliyor.

Birkaç saat önce üzerimde gezinen ellerinin görüntüsü aklımdan geçiyor ve içimi ısıtıyor.

"Yüzün kızarıyor." Melody kıkırdıyor. "Biliyordum."

Mahcup bir şekilde bir elimle onu boş banyoya sokarken diğer elimle omzumda asılı duran sırt çantasına uzanıyorum. "Şu anda önemli olan şeye odaklanalım."

Ben hijyenik pedi uzatırken sırtarak alıyor. En azından artık ağlamıyor. "Vera ve sanırım o da senden böyle hoşlanıyor."

"Banyoya gir, seni işgüzar." Gülüyor. "Nasıl kullanılacağını biliyor musun? Hijyenik ped?"

Bunun üzerine ayılıyor ama alaycı gülümsemesi tamamen kaybolmuyor. "Evet. Sanırım."

"Burada bekliyor olacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin." "Tamam, Bayan Reed'in Müstakbel Eşi."

Bunun bana söylenmiş en çılgınca ve gerçek dışı şey olduğunu söyleyemeden kapıyı kapatıyor.

Yirmi dört yaşındayım, lanet olsun. Karmaşık duyguları anlamayan çocukların sözlerine takılmamam gerektiğini daha iyi bilmeliyim. Kızlar muhtemelen sadece bir şeyler görüyorlar.

Yine de Melody banyoda kaldığı sürece tek yaptığım şey, haklı olup olmadıklarını, Reed'in benim hissettiğim çekimin bir zerresini bile hissedip hissetmeyeceğini düşünmek...

Güzel.

Reed'den etkilendim.

Her zaman doğru kelimeleri söylemesinden, işine duyduğu tutkudan, çocuklara ne kadar nazik davrandığından, vücudunun benimkine karşı ne kadar doğru hissettirdiğinden etkileniyorum.

Benden on iki yaş büyük, pek çok açıdan yasak bir adamdan etkileniyorum.

Ailem asla onaylamazdı.

İtibarım lekelenecek ve sonsuza dek bir profesörle yatan kız olarak bilineceğim.

Oliver benden çok şey aldı. Erkekler buna değmez.

Kafamın içindeki ses haklı, bir erkeğe ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey tezimi tamamlamak, mezun olmak ve her zaman istediğim gibi bir gençlik danışmanı olmak.

İsteyeceğim son şey, staj danışmanım olan bir profesörle ilişkim olduğuna dair dedikodularla kariyerimi daha başlamadan mahvetmektir.

"İşim bitti." Melody arkamdan kapıyı açarak beni düşüncelerimden kopardı. Yakın zamanda benim için bir erkek yok.

tek başına Reed Abner. "Ped garip hissettiriyor."

Ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Diğer seçenekler hakkında annenle daha sonra konuşabilirsin. Onu aramamı istemediğine emin misin?"

"Burada kalmak istiyorum." Yeşil taytına bakıyor ve yine dudağını ısıyor. "Ama bu lekeyi çıkaramıyorum ve insanların görmesini istemiyorum. Bu utanç verici."

Hiç düşünmeden kapüşonlumu çıkarıp ona veriyorum. "Ceketini sırt çantana koyup yerine bunu giyebilirsin, böylece kimse lekeyi görmez."

Ceketini hızla değiştirerek onu aldı. Tahmin ettiğim gibi, dizlerinin hemen arkasına düşüyor. "Harika görünüyorsun."

Ben daha neye uğradığımı anlamadan Melody kendini bana atıyor ve kollarını gövdem etrafına doluyor.

"Teşekkür ederim, Lila." Kalbim kabardı. "Hiç sahip olmadığım ablam gibisin."

Ağlama, ağlama, ağlama.

Kollarımı ona doladım. "Gerçekten gurur duyuyorum Regl dönemin ve kardeşinle ilgili tüm bu durumu idare ettin."

Bana gülümsüyor. "Şimdi daha iyi hissediyorum. Kapüşonun da çok güzel kokuyor."

Kıkırdıyorum. "Sevindim, çünkü bugünlük senindir."

Durum kontrol altına alındıktan sonra grubumuza geri dönüyoruz.

Parka vardığımız anda gözlerim Reed'e takılıyor.

Vera ve bence o da senden böyle hoşlanıyor.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluştuğunda, kendime Reed'e duyduğum garip aşka bir son vermem gerektiğini söylüyorum. Şimdi.

Geleceğim tehlikede ve hiçbir erkek kariyerimi feda etmeye değmez.

BÖLÜM 17

Reed

TLila parka geri döndüğünde ilk fark ettiğim şey kapüşonunu giymediği ama gözle görülür şekilde daha sakın olduğuydu.

yanındaki kız.

Kalbimi aynı anda iki duygu birden kapladı: Melody'nin paniğiyle başa çıkma şekline hayran kaldım.

Çıplak kollarındaki tüyleri görebileceğim kadar yaklaştığında dönem ve çiğ endişe.

"Üşümüştün" diyorum, tam o "Cameron nerede?" diye sorarken.

"Arkadaşlarıyla birlikte," diyorum hızlıca, gözlerim tenine odaklanıyor. "Melody neden senin kapüşonunu giyiyor?"

"Taytında bir kan lekesi vardı ve kimsenin görmesini istemiyordu. Ceketinin altında sadece bir tişört vardı, ben de üşümesin diye ona kapüşonumu verdim. Cameron'a neler olduğunu anlattın mı?"

"Evet. Regl olduğunu söylediğimde yüzünü buruşturdu, ben de ona reglin neden iğrenç bir şey olmadığını ve kız kardeşine kendini iyi hissettirmesinin neden önemli olduğunu açıklamak zorunda kaldım.

rahat." Rüzgâr hızlanıyor ve vücudunun buna verdiği tepkiyi kaçırmıyorum. "Hasta olacaksın."

Beni başından savdı. "Ben iyiyim. Zaten bir saatten az bir süre içinde ayrılıyoruz."

Lila'nın hastalanacağı düşüncesinin beni neden olması gerekenden daha fazla endişelendirdiğini düşünmek için durmuyorum; ceketimi omuzlarımdan sıyrıp onun omuzlarına örtüyorum. "Şimdi iyisin."

Bana göz kırpmıyor. "Bunu yapmak zorunda değildin." "Sanki ben yapmadım."

"Şimdi hasta olan siz olacaksınız, Profesör Bossy." Sesindeki kızgınlık yanaklarındaki alılla uyuşmuyor.

"Umurumda değil." Ceketini onun üzerine geçirme dürtüsüne direniyorum. Onun yerine parka doğru dönüyorum. "Melody bununla nasıl başa çıkıyor?"

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, Lila ceketimi bedeninin etrafında sıkıyor. Onu benim kıyafetlerimin içinde görmek sikimin zıplamasına neden oluyor ve bunun için içimden kendime lanet ediyorum.

"Okulda regl dönemlerini anlattığı için öğretmenine sessizce teşekkür ediyordum," diyor iç çekerek. "Ben Melody'nin yaşındayken cinsel eğitim diye bir şey yoktu. Şanslıyım ki annem bana bunları öğretti ve ben Ona sormaya utanıyorum ama bu çok saçma. Regl dönemleri normal bir şekilde tartışılmalı. Genç kızların bundan korkmasına şaşmamalı. Erkeklerle hiç değinmeyelim bile. Neden onlar Kontrol edemediğimiz bir şey için bizimle dalga geçmeye ya da bize iğrenç demeye devam mı edeceksiniz? Bazen eğitim sisteminden nefret ediyorum. Bu konuda bizi hayal kırıklığına uğrattığını hissediyorum. İşte bu yüzden Tezimle az da olsa katkıda bulunuyorum."

Kafamda bir ampulün yanmasına neden olan şey söylediği sözler ve onları nasıl söylediğidir.

"Tezin tam olarak neyi kapsayacak?" Bakışlarımı dikkatlice ona doğru kaydırıyorum. Deri ceketimin içinde o kadar güzel görünüyor ki.

"Çocukların cinsel eğitiminde bibliyoterapinin önemini vurgulamak istiyorum" diye açıklıyor. "Annem ben küçükken bana bu kitapları okurdu. İlla kendi yazdığı kitapları değil, genel olarak. Ama bana gerçekten yardımcı oldular

Vücudumun bana ait olduğu ve kimsenin ona dokunmaya hakkı olmadığı ya da annemin neden iki babası olduğu gibi şeyleri anlamak

bir anne ve bir baba yerine. Her zor soru sorduğumda bir kitap çıkarmadı, ama gerçekten

öğrenmemi tamamladı. Hikayeler bunu benim için eğlenceli hale getirdi ve yalnız olmadığımı görmeme yardımcı oldu."

Birine zihnine aşık olduğunuzu onu korkutmadan nasıl söylersiniz?

Sadece zihniyle değil.

Ona hayatımda tanıdığım en büyüleyici, en gerçekçi, en zeki, en tutkulu, en güzel kadın olduğunu söyleme isteği boğazımda düğümleniyor.

Onu hak etmediğimi bile bile bu sözleri söylemeye hakkım yok.

Bunun yerine, "Büyürken en çok ne tür kitapları yararlı buldunuz?" diye soruyorum.

Titrediğinde ve tek düşünebildiğim onu kollarıma almak olduğunda delirdiğimi onaylıyorum.

Tereddüt ediyor. "Annemin geçmişi hakkında ne kadar şey bildiğinden emin değilim."

"Neyi kastettiğini biliyorum," diyorum ona, sesim kasvetli.

Grace cinsel saldırıdan kurtulduğu gerçeğini benden hiç saklamadı. Yıllardır biliyordum ama bu konuşmayı hatırlatmak hiç kolay olmadı. O da benim geçmişimi biliyor. Onunla konuştuğumdan beri hiç yüksek sesle tekrarlamadığım şeyleri.

Lila bana şüpheyile bakıyor. "Öyle mi?"

Başımı sertçe sallıyorum. "İstismar hakkında bir kitap üzerinde çalıştık. Bana o zaman söyledi."

"Doğru." Bakışlarını çimlere indiriyor. "Onun başına gelenler yüzünden ailem her zaman kendimi koruduğumdan emin oldu. Çok erken yaşlardan itibaren bana 'hayır'ın tam bir cümle olduğunu, kimsenin bana belirli şekillerde dokunmaya hakkı olmadığını -çocuklar ya da yetişkinler- ve bunun gibi şeyleri öğrettiler. Kitaplar çok yardımcı oldu. Annem regl, rıza, cinsel sağlık... Tüm bu konularda her zaman çok açık olmuştur. Ona her zaman soru sorabilirdim ve asla utanmazdım. Gerçekten çok yakınız."

"Ve sen de bunun çocuklar arasında normalleşmesine yardımcı olmak istiyorsun," diyerek onun düşünce zincirini tamamlıyorum.

"Kesinlikle. Arkadaşlarımla seks hakkında konuştuğumda onların hiçbir şey bilmemesi beni hep şaşırtmıştır," diye devam ediyor. "Ve onlara neden annelerine hiç sormadıklarını sorduğumda, bana deliymişim gibi baktılar. Bunun bir sorun olduğunu söylediler. Utanç verici ve anneleriyle bu konuda konuşmaktansa ölmeyi tercih ediyorlar."

"Ölmek mi? Ben de seni dramatik sanırdım," diye mırıldanıyorum, sırıtarak.

Bunun için bir göz devirme alıyorum.

Devam ediyor. "Mesele şu ki, kısa süre sonra benim yaşımdaki insanların bu konuları kimseyle konuşmadığını fark ettim. Birbirimizle seks ve regl dönemleri hakkında konuşuyorduk ama arkadaşlarınızdan seks tavsiyesi almak akıllıca değil. En azından gençken. Sonunda birbirimizi her şeyden çok incittik. Fiziksel olarak değil ama standartlar açısından. Çoğu insanın onlara öğretecek sadece TV programları vardı ve her zaman en iyi örnekleri oluşturmazlar."

Mırıldanarak onaylıyorum. "Yani, okullarda profesyonel seks eğitimi eksikliği olduğunu söylüyorsunuz." "Kesinlikle. Şimdi değişiyor olmasına sevindim, en azından bazılarında ama bu yeterli değil."

Ona baktığımda kaşlarını çatıyor, yüzünde endişeli bir ifadeyle alt dudağını ısıırıyor. Şu anda çok kırılgan bir şeye benziyor, ama güvensizliğinin altında güçlü ve keskin olduğunu biliyorum. Onun tarafından büyülendim, her şeyiyle.

"Gençlik merkezinde bir cinsel eğitim atölyesi düzenlemek ister misiniz?"

Başını bana doğru çeviriyor. "Sen ciddi misin?"

Sesi heyecanlı mı yoksa korkmuş gibi mi geliyor bilemiyorum. Onu tanıyorsam, muhtemelen ikisi de.

"Bunu gözden geçirmem ve denetlemem gerekecek ve ebeveynlerden imzalı onay almamız gerekecek, ancak çocukların bundan çok faydalanabileceğini düşünüyorum. Haniyah da aynı fikirde."

"I..." Tereddüt ediyor. "Gerçekten bir atölyeyi tek başıma

yürütebileceğimi düşünüyor musun?"

Şüpheli bir kaşımı kaldırıyorum. "Ağlayan bir çocuğa ilk regl döneminde sakince eşlik ettin ve kendi atölyeni yönetemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Yani, konuşma için bir taslağın yanı sıra aktiviteler ve çalışma sayfaları bulmam gerekecek. İnteraktif olsun ve garip olmasın." Alt dudağını tekrar dişlerinin arasına aldı. "Ama ya ben-"

"Lila. Beni dinle."

Ne yaptığımı anlamadan ve herkesten o kadar uzakta durmadığımızı umursamadan çenesini kavıyorum ve gözlerimiz buluşana kadar yukarı doğru eğiyorum.

"Hayatım boyunca bu kadar zeki ama bu kadar güvensiz bir insanla tanışmadım," diyorum ona, gözlerim onunkilerden ayrılmadan. Parmaklarımla çenesini sıkarken nazik davranıyorum, bu da bana bir ürperti kazandırıyor.

"Söyle

İçinde olduğunu bildiğim o özgüveni geri getirmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diye mırıldanıyor ve nefesi kesiliyor.

Normal nefes almadığımı fark etmem de bir anımı aldı.

Ama yalnız olmadığımızı, çalışıyor olmamız gerektiğini hatırlamam daha da uzun sürüyor.

Elimi bırakıyorum. "İçgüdülerini dinle. Eğer sana bu atölye çalışmasını yapmanı söylüyorsa, devam et ve diğer her şeyi siktir et-

kendi kendine zarar veren düşünceleriniz de dahil."

Ceketimi gövdesine doğru çekiyor. "Haklı olmandan nefret ediyorum."

"Yani, her zaman mı?"

"Pekala, Profesör Küstah."

"Tir tir titriyorum, küçük suçlu."

Koluma vurduğunda, birkaç kafanın bize doğru dönmesine neden olan yüksek sesli bir kıkırdama çıkarıyorum. Lila geri çekiliyor, yüzünde öfkeli bir kızarıklık var.

Kolunu kendiminkiyle dürtüyorum. "Seni kızdırdığımda kızarmaya devam edersen, bunu yapmaya devam

edeceğim."

Dudakları ayrılıyor. Geri dönüşünü duymak için can atıyorum ama fırsatım olmuyor.

"Reed!"

Cameron.

"Reed! Lila! Buraya gel!"

Cameron'ın acil sesine dönüyorum ve onu yakındaki bir çalıdan bize el sallarken buluyorum. Melody, Vera ve Santiago çalının yanına çömelmiş, sırtlarını bize dönmüşlerdi.

"Neler oluyor?" Lila kaşlarını çatıyor ama biz çoktan onlara doğru ilerliyoruz.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldanıyorum, çılgınca birinin yaralanıp yaralanmadığını görmeye çalışıyorum.

Cameron bizimle ortada buluşmak için acele ediyor. "Gelmek zorundasın. Çabuk ol," diye ısrar ediyor ve beni kolumdan tutup sürüklüyor.

"Yaralanan var mı?" Ona sordum.

Aldığım cevap, endişemin sağlıksız seviyelere ulaşmasına neden olacak kadar gizemli. "Hayır. Yani, değiliz. Ama bir sorun var."

"Ne tür bir sorun?" Lila soruyor.

"Cam, aldın mı-" Melody bizi fark edince gülümsemeye başladı. "Bunu görmelisiniz. Acele edin!"

Üç çocuk da çalıların etrafına çömelmiş, dar alanı daha da daraltıyorlar. Önümde yürüyen Lila'nın koluna yol gösterici bir el koyuyorum ve takılıp düşebileceği dallara dikkat ediyorum.

Durduğunda sırtı önüme çarpıyor, bir eli ağzını kapatmak için havalanıyor. "Aman Tanrım..."

Kalbim küt küt atıyor. "Ne oldu?"

Başının üzerinden ayaklarımızın dibindeki çocuklara bakarken hâlâ ona tutunuyorum.

Ve dikenli çalıların altında saklanan minik bir altın kürk topu görüyorum.

"O bir köpek yavrusu." Melody yüzündeki ifade kasvete dönüşmeden önce bize gülümsüyor. "Ama hareket etmiyor. Yaralanmış olabileceğini düşünüyoruz."

Hareket etmiyor musun? Lanet olsun. İhtiyacımız olan son şey çocukların ölü bir köpek yavrusu bulması.

"Bir bakayım." Lila öne doğru bir adım atıyor ve kendini çimlere bırakırken destek için elimi tutuyor. Kalbimin küt küt atmasını görmezden geliyorum. Onu güvende tutmamı istiyor. "Merhaba tatlı bebeğim. Kayıp mı oldunuz? Nerede senin Anne?"

Anladığım kadarıyla köpek yavrusu ölmemiş. Güzel.

"Burada tek başına," diye açıklıyor Santiago. "Başka hiçbir köpek onu aramaya gelmedi."

"Dikkatli ol," diyorum Lila'ya aşağıya, çalıların arasına doğru çömelirken.

"Benim için endişelenme," diyor.

Sanki bu mümkünmüş gibi.

Elleri çalıların altında kayboluyor, köpeğe ulaşmaya çalışıyor ve sonunda elini batırırken tısladığında kendimi kaybediyorum.

"Bu kadar yeter." Arkasındaki çimlerin üzerine diz çöktüm. "Canın yanıyor. Bırak ben yapayım."

"Neredeyse oldu," diye kekeleyerek daha uzağa uzanıyor. Tekrar tısladığında kırmızıyı görüyorum.

"Lila."

"Anladım!"

Tırmalanmış eli, küçük bir köpek tutarken ortaya çıkıyor. Yeni doğmuş değil -en az altı ya da yedi aylık olduğunu varsayıyorum- ama hâlâ çok küçük ve kemikli, sanki bir süredir beslenmemiş gibi.

Çocukların hepsi yavru köpeğe bakıp onu sevmek istiyor ama Lila hemen "Muhtemelen şu anda çok korkmuştur. Bırakın da bir bakalım, sonra onu kucağınıza alırsınız, tamam mı?"

Anlayışla başlarını sallıyorlar.

Ellerimi kollarına götürerek ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Ben onu vücudumla soğuktan korurken o köpeği göğsüne bastırıyor.

"Reed," diye fısıldıyor, gözleri yavru köpekten hiç ayrılmıyor. "Bu köpeğin küçük bir bacağı eksik."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Lila köpeği hafifçe kaydırıyor ve o zaman onu görüyorum - ön bacakları tekmeliyor ama arka bacaklarından biri tamamen yok.

Lila'yla aynı anda kuyruğundaki kanı fark ediyorum. Fazla değil, muhtemelen açık bir yara da değil ama yine de midem bulanıyor.

"Yavru köpek yaralandı," diye fısıldıyor, çocukların duymasını istemiyor. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Yavru köpek cevabımı bekliyormuş gibi bana bakıyor ve kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Çok küçük bir şey, çok kırılğan. Neden bana ne yapacağımı soruyor? Zavallı şeyi inciteceğimi bilmiyor mu? Ben böyle yaparım. Herkesi incitirim. Onları mahvederim.

Onları hapse gönderirim ve öldürürüm.

Artık mutlu bir aile olmamamız senin suçun, Reed.

"Reed?"

Lila'nın sesi beynimdeki sisi dağıtıyor ve kucağındaki altın rengi tüy yumağından gelen inilti de öyle. Cinsini tanıyamıyorum; muhtemelen bir it. Kısa, açık kahverengi tüyleri ve ne çok küçük ne de çok büyük olmayan sarkık kulakları var.

"Veteriner çağıralım mı?" diye soruyor sonra.

Beni harekete geçiren onun saf endişeyle dolu sesi oldu.

Bu köpeği çocuklardan biri gibi düşünün, o zaman iyi olacaksınız.

"Doğru. Evet." Arka cebimdeki telefonuma uzandım.

"Çocuklar, hadi parka geri dönelim."

"Peki ya köpek?" Vera, Lila'nın kolunun üzerinden bakarak soruyor. Diğer üç çocuk da aynısını yapıyor.

"Bir veteriner çağırıp yaralı mı yoksa birine mi ait olduğuna bakacağız," diyorum onlara. "İyi olacak, merak etmeyin."

"Söz mü?" Melody suratını asar.

Lila'nın kanlı elindeki yavru köpeğe bakıyorum, korumacılık pençelerini içime batırıyor. "Söz veriyorum."

BÖLÜM 18

Lila

| gazilerin hafta sonlarının tadını çıkarmaya hakları olduğunu anlıyorum, ancak bu benim hoşuma gittiği anlamına gelmiyor.

Tamam, belki de çok acımasız davranıyorum. İnanılmaz derecede çok çalışıyorlar ve izin almayı hak ediyorlar, elbette. Ama kucağımda yaralı minik bir köpek varken profesörüm, staj amirim, aile dostum, aşık olmadığım kişi telefonda on dakika boyunca birilerine ulaşmaya çalışıyorsa, biraz aklımı kaçırmaya başlıyorum.

"Bir acil bakım merkezi buldum." Reed sonunda bana iyi haberi verdi. "Yirmi dakikalık yol, ama biraz trafik."

Çünkü tabii ki var.

Ve tabii ki ikimiz de buraya arabayla gelmedik.

Bariz olanı gösterdim. "Arabamız yok."

Telefonuna geri dönmeden önce "Ben hallederim," diye beni rahatlatıyor.

Haniyah yanıma geldi. "Etrafa sordum ama kimse kayıp bir köpeği arıyor gibi görünmüyor."

Bu küçük tatlı bebeği çalılardan altında bulduktan hemen sonra, parkın etrafında köpeğin olası sahiplerini aradı.

"Yürüyüşlerimde buraya oldukça sık gelirim," diye ekliyor. üzgün bir ifadeyle köpeğe baktı. "Kayıp köpek ilanlarına bakacağım ama bu sevimli köpeğin kimseye ait olduğunu sanmıyorum. Ve eğer öyleyse, iyi bir sahip değiller. Bir süredir beslenmemiş gibi görünüyor."

Ben de öyle düşünmüştüm.

Bazı gönüllüler de onu bulduğumuz çalılık alanın etrafına baktılar ama başka bir hayvan ya da pati izi görmediler. Belki anneleri yaralanmıştır ya da belki...

Belki de artık onları istemeyen birine aittirler.

Kucağımdaki yavru köpek yapayalnız ve bu düşünce bile gözlerimi yaşartmaya yetiyor.

Reed geri dönmek için o anı seçer. "Warren'ı aradım, on dakika içinde burada olacak. Bizi veterinerine götürecekt."

"Geliyor musun?" Ona sesimi alçaltarak soruyorum çünkü şu anda gözyaşlarına boğulmamak için kendimi çok zor tutuyorum.

"Tabii ki öyleyim." Kaşlarını çatarak önce bana, sonra da yavru köpeğe bakıyor. "Haniyah, dönüş yolunda biz olmadan iyi olacak mısınız?"

Onu başından savar. "Bunun için endişelenme. Sadece bu değerli bebeğin sağlıklı ve güvende olduğundan emin ol."

Ne olduğunu düşününce gözlerim daha da yaşardı. Eğer çocuklar çalıların arasında dolaşmasaydı bu olabilirdi. Onları rahatlatmak için köpeğin kabarık başını hafifçe okşuyorum. O kadar sevimli bir şey ki; dikkatli gözleri etrafa bakıyor ama gerçekten hiç ses çıkarmıyorlar. Yaralı olmalarına rağmen saldırgan değiller, bu da küçük bir nimet.

Rüzgar son birkaç dakika içinde Reed'in ceketini giymeme rağmen beni titretecek kadar şiddetlendi. Ben Seçeneklerimi tartışıyordum - köpeği ceketin içine mi koymalıyım yoksa ceket çıkarıp onlara mı sarmalıyım - "İşte" dediğinde.

Bana piknik battaniyelerinden birini uzatırken Reed'in gözleriyle karşılaşıyorum. "Bu onu sıcak tutmak için yeterli olacaktır."

"Teşekkür ederim." Sesimin neden fısıltı gibi çıktığını bilmiyorum. Ama köpeğin üzerini nazikçe örterken kalbimin göğüs kafesimin içinde neden çarpmaya başladığından şüpheleniyorum.

Sadece küçük yüzleri görünene kadar battaniye ama bunu düşünmemeyi tercih ederim.

"Adını ne koyalım?" Melody yanıma gelerek soruyor.

"Kız mı erkek mi?" Vera düşünür.

"Çocuklar," diye araya giriyor Reed, Vera bakmak için battaniyeyi kaldırmaya çalıştığında. "Köpeği biraz rahat bırakalım,

Öyle mi? Veterinerden döndüğümüzde kız mı erkek mi olduğunu söyleyeceğiz."

"Neden sadece... bakmıyorsun?" Melody yanaklarında hafif bir kızarıklıkla sorar.

Reed sabırla anlatıyor: "Üzülür ya da korkar diye çok fazla yerinden oynatmak istemiyoruz. Hava da soğuk, bu yüzden battaniyeyi hareket ettirmek istemiyoruz. Eninde sonunda kız mı erkek mi olduğunu öğreneceğiz, tamam mı?"

"Adını Bug koymalıyız," diye öneriyor Santiago. "Komik olur."

Ama Melody başını sallar. "Bir hayvana başka bir hayvanın adını veremezsin."

"Kim demiş?"

Vera, "Erkek olarak Rocco'yu seviyorum," diye öneriyor.

"Annem bir keresinde doktorun yanlış anladığını ve bir kız ve bir erkek yerine ikiz kızları olacağını söylediğini anlattı," diye başlıyor Cameron, gözleri kucağımdaki yavru köpekten hiç ayrılmıyor. "Bana Ginny diyeceklerdi. Havalı bir isim."

Melody güler. "Evet, bu doğru. Melody ve Ginny. Fındık."

Reed bana şakacı bir bakış gönderiyor, ben de gülümsememe engel olamıyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

Birkaç dakika sonra telefonuna bir mesaj geldi; Warren otoparkta bizi bekliyor. Herkes yavru köpeğe coşkulu bir şekilde veda ettikten sonra arabasına doğru ilerliyoruz.

Ben arkaya tırmanırken Warren sürücü koltuğundan kucağımdaki bohçaya bakıyor, sesi dostça. "Kim varmış orada?"

Tamamen mahcup olmama rağmen, Reed beni benimle birlikte arkaya biniyor. "Tutmamı ister misin? Kolların yoruldu mu?"

"Merak etme." Neden kızarmamı durduramıyorum?
Warren'a dönüyorum. "Bizi veterinerine götürdüğün için çok
teşekkür ederim. Onlar
Arka bacaklarından biri eksik ve kuyruğu kanıyor." "Bacağı
kayıp mı?" diye soruyor adam arabasıyla arabadan
çıkarken.
Park yeri.

"Sanırım o yara olmadan doğmuş olabilir. Açık bir yara
yok," diye yüksek sesle düşünürken, o küçük yüze bakarken
göğsümün daraldığını hissediyorum.

Lütfen iyi ol. Lütfen iyi ol.

Reed odağını ellerime çeviriyor. "Yaralandın. Onu
yakalayabilirdim."

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum. "Eve gittiğimde
onları temizleyeceğim."

Nefesinin altından Warren'ı güldüren bir şeyler
homurdanıyor. "Bununla savaşmaya çalışma, Lila. Bir katır
kadar inatçıdır."

Adımı hatırlamasına minnettar olduğum için göğsüm
kabarıyor. Bu çok küçük bir ayrıntı ama bir parçam Reed'in
en iyi arkadaşlarından birinin beni hatırlamasına
sersemlemeden edemiyor.

Warren acil bakım merkezine yirmi dakikalık yolu, hafif
trafiğe rağmen on beş dakikada gider. "Ben arabada
bekleyeceğim.

Buraya park edebileceğimi sanmıyorum, taşınmak zorunda
kalırsam size mesaj atarım."

Reed başını sallar. "Teşekkürler, dostum."

Aceleyle veterinerine giriyoruz, Reed'in sırtımdaki elinin
sıcaklığı beni ayakta tutuyor. Eğer o olmasaydı, ben
Şu anda gözyaşlarına boğuluyorum. Ama o her zaman ne
yapacağını bilir, her zaman bir çözüm bulur ve ben de ona
körü körüne güvenirim.

Gülümseyen bir adam bize kapıyı açtığında dezenfektan
koku burun deliklerime hücum ediyor.

"Merhaba." Yavru köpeğin battaniyeden fırlayan kafasına
gülümsüyor. "Birileri annesinin kollarında rahat görünüyor,
değil mi?"

Anneciğim.

Ağlayacağım.

"Otuz dakika önce telefonda konuşmuştuk," diye doğrudan konuya giriyor Reed. O kadar sakinken birdenbire sesindeki endişeyi duymak beni şaşırttı. Bu kadar. "Parkta başıboş bir hayvan. Arka bacağı yok ve kuyruğu yaralı."

"Evet, hatırlıyorum. Lütfen, bu tarafa gelin. Bir göz atacağım." Sonraki birkaç dakika bulanık bir şekilde geçti.

"Mikroçipi olup olmadığını kontrol ettim ama yok," diye onaylıyor veteriner - kendisine Paul dememizi istiyor -. "Pire de yok, ki bu iyi bir şey. Birine ait olabilir ama ona iyi bakılmış gibi görünmüyor."

O.

"Bu bir kız," diye mırıldandım Reed'e doğru, duygu boğazımı tıkıyor. Çünkü bu zavallı yavrunun kız mı erkek mi olduğu umurumda bile değildi. bilmek beni inanılmaz mutlu ediyor.

Reed bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına yaklaştırıyor. Başımın tepesinde dudaklarının sıcaklığını hissettiğimde kalbim duracak gibi oluyor, nazik ve kısa süreli.

Paul, muayene masasında yatan yavru köpeğin başını nazikçe okşuyor ve Reed uzaklaşıyor ama fazla ileri gitmiyor. "Normal bir şekilde ayakta durduğu için sağ arka bacağı olmadan doğduğundan şüpheleniyorum. Kuyruğunda da küçük bir kesik var gibi görünüyor. Anladığım kadarıyla bu bir sokak köpeği?"

"Evet," diye onaylıyor Reed. Sanki konuşamayacak kadar telaşlı ve endişeli olduğumu hissedebiliyor.

"Pekâlâ. Pekâlâ," diye başlıyor Paul. Ses tonundaki ciddiyet beni hemen ayıltıyor. "Kuyruğundaki yara enfeksiyon kapmış olabilir ama daha kapsamlı bir inceleme yapmam gerekecek. Sağlıklı olup olmadığını kontrol etmek için biraz kan tahlili yapacağım.

iyi bir fikir olabilir. Devam etmeden önce faturaları karşılayıp karşılamayacağınızı bilmem gerekiyor."

Reed tereddüt etmeden, "Onları ben koruyorum," dedi.

"Pekâlâ. Birkaç şey alıp geleyim."

Muayene masasına doğru yürüyorum, köpekle göz göze gelene kadar dizlerimin üzerine çöküyorum. Onu nazikçe okşuyorum.

parmağımın başını. O çok küçük.

"İyi olacaksın," diye fısıldıyorum sanki beni anlayabilecekmiş gibi. "Sen güçlü bir kızsın, değil mi?"

Ağlama şimdi.

Gözyaşlarıma engel olmak için Reed'e dönüyorum. "Veteriner faturalarını bölüşebiliriz. Her şeyi senin ödemeni beklemiyorum."

"Ben hallederim" diye tekrarlarlarken ne bana ne de köpeğe bakıyor.

Şu anda neden bu kadar soğuk olduğu -endişeyi böyle mi kanalize ettiği yoksa tamamen başka bir şey mi olduğu- üzerinde duracak vaktim yok çünkü Paul elinde bir tabletle geri geliyor.

"Söyleyebildiğim kadarıyla yaklaşık on aylık gibi görünüyor," diye bilgi veriyor ve ben eriyorum. O gerçek bir bebek. "Dediğim gibi, yarası enfekte olmuş olabilir ama ciddi olup olmadığını kontrol etmem gerek. Eğer kangrenli ya da nekrotik bir doku söz konusuysa ameliyat gerekebilir."

Midem aşağı doğru bir sarsıntı geçiriyor. "Ameliyat için çok küçük değil mi?"

Paul bana anlayışlı bir gülümseme veriyor. "Elbette her köpek ameliyat sırasında komplikasyonlarla karşılaşabilir ama onun yaşı bir risk faktörü değil."

"Sonraki adımlar neler?" Reed soruyor, sesindeki o tuhaf tını hiçbir yere gitmiyor.

"Önce bu formu doldurmanız gerekecek." Tableti Reed'e uzattı. "Bu işlem tamamlandıktan sonra, onu eve götürüp götüremeyeceğinize karar verebilmemiz için bazı hızlı kontroller yapacağım. Eğer bir şeyler yolunda gitmiyorsa, bu gece burada kalması gerekecek. Kayıp arka bacağa gelince, lütfen bunun hiçbir şekilde dünyanın sonu olmadığını bilin. Hayvanların inanılmaz bir hayatta kalma içgüdüğü vardır. Üç ayaklı bir köpek olarak mutlu ve rahat bir yaşamı sorunsuz bir şekilde sürdürebilir."

Mantıksal olarak Paul'ün söylediklerinin mantıklı olduğunu biliyorum. Üç ayaklı evcil hayvanlar mutlu bir hayat yaşayabilir; bunun aksini düşünenler sahipleri olabilir. Ancak, yavru köpeğe baktığımda

Masayı incelerken, onun herhangi bir şekilde acı çektiğini düşünmek bile tüm burayı parçalamak istememe neden oluyor.

Paul bize, "Siz hasta formunu doldururken ben de yarasını temizleyeceğim," dedi. "İsterseniz bekleme odasına geçebilirsiniz."

Sanki şu anda herhangi bir şey ya da herhangi biri beni bu köpek yavrusundan uzak tutabilirmiş gibi.

Reed fark etti. Dikkatini tekrar tablete vermeden önce bana "Burada kalacağız," diyor. Sonra dondu kaldı. "Adını soruyor."

Göz kırıyorum.

"Oh." "Bir fikrin var mı?"

Çocukları düşünüyorum. "Ginny hakkında ne düşünüyorsun?"

Eğik sırtışı beni öldürüyor. "Cameron'ın hoşuna gideceğini hissediyorum."

Reed formu doldurduktan ve Paul Ginny'nin yarasını temizlemeyi bitirdikten sonra - zavallı şey sızlanmadı bile Kan tahlili ve anlayamayacağım kadar gergin olduğum diğer işlemleri yapmaya devam ediyor. Tek tesellim Ginny'nin yeterince sakin görünmesi.

Reed'in eli sırtımın alt kısmına düşüyor ve orayı yakıyor. Dudakları kulağımı sıyrana kadar eğiliyor. olduğundan daha az yasak gibi hissettiren samimi bir jest.

"Evde onun için hiçbir şeyim yok," diye mırıldanıyor, eli hâlâ üzerimde. "Warren'ı aramak için biraz dışarı çıkıyorum, bakalım dükkândan bir şeyler alabilecek mi? Burada tek başına iyi olacak mısın?"

Ona bakmak için dönerek küçük bir baş selamı veriyorum. Çok yakınımda ve birkaç dakika önce başımın üstündeki dudaklarını düşünmeden edemiyorum. "Ben iyiyim. Her şeyle ilgilendiğin için teşekkürler."

Benden.

O da bana emin olmayan bir şekilde başını sallıyor ve odadan çıkmadan önce bana uzun uzun bakıyor.

Paul, Ginny'yi incelemeye devam ederken hafifçe mırıldanıyor, oda sessizlikle yıkanıyor, ta ki o neşeli bir sesle, "Senin

Erkek arkadaşın çok endişeli, ha? Yine de anlaşılabilir. O küçük bir köpek yavrusu."

Kalbim o tek kelimeyle ve onun birlikte olduğumuz varsayımıyla yerinden fırlıyor.

Dudaklarını başımın üstüne bastırdı. Bu yabancılara belli bir şekilde görünme eğilimindedir.

Ama onu düzeltmeye zahmet etmedim çünkü ne yapabilirdim ki?

söyleyebilir misin? Üniversitemde bir profesör ve boş zamanlarımda yaralı yavru köpekleri birlikte kurtardığım staj danışmanım olduğunu mu? Doğru.

Ona gerçeği söylersem soracağından emin olduğum sorulara cevap vermek en son isteyeceğim şey, bu yüzden ona sadece sıkı bir gülümseme veriyorum ve "Gerçekten çok küçük" diyorum.

"Endişelenmeyin, çünkü şu ana kadar her şey yolunda görünüyor."

Omuzlarımdan küçük bir yük kalkıyor ama Reed dakikalar sonra geri geldiğinde hâlâ gergindim.

"Warren evcil hayvan dükkanına gidiyor," diyor bana kısık bir sesle, okunamayan gözleri Ginny'nin üzerinde. "Her şeyi daha sonra benim evime bırakacak."

"Çok nazik." Bakışlarını boşuna arıyorum. "Sen nasılsın?"

Cevap vermesi birkaç saniye alıyor. Cevap verdiğinde de sözleri pek inandırıcı gelmiyor. "Ben iyiyim."

Başka bir şey teklif etmediğinde, onunla daha sonra konuşmak üzere aklıma bir not alıyorum. İçini kemiren her neyse, elimden geldiğince ona yardım etmek istiyorum.

"Pekâlâ. Sanırım işimiz bitti," diye duyurdu Paul.

bir süre sonra. "Eksik bir uzuvla doğduğunu doğrulayabilirim. Şu anda biraz korkmuş durumda ama yardım almadan rahatlıkla hareket edebiliyor. Ancak zaman içinde bacaklarına daha fazla yük bindireceğini unutmamak gerekir. Yaşlandıkça, bu durum yaralanmalara veya aşınmaya neden olabilir, bu nedenle onu yıllık kontrollerine götürmeniz önemlidir. Tekerlekli sandalye gibi bir desteğe ihtiyacı olup olmadığını size bildireceklerdir. Ama şimdilik olabildiğince sağlıklı. Köpekler

Kuyruğundaki yaranın da icabına bakıldı. Küçük bir enfeksiyon var ama şimdilik endişelenecek bir şey yok."

"Alması gereken herhangi bir ilaç var mı? Tekrar kontrole gelmesi gerekiyor mu?" Ona sordum.

"Ön tarafa gelin, unutmamanız için size bazı bakım talimatları yazdıracağım."

Sonraki birkaç dakika boyunca veteriner, Ginny'nin evde ne tür ilaçlar kullanması gerektiğini ve ne sıklıkta kullanacağını açıklar.

Enfeksiyonu tedavi etmek için, onu götürmemizi önerdiği düzenli bir veterinerle bir sonraki kontrolü ve ne sıklıkta yemek yemesi veya dışarı çıkması gerektiği gibi diğer bakım talimatları.

Veteriner birkaç sorumu daha yanıtladıktan sonra Reed faturayı ödüyor, Ginny'yi eve taşımak için klinikten bir hayvan taşıyıcısı alıyor ve dışarı çıkıyoruz. Warren dönmediği için Reed bir Uber çağırdı.

Konuşmuyor, bana bakmıyor, yüzü donuk. Evcil hayvan taşıyıcısı aramızdaki orta koltukta oturuyor, bir eli çok fazla sallanmaması için koruyucu bir şekilde üzerine uzanıyor. Arabanın hareketleri parmaklarının kolumu sıyrmasına neden oluyor ve ben Ginny için endişelenmekle dudaklarının üzerimde olmasından endişelenmek arasında kalıyorum. Yani, bu ideal değil.

Araba tanımadığım bir garaj yoluna girdiğinde hala üzerinde kontrolüm olmayan milyonlarca şeyi aşırı analiz ediyorum.

"Neredeyiz biz?" Reed'e sordum.

Sağımda, küçük ama bakımlı bir ön bahçeye sahip iki katlı müstakil bir ev beliriyor.

"Benim yerim."

Kalbimin göğsümün içinde attığını duyabildiğim bir duraklama oluyor.

Ve bir milyon yıl geçse de ağzından çıkacak kelimeleri tahmin edemezdim.

"Geceyi benimle geçirmeni istiyorum."

BÖLÜM 19

Reed

| Berbat fikirler için bir ödöl olsaydı, eminim bana verilirdi. Çünkü bir şekilde, son bir saat içinde, olağanüstü münzevilikten köpek babalığına geçtim.

Ginny. Onun adı Ginny. Ve o artık benim köpeğim.

Lila'nın sesi midemde biriken tanıdık endişeden beni uzaklaştırıyor. "Geceyi burada geçirmemi mi istiyorsun?"

Lila beni takip ederken Ginny'nin evcil hayvanını dikkatlice arabadan çıkarıyorum. Omzumun üzerinden ona, "İstersen eve gidebilirsin," diyorum.

Burada kalmasını önermek bir zayıflık anında ağzımdan kaçtı. Eve gitmesi için bir araba çağırmak muhtemelen en mantıklı seçenektir, ama bu beni "Bu..." diye eklemekten alıkoymadı.

Söyle ona, lanet olsun. Ben Lila.

Boğazımı temizleyerek beynimdeki bulanıklığı bir kenara itiyorum ve itiraf ediyorum: "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yavru bir köpeğe bakmak yani. Eskiden bir köpeğin olduğunu biliyorum, o yüzden
_"

"Yardım edeceğim," diye sözümü nazikçe kesti, rahatlatıcı bir el

koluma düşüyor. "Ben köpeklere fısıldayan adam sayılırım, yani endişelenecek bir şey yok. Bu konuda yalnız değilsin Reed."

Her şeyi mahvediyorsun. Benimle ilgilenen bir oğlu hak etmediğimi mi düşünüyorsun?

Sesim sert çıkıyor, sanki uzun zamandır kullanmamışım gibi. "Belki de burada olmamalısın. Bir yolunu bulacağım."

"İyi deneme, ama benden o kadar kolay kurtulamayacaksın.
Ben

Aslında değişiklik olsun diye sana öğreten kişi olmaktan
heyecan duyuyorum." "Sen bana bir sürü şey
öğretiyorsun," diye karşılık veriyorum.

"Evet, doğru. Ne gibi? Boktan ilk taslaklar nasıl yazılır?"

Kafamdaki karmaşaya rağmen yarım bir gülümsemeye
engel olamıyorum. "Pekâlâ. Boş bir odam var. Fikrini
değiştirirsen bana haber ver."

Eşikten geçtiğimizde bizi boş evimin sessizliği karşılıyor.
Girişteki pet shop poşetlerine bakılırsa Warren buraya
çoktan gelmiş gibi görünüyor. Ona daha sonra teşekkür
etmeyi aklıma not ediyorum.

Lila'yı evimde görmek, bunun geri dönmeyeceğim bir
hata olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Bir
stajyeri geceyi benim evimde geçirmesi için davet etmek
kesinlikle

Başının üstünü öpmek kesinlikle işe yaradı ama şu anda
umurumda değil gibi görünüyor.

Ona ihtiyacım var.

Ona anlamadığım bir şekilde ihtiyacım var.

"Çok güzel bir eviniz var," diyor her şeyi içine çekerek.

Ben de zemin kata bakıyorum, onun gözünden görmeye
çalışıyorum - neredeyse bir asır önce ilk inşa edildiği
zamanki cazibesini hâlâ koruyan yenilenmiş eski bir ev.
Minimal dekorasyonlar, sıcak tonlar, rahat mobilyalar,
kişisel resimler yok.

Ve tabii ki gözüne çarpan ilk şey.

"Ben de senin ofisinin kitaplarla dolu olduğunu
sanıyordum," diye dalga geçerek oturma odasındaki
kitaplığa doğru yürüyor. "Kaç tane kitabın var?"

Parmak uçları dikenleri sıyrırken nazik davranıyor ve ben
kendimi bu hareketin içinde kaybetmemeye çalışıyorum.
Dokunuşunun çıplak tenimde nasıl hissettireceğini hayal
etmemeye çalışıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve evcil hayvan taşıyıcısını oturma
odasının zeminine koyuyorum. "Birkaç yüz, sanırım."

Omzunun üzerinden bana baktığında gözleri komik bir
şekilde açılıyor. "Hepsini okudun mu?"

"Çoğu. Aşağıdakiler kurgu kitaplar, ama yukarıdaki ofisimde bazı akademik kitaplar var. İstersen daha sonra bir göz atabilirsin. Tezin için birkaç tane al."

"Kitaplara asla hayır demeyeceğimi biliyorsun."

"Sen bilirsin." Bir kadının kitaplara olan aşkından bahsetmesinin beni tahrik edeceğini kim bilebilirdi? Boğazımı tekrar temizliyorum. "Üzerini değiştirmek için daha rahat bir şey ister misin?"

Ceketime bakıyor, yanakları hâlâ üzerinde olduğunu yeni fark etmiş gibi kızarıyor. "Hayır, teşekkür ederim. I muhtemelen bunu geri vermeliyim." Omuz silkti ve bana doğru yürüdü. "Bu nereye gidiyor? Aman Tanrım, şimdi fark ettim ki ayakkabılarımla içeri girmişim. Sormam gerekirdi-"

"Otur ve rahatla, Lila." Ceketi elinden alıyorum.

"Ayakkabılarını çıkarmana gerek yok. Ayaklarının üşümesini istemiyorum. Üstünü değiştirmek ve ısıtma sistemini çalıştırmak için yukarı çıkarken beni kanepede bekle. Ben de ilk yardım çantasını getireyim ve çiziklerini temizleyeyim."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor, vücudu o kadar yakın ki neredeyse aptalca bir şey yapacaktım.

Önce ben geri çekiliyorum. "Hemen döneceğim. Aşağı indiğimde Ginny'yi hayvan taşıyıcısından çıkarırız, tamam mı?"

Üst katta, kendimi toparlamak için biraz zaman ayırdım. Öğleden sonra olanlar yüzünden gerginim, hepsi bu. Sağlıklı düşünemiyorum.

Lila'ya geceyi burada geçirmesini söylediğim için pişman değilim.

Belki de yapmalıyım. Ama böyle çaresiz bir yaratıkla yalnız kalma düşüncesi.

Daisy'yi düşünme.

Bir anlığına yatağımın üzerine oturuyorum ve o açık yaranın ayaklarımın dibinde kanamasına izin veriyorum.

Bir köpek yavrusuyla ne yapmam gerekiyor? Bu zalim bir şaka mı?

"Siktir," diye tıslıyorum, ensemdeki saçları çekiştiriyorum. Hayatım alevler içinde kalmadan önce ailem bana bir şey

öğrettiyse, o da çaresiz hayvanlara bakamayacağımdır. Ben

bunun için yapılmamış.

Yıllar içinde kendime bir çocuk danışmanı olarak yeteneklerime güvenmeyi öğrettim. Bunun tersi, o çocuklara yardım etmemek, onlara iyi bir şans vermemek anlamına geliyordu.

çocukluğum hiç olmadı ve bu bir seçenek değildi. Kendime güvenim arttı çünkü birçok akademik unvanım ve güvendiğim profesyonellerden aldığım geri bildirimler beni destekliyordu.

Ama şimdi elimde ne var?

Duygularla işim olmaz. Bağlanmam.

Yine de bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Çünkü eğer duygularım yoksa ya da bağlanmıyorsam, neden Ginny'nin acı çektiğini düşünmek bende tüm dünyayı parçalama isteği uyandırıyor?

Ve neden her zaman Lila'yı kollarıma almak ve asla bırakmamak için böyle yakıcı bir acı hissediyorum?

Yatak odamın sessizliğinde inliyorum.

Bu çok yanlış. Her şeyiyle. Oluşmaya başladıkları anda tozunu almam gereken bir duygu ağına yakalandım.

Ben bir yetişkinim. Onun yanındayken dürtülerimi kontrol edebilirim.

Bir eşofman altı ve bir tişörtle merdivenlerden inerken kendime tekrar tekrar bunu söylüyorum, Bir elimde temiz bir kapüşon, diğerinde ilk yardım çantam vardı.

Ve sonra Lila'yı gördüğümde hepsi pencereden dışarı çıkıyor Ginny'nin evcil hayvan taşıyıcısının üzerine eğildim. Gözlerimi kapattım ve burnumdan bir nefes aldım. Çünkü dar taytları mükemmel yuvarlak kışını sarıyor ve bu unutamayacağım bir manzara.

Sikim seğiriyor. Onun yanında eşofman giymek aklıma gelen en aptalca fikirdi.

Boğazımı temizliyorum. "O nasıl?" Sesim onu zıplatıyor.

"Tanrım, beni korkuttun. Merdivenlerden indiğini duymadım." Kollarını bol tişörtünün üzerinde kavuşturuyor. "Yatıyor ama uyumuyor. Ona bir yatak hazırlayalım mı? oyun parkı?"

"Pekala." Kapüşonluyu uzattım. "Al, bunu giy. Isıtıcının devreye girmesi biraz zaman alır. Burası eski bir ev."

Onu giydiğinde ve dizlerine kadar uzandığını gördüğümde başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. "Ama önce şu çizikleri kontrol edeyim. Uzun sürmez."

Kanepeye oturuyor, yanına oturduğumda dizi dizime sürtünüyor ve ben yaralarını dikkatlice temizlerken sessiz kalıyoruz. Elinin sıcaklığı damarlarıma sızıyor ve beni içten içe aydınlatıyor.

"Onu gerçekten evlat edinmek istiyor musun?" diye soruyor damdan düşer gibi. "Çok heyecanlı görünüyordun."

"Bir köpeğe bakabilecek kadar donanımlı mıyım bilmiyorum." Ya da herhangi birine. "Ama diğer seçenek onu bir barınağa göndermekse, ben..."

Koruyucu aileden koruyucu aileye taşınmaktan, bir sonrakinin kabus olup olmayacağını bilmemekten sürekli korkmak.

Soğuk geceler, kavgalar, çılgınlıklar.

"Yapamam."

Lila bana okunamayan bir bakış atıyor. "Rocket öldükten sonra ailem başka bir köpek istememe konusunda çok kararlıydı; bu herkes için zor oldu. İstersen etrafta onu sahiplenmek isteyen birileri olup olmadığını sorabilirim. Emin değilsen kendini baskı altında hissetmeni istemem. Bu büyük bir karar."

"Onu tutuyorum."

Travmamı ruhumun çukurlarına geri iterken kelimelerim kesin.

O küçük şeyin benim yaptığım gibi evsiz kalmasına izin vermeyeceğim.

İki saat sonra, evimin alt katı bir köpek inine dönüştü - mama ve su kapları, bir köpek yatağı, bir oyun parkı, eğitim pedleri ve oyuncaklar tamamen ele geçirildi. Warren evcil hayvan dükkanında her şeyi aldı ve ben buna kızmadım bile.

Ginny ilk başta taşıyıcıdan çıkmaya çekiniyordu. Çıkması on beş dakikadan fazla sürdü ve çıktığında patileri parke zeminde kaymaya başladı. Lila'nın onu izlerken attığı kahkahanın duyduğum en güzel ses olduğuna yemin edebilirim.

Yavru köpek önce onun ellerini, sonra benimkileri kokladı ve yavaşça

yeni çevresinde güven kazandı. Bazı yemek ve banyo aksiliklerinden sonra, yeni yatağında horlarken Lila ve ben kanepede oturuyoruz, boş paket servis poşetleri sehpanın üzerinde. Ama ikimiz de filme dikkatimizi vermiyoruz. Çünkü bir milisaniye bile kafamızı çevirsek Ginny'nin ortadan kaybolacağı kesin.

"İyi misin?" Ona soruyorum, uzun zamandır konuşmadığım için sesim boğuk çıkıyor.

"Daha iyiydim," diye mırıldanıyor.

Çenesini dizlerine dayıyor, titreyen dudaklarını gizlemeye çalışırken bacaklarına sarılıyor.

"Lila," diye başlıyorum sakın bir sesle. "Konuş benimle."

Ama yapmıyor. Gözlerini bile kırpmıyor ve sulu gözleri yavru köpekten uzaklaşmıyor.

Siktir et.

"Buraya gel."

Bir kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çekiyorum. İsteyerek geliyor, onu göğsüme doğru çekerken gözyaşları yanaklarından özgürce süzülüyor. Gövdeme sarılıyor ve yüzünü kapüşonuma gömüp sessizce ağlıyor.

"Bırak içindekileri döksün," diye mırıldanıyorum başının tepesine doğru. "Yanımdayım meleğim. Ben buradayım."

Takma isim ağzından kaçıyor ve kalbim serbest düşüşe geçiyor. Ama sonra bana biraz daha sıkı sarılıyor ve yüzünü bana biraz daha yaklaştırıyor, sanki geri alınamayacak kadar doğru hissettirdiğini sessizce kabul ediyormuş gibi.

"Neden ağladığımı bilmiyorum. Sadece..." Hıçkırıyor. "O çok küçük."

Parmaklarım saçlarına dolanıyor, kafa derisine masaj yapıyor. "O iyi. Onu bulmamızı bekliyordu."

"Ya yarası iyileşmezse ya da başka bir şey olursa?"

Gözlerinin içine bakmak için onu nazikçe kendimden uzaklaştırıyorum. Ve belki de bu akıl sağlığımı kaybettiğimin çok açık bir işareti, ama yanağını elime alıp başparmağımla gözyaşlarını siliyorum.

Dolgun dudakları ayrılıyor. Şu anda o kadar güzel görünüyor ki; aramızdaki mesafe ortadan kalksa ne olurdu merak ediyorum.

Kalbimin çok uzun zamandır yapmam için yalvardığı gibi ağzını ağzıma alsaydım.

Ama kafamın sesi daha yüksek. Her zaman öyledir.

"En kötü senaryoya odaklanmak asla iyi bir şey değildir. "Ona şehvet dolu düşünceleri göz kırparak uzaklaştırmasını söylüyorum. "Kötü haber gelirse onunla yüzleşiriz. Şu anda mutlu şeyler düşünmeni istiyorum. Ginny burada bizimle ve o iyi."

Titrek bir nefes veriyor. "Haklısın. Uzun bir gün oldu ve aylardır tam bir gece uykusu çekmedim, bu yüzden." Bu son cümle endişe seviyemin yeniden yükselmesine neden oluyor. "Muhtemelen sadece uyumam gerekiyor ama o kadar endişeliyim ki muhtemelen uyuyamayacağım."

"Sana üst kattaki boş odayı göstermemi ister misin?" diye sordum.

Başını salladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Onun yanında olmak istiyorum. Ve seninle kalmak istiyorum."

Daha sonra, aklım başıma geldiğinde ve bunun berbat bir fikir olmasının tüm nedenlerini hatırladığımda, yapmak üzere olduğum şey için kendimi cezalandıracağım. Şimdi sadece kanepedeki dekoratif yastıklardan birini alıp kucağıma yerleştiriyorum. "Gel uzan aşağı."

Lila battaniyeyi etrafına daha sıkı sarmadan ve başını yastığa koymadan önce iki kez düşünmüyor. Kucağıma.

Elim saçlarını bulduğunda tereddüt etmiyorum, kafa derisini bir kez daha nazikçe okşuyorum.

Arka planda televizyonun sürekli uğultusu, odanın karanlığı ve parmaklarımın saçlarını okşamasıyla nefesi düzene giriyor ve birkaç dakika içinde uykuya dalıyor.

Ve ona bakarken, onu hayatımda hak etmek için ne yaptığımı merak ediyorum.

Film bir süre sonra bitiyor. Lila'nın sıcaklığına ve sakinleştirici varlığına rağmen yorgun değilim, bu yüzden mucizevi bir şekilde henüz izlemediğim tarihi bir belgeseli açıyorum.

Dikkatimi dağıtmak için pek bir şey yapmıyor çünkü Lila'nın gözyaşlarını görmek ve onu bir daha ağlarken görmemek için neler yapabileceğimi düşünmek kafamı kurcalıyor.

Bir süre sonra, bir vızıltı sesi nabzımı hızlandırıyor. Ama çalan benim telefonum değil, onunki. Daha önce sehpanın üstüne koymuştu, bu yüzden okumak için hareket etmeme gerek yok arayan kimliği.

Anne.

İçimden küfrediyorum.

Aylardır tam bir gece uykusu çekmedi, bu yüzden istediğim son şey onu uyandırmak. Ama ya Grace acil bir durum olduğu için bu kadar geç saatte onu arıyorsa?

Hala kanepede oturan telefonunu almak için kolumu uzattığımda doğru düşünemiyorum ama onu uyandırmamak için dikkatlice manevra yapıyorum ve yeşil düğmeye basıyorum.

"Tanrıya şükür, Lila." Grace rahatlamış görünüyor.

"Neden mesajlarımıza cevap vermiyordun? İyi misin?"

Burnumdan derin bir nefes alıyorum. İşte başlıyoruz.

"Grace."

Hattın diğer tarafından beni karşılayan sessizlik sağır edici.

"Reed? Sen misin?"

"Evet." Şu anda aklından neler geçiyor olabileceğini bilmek istemiyorum. "Lila burada. O iyi."

Şaşırmış bir şekilde "Oh" diyor. Sonra da "Neden birlikte olduğunuzu sorabilir miyim?" dedi.

Sesi kızgın gelmiyor, bu da küçük bir nimet. Cal onun yerine Lila'yı arasaydı bu kadar şanslı olur muydum emin değilim.

"Bu uzun bir hikaye." Hiçbir şey söylemeyince, bunu devam etmem için bir işaret olarak kabul ediyorum. "Bugün çocukları parka götürdük ve yaralı bir köpek yavrusu bulduk. Lila ve ben onu veterinerine götürdük.

Neyse ki durumu iyi. Ama, uzun lafın kısası, şimdi bir Yavru köpek. Lila bana köpek babalığı konusunda yardımcı oluyor çünkü ben çaresizim."

Daha fazla sessizlik.

Sonra, "Bu... çok fazla." diye cevap verdi. Derin bir iç geçirdim.

"Biliyorum."

"Lila için endişelendim, bu yüzden aradım. Bize akşam yemeğinden önce eve geleceğini söylemişti ama gelmedi. mesajlarımıza cevap veriyor. Cal onu on dakika içinde alabilir."

"Rahatsız etmiyor," diyorum ona. Neden doğru olanı yapıp bana verdiği şeyi alamıyorum? Lila uyumuyor Yapılacak en doğru şey, hatamı düzeltmenin bir yolu olabilirdi ama üzgün olduğunda yanında olamayacağım düşüncesi beni tüketiyor. "Uyuyor. Sorun yok."

"Pekâlâ." Sesi emin değil gibiydi ama ısrar etmedi. "Çok hassas bir kız; köpek yavrusu için oldukça üzölmüş olmalı."

"Öyle," diye dürüstçe cevap veriyorum. Grace'e yalan söylemenin bir anlamı yok zaten. Sezgileri bir bıçak kadar keskin. "Eğer onunla konuşmak istersen onu uyandırabilirim."

"Hayır, hayır. Sorun yok. Bırak uyasun. Son zamanlarda bunu pek yapmadığını hissediyorum." İç çekişi endişeden başka bir şey değildi. "Telefona cevap verdiğiniz için teşekkürler. Çok endişelendik. Lütfen yavru köpekle ilgili gelişmeleri bana bildirin."

Lila kucağımda kayıyor ama uyanmıyor. "Seni bilgilendirmeye devam edeceğim."

"İyi geceler Reed. Kızımızla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Sözleri midemi bulandırdı.

Kızımız.

Lila'nın iş arkadaşımın kızı olduğunu nasıl unuttum?

Ailesinin her ikisiyle de arkadaş olduğumu?

Savunmasız olduğu zamanlarda onunla ilgilenmem, gençlik merkezinde akıl hocası olarak ona rehberlik etmem konusunda bana güveniyorlar. Yine de buradayım, onun ağzını kendi ağzımla tutmayı ve ona tam olarak bana yaptığı şey.

Bu düşünce kendimi onun altından çekmeme yetti, Lila'yı dikkatlice kanepeye yerleştirdim ve battaniyeyi etrafına sardım. Oturma odasının diğer ucundaki koltuğa, ondan uzağa, olmam gereken yere oturuyorum.

Lila Callaghan'ın benim için yasak bölge olduğunu ve sonsuza kadar da öyle kalacağını hatırlamam iyi olur.

BÖLÜM 20

Lila

A Pazar günü endişe beni uyandırdı. Reed'in kanepesinde kafam karışmış ve yalnızdım.

Odanın diğer ucunda kitap okuyordu.

"Saat kaç?" Ginny'nin oyun parkına bir göz atarak mırıldanıyorum. Hâlâ pofuduk yatağında horluyor, yanında da gıcırtılı bir oyuncak yatıyor. Onu oraya Reed mi koymuştu?

Kitabını sehpanın üzerine koyuyor. "Öğle yemeği vakti." Gözlerim büyüdü. "O kadar uzun süre mi uyudum?"

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Elbette." Bakışları Ginny'ye kayıyor ve yüzündeki endişeyi gözden kaçırmıyorum.

Onun bu güvensiz yanını her zamanki özgüveniyle bağdaştırmak benim için çok zor. Hiç tecrübesi olmadığını söyledi.

Ama Reed gibi doğuştan sorun çözücü bir adam için bu bir sorun olmamalı.

Başka bir şey olmalı, bana söylemediği bir şey. Elbette söylemek zorunda değil. Belki de yakınlaşıyoruz ama arkadaş değiliz. En azından, aramızdaki güç dinamiği göz önüne alındığında, onunla birlikte olmak ne kadar doğru hissettirirse hissettirsin, olmamız gerektiğini düşünmüyorum.

Dün gece eve geldiğimizde, hangi görüntünün daha sevimli olduğuna karar veremedim - koridorda süzülen Cinny mi yoksa helikopter köpek babası olan Reed mi? Sonra gidip onun kucağında uyuyakaldım çünkü kendime işkence etmeyi seviyorum.

İnleyerek doğrudum. Telefonuma bakarken nabzım

atıyor, birden dün gece eve hiç gitmediğimi hatırlıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, anneme mesaj atmak için hızla elime alıyorum. "Çok aptalım. Aileme başka bir yerde kalacağımı söylemedim. Çok endişelenmiş olmalılar."

"Dün gece annen aradı," diyor Reed ve midemin bambaşka bir nedenle bulanmasına neden oluyor.

Ailem geceyi Reed'le geçirdiğimi biliyor. Harika. Tüm bu durum daha fazla utanç verici olabilir mi? "İyisin," diye beni rahatlatıyor, hiç de öyle bakmıyor. çıldırdı. Tamam o zaman. "Aç mısın? Bir şeyler sipariş edebilirim."

Sinirlerimi geri yutuyorum. "Eve gitsem iyi olacak. Tezim üzerinde çalışmam gerekiyor."

Çünkü bu düşünce iç karartıcı değil.

"Pekâlâ." Tekrar Ginny'ye bakıyor, yüzündeki yorgunluk benimkini yansıtıyor. "Yarın onunla ne yapmam gerekiyor?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç saatliğine laboratuvarıma uğramam gerekiyor," diyor. "Muhtemelen günün geri kalanında evde çalışarak idare edebilirim ama sonra onu bırakıp gençlik merkezine gitmem gerekecek."

Bir başkasını daha geçmeden önce bunu düşünmüyorum bile. Aramızda görünmez bir çizgi var. "Yarın sen laboratuvardayken ona göz kulak olabilirim," diye teklif ediyorum. Ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım. "Ben zaten evde kalacaktım ya da kütüphane. Çalışırken ona göz kulak olurum."

Ama o çoktan başını sallamaya başladı. "Konsantre olamayacaksın."

"Tezim neredeyse bitti. Sadece her şeyi gözden geçirmem gerekiyor. Evden çıkmak bana iyi gelecek. Ayrıca, o uyanmadan ya da bir şeye ihtiyaç duymadan önce sınırlı zamanım olduğunu bilerek daha hızlı çalışacağım. Hadi deneyelim."

"Bunu yapmana izin veremem, Lila."

"Sen burada değilken evinde kalmamı istemiyorsan, anlarım."

"Mesele o değil." Derin bir i çekerek elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Ama yarından sonraki gün ne olacak? Ve ondan sonraki her gün? Onu evlat edindim. O senin bakman gereken bir köpek yavrusu değil."

"Tamam, şuna ne dersin? Yarın ona bakarken burada çalışırım ve öğleden sonra onu gençlik merkezine götürürüz. Oyun parkını senin ofisine kurabiliriz."

O bir şey söylemeyince devam ediyorum. "Ve yarın, köpek bakımına bakacağız."

"O da ne?"

"Temelde ocuklar için kreş gibi ama köpekler için" diye açıklıyorum. "Diğer köpeklerle birkaç saat geçirecek ve Tabii ki siz çalışırken profesyonel eğitmenler tarafından denetleniyor. Ne zaman istersen onu alabilirsin. Bence bu oldukça esnek. Bölgedeki birkaç köpek bakım merkezini arayabiliriz. Bir yolunu buluruz."

Reed buna bir şey demeyince babama mesaj atıp beni alıp alamayacağını soruyorum. Hemen cevap verdi.

Reed'e "Babam geliyor," dedim.

"Buraya mı?"

"Hayır, komşuların evine. Evet, buraya."

"Ukala."

"Suçlu olduğumu sanıyordum?"

"İkisisin de."

Başımı eğlenerek sallıyorum ve dün gece kanepesine yığılmadan önce çıkardığım ayakkabılarıma uzanıyorum. "Gitmeden önce sormak istediğin köpek yavrusu var mı? Yani bana mesaj atabilirsin ama bazı şeyleri yüz yüze açıklamak her zaman daha kolaydır."

"İyi olacağım." Bana pek iyi gibi gelmedi. Ne yazık ki, konuşmak istemiyorsa, onu zorlamayacağım.

Ginny'yi sessizce izlerken ben ne olduğunu düşünüyorum. Son yirmi dört saat içinde aramızda olanları. Başımın üstünü öptü, sonra saçlarımla oynarken kuşağında uyumama izin verdi. Ve hiç bu kadar kafam karışmamıştı.

Belki de sadece arkadaşlarının kızı olduğum için benim iyiliğimden biraz sorumlu hissediyor, ama umutlu yanım başka bir şey olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyor.

Bana baktığında kalbi normalden biraz daha hızlı atıyorsa, tıpkı benim ona baktığımda yaptığım gibi.

Birkaç dakika sonra telefonum çaldı. "Babam dışarıda."

Hemen arkamda duruyor. "Seni kapıya kadar geçireyim."

İkimiz de Ginny'yi uyandırmamaya dikkat ediyoruz, ama zavallı şey o kadar yorgun ki horlamayı kesmiyor.

Tam ön kapıyı açmak üzereydim ki Reed'in kocaman eli etrafımda dolanıyor ve kapıyı tekrar kapatıyor.

Nefesim kesildi.

"Reed?"

Arkamdaki bedeninin sıcaklığı iliklerime kadar işliyor. Kolu başımın üzerinde, beni iri gövdesiyle kapı arasında koza gibi sararken, kalbim şaşkınlık ve heyecanla yerinden fırlıyor.

Ona tekrar baktığımda gözleri şiddetli bir fırtınayı andırıyor. Çenesi kıpırdıyor ve aniden bu evde normal nefes almam için yeterli hava kalmıyor.

Babamın dışarıda olduğunun farkındayım. Reed'in bir buçuk ay daha benim amirim olacağını da farkındayım.

Ama çoğunlukla?

Vücudumun ona nasıl tepki verdiğinin farkındayım. Dudaklarımın nasıl karıncalandığının, midemdeki kelebeklerin nasıl uçuştüğünün, kafamdaki sisin nasıl dağıldığının ve tek görebildiğim şeyin o olduğunun.

"Sensiz ne yapardım bilmiyorum," diye mırıldanıyor, gözlerindeki yoğunluk neredeyse dayanılmaz. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama hoşuma gidiyor.

"Teşekkür ederim, Lila. Her şey için."

"Önemli bir şey değildi." Neden fısıldıyorum ki? "Yarın ona bakmamı ister misin?"

Başını küçük, emin olmayan bir şekilde sallıyor. "Lütfen." "Tamam."

Lila, fısıldamayı kes.

Yavaşça uzaklaşıyor ve ben bunu kendimizi içinde bulduğumuz bu tuhaf, çekici balonu patlatmak için bir işaret olarak alıyorum.

"Yarın görüşürüz," diyorum ve ona karşılık vermediği bir gülümseme gönderiyorum.

Çenesini bir kez eğiyor. "Eve gittiğinde bana mesaj at."

Sonra benim için kapıyı açıyor ve soğuk öğleden sonra havasını içeri alıyor. Babamın arabasına doğru ilerlerken içimden ölmemeye çalışıyorum ama arkamdan Reed'e el sallayınca biraz ölüyorum.

Ben Reed ile tek bir kelime bile konuşmadan çok önce arkadaşıldılar. Birbirlerini tanımaları garip değil.

Az önce olanları düşünürsek, öyle olduğunu iddia edebilirim.

Arabasına bindiğimde babamın bana söylediği ilk şeyin "Son zamanlarda Reed'le çok vakit geçiriyor gibisin" olması da yardımcı olmuyor.

Resmen içten içe öldüm.

"Bu da ne demek oluyor?" Kemerimi bağlayıp arabayı sürerken ona bakmaya cesaret edemiyorum.

"Sadece bir gözlem."

"Bana kızgın mısın?"

Sesi sinirli gelmiyor - babam zaten nadiren sinirlenir - ama sesinde hoşlanmadığım garip bir kenar var.

"Sana kızgın değilim, küçük gün ışığım," diye beni rahatlatıyor. "Sadece endişeliyim. Başının belaya girmesini istemiyorum."

Sözsüz uyarısı midemdeki kelebeklerin bir anda ölmesine neden oluyor. Çünkü o haklı.

Çünkü birisi staj amirimle gençlik merkezi dışında, onun evinde vakit geçirdiğimi öğrenirse en kötü kabusum gerçek olacak.

Ama Ginny.

"Dün parkta yaralı bir köpek yavrusu bulduk. Reed onu sahiplendi," diye açıklıyorum. "Ben sadece onu ayarlamasına yardım ediyordum.

Çünkü daha önce hiç köpeği olmamıştı ve her şeyden korkuyordu."

Babam göz ucuyla bana bakıyor. "Reed'le bir sorunum olmadığını biliyorsun. O bir arkadaş. Beni endişelendiren onun senin amirin olması. Ne tür bir beladan bahsettiğimi biliyorsun."

"Evet," diye mırıldanıyorum ve şu anda arabadan atlasam iyi olup olmayacağımı merak ediyorum. Muhtemelen olmazdı. "Dikkatli olacağım."

Babamın endişelerini dile getirmiş olması, muhtemelen beni Reed ile akademik yükümlülüklerimiz dışında daha fazla zaman geçirmek istemekten caydırmalı, ancak ben Birdenbire istediğimi fark ettim.

Ginny'yi görmek ve Reed'le vakit geçirmek istiyorum.

Ondan çok uzun süre kaçtım ve sonunda hatamı anladım. Sadece bana sonsuz bilgi öğretebilecek harika bir profesyoneli değil, aynı zamanda beni önemseyen iyi bir adamı da kaçıırıyordum. Belki benim onu önemsemeye başladığım gibi değil ama bana kendimi iyi hissettiriyor. rahat ve yetenekli. Onun etrafında olmayı seviyorum.

Hayatımda bir kez olsun, önemli olan tek ses benimki ve bana Reed'e yaklaşmanın her türlü riske değeceğini söylüyor.

BÖLÜM 21

Lila

A birkaç gün sonra, tüm odaklanma çabalarım cinsel eğitim atölyesi için bir taslak oluşturmak pencereden dışarı çıkar.

Kendimden şüphe ederken üzerimde baskı oluşuyor. Ya bunun için yeterince iyi değilsem?

Haniyah hafta sonuna kadar ona ilk taslağı göndermem gerektiğini söylese de konsantre olamıyorum; aksi takdirde atölye çalışması staj programıma uymayacak. Ama bir saat geçti ve ben sadece üç madde yazabildim ki bunlar bile mantıklı değil.

Düşüncelerim Ginny'ye kayıyor. Dün Reed'in bir köpek bakım yeri aramasına yardım ettim ve kampüse sadece beş dakika uzaklıkta bir yer bulduk. Onu yabancılarla dolu bir yerde saatlerce bırakmakta tereddüt ediyordu ama onu almaya gittiğinde Ginny'nin birkaç köpek arkadaş edindiğini söyledi.

Ne yazık ki Reed'in sevimli yavru köpeği bugün kendimi daha iyi hissetmem için yeterli değil.

Kütüphanede biri yanımdaki sandalyeyi çektiğinde başım ağrımaya başlıyor.

"Selam tatlım," diye fısıldıyor Karla, bana güven verici bir gülümseme göndererek. "Bugün zor bir gün müydü?"

Kütüphanenin تنها bir köşesinde olduğumuz ve konuşurken yakalanma riskimiz olmadığı için yüksek sesle içimi çektim.

"Bu yetersiz bir ifade olurdu. Seninkinin daha iyi gittiğini söyle?"

Dizüstü bilgisayarını benimkinin yanına koyuyor. "Pek sayılmaz."

Gençlik Danışmanlığı Fuarı'na sunmak üzere bir araştırma ödevi hazırlıyorum. Duymuşsundur, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Psikoloji dünyasının en prestijli konferanslarından biri - konuşmacı olarak davet edilmek bir hayalin gerçekleşmesi olurdu. Yine de makalelerim yeterince iyi değil, bu yüzden reddedilerek kendimi hayal kırıklığına uğratmamayı tercih ederim.

"Bu yıl yüksek lisans öğrencisi kabul ediyorlar, değil mi?" diye sordum. "Evet ama şu lanet olası kâğıtla uğraşıyorum." O da

alt dudağını ısıyor, düşünüyor. "Dr. Abner'dan benim için gözden geçirmesini isteyebilir misin? Üzerinde çalışılması gerekip gerekmediğine bakar mı?"

Tereddüt ediyorum. "Araştırmasıyla meşgul ama belki ona bir e-posta gönderebilirsiniz."

"Oh, tamam." Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Her neyse, ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Stajım için bir atölye çalışması gibi bir şey."

İnsanlara Reed'le yaptığım stajı anlatmak hâlâ doğal gelmiyor, söz konusu Karla bile olsa. Yıllar süren arkadaşlığımız boyunca beni hiç yargılamadı ya da başkalarından daha fazla ya da daha az olduğumu hissettirmedi. Notlarım ya da akademik fırsatlarım nedeniyle bana farklı davranmadı ve ona stajdan bahsettiğimde gözünü bile kırpmadı. Peki şimdi neden bu kadar gergin hissediyorum?

Karla ekranımı okumak için eğildi. En azından üzerinde yazan bir avuç kelimeyi.

"Oh, vay canına." Gözleri genişledi. "Atölye çalıştırmana izin mi verdiler? Ne şans. Staj amirim bana geçen yılın raporlarını inceletiyor, sanki bu bir şeyler öğrenmeme yardımcı olacakmış gibi."

"Belki onunla konuşabilirsin. Sana daha anlamlı görevler vermesini isteyebilirsin?"

Ama o başını sallıyor. "Her neyse. Sadece mezun olmak ve hayatıma devam etmek istiyorum."

O zaman beynimin arkasında bir şey karıncalanıyor. "Yaz stajı

için başvurmadın mı?"

Yanlış hatırlamıyorsam Karla da benim kaçırdığım yaz kampı stajına başvuracaktı.

Bakışlarını indiriyor, yontulmuş siyah tırnaklarını inceliyor. "Anlamadım, o yüzden..."

"Oh, bilmiyordum." Gerçekten bilmiyordum. Bu konuyu bir daha hiç açmadı ve ben de bunun işe girdiği, harika vakit geçirdiği ve benim kendimi kötü hissetmemi istemediği için olduğunu düşündüm. "Eminim stajın yakında daha iyi olacaktır. En azından özgeçmişine ekleyebileceğin bir deneyimin olacak."

"Evet, sanırım." Tekrar dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıyor. "Dr. Abner ile çalışmak nasıl? Onlar kadar zeki mi? ne diyorsun?"

Elleri kalçalarımnda.

Başım kucağında.

Dudakları saçlarımda.

Boğazımı temizliyorum ve yanaklarımda kızarmamış olmasını umuyorum. "O harika biri." Ona kolay ve tamamen-

gergin olmayan bir gülümseme. "Onun geri bildirimleri çok değerli ve çocuklar onu çok seviyor. Onu iş başında görmek bu dünyanın dışında bir şey."

Gülümsememe karşılık veriyor. "Onunla çalıştığın için çok şanslısın."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için dikkatimi dizüstü bilgisayarıma veriyorum. "Ödeviniz iyi gitmiyor o zaman?"

Uzun bir iç geçiriyor. "Metodoloji bölümünü altı kez falan yazdım. Vazgeçip biraz çay içmek üzereyim."

Telefonum çalışıyor ve Ginny'yle ilgili bir haber vardır diye hızlıca bakıyorum. "İstersen senin için hızlıca okuyabilirim-"

Ekranımda onun mesajı beliriyor, benimle iletişime geçeceğini düşündüğüm ya da haber almak istediğim son kişi ve hava

ciğerlerimden fışkırıyor. Bana elini uzattığı için kendimden geçtiğim için değil, ne oluyor lan?

"İyi misin?"

Cümlemi bitirmediğimin farkındayım. Karla, kelimeleri nasıl sıralayacağımı hatırlamamı bekliyor.

Birlikte. Muhtemelen bende bir sorun olduğunu düşünüyordur. Bu-

"Şu anda solgun görünüyorsun. Biraz suya ihtiyacın var mı?"

Yutkunuyorum ve şu anda kimin voodoo bebeğimle hayatının en güzel anlarını yaşıyor olabileceğini merak ediyorum.

"Ben..." Başlıyorum ama nasıl bitireceğimi bilmiyorum.

Parmaklarım telefonumu sıkıca kavriyor, sanki onu kırmaya çalışıyormuşum gibi, böylece benimle bir daha iletişim kuramayacak.

Karnımdaki ateş yeniden canlandı. Buraya kıcımları yırtarak çalışmak, hayallerimdeki kariyeri gerçekleştirmek için geldim, dolandırıcıları eğlendirmek için değil.

"Özür dilerim," dedim sonunda. "Tuhaf bir hafta geçiriyorum."

"Anladım." Beni başından savdı. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Birazdan kahve dükkanına gideceğim."

Karla'ya küçük bir baş selamı veriyorum ve tek kelime etmeden bugün kesinlikle bitirmeyeceğim taslağa geri dönüyorum. Ama daha önce değil

Panik seviyemin düşmesi için yalvarırken telefonumu sırt çantamın en derin cebine soktum.

Rüya görüyor olmalıyım.

Çünkü neredeyse bir yıldır konuşmadığım ya da haber almadığım eski erkek arkadaşım Oliver'ın bana mesaj atmış olmasına imkân yok.

Oliver: Lila, konuşmamız gerek. HEMEN. Ben ciddiylim.

Beni dava edecek. Etmemesine imkan yok.

Yoksa neden ayrılığımızdan aylar sonra durup dururken bana mesaj atsın ki?

Ailem beni öldürecek. Ve bu işin en kötü kısmı bile değil. Çünkü beni bu dünyada en çok seven insanları hayal kırıklığına uğratma düşüncesi karnıma bir yumruk gibi geliyor ama Oliver bana dava açarsa, yüksek lisansımdan atılabilirim.

Warlington Üniversitesi'nden atılmış.

Mezun olmasına üç ay kaldı.

Yirmi dakika daha geçiyor ve bugün hiçbir iş yapamayacağım belli oluyor. Göğsümde rahatsız edici bir ağırlıkla Karla'ya veda ediyorum, kendimi koridordaki en yakın banyo kabinine kilitliyorum ve saatlerce nefes alma tekniklerimi uyguluyorum.

İşe yaramıyor.

Reed

Lila bugün endişeli. Birkaç saat önce gençlik merkezindeki ofisime adımını attığı andan itibaren her zamanki gibi davranmadığını söyleyebilirim ama üzerine gitmedim.

Şimdi istiyorum.

Sinirli bir şekilde alt dudağını çiğniyor ve boynundaki çiçek kolyeyi çevirmeyi bırakmıyor. Sanmıyorum Benimkinin karşısındaki masaya oturduğundan beri kaç kez iç çektiğinin farkında bile değil.

"İyi misin?" Daha fazla dayanamadığımda ona soruyorum. "Taslak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Dudağını çiğnemeyi bırakıp bana bakıyor. "Ne dedin? Oh. Hayır, ben iyiyim."

Ona ters ters bakıyorum. "Bir şey için endişelendiğini söyleyebilirim."

"Önemli bir şey değil." "Lila."

Yorgun bir şekilde omuz silkiyor ve bakışları tekrar ekrana düşüyor.

Çok iyi.

"Yani kucağımda uyuyacaksın ama endişelendiğin şeyi bana söyleyerek sınırı mı çiziyorsun?"

Bu onun dikkatini çeker.

"Bu hiç adil değil," diye mırıldandı cesur ifadem karşısında. "Sadece bana sorunun ne olduğunu söyle, Lila. Lütfen. Yardım etmek istiyorum. yapabilirim."

Omuzları düzensiz bir nefesle yükselip alçalıyor ve parmakları tekrar narin boynundaki çiçek kolyeye gidiyor. Lanet olası boynuna bakmayı kes.

"Oliver bana mesaj attı. Eski sevgilim." Vücudum dondu.

Eski sevgilisi.

Onu aldatan şerefsiz.

Vücudumu saran gerginlik ve rahatlamadan habersiz, "Onunla tekrar birlikte olmak istemiyorum tabii ki" diye ekliyor.

ezici bir hapis haneye dönüştürdü.

Gerginlik çünkü o çocuğun ona doğru nefes alıp vermesini, suratına yumruk yemeyi istediğimden daha fazla istemiyorum.

Ve rahatlıyorum çünkü Lila'nın onunla bir daha çıkmak istemediğini söylemesi bana yaşamaya hakkım olmayan kafa karıştırıcı bir huzur duygusu veriyor. Yine de bencil bir piç olduğum için bu duyguya kapılıyorum.

"Benimle konuşmak istediğini söyledi ama ne isteyebileceğini bilmiyorum. Bu beni çok strese sokuyor. her şey olup bitiyor."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırması bir gösterge ise, tüm hikayeyi paylaşmıyor. İsteddiği kadar ayrıntıyı kendine saklama hakkına sahip, ama bu biraz daha zorlayamayacağım anlamına gelmiyor. Özellikle de onu böyle görmek beni öldürürken.

"Başka ne konuda streslisin?" Soruyorum, sesim nazik.

"Sadece... her şey, gerçekten." Başını sallıyor, sarışın bir dalga omzunun üzerinden düşüyor. "Tezimi hâlâ bitirmedim, bir de atölye var. Çocuklar için iyi bir iş yapmak istiyorum ama bunun için gerekenlere sahip miyim bilmiyorum. I Bu dönem mezun olmak istiyorum ve bu sadece... Baskı beni zorluyor."

"Bunu anlıyorum, ama doğru yoldasınız - son altı yıldır doğru yoldasınız. Seni gördüm akademik kayıtlar."

Parmakları kolyesinden düşerek aynı uzun saç tutamını delikli kulağının arkasına yerleştiriyor. "Bu aklandığım anlamına gelmiyor. Hâlâ ustalık sınavında başarısız olabilirim."

"Yapmayacaksın."

"Bunu bilemezsin."

"Başarısız olmayacaksın," diye tekrarlıyorum. "Tezini başaracaksın çünkü gereken her şeye sahipsin. Atölye çalışmasına gelince, sana söyledim.

üzerinde birlikte çalışırız. Bana gönderdiğin taslağın dağınık olması umurumda değil. İlk taslaklarımın iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü onlar her şey ama."

Gözlerindeki acı beni öldürüyor. "Diyorsun ki Gerçekten inandığın için mi yoksa annemle birlikte çalıştığın için mi?"

Lila'nın tavrında hafif bir değişiklik gördüğümü sanıyordum, bu yüzden sorusu beni şaşırttı. Yine de, eğer düşünürsem,

Hayat stresli olduğunda eski alışkanlıklarına geri dönmesi duyulmamış bir şey değil; özellikle de onun gibi aşırı düşünmeye ve olası olmayan senaryolar hakkında endişelenmeye meyilli insanlar için. Ama içimde ona kızmak yok; söz konusu Lila olduğunda sadece sabırlı olmak istiyorum.

"Bunu konuşmuştuk, hatırladın mı? Annen yıllar boyunca senden bahsetti, ama alınma ama ilgimi çekti. Ailem hakkında konuşmak hoşlandığım bir şey değil, bu yüzden başkaları kendi aileleri hakkında konuştuğunda bölge."

Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum. Tek bildiğim onun anlamasına ihtiyacım olduğu ve kendimi ona açmanın başkalarına olduğu kadar ürkütücü gelmediği.

"Bir gün, hakkında yayınladığınız makaleyi gördüm. çocukluk travması. Annen paylaştı ve ben de tıkladım." Gözleri benimkilerle kilitli kaldı. "Tam bir başyapıttı. Bu kadar genç bir zihnin nasıl bu kadar parlak olduğunu anlayamadım."

Yanakları kızardı. "Önemli bir şey değildi."

Bunu söyleme şeklinden, iltifat peşinde olmadığını ya da sahte mütevazılık oyunları oynamadığını anlıyorum. Ki bu da

Tam da bu yüzden beni endişelendiriyor.

Ama bu konuşmayı başka bir güne saklamaya karar verdim. "Bu olaydan önce birbirimizi birkaç kez görmüştük.

"Sen ve ben," diye devam ediyorum, "ama arkadaş değildik. Yani evet, o gece seninle konuştum çünkü annen istedi. Bunu yapmak istedim, beni yanlış anlama. Ama sana stajyerlik teklif etmem tamamen kendi isteğimdi. Sen diğerinden bahsedene kadar bunu yapmayacaktım. Başvurmadığın staj. Ailenin bununla hiçbir ilgisi yok. Gerçeği bildiğin halde neden tüm bu fikirleri kendi kafana yerleştiriyorsun?"

Bir sonraki sözlerini beklemiyorum.

"Çünkü kendimi bunu hak etmediğime ikna ettim."

Tıpkı o gece kanepemde yaptığım gibi onu göğsüme çekme isteğimle savaşıırken aramızda sessizlik uzanıyor.

Ağırlığımla inleyen sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Hak etmediğini düşündüğün şey nedir?"

"Tüm bunlar. Burada olmak. Başkasının yerini almak. Yüksek lisansıma kabul edildim. Bu kadar toyca davrandığım halde staja kabul edilmek. Gençlik danışmanı olmak."

"Neden böyle hissediyorsun?"

"Neden yapmayayım?" Kollarını kavuşturuyor. Bir kalkan. "Sevgi dolu bir ailede büyüdüm -ailemi tanıyorsun.

Hayatımız

Rahat bir şekilde sağlık hizmetlerine, eğitime ve diğer her şeye erişimleri vardı. Danışmanlığa ihtiyacı olan çoğu çocuk böyle lükslerle büyümüyor. Danışmanlık konusunda iyi olabilirim, ancak onlara gerçekten yardım etmek için gerekenlere sahip olmadığımı hissediyorum. Çünkü ne kadar empati kurarsam kurayım, onların yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum.

"Ve sonra eski sevgilimle olanlar. Olmam gereken bir yetişkin gibi olayları farklı şekilde ele almalıydım. Ama onun yerine aklımı kaybettim ve ne kadar zaman geçerse geçsin bunu atlatamıyorum. Aileme anlatmadığım için suçluluk duygusu içindeyim; bunu yapmaktan çok utanıyorum. Beni çok hayal kırıklığına uğratırlardı çünkü iki yıl önceki

Lila bunların hiçbirini yapmazdı. Ben... Ben

artık kim olduğumu bilmiyorum ve bu beni korkutuyor. Ben bu kadar berbat bir haldeyken neden hayattaki tüm bu harika fırsatları yakalıyorum?"

Nefes alış verişi düzensiz, tedirgin ve cam gibi gözleri içindeki kargaşaya açık bir kapı gibi.

Ve bunun her saniyesinden nefret ediyorum.

Çünkü o yanılıyor.

"Burada önemli bir noktayı gözden geçiriyorsun, Lila-geçmişteki kararların ve hataların seni tanımlamaz. Onlardan ders aldığın zaman değil."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanırken boğazı yutkunmaya çalışıyor. Hemen kuruluyor.

"Ailen senin seçimlerine katılmasa bile ne yaptığını anlayacaktır. Seni seviyorlar ve sırf bir dolandırıcının lastiğini patlattın diye bu değişmeyecek," diye devam ediyorum. "Sahip olduğunuz fırsatlar için suçluluk hissetmek alışılmadık bir durum değil. Kendinize 'Neden ben değil de başka biri?"

Başınıza iyi ya da kötü bir şey geldiğinde 'başka biri var mı?' diye sormak normal bir tepkidir ama aynı zamanda çok verimsizdir."

Ona söylemediğim şey, benim bilebileceğim.

Yüksek sesle söylemediğim şey, bugün hala neden istismarcı ebeveynlerle büyümek zorunda kaldığımı merak ettiğimdir.

Neden hiç evlat edinilmedim.

Üniversiteye gitme hayali kuran binlerce evlatlık çocuk arasından, şansını yenip mezun olan çok az kişiden biriydim.

Neden başkalarının şansы yokken ben kendime bir isim yaptım.

"Nasıl duracağımı bilmiyorum," diye öyle kırık dökük mırıldanıyor ki ona sarılmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Şikayet etmeye hakkım yok çünkü iyi bir hayatım var.

Ailem, sağlığım ve diğer her şey için çok minnettarım.

Sadece sanki... Bilmiyorum. Sanki bu hayatı hak etmek için hiçbir şey yapmamışım gibi. Bu sadece... bana verildi.

Okulda arkadaşlarımı kaybettim.

Çünkü beni herkesten daha iyi olduğumu düşünmekle suçlayıp durdular, oysa ben hiç öyle hissetmedim, ama belki de... belki de

ben derinlerde bencil bir insanım. Belki de göremiyorum

gerçek ben, gerçek Lila diğerleri iyi bir sebepten dolayı birkaç basamak aşağı inmek istiyor."

Acı dolu sözlerinin çığlığı göğsümü yarıyor. "Ailenin içinde doğduğun için şanslıydın elbette, ama Kimse hangi ailede doğacağını kendisi seçmez," diyorum usulca. "Ailen senin bir ailen olması için çok mücadele etti. mutlu ve kolay bir hayat. Gelecekteki çocuklarınızın mümkün olduğunca az acı çekmesi için elinizden geleni yapacağınızdan eminim. Gelecek nesiller için yapmamız gereken de budur."

Kendime, Lila'nın bir kadınla çocuk sahibi olma düşüncesinin hayali adam, hayali kafasını koparmak istememe neden olmuyor.

Aklımı kaybediyorum.

"Ve dediğim gibi, geçmişte yaptığınız bir hata sizi tanımlamaz. Yaptığın şeyden dolayı kendini çok kötü hissediyorsun ama aynı zamanda Kendinizi yeterince cezalandırın. Başkalarının seni tanımlamasına izin verme. Lila, sen tanıdığım en özverili insanlardan birisin. Açık ara."

"Ben-"

"Aşevinde gönüllü çalışmaya on üç yaşında başlamışsın," diye hatırlatıyorum ona, staj başvurusu için hazırladığı özgeçmişini hatırlayarak. "Kadın sığınma evinde de yardım ettin.

hayvan barınağında ve şimdi de burada. Bu, on yılda çoğu insanın hayatı boyunca edindiği gönüllülük deneyiminden daha fazlası demek; ben de dahil."

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor, masum ve savunmasız. "Bunun için beni övmene ihtiyacım yok. Bunu yaptım çünkü çağırıldım."

"Biliyorum. Sadece ihtiyacı olan insanlara yardım etme konusunda olağanüstü bir iş yaptığını hatırlatıyorum. Ne kadar karakter dışı olursa olsun, eski sevgilerinize yaptığınız şey yüzünden kötü bir insan değilsiniz. Bazen yapamayız duygularımızı kontrol edebiliriz, ama sonrasında nasıl başa çıkacağımızı kontrol edebiliriz. İyi şeyler elde etmek için hayatın boyunca acı çekmek zorunda değilsin, Lila. İşler

böyle yürümüyor. Sen inanılmazsın.
Yaptığın işte çok iyisin ve çocuklar seni seviyor. Özveriniz

ve iyi kalpliliğin dünyayı daha az boktan bir yer haline getiriyor. Kimsenin size aksini söylemesine izin vermeyin.

"Ve bu gönüllü çalışmanızla ilgili bile değil. Etrafınızdaki herkes için bir neşe kaynağısınız. Kiminle muhatap olursanız olun, onlara her zaman nezaket ve sabır sunuyorsunuz. Bize de teklif et. O gün Cameron ve Sean'ın kavgasından sonra ofisimde bir duvarla konuşmuyordun. Ben buradaydım, her kelimeni dinliyordum. Zor bir anda ayakta kalmak için onları kullandın çünkü senin yaptığın şey bu Lila. Sadece kendin olarak her şeyi daha iyi hale getiriyorsun."

Alt dudağını çiğniyor, cam gibi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

diye fısıldıyor. "Her kelimesinde."

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor, ta ki o sessizliği en beklenmedik şekilde bozana kadar.

"Bu tamamen uygunsuz olabilir ama sana gerçekten sarılmak istiyorum."

Başımı sallamadan önce bunu düşünmüyorum.

Masalarımız arasındaki mesafeyi geçiyor. Sandalyemden kalkmaya fırsat bulamadan vücudu bedenime çarpıyor, kolları boynuma dolanıyor ve hayatımda ilk kez gerçekten nefes almamı sağlayan bir sarılmayla sımsıkı sarılıyor.

Kollarım kendiliğinden onun ortasına dolanıyor, Aramızdaki boşluğu kapatıyordu çünkü birdenbire bedenlerimizin arasına bir kâğıt parçası sığsa bile bu çok büyük bir boşluk olacaktı.

Bu anda, onun sıcaklığı ve tatlı kokusuyla çevriliyken, her şey yok olur.

Birinin içeri girip bizi böyle görmesi umurumda değil. Onu kollarıma almak her türlü riske değer.

Uzaklaştığında -çok erken- bana bakarken güzel yüzündeki yumuşaklık beni öldürüyor.

"Nasıl oluyor da beni her zaman doğru kelimelerle Sakin mi?" Parmakları boynumu sıyrıyor. "Seni kim sakinleştiriyor, Reed?"

Sen, meleğim. Beni sakinleştiriyorsun.

Ama hiçbir şey söylemiyorum. Çünkü ellerimden biri omurgasını boydan boya kat edip bana lezzetli bir ürperti verirken ilk kez büyük bir hata yaptığımı düşünmüyorum.

Bir kez olsun, onu kucağıma almanın, bacaklarını kalçalarımın dolamanın ve beni ne kadar çılgın hissettirdiğini ona göstermenin nasıl bir şey olacağını merak etmenin sonuçlarını düşünmüyorum.

Bir kez olsun, aramızdaki yasak çizgiyi aşmak kulağa hiç de kötü bir fikir gibi gelmiyor.

Kader gibi geliyor.

Başparmağı boynumdaki çıplak teni okşamaya başladığında onun da bunu hissettiğinden şüpheleniyorum. O yumuşak dudaklar ayrıldığında ve nefesi hızlandığında.

Ona ihtiyacım var.

Ve onun da bana ihtiyacı olsun istiyorum.

"Reed..." Adımı fısıldıyor ve kulağa hiç bu kadar tatlı gelmemiştir.

Yavaşça alnımı onunkine yaslıyorum, burunlarımız sürtünüyor çünkü dudaklarımızın sürtünmemesi gerekiyor. O isteyerek bana yaklaşıyor.

Kalçalarını sıkıldığında onu masama yatırıp teninin her santimini yalayıp yutmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bunu sen de hissediyor musun?" diye soruyor, sesi sıcaklıkla yüklü. "Aramızdaki bu çekimi?"

Evet.

"Yapmamalıyız," diye mırıldandım. "Ben senin amirinim."

Ama ağzım onunkine yaklaşırken bedenim beynimi dinlemiyor.

Ve sonra, dudakları dudaklarıma değdiğinde tüm çekingenliğim paramparça oluyor. Yumuşak, şefkatli, acı verici bir şekilde geçici.

Geri çekildiğinde tüy gibi dokunuşuyla inliyorum. Benimle alay ediyor ve ben de bu oyunu oynamaktan çok mutluyum. Ellerim vücudunda sıkışıyor, fermuarımın arkasındaki durum her saniye büyüyor.

Tam onu kucağıma almak üzereydim ki ofisimin kapısı çalındı ve sanki yanıyormuşuz gibi birbirimizden uzaklaştık.

Lila'nın gözleri bana dikildi, göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyor, yanakları kıpkırmızı.

Az önce ne halt ettik biz?

Bu durum daha da kötüleşmeden pantolonumdaki çadırı çözmeye çalışırken ona hızlıca "Masana otur," diye talimat veriyorum.

Neredeyse stajyerimi öpecektim. Dudaklarımız birbirine değdi. Arkadaşımın kızını bir moron gibi kucağıma almak üzereydim. Allah kahretsin.

Lila yine dizüstü bilgisayarında çalışıyormuş gibi yaparak rekor sürede oturdu. Boğazımı temizleyip "İçeri gel." diye sesleniyorum.

Haniyah her zamanki nazik gülümsemesiyle ofisime girdi, Neredeyse içine girdiği hararetli sahneden tamamen habersizdi. "Reed, Lila. Gördüğüm kadarıyla sıkı çalışıyorsun."

Lila sanki şu anda yerin onu yutmasını istiyormuş gibi bana bakıyor. Bu duyguyu paylaşıyorum.

Han yaklaşan bir toplantı hakkında konuşmaya başladı ama ben bir bok için odaklanamıyorum. Hele Lila ve ben asla geri dönemeyeceğimiz bir çizgiyi aşmışken.

Ve en kötüsü? Pişman olmayı kendime yediremiyorum.

BÖLÜM 22

Reed

Teçtiğimiz dört hafta hayatımın en kafa karıştırıcı dönemiydi.

Otuz altıncı doğum günüm bir hafta önceydi ve gençlik merkezinde bana kek sürprizi yaptı. Lila bir Ginny'nin doğum günü şapkası neredeyse bana son derece aptalca bir şey yaptıracaktı.

Onu öpmek gibi.

Sanki o çizgiyi çoktan aşmamışım gibi, sadece bir öpücük olmasına rağmen. Teknik olarak o bile değildi.

Yine de, geçtiğimiz ay aramızdaki çizgiyi yeniden çizmeye ve işleri kesinlikle profesyonel tutmaya özen gösterdim. Yine de kendimi bir duvar örmeye ikna edemiyorum.

Lila'ya yakın olmak mutluluğu aramak gibidir; mutluluğun tadını çıkarırsınız, teninize sızmasına izin verirsiniz ve ondan çok fazla aldığınızda, ipin kopmak üzere olup olmadığını merak etmeye başlarsınız.

Küçük bir esneme sesi beni şimdiki ana geri getiriyor. Kafamı kaldırdığımda Ginny'nin oyun parkının içindeki yatağında gerindiğini ve sonra tekrar kıvrılıp yattığını görüyorum.

uyku pozisyonu. Geçtiğimiz ay biraz daha büyüdü, ancak veteriner daha fazla büyüyeceğini düşünmüyor.

Bu öğleden sonra onu milyonuncu kez kontrol etmek için ayağa kalktığımda ofis koltuğum ağırlığının altında inliyor. Ama

Yavru köpek iyi; kuyruğu tamamen iyileşti ve henüz ona zarar vermedim.

Ama yapacağım.

Masamdaki dosyayı aldım, son bir kez baktım

Ginny, Haniyah'a bırakmak için koridora çıkmadan önce

Ofise. Orada değildi, ben de dosyayı masasına bırakıp ortak odaya doğru ilerledim. Odayı Han için tarıyordum ki pantolonumda küçük bir çekiştirme hissettim. "Reed."

"Hey, Ike." Ona rahat bir gülümseme veriyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sanırım Lili hasta."

Lili. Lila'ya öyle diyor.

Onu bulana kadar çılgınca ortak odayı aradım. Melody ve Vera ile birlikte masalardan birinde oturuyor. Uzaktan bile gözlerinin altındaki koyu halkaları görebiliyorum.

"Bana söylediğin için teşekkürler, Ike. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını kuvvetle sallıyor. "Hayır, sadece sana Lili'den bahsetmek istedim."

"Onu kontrol edeceğim ama önce seninle bir yere kadar yürümemi ister misin?"

"Şurada Jordan'la oynuyordum." Birkaç metre ötede yerde oturan arkadaşını işaret ediyor, etrafına inşaat blokları dizilmiş. "Yine onunla gidiyorum. Lili'ye bakacağına söz veriyor musun?"

"Her zaman," diyorum ona kararlılıkla, sesimdeki dürüstlüğü anlamasını umarak. "Bunun için endişelenme."

Sonunda ikna olmuş bir şekilde başını sallar ve arkadaşına ve tuğlalarına geri döner.

Lila'nın masasına doğru ilerlerken başka hiçbir çocuk beni durdurmuyor.

Her iki yanındaki iki kız boncuklu bilezikler yapıyor ve birbirleriyle sohbet ediyor, ama o bunun dışında görünüyor. Bakışları masanın üzerinde bir yerlerde kaybolmuş ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde, Melody "Hey, Reed. İsimlerimizin yazılı olduğu bir bileklik ister misin?"

Cameron'ın kız kardeşine rahat bir gülümseme veriyorum. "Elbette." "Hangi renkler?"

Gözlerim, çok çeşitli renkli boncukların farklı plastik kaplarda sıralandığı masada dolaşıyor. "Ben kırmızıyı seviyorum."

Melody bana dönmeden önce "Bunu yapabilirsin Vera," diye teklif ediyor. "Mavi bir tane de ister misin? Üzerinde

gülen bir

yüz cazibesi."

"Oh, oh!" Vera iri kahverengi gözleriyle yalvararak araya giriyor. "Yıldızları sever misin, Reed? Benimkine de yıldız koyabilir miyim, lütfen? Altın olanlardan."

Onların coşkusu karşısında ağzım açık kalıyor. "Gülen yüzlere ve yıldızlara bayılırım. Teşekkürler kızlar." Bileziklerine geri döndüklerinde Lila'ya dönüyorum. "Her şey yolunda mı? Ike bana hasta olduğunu söyledi."

"Hasta değilim," diyor bana, boynunu bükerek bana bakıyor. Şaşırmış görünüyor, muhtemelen onunla kendi hastalığı dışında bir şey hakkında konuşmamaya özen gösterdiğim için

Geçen ay staj yaptım. Aramızdaki o normallik hissini yeniden kazanma çabası. Boğazını temizliyor. "Sadece biraz yorgun hissediyorum."

"Hâlâ iyi uyuyamıyor musun?"

"Öyle de denebilir," diye mırıldanarak dikkatini tekrar masaya yöneltti. "Yine de beni kontrol ettiğin için teşekkürler."

Bu şekilde görüldüğü sürece benim için işe yaramayacak açık bir reddetme. Güzel, çünkü Lila güzeldir, ama her zamanki kıvılcımı gitmiş. Ve ben buna izin vermeyeceğim.

"Hemen döneceğim."

Ön taraftaki otomata gidip bir paket cips alıyorum. Dışarıdaki en besleyici atıştırmalık değil, ama birkaç kez bunları yediğini gördüm ve şu anda sadece daha iyi hissetmesi için yemesini istiyorum.

Geri döndüğümde kızlar hala bilezikleri üzerinde çalışıyorlardı ve Lila gölgem onun üzerinde yükselene kadar bana bakmıyordu.

"Al." Buruşuk çantayı önüne koyuyorum ve gözleri dışında her yere bakıyorum.

Yine de sesindeki solukluğu fark etmek için ona bakmama gerek yok. "Ne...? Oh." Bir duraklama. "Gerek yoktu ama teşekkür ederim. Aslında biraz açım."

"Aww." Melody aramızda bakışırken çenesini elinin üzerine koyuyor. "Ona atıştırmalık bir şeyler alman çok tatlı. O da

asla kabul etmez ama bugün biraz huysuz davranıyor."

"Ben huysuz değilim," diye karşılık verir Lila çantayı açarken ve ağzına bir cips atar.

Hareketi takip ediyorum ve hasta bir piç gibi dudaklarına odaklanıyorum.

Melody bana gözlerini devirdi. "Sana söylemiştim."

"Huysuz değilim," diye tekrarlıyor, sesi hiç de inandırıcı gelmiyor. "Normal davranıyorum."

"Normalde çok gülümser ve bütün gün telefonuma yapışıp kaldığım için benimle dalga geçersin. Bugün bir kere bile bahsetmedin.

Yani, evet, huysuzsun. Ama sorun değil, seni yine de seviyoruz."

Vera başını sallayıp mırıldanıyor, gözleri benim için yaptığı kırmızı bileklikten ayrılmıyor.

Lila'nın çocuklar arasında bu kadar popüler olduğunu düşününce göğsümde sıcaklığa benzer bir şey yayılıyor. Bazı gönüllüler ve stajyerler onlara asla tam olarak uyum sağlayamaz ama o hepsini parmağında oynatıyor gibi görünüyor.

"Ve sizi seviyorum çocuklar," diyor yumuşak, duygusal bir sesle. "Ama beni ağlatmayın, tamam mı? Zaten yeterince hassas hissediyorum."

Kafamın içinde sessiz bir alarm çalıyor. "Neden? Biri sana bir şey mi söyledi?"

Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. "Sorun yok."

Sorun yok, ben iyiyim değil.

"Sadece yorgunluk olmadığını söyleyebilirim.

Neyin var?" "Hiçbir şey-"

"Bütün öğleden sonra telefonuna baktı," diye araya giriyor Melody. "Ve her baktığında daha da huysuzlaşıyor."

"Melody!" Lila kızardı.

Eski sevgilisi onu yine rahatsız mı ediyor? Belki tekrar bir araya gelmişlerdir?

Onun aşk hayatı beni ilgilendirmez.

"Endişeli görünüyor, Li. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum," diyor kız.

"Minnettarım ama sorun değil. Gerçekten. Her şey yolunda," diye ısrar ediyor cipslerini bitirmeden önce. Kúçük bir poşetti; ben

ona bir tane daha almalıyım. "Sadece...şeyler." Eşya.

"Ofisimde konuşalım," diye önerdim.

Melody iniliyor. "Ama biz dedikodu istiyoruz."

"Dedikodu yok," diyorum kızlara. "Lila'yla stajı hakkında konuşmam gerekiyor."

"Sıkıcı."

Lila dilini Melody'ye doğru uzatır. "Hemen döneceğim."

Ofisime doğru ilerlerken sessiziz. Ginny kapının açılma sesiyle uyanıyor ve Lila onu kucağına almak için çömeldiğinde heyecanla kuyruğunu sallıyor.

"Reed için uslu bir köpek yavrusu oluyor musun, küçük fasulye?" diye soruyor ona, o kadar da sevimli bulmamam gereken bir bebek sesiyle.

Ginny'nin tek tepkisi yüzünü yalamak oluyor, ben de onun yerine cevap veriyorum. "Burayı seviyor, etrafı çocuklarla çevrili."

Bu kadarı doğru. Ofisimde çalıştığım bir öğleden sonrayı kapımı çalan en az bir düzine çocuk olmadan geçiremiyorum, onu görmek istiyor.

Gün boyu uyuduğu için Cameron'la yaptığım seansların bazılarına onu da götürdüm, bu da ilginç bir durum oluşturdu. Onun Ginny ile konuştuğu kadar nazik konuştuğunu hiç görmemiştim ve ona kendi önerdiği ismi vermemizi çok sevdi. Onu severken dikkatli davranıyor ve kucağına almadan önce her zaman izin istiyor. Warren ve Liam'la gittiği boks dersleri işe yarıyor olmalı, çünkü onu uzun zamandır bu kadar rahatlamış görmemiştim. Hiç.

Lila, Ginny'yi tekrar oyun kafesine yerleştirir ve Ginny doğrudan en sevdiği oyuncağa, Han'ın hediyesi olan pelüş bir koyuna saldırır.

Lafı dolandırmam. "Telefonunda seni bu kadar endişelendiren şey ne? Tezin mi? Bakmamı istemediğine emin misin?"

Birkaç haftadır diken üstündeydi. Tezini teslim etmeden önce yarım kalan işlerini tamamlamak istiyor. Ona son bir kez geri bildirim vermeyi teklif ettim ama hemen reddetti. Görünüşe göre savunmasını yapana kadar okumama izin yok.

Başını sallıyor, bakışlarımı kaçırıyor, bu da beni daha da meraklandırıyor.

"Lila," diye başlıyorum, "son birkaç haftadır pek konuşmadığınızı biliyorum ama biri ya da bir şey seni rahatsız ediyorsa-"

"Bugün eski sevgilimle görüşeceğim," diye ağzından kaçırıyor.

Nefesim kesiliyor, ardından kalbim çarpmaya başlıyor.

"Neden?" diye sorarken yüz hatlarımı düzeltmeye ve sesimin rahatsız edici olmamasına dikkat ediyorum.

Gözlerindeki suçluluk duygusu karnına inen bir yumruk gibi.

"Son bir aydır bana durmadan mesaj atıyor, konuşmamız gerektiğini söylüyor ve ben artık onu görmezden gelemiyorum." Her kelimesinde beni daha da derine gömüyor. "Ona geri dönmek istemiyorum ama sanki... Bilmiyorum. Sanki yaptığım şey için ona biraz zaman borçluymuşum gibi."

"Yapamazsın."

Sert ses tonumu fark ettiyse de yorum yapmıyor.

"Biliyorum, ama bu benim için de bir kapanış olacak. İ düşün." Titrek bir nefes veriyor. "Lastik için özür dilediğimde beni affetmedi ve bu konuda hâlâ kendimi kötü hissediyorum.

Belki şimdi konuşur. Belki de konuşmak istediği şey budur."

"Öyle değil. Sana geri dönmeye çalışacaktır," diyorum, sanki beni ilgilendiriyormuş gibi.

"Yapmayacak." Bu konuda kendinden emin görünüyor.

"Mesajlarımda açıkça belirttim. Bana söylemek istediği her şey için on dakikası var. Ondan sonra ben yokum."

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum, içindeki organ rahatsız edici, hızlı bir ritimle atıyor. "Hâlâ bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum."

"Fikrinizi sorduğumu hatırlamıyorum, Dr. Abner."

Dr. Abner.

Demek böyle yapmak istiyor. Çok iyi. "Benim yanımdayken ses tonunuza dikkat edin, Bayan Callaghan," diye uyarıyorum onu, Sesimden otorite damlıyor ama öfke değil. "İki hafta daha senin amirimim."

Sanki sormak istermiş gibi kaşlarını kaldırıyor. Neden beni neredeyse masanın üstüne atıp yiyip bitirecektin?

"Bir tazelemeye ihtiyacım olabilir," diye düşünüyor. İçindeki ateş sesiyle sikim canlandı. "Ben 'verdiğimi' hatırlamıyorum Bir öğrencinin aşk hayatı hakkında talep edilmemiş fikirler' benim süpervizörüm olarak görevlerinizin bir parçası, ama belki de yanıliyorumdur."

"Gerçekten de yanıliyorsunuz. Staj anlaşmamızın ilk bölümünde yer alıyordu."

"Doğru. Benim hatam," diye mırıldanıyor, dudakları yukarı doğru eğiliyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız yoksa Dr. Abner, kızların yanına dönmek istiyorum."

İçimdeki yeşil canavar kafesini tıkırdatıyor, benimle kalabilmesi için serbest bırakılmasını talep ediyor. Ama o haklı, benim fikrimi sormadı ve benim de ona fikir verme hakkım yok.

Eski sevgilisiyle konuşacak olması ve potansiyel olarak onunla tekrar bir araya gelecek olması beni içten içe öldürse de...

Sikeyim.

Çünkü ona aşık oluyorum. Aklına, kalbine, gülüşüne, dokunuşuna, her şeyine.

Ve bu sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanacak.

BÖLÜM 23

Lila

T keskin ot kokusu yüzüme bir tokat gibi çarptı. "Hey. İçeri gel."

Oliver kapıyı daha geniş açarak evini net bir şekilde görmemi sağlıyor. Bizden önce iki arkadaşıyla birlikte yaşıyordu.

birlikte yaşamaya başladılar ve görünüşe göre o da geri taşındı. Ama daire şu anda terk edilmiş durumda, bu da küçük bir nimet.

Ayrıca bir yıl sonra bile tam olarak hatırladığım gibi görünüyor -küçük (ki bu iyi), her yerde kıyafetler (muhtemelen kirli) ve havada sürekli garip bir koku (ki bu iyi değil).

"Buraya oturabilirsin," diye teklif ediyor Oliver, kanepelerinde bana yer açarak.

Atılmış bir tişörtü alır ve bir masanın üzerine atar. Yakındaki puf. Bu kadar dağınık bir insanın yanına taşınmanın iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebildim?

Reed'in evini düşünmeden edemiyorum; temiz, düzenli ve karakterli. Bir ev gibi hissettiriyor, bu daire ise-

Reed'i düşünmeyi bırak.

Haklısın. Yapmalıyım.

Muhtemelen ofisinde olanları düşünmeyi de bırakmalıyım çünkü bir daha olmayacak.

Rahatsız edici olmasa da geçtiğimiz ay işler daha gerginleşti. Belli ki aramızdaki çizgiyi yeniden çiziyor ama bu, buraya geleceğimden bahsettiğimde biraz kışkırdığını düşünmemi engellemiyor.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Soruyorum, boşa harcamadan hoş sohbetlerle vakit geçiriyorum. Oturmuyorum çünkü

Oliver'a gereğinden fazla kalacağım izlenimini vermek için.

Bir enerji içeceği alıyor ve konuşmadan önce bir yudum alıyor. Şu anda sigara içmiyor, ama gözlerindeki kızarıklık, buradaki kokuyla birleşince, ben gelmeden önce bırakmış olması gerektiğini söylüyor.

"Bu şekilde ayrılmamız hoşuma gitmiyor," diyerek beni şaşırttı. Neredeyse bir yıl önce ayrıldık. Şimdiye kadar ulaşmayı düşünmedi mi? "Ama lastik meselesi yüzünden sana kızgındım. Bence bu anlaşılabilir bir şey."

"Bunun için özür diledim," diye hatırlatıyorum ona.

Bu konuda kendimi hâlâ biraz kötü hissediyorum ama Reed haklı, onun affetmesi için yalvaran ya da Beni ilk inciten o olduğu halde kötü adam gibi boyanmak.

Oliver omuz silkiyor. "Yine de. Bir ay boyunca dışarı çıkamadım. Beklenmedik bir anda yeni bir lastik ve telefon şarj aleti almak zorunda kalmak berbat bir şey."

Şu anda kendimi kötü hissetmemi mi sağlamaya çalışıyor? Evet, korkunç bir şey yaptım ama bunun için kendimi cezalandırmaktan yoruldum. Ve o da tam olarak bir aziz değil.

"Biliyor musun, bana kira ödeyecek kadar paran olmamasını hep komik bulmuştumdur, ama nasıl oluyorsa ot zulan hep doluydu. İnsanı düşündürüyor."

"Kavgı başlatmak istemiyorum, Lila." "O zaman beni denemeyi bırak."

İç çekiyor. "Bak, yaptığım şeyin iyi olmadığını biliyorum. Ben sadece

Lastik olayını söylemem alçakçaydı, iç çamaşırı çekmecemdeki balıktan bahsetmiyorum bile."

"Gelmemi neredeyse bir yıl önce olan bir şey yüzünden kendimi kötü hissetmemi sağlamak için mi istedin? Özür dilediğim bir şey için mi?"

Bir elini sarı saçlarında gezdiriyor. Yazdan önce onu kampüste son gördüğümde olduğundan daha uzun görünüyor. "Konuşmamızı istedim çünkü yaptığım şey için üzgünüm. yaptı."

"Tamam," diyorum yavaşça, işinin bitmediğini biliyorum. Ve bir sonraki sözlerinden de hoşlanmayacağımı biliyorum.

"Bence tekrar denemeliyiz. Bir şans daha verelim." Oh, hayır, hayır, hayır. "Başka bir ilk randevuya çıkalım, biliyor musun?"

"Oliver..." Bunu nasıl söyleyebilirim? mutlak kış mı? "Beni aldattın. Sana bir daha asla güvenemem. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Anlamayan sensin." Kızarmış bakışlarıyla beni sıkıştırmadan önce enerji içeceğinden bir yudum daha alıyor. "Her şeyi berbat ettim Li ve özür dilerim. Ama birlikte çok iyiydik ve bu sadece bir kerelik bir şeydi. Söz veriyorum. Önemli bir şey değildi ve bir daha olmayacak."

Cevap vermeden önce içimden üçe kadar sayıyorum. "Yaptığın şey için özür dilemen iyi bir şey ama benim için çok önemliydi. Güvenime ihanet ettin. Ve bunca ay sonra bile yaptığın şeyin ciddiyetini anlamış gibi görünmüyorsun."

"Bebeğim, sadece beni dinle-"

"Bana öyle deme," diye kestim sözünü. "Mesajlarımda tekrar bir araya gelmek istemediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum. Eğer gelmemi bu yüzden istediysen, şimdi yola çıkıyorum. Üzgünüm Oliver, ama şu anda vaktimi boşa harcıyorsun. Yapacak işlerim var."

"Ne gibi? Profesörünü sikmek gibi mi?" Tüm vücudum olduğu yerde kilitlendi. "Ne dedin sen?" Yavaşça soruyorum.

Çünkü kesinlikle öyle demedi.

Sakin ol. Reddedildiğini hissettiği için kışından konuşuyor.

Oliver omuz silkerek sehpanın üzerindeki sarma esrara uzanıyor. "Onu tanımadığımı mı sanıyorsun? Annenle birlikte çalışıyor, şu Reed Abner denen adam. Psikoloji profesörü falan. Şimdi de onunla staj mı yapıyorsun? Bu çok uygun."

Bu da nereden çıktı şimdi?

Ama en önemlisi, "Stajımı nereden biliyorsunuz?" diye soruyorum.

Tekrar omuz silkiyor. "Sosyal medyada gördüm. Sen ve Reed parkta çok samimi görünüyordunuz."

Haniyah'ın gençlik merkezinin sosyal medya sayfalarını sık sık gezilerimizin ve etkinliklerimizin fotoğraflarıyla güncellediğini biliyordum ama Oliver'ın ayrılık sonrası hayatıma bu kadar ilgi duyduğunu bilmiyordum. Nedense, benim onu unuttuğumdan daha hızlı bir şekilde onun da beni unutmasını bekliyordum.

Eski erkek arkadaşımın dağınık oturma odasının ortasında dururken, bunun benim kâbusumun gerçekleşmesi olduğunu anlıyorum. Sonunda oldu-birisi sadece bir profesörle yattığımı ve bugün bulunduğum yere gelmek için onu kullandığımı ima etti.

Ve dürüstçe? Korku gelmiyor. Endişe de öyle.

Ben sadece bu olayı acınası buluyorum.

"Sırf tekrar bir araya gelmemizi istemiyorum diye bana böyle temelsiz, klişe suçlamalar yöneltme," diyorum ona, başım dik. Parçalandığımı görmeyecek çünkü ben parçalanmayacağım. "Reed gelmeden önce ne kadar çok çalıştığımı ilk elden biliyorsun.

resmin içine. Eğer sana bir şey vermemi istiyorsan ikinci bir şans -ki bu olmayacak- bu şekilde olmaz."

Esrarı yakıp ağzına götürürken "Her neyse," diye mırıldanıyor. Bir duman bulutu çıkarırken ot kokusu yoğunlaşıyor. "Onunla yatıyorsun, bu yüzden benimle yatmak istemiyorsun. Anlıyorum bebeğim. Sen aldatan biri değilsin. Sırrın benimle güvende."

Gizli kamera nerede? Hayır, cidden. Bu bir şaka mı?

"Oliver." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bu seni ilgilendirmez ama ben kimseyle yatmıyorum. Ve kesinlikle bir profesörle yatmıyorum."

İsteyip istemediğimin bu konuşmayla bir ilgisi yok. "Sırrın benimle güvende," diye tekrarlıyor, her şeyi görmezden gelerek.

Söylediğim tek kelimeyi bile. "Sadece dikkatli ol, tamam mı? Söylentiler

kampüste orman yangını gibi yayıldı."

"Pekâlâ. Ben yokum." Bu saçmalığa daha fazla katlanamayacağım. Sırt çantamı omzumda yükselterek son bir kez dairesine bakıyorum. "Kendine iyi bak Oliver. Ve bir daha benimle iletişime geçme."

Bana bakmıyor, sigarası yanarken bakışları sehpa kayboluyor. "Elbette."

Başka bir şey eklediğinde, hemen kapıdan çıkıyorum ve arabama binene kadar durmuyorum.

Sonra nefesim ağırlaşıyor.

Oliver'ın Reed ve benim hakkımda dedikodu yayacağını düşündüğümünden değil - bunun için babamdan çok korkuyor - ama

Çünkü yorgunum.

Kendi yarattığım güvensizlik tuğlalarıyla örülmüş kafamdaki hapishanede yaşamaktan yoruldum. Bıktım artık.

Stajımı ya da başka bir fırsatı elde etmek için ailemin bağlantılarını kullanmadığımı biliyorum.

Reed'in bana ailem için değil, çalışkanlığım için değer verdiğini biliyorum.

Onunla yatmayacağımı çok iyi biliyorum.

Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda?

Elbette, ilişkimiz tam olarak geleneksel olmayabilir ve çizgiler bir ya da iki kez bulanıklaşmış olabilir, ancak gücünü benden bir şey almak için kullanmıyor. Uyarı işaretlerini yakalamak için yetiştirildim. Oliver'dan sonra, bir daha asla tek bir kırmızı bayrağı bile görmezden gelmeyeceğim.

Peki ya Reed? Dünyaya sunmaya değer bir şeyim varmış gibi hissetmemi sağlıyor. Uzun zaman önce söndüğünü sandığım içimdeki ışığı görmeme yardım etti.

Vicdanım rahat. Reed'e yaptığım ya da söylediğim tek bir şey için bile kendimi suçlu hissetmiyorum. Bu yüzden telefonumu elime alıyorum ve yapmak üzere olduğum şey hakkında iki kez düşünmüyorum, çünkü doğru geliyor.

Ve bana iyi gelen şeyleri yapmaya başlamayı hak ediyorum. Benim dışımda herkesin duygularına uyum sağlamaya çalışmak yerine.

Haklıymışsın. Tekrar bir araya gelmek istedi (sana mesaj atıyorum çünkü bu açıkça acil bir durum)

Cevabı sadece bir dakika sonra gelir.

Reed: Bana haklı olduğumu söylemek her zaman acil bir durumdur.

Umarım hayır demişsindir.

Ben: Ya evet dersem?

Sinirlerimi dizginleyemeyerek kolyemi büküyorum. Az önce kıskanç görünüyordu ve ben teorimi test etmek istiyorum.

Reed: Evet demek için fazla zekisin. Ben:

Mmm

Reed: Evet demedin, değil mi?

Ben: Flört hayatımla ilgili bir endişe mi seziyorum, Dr. Abner?

Evet, öyle. Soruma cevap ver.

Ben: Çok mu patronluk taslıyorsun? Şimdi cevap vermek istemiyorum. Lila.

Hayal kırıklığı telefondan sızıyor ve midemdeki kelebeklerin biraz daha vahşileşmesine neden oluyor.

Ben: Hayır dedim. Mutlu musun? Çok.

Ben: Neden?

Çünkü sen en iyisini hak ediyorsun ve o değil.

Ama öylesin, ona mesaj atmak istiyorum. Ben istemiyorum.

Ben: Ona asla geri dönemem. Konuşurken kafası çok iyiydi ve aptalca şeyler söyledi.

Ben: Yine lastiğinin kesilmesini hak etti. Nasıl aptal? Sen iyi misin?

Ben: Hepsi arabamda güvende ve sağlam.

Güzel. Eve gittiğinde bana mesaj at. Ben: Atarım :)

Başka mesaj beklemeden arabamı çalıştırdım. Ama tam uzaklaşmak üzereyken telefonum tekrar çalıyor.

Lastik yorumunu unuttuğumu sanma, küçük suçlu. Senin için yeni bir görevim var.

Ben: Uh-oh...

Benimle boks dersine geliyorsun.

Kalbim durdu. Bir boks dersi. Reed ile. Spor salonunda. Avuçlarım terlemeye başladı.

Ben: Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Reed: Neden olmasın?

Ben: Seni herkesin içinde küçük düşürmek istemiyorum. Cuma günü hazır ol.

Kulağa hoş geliyor mu?

Kulağa tehlikeli geliyor, mesajımı silmeden önce yazıyorum. Hayatım boyunca güvenli oynadım. Belki de nefesimi tutup bir kez olsun dalmamın zamanı gelmiştir.

Ben: Kulağa hoş geliyor

BÖLÜM 24

Lila

"C Yine mi ben?"

Mariah bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor. Dürüst olmak gerekirse, az önce ağzımdan çıkan kelimeler pek de normal sayılmaz.

Sandviçimden bir ısırık daha aldım. Bu sabah en yakın arkadaşşıma mesaj atıp acil bir öğle yemeği molası istedim. l Onu dövme salonundan aldım, babam korktuğumdan şüphelenmesin diye sakın ve soğukkanlı bir maske taktım. içim dışıma çıktı. Ama şimdi sokağın aşağısındaki bir kafede sadece ikimiz yalnızken, kendime biraz daha dağınık olma izni veriyorum.

"Benden onunla boks dersine gitmemi istedi," diye tekrarlıyorum, ancak beni ilk seferinde duyduğunu biliyorum.

Yine de yanlış duyduğunu düşündüğü için onu suçlamıyorum.

Bu beklenmedik bir şey.

Mariah bana kendine özgü sivri bakışını atıyor. "Bir boks dersi. Staj amirinle. Yavru bir köpeğe birlikte ebeveynlik yaptığın kişiyle. Öpüştüğün kişiyle."

"Onu teknik olarak öpmedim. Sadece dudakların hızlı bir fırçalanmasıydı."

"Öpüşmenin anlamı budur."

Onu görmezden geliyorum. "Ve biz ortak ebeveynlik yapmıyoruz, Riah. Tanrım." Gerçi Ginny bazen benim gibi hissediyor. "Ben sadece ona nasıl köpek babası olunacağını öğretiyorum. Bu konuşmayı bir daha yapmayalım."

Geçen ay boyunca, Ginny ile ilgili her konuda onu bilgilendirdim. Benden sürekli

resimler ve her türlü güncellemeler, bana Puppy Daddy hakkında soru sormayı asla ihmal etmiyor.

Bir kızın en iyi arkadaşı için katlanması gereken Şeyler.

"Bu konuşmayı kesinlikle tekrar yapacağız."

"nk bahsettiğimiz kişi sizin amiriniz.

Onun ilişkiye girmemen gereken tek adam olduğunun farkında mısın? Hayatın boyunca yaptığın planlara ne oldu? Onu görmezden gelmek mi?"

"Bilmiyorum. Sadece..." Karmakarışık düşüncelerimi toparlamak için birkaç saniyemi ayırıyorum. "Planım onu görmezden gelmekti. Ama sonra onun bana çok Şey öğrettiğini ve benim de huysuz bir ocuk gibi davrandığımı fark ettim ve kendime biraz daha yakınlıŐmaya baŐlayacađımı söyledim. Kendimi ikna ettim, dünyanın onun yanında normal bir insan gibi davranırsam biter."

Riah buzlu ayından bir yudum alırken mırıldanır gibi bir ses çıkartıyor. "Bu doğru bir karardı. Sadece diyorum ki, belki de artık çizgiler biraz bulanıklaŐmıŐtır. Dikkatli olmanız gerekiyor."

"Reed, ben onun stajyeri olmadan önce de hayatımın bir parçasıydı. Ve Ginny'yi bulmak gibi bizi bir araya getiren garip durumlarla karşı karşıya kaldık."

Kaşlarını atıyor. "Ama Oliver dedi ki-"

"Oliver neden bahsettiğini bilmiyor," diye araya giriyorum. "Kendini reddedilmiŐ hissettiği için böyle Şeyler söylüyor. Ben reddedilmedim.

Reed ile yatmak."

"Eğer yleysen seni yargılamam," diyor en iyi arkadaşım. "Aranızda hiçbir Şey olmadığını söylersen sana inanırım.

ama eğer olursa, bunu ilk öğrenen ben olmak istiyorum."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Aramızda başka bir Şey olmayacak. Son birkaç haftadır mesafemizi koruyoruz. Sanki o neredeyse öpüŐme hiç olmamış gibi ve benim için sorun yok."

Yalancı.

"Sadece dikkatli ol," diye tekrarlıyor, sesi o kadar ciddi çıkıyor ki sandviim midemde dönmeye başlıyor. "Tamam, Reed'den bu kadar bahsettiğimiz yeter. Sana söylemem

gereken bir şey var."

"Oh?"

"Sonunda o gün geldi - babalarımız gelecek yıl emekli olmak istiyor."

Donup
kaldım.
Emekli
oluyor.
Gelecek
yıl.

Babamın sonsuza kadar çalışmasını beklemiyordum. Son otuz yıldır dövme sanatçısı mı? Kırk mı? Birçok insan onun ve Trey Amca'nın bu kadar uzun süre sonra hâlâ çalıştığını öğrenince şaşıyor.

"Sinir krizi geçirmek üzere misin?" Mariah'nın sesi beynimdeki sisi dağıtıyor. "Çünkü anlıyorum. Benim de tepkim tam olarak buydu."

"Sadece..." Başımı salladım. "Tuhaf." "Bir de bana sor."

"Inkjection'a ne olacak?"

Babam otuz küsur yıl önce dükkânı açtı ve sonunda Trey Amca da dükkânın ortaklarından biri oldu. Inkjection onlarca yıldır şehirdeki en popüler dövme salonu oldu, öyle ki profesyonel sporcular ve ünlüler vücutlarına dövme yaptırmak için buraya kadar geliyorlar. Burayı kapatıp tüm bunları çöpe atmak isteyeceklerinden şüpheliyim ama...

En iyi arkadaşım omuz silkiyor. "Bize başka bir şey söylemediler. Personelden bahsediyorum. Hâlâ karar veriyor olabilirler."

Babamın bunu bana kendisinin söylememiş olması beni şaşırtıyor ama anlıyorum. İçimdeki kontrol manyağı değişikliklerden nefret ediyor ve sanırım ne yapmak istediğine dair net bir fikri olmadan beni üzmemek istemiyor. Ama bir dahaki görüşmemizde onunla bu konuyu kesinlikle konuşacağım.

Artık dövme sanatçısı olmaması dünyanın sonu değil ama bir bölümün sonu gibi hissettiriyor. Ve böylece midemdeki ağırlık biraz daha artıyor.

"İyi olduğuna emin misin?"

Liam'ın spor salonundaki küçük ofisine, Ginny'nin oyun parkının kurulduğu yere gizlice bakıyorum.

"Gözlerini benden ayırma, küçük suçlu." Reed'in derin sesi tüylerimi diken diken ediyor. "Yumruk atmaya bilmeden bu salondan çıkamazsın."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Neden burada olduğumu bana tekrar hatırlatır mısın?"

Şikâyet ettiğimden değil. Liam ve Warren salonlarına adım attığımdan beri bana çok iyi davrandılar. Ve Reed.

Çıplak pazularının büyüklüğü sonsuza dek beynime kazınacak diyelim, bu hem bir lütuf hem de bir lanet.

"Çünkü tüm bu bastırılmış stres için bir çıkış yoluna ihtiyacın var" diyor, o güçlü bedeni üzerimde yükselirken. "Cameron'ın son zamanlarda ne kadar sakin olduğunu gördün mü? Boks sayesinde."

Bu kadarı doğru. Cameron boksunu ne kadar çok sevdiğini ve derslerini dört gözle beklediğini anlata anlata bitiremiyor.

Reed, "Beğenmezseniz geri gelmek zorunda değilsiniz," diye ekliyor.

"Pekala," diye kabul ediyorum, çünkü o benim için neyin iyi olduğunu her zaman biliyor gibi görünüyor.

Yeterince uyumadığımda ya da dengeli beslenmediğimde kendimi sürekli endişeli hissetmeme şaşmamalı. Daha erken yatmak, günde en az üç öğün yemek ve dışarıda biraz zaman geçirmek için çaba sarf ediyorum. Şimdilik yeterli gibi görünüyor.

Pamuk sargıları bana uzatıyor ve nasıl yapacağımı öğreterek elinin etrafında katlamaya başlıyor. Onun güçlü eli ve tenimde nasıl hissettirdiğini hatırlatması dikkatimi üç kez dağıtmaya yetiyor, dikkatimi vermediğim için kaç kez baştan başlamak zorunda kalıyor.

Bir şekilde sargıyı sol elime doğru şekilde sabitlemeyi başardığımda, çoktan bitkin düşmüştüm.

"Diğer elimi de yapar mısın? Lütfen?" Bunun için ona yalvaracak değilim.

Bana bir bakış gönderdi. "Bunu kendin yapabilecek kapasitedesin."

Ona kirpiklerimi kırpttırıyorum. "Ben de çok uzun bir gün geçirdim ve biraz şımartılmaktan memnun olurum."

Beklenmedik bir kahkaha atıyor. "Pekala. Buraya gel."

Onun eli benim çok daha küçük olan elimi yuttuğunda omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor. Sarmak için acele etmiyor ve

Peki ya sıcaklığını hissetmeye devam etmek için bitirmesini istemiyorsam?

Bunu yaparken sessiz ama soğukkanlı değil. Bugün daha iyi bir ruh hali içinde görünüyor, bu yüzden soruyorum, "Ee, ne oldu sana

Boksa mı?"

Dokunuşunun normale dönmeden önce bir saniyeliğine gerildiğini hissediyorum.

"İlk dersimi Cameron'ın yaşındayken almıştım," diye açıklıyor.

Detay vermesini bekliyorum ama vermiyor, bu da beni daha da meraklandırıyor.

"Bu benim sorumun cevabı değil," diye takılıyorum ona.

Aptal değilim. Reed'in geçmişiyile ilgili bana söylemediği bir şey var. Anlatmak zorunda olduğundan değil. Sadece ona kendi korkularımı ve güvensizliklerimi o kadar çok açtım ki - ve o da bana destek olmaktan başka bir şey yapmadı - düşündüm ki...

Reed bana hiçbir şey borçlu değil. Ve belki de arkadaşlığımızdan geri çekilmek doğru gelmese de, daha fazla yakınlaşmamamız muhtemelen en iyisi.

"Büyürken sinirli bir çocuktum. Ta ki boksa başlayana kadar."

Reed tanıdığım en rahat adamlardan biri, bu yüzden itirafı beni şaşırttı.

"Cameron'a bu yüzden mi bu kadar çok yardım etmek istedin?"

Bantları elime dolamayı bitiriyor ve bir adım geri atıyor.

"Tüm çocuklara eşit şekilde yardım etmek istiyorum ama zaman zaman Cameron'da kendimi görüyorum." Boğazını temizliyor. "Hadi

başladı."

Sonraki elli dakika boyunca kendimi Reed'in beni öldürmek istemediğine ikna etmeye çalışıyorum - hiçbir şey beni ne kadar uygunsuz olduğumu hissetmeye hazırlayamazdı. Vücudumun her yarığında ter birikiyor ve ciğerlerim basit bir nefes almak için mücadele ediyor.

Isınma hareketlerinden sonra neredeyse bayılacak gibi olduğumda bana "Bir süredir egzersiz yapmadıysan nefes nefese kalman normal" diye güvence veriyor. Isınma hareketleri.

Annem ve teyzem hayatları boyunca bale yaptılar ama bana hiç hitap etmedi. Annem bir balet olmasına rağmen Küçükken yarı zamanlı bale eğitmeniydim, beni hiçbir zaman derslerinden birine girmeye zorlamadı çünkü bana göre olmadığını biliyordu. Büyürken her türlü sporu yaptım - voleybol, yüzme, buz pateni- ama üniversiteye başladığımdan beri bir daha spor yapacak zamanım olmadı.

Yirmi dakikaya geldiğimde nefesim kesilmiş olsa bile - yumruk atmanın bu kadar kolay olacağını kim bilebilirdi ki? İtiraf etmeliyim ki ders çalışmak dışında bir şey yapmak için evden çıkmayı özledim. Düşündüğümden daha güçlüyüm ve tekniğim geliştikçe Reed'in onaylayan sırtışları karşısında başım dönmüyor desem yalan olur.

Reed'in bir kez daha haklı çıkması şaşırtıcı değil; dersi bitirdiğimizde stres seviyem önemli ölçüde tükendi. Normal nefes almayı yeniden öğrenmek zorunda kalmama rağmen göğsüm daha hafif hissediyor.

Warren bize soğuma egzersizleri için katıldıktan sonra aceleyle ellerimdeki bantları açıp Liam'ın ofisinde Ginny'yi bulmaya gidiyorum.

"Merhaba kızım," diye mırıldanıyorum, beni gördüğünde kuyruğunu sallayarak inlemeye başlıyor. Onu kucağıma alır almaz hiç vakit kaybetmeden yüzümü yalıyor.

Liam gülüyor. "Dostum, köpeklerimin yavru olduğu zamanları özlüyorum.

Artık babamın yüzünü yalayamayacak kadar büyüdüler."

Ginny'nin tüylerini okşarken onu bir bebek gibi göğsüme yaslıyorum. "Kaç tane köpeğiniz var?"

"Sevgilim dörtten fazlasına izin vermiyor, o yüzden dört

olsun."

"Bu... yoğun."

Bir kahkaha attı. "Yine de hiçbir şeyi değiştirmezdım." Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "O çok iyi bir yavru. Burada olduğunu bile fark etmedim."

"Kreşte diğer köpeklerle oynadıktan sonra yoruldu, değil mi?" Kabarık başının üstünü öpüyorum.

"Reed'in onu kabul etmesine şaşırdım-"

Liam'ın sözleri aniden kesiliyor, sanki bu cümleyi bitirmesine izin verilmediğini yeni fark etmiş gibi. Gülümsemesi pek de samimi görünmüyor: "Meşgul bir adam. Bir köpek yavrusu için zamanı olacağını sanmıyordum."

Reed'in onu kabul etmesine şaşırdım.

Neyden sonra?

Ginny buraya ilk geldiğinde neden bu kadar korktuğunu açıklıyor mu? Neden hala onun yanında kıpır kıpır olduğunu?

Daha derine inemeden, derin ve tanıdık bir ses arkamdan sordu, "Lila. Gitmeden önce seninle konuşabilir miyim?"

Başımı sallarken kalbim hâlâ belirsizlikle çarpıyor.

Liam işareti aldı ve Ginny'yi kollarımdan tuttu. "Tuvalete gitmesi gerekip gerekmediğine bakmak için onu dışarı çıkaracağım."

O ayrıldıktan sonra Reed kollarını kavuşturarak kapının pervazına yaslanıyor. "Dersi nasıl buldun?"

"Kendi ayaklarımın üzerinde zar zor durabiliyorum ama garip bir şekilde kendimi harika hissediyorum. Daha fazla hissediyorum..."

"İyimser mi?" Bana bilmiş bir gülümseme fırlatıyor. "Mutlu musun?"

Sakin mi?"

"Cameron'ın bu kadar gelişmesine şaşmamalı." Kafamda bir ampul yanıyor. "Melody boks dersleri için kayıt yaptırdı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Sence uygun olur mu?"

"Kesinlikle." Işıldıyorum. "Bence boks ona yardımcı olabilir."

Özgüven. Bu konuyu onunla konuşmalı mıyım?"

Sırıtişı yıkıcı derecede yakışıklı olmaktan başka bir şey

değil. "Bence bu harika bir fikir."

Övgüsü midemi, ofisinde bacaklarının arasında
durduğumda hissettiğim türden bir sinirle cızırdatıyor, onun

benimkinden bir nefes uzakta.

"Seninle tezin hakkında konuşmak istiyordum," diye ekleyerek beni şaşırttı.

"Ne demek istiyorsun?"

Reed haftalardır tezimi okuması için ısrar ediyor ama nafile. Geri bildirimini kaçırma riskini göze alarak reddettim. önce danışmanıma gönderene kadar ona göndermek istemedim. Her ne kadar yakınlaşmış olsak da, onun tezimle herhangi bir şekilde ilgilenmesini istemedim.

"Ayrıntıları size daha sonra e-posta ile göndereceğim, ancak Aralık ayının ilk haftasında bir konferansta konuşacağım - Gençlik

Danışmanlık Fuarı. Yüksek lisans öğrencileri için bir bildiri çağrısı var. Belki ilgilenirsin diye düşündüm" diye açıklıyor ve bana Karla'nın da başvurmak istediğini söylediğini hatırlatıyor.

Ağzım çok kurudu. "YCE?"

Başını sallıyor. "Chicago'da. Teziniz seçilirse, seyahat ve otel masraflarınızı karşılayacaklar."

YCE. Chicago'da. Reed ile. Rüya mı görüyorum?

"I..." Göz kırpyorum. "Tezimin bunun için yeterince iyi olup olmayacağını bilmiyorum."

"Bana bir iyilik yap ve yine de başvur."

Ama kelimesi ağızımdan çıkmak üzereyken dilimi ısıyorum. Belki boks dersinin verdiği adrenalinden, belki de sonunda kendi değerimin farkına varmamdan, ama güvensizliğimin yapmak istediğim bir şeyin önüne geçmesine izin vermek istemiyorum. Bu sefer değil.

Yeni bir kararlılıkla ona "Bu konuyu amirimle konuşmam gerekecek ama kesinlikle ilgileniyorum" dedim.

Gülümsemesi bana içimdeki değişimi gördüğünü de söylüyor. "Güzel. Beni bilgilendirmeye devam et."

Gecenin ilerleyen saatlerinde, konferansla ilgili tüm bilgileri bana e-postayla gönderdikten sonra, yatakta bir saat boyunca gezinerek, kendimi şu insanlarla dolu bir oditoryumda hayal etmeye çalışıyorum
Söyleyeceklerimle ilgileniyor.

Bir kez olsun görebiliyorum.

BÖLÜM 25

Lila

W Üç ay önce bu staja başladığımda, kendimi hayal ettiğim son şey bir cinsel eğitim programı yürütmekti. Çocuklar için atölye çalışması.

Buradaki çalışmalarım bana çok ihtiyaç duyduğum bir özgüven desteği sağladı. Haniyah'ın Reed'den bir şeyler öğrenmem konusunda haklı olduğu ortaya çıktı. Bana öğrettiği değerli şeylerin gençlik danışmanlığıyla bir ilgisi olması gerekmiyor.

Atölyeye kaydolan yirmi çocuğun hepsi sınıfı dolduruyor ve yarın gençlik merkezinde stajyer olarak son günüm olduğu aklıma geliyor. Veda etmeye hazır değilim.

"Merhaba çocuklar," diye başlıyorum, hüzünlü duygularımı bir kenara iterek. "Bugün nasılsınız?"

"Güzel." Cameron cevap veren ilk kişi. Ve bunu gülümseyerek yapıyor. "Aileme büyüdüğümde boksör olmak istediğimi söyledim ve onlar da kabul ettiler."

İşliyorum. "Bu harika Cameron."

"Pilot olmak istiyordum ama dün gece bir uçak kazasıyla ilgili bir belgesel izledim ve artık bilmiyorum." Sofia yüzünü buruşturuyor. "Belki öğretmen olurum."

"Bunu çözmek için hâlâ çok zamanın var. Bu konuda çok fazla endişelenme," diye onu rahatlatıyorum. "Herkes başlamaya hazır mı?"

Hepsi başını salladığında, dikkatli gözlerini bana diktiklerinde, bir derin bir nefes alıp her zaman doldurmam gereken role adım atacağım.

Sınıfın arkasındaki kameranın çalıştığından emin olduktan sonra Reed oturumu kaydetmek istedi, bu yüzden

Daha sonra izleyebilirdi, bana daha gerçek bir deneyim hissi vermek için orada bulunmamaya karar verdim - sunumumun ilk slaydıyla başlıyorum.

"Öncelikle, bu toplantıya geldiğiniz için çok teşekkür ederim. atölyesi," diyorum onlara. "Bu tür etkinliklere alışık olmadığınızı biliyorum, ancak bunları denemeye açık olmanıza sevindim. şimdi, bugün ne öğrenmeyi beklediğinizi bilmeniz için geçen hafta ebeveynlerinize bazı bilgiler verildi. Ne hakkında konuşacağımızı hatırlayan var mı?"

Trevor elini kaldırır. "Seks."

Çocuklar kıkırdıyor ve ben de şakacı bir şekilde gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum.

Hem Reed hem de Haniyah atölye sırasında böyle davranacakları konusunda beni uyardılar ama ben bundan rahatsız değilim. Bugün değerli bir şey öğrendikleri sürece, yol boyunca ne kadar çok ya da az kıkırdadıklarını umursamıyorum.

"Tam olarak değer," diye açıklıyorum. "Bizler hakkında bilgi edineceğiz cinsel eğitim denen bir şey var, bu da seksle ilgili -Bu konuda haklısın Trevor ama sadece bu değer. Bedenlerimizle başlayacağız."

Sunumumun ilk slaytı şu soruyu gösteriyor: Vücuduma neler oluyor?

Bu fikri, bacaklarımda kıl çıktığını ilk fark ettiğimde annemin bana okuduğu kitaplardan birinden aldım. nedenini anladım. O ana kadar sadece erkeklerin vücut kılları olduğunu sanıyordum - babam yaşındaki erkeklerin - ve annem devreye girene kadar tam bir zihinsel çöküş yaşadım.

"Büyüdükçe bedenlerimiz de bizimle birlikte değeriyor," diye başlıyorum, her birinin gözlerinin içine bakarak. "Tıpkı boyumuzun uzaması gibi, sivilceler veya vücut kılları gibi başka değeriklikler de görmeye başlarız. Bu değerikliklerin herkesin başına gelebileceğini anlamanız önemlidir. Örneğin..."

Slaytı değerştiriyorum. Bu slaytta sa kelimesi büyük yazılmış, Kalın harfler, kollar, bacaklar ve yüzlerdeki vücut kıllarının birkaç

resmiyle çevrelenmiştir.

"Sizce vücut kılları sadece erkeklerin başına gelen bir şey mi? Yoksa sizce kızların da vücut kılları olabilir mi?"

Sen de mi? Evet, Melody?"

"Kızlara da oluyor, çünkü kollarımda küçük tüyler var" diyor.

Koluna ilgiyle bakan etrafındaki diğer çocuklara göstermek için kolunu sıvıyor.

Atölye çalışması için bize katılan Laura adında bir kız canlandı. "Onlardan bende de var!" O da kolunu sıvıyor. "Okulda bir çocuk bana goril dedi çünkü kızların vücut kılları olmadığını söyledi."

"Bugün öğrenmenizi istediğim şey de tam olarak buydu," diyorum. "Sivilce ya da vücut tüyleri gibi şeyler kızlara ya da erkeklere özgü değildir; herkesin başına gelir. Vücudumuzun ne yapacağını kontrol edemeyiz, bu yüzden kimseyle dalga geçmek hoş değil."

Önce sivilcelere, sonra regl dönemlerine geçiyoruz. Ayrıca erkeklerin desteklerini göstermeleri ve regl döneminin iğrenç değil doğal bir şey olduğunu anlamaları gerektiğini açıklıyorum. Regl lekesi olan birine gülmenin doğru olmadığını ve bunun yerine onlara yardım etmeleri gerektiğini anlatıyorum.

"Vücudun hakkında bilmen gereken en önemli şey, onun sana ait olduğudur," diye devam ediyorum boğazımdaki yumruyla savaşıyor.

Annemin şu anda iyi olduğunu ve cinsel saldırıdan sonra iyileştiğini biliyorum, ancak bunu yaşadığını hatırlamak hala göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Angie soruyor.

"Birçok anlama geliyor," diye açıklıyorum. "Ama hepsi rızaya dayanıyor. Rıza, bir şeyin gerçekleşmesinde sakınca olmadığını söylemek demektir. İstedığınız zaman rıza gösterebilirsiniz ve bir şey size doğru gelmiyorsa kesinlikle hayır diyebilirsiniz. sen."

Onlara rıza isteyebilecekleri ve reddedebilecekleri birkaç yol gösteriyorum. Ardından, onlara daha önce yazdığım çalışma kağıtlarından birini veriyorum.

"Günlük hayatınızda rızanın ne anlama geldiğini daha iyi anlamak için 'Siz Olsaydınız Ne Yapardınız' adlı hızlı bir etkinlik yapacağız. Biraz okuyacağız

varsayımsal senaryolar ve bu durumlarda onay verip vermeyeceğinizi ve nedenini tartışın. Santiago, ilkinı okuyabilir misin?"

"Bir aile dostumuz bana sarılmak istiyor ama ben fiziksel temastan hoşlanmıyorum" diye yazıyor.

"Güzel. Bu durumda, aile dostunuza ne söyleyeceksiniz?"

Boğazını temizliyor. "Sarılmayı sevmediğimi ve tokalaşmayı tercih ettiğimi söyleyebilirim."

"Bu harika, Santiago. Ama ya aile dostunuz bunun saçma olduğunu ve yine de size sarılmak istediğini söylerse?"

Bunu düşünüyor. "Yine hayır derdim."

"Dinlemiyorlar ve yine de sana sarılmak istiyorlar," diye bastırıyorum.

"Annem için koşardım."

Çocuklar senaryoyu hayal ederek gülüyorlar.

Başımı salladım. "Birisi defalarca sordu diye teslim olmamak önemlidir. Karnınızın sesini dinlemeniz gerekir - eğer size birine sarılmamanızı ya da kaçmanızı söylüyorsa, tam olarak bunu yaparsınız. Cameron, bir sonrakinı okuyabilir misin?"

"Arkadaşım otobüste yanıma oturmak istemediklerini söyledi ve şimdi üzgünüm," diye okuyor.

"Bu biraz farklı," diye açıklıyorum. "Bu durumda rıza gösteren ya da göstermeyen siz değilsiniz, arkadaşınız. Seninle oturmak istemediklerini söylediler ve bu seni üzdü. Sence yapılması gereken doğru şey ne olurdu Cameron?"

Dudakları büzülür. "Sanırım arkadaşım bir şeye üzülmüş ve konuşmak istemiyor."

"Olabilir. Bazen yalnız kalmak isteriz ve bu sorun değil. O zaman arkadaşınızın yanına oturup onun daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışır mısınız?"

Cameron duraklar, düşünür. "Yalnız kalmak istediklerini söylediler, yani... Sanmıyorum."

"Güzel. Bu şekilde onların isteklerine saygı göstermiş olursunuz. Eğer

Birisi yardımınızı istiyorsa, yardım isteyecektir. Elbette onlara yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sormanızda bir sakınca yoktur, ancak hayır derlerse, bu kadar. Tekrar sormanıza gerek yoktur. Hayır tam bir cümledir -Bunu unutma."

Çalışma kâğıdını bitirdiğimizde sadece birkaç dakikamız kalmıştı. Keşke daha fazla konuyu ele alabilseydik, ama en başta bu atölye çalışmasını yürütebildiğim için bile mutluyum.

"Ne yazık ki, başka bir şey için zamanımız yok. Bugün. Ancak bu atölye çalışmasını beğendiyseniz ve başka bir tane daha isterseniz, eminim Reed sizin için bir tane düzenleyecektir. Sadece ona haber verin."

"Neden sen değil?" Melodi devreye giriyor.

Gülümsemem dalgalanıyor. "Stajım yarın bitiyor."

Yirmi çocuğun da dehşet içinde soluk soluğa kalmasını beklemiyorum. "Gidiyor musun?" Melody bağılıyor. "Ama gidemezsin!"

"Reed'e söyleme ama sen ondan çok daha havalısın," diyor Cameron.

"Lila, kalmalısın." "Bunu bize yapamazsın!"

"Ona söylediğimizde Ike ağlayacak."

"Bizi ziyarete gelecek misin?" Melody gerçekten endişeli bir ses tonuyla soruyor.

Ve bir anda kalbim paramparça oldu.

"Tabii ki ağlayacağım." Ağlama şimdi. Toplum içinde duygusal çöküntü yaşamamak için konuyu değiştirerek onlara şöyle diyorum: "Bugün geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Umarım bir şeyler öğrenmişsinizdir.

yeni bir şey. Unutmayın, bu konuda ya da başka herhangi bir konuda sorularınız olursa, gençlik merkezi bunları sormak için güvenli bir yerdir. Şimdi ortak salona gitmekte özgürsünüz."

Ama gitmiyorlar. Onun yerine, onlara sarılıp veda edebilir miyim diye sordular. Dakikalar sonra Reed kapıyı açtığında hâlâ birbirimize sarılıyor ve ağlamamaya

alışıyorduk.

Önündeki kucaklaşma şenliğinden hiç etkilenmiş görünmüyor. "Harika iş çıkardınız çocuklar. Lila'yla bir saniye konuşabilir miyim? Onu yarın göreceksin."

Sınıftan çıkmaları birkaç dakika daha sürer. Reed kapıdan ayrılmıyor, şişkin kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor.

"Bu..." Başını sallayarak hâlâ sızlayan kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. "Gözlerimi ekrandan ayıramadım, Lila.

Doğuştan yetenekli olduğundan asla şüphe etme."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "İzliyor muydunuz?" "İkimiz de izliyorduk."

İlk başta Haniyah ve onu kastettiğini düşündüm. Bu atölye için duyduğu heyecanı çok açık bir şekilde dile getirmişti, bu yüzden perdenin arkasında olması beni şaşırtmazdı.

Hiç beklemediğim şey ise annemin içeri girmesi.

Kafamı çarpıp çarpmadığımı ve bir şeyler görüp görmediğimi merak ederek bir, iki kez göz kırpiyorum. "Anne? Burada ne yapıyorsun?"

Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve beni sıkıca kucaklıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum, Li." Sesindeki duygu beni tekrar gözyaşlarına boğuyor. "Ben de tam Reed'e ne kadar kendinden emin görüldüğünü söylüyordum. Çocuklar da seni dikkatle dinliyordu. Sana bayılıyorlar."

"Atölye çalışmasını beğendin mi?" Duygularım sesime karışarak soruyorum.

Annemin fikrini kabul etmekten utanmıyorum. benim için her şeydi. Bugün burada olması, yaşadıklarından sonra cinsel eğitim üzerine bir atölye çalışması yapmamı izlemesi, asla unutamayacağım bir an gibi geliyor.

Bakışlarındaki ham duygu benimkini yansıtarak uzaklaşıyor. "İnanılmazdı, tatlım. Sen bu işi yapmak için doğmuşsun."

Kim boğazıma pamuk tıkıyor?

Annem Reed'i bize çağırdı, o da bana tüm bu süre boyunca atölye çalışmasını ofisinden canlı olarak izledi. "Haniyah'ın daha sonra izlemesi için de kaydettim," dedi.

açıklıyor.

"Her zaman söylediğimi biliyorum ama baban ve ben seninle gurur duyuyoruz Lila," diye ekliyor annem, bu da gözyaşlarıma hiç yardımcı olmuyor.

Sohbetimizi resepsiyona taşıyoruz, annem Haniyah ve Reed'e kütüphane için birkaç kitap hediye ettikten sonra bana sarılıp vedalaşıyor. Reed'in ofisinde Ginny'yi okşarken ona haftalardır düşündüğüm şeyi söylüyorum.

"Reed?" Ben başladım.

Dönüp kitaplığından bana bakıyor. "Öyle mi?"

Sonbaharın sonundaki ay ofisinin penceresinden parlıyor,

yontulmuş vücuduna bir parıltı yayıyor. İçeride sadece lambasının yumuşak ışığı bizi aydınlatıyor.

"Stajım yarın sona eriyor, ancak bana uygun bir yer varsa gönüllü olarak geri gelmek isterim."

Bana göz kırpmıyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

BÖLÜM 26

Lila

A Gençlik Danışmanlığı Fuarı'ndan bir hafta önce Mucizevi bir şekilde kabul edildiğimde - ki şu anda bunu düşünemem yoksa baskı altında parçalanacağım - dünyam ekseninde kayıyor.

Mariah ve Karla'nın dairesinden ayrıldıktan sonra mütevazı bir akşam başlıyor. Eve dönerken kırmızı ışıktaki arabamı durdurduğumda yolcu koltuğunda telefonum çalıyor. Reed'in adı ekranımda yanıp sönüyor ve midemin çukuruna garip bir his yerleşiyor.

Beni daha önce hiç aramamıştı.

"Reed?"

"Lila," diyor, sesi endişeli ve yanlış geliyor. "Çok özür dilerim. Ne yaptığımı, seni neden aradığımı bile bilmiyorum-"

"Reed," diye kestim sözünü. "Beni her zaman arayabilirsin. Neyin var? Neredesin?"

Sadece kendi çılgın kalp atışlarımı duyduğum bir duraklama oluyor.

"Evdeyim," diyor, hala tedirgin. Işık yeşile dönüyor ve onun mahallesine doğru bir dönüş yapıyorum. "Bu... Siktir."

"Reed, bana sorunun ne olduğunu söyle," diyorum ona sakince. "Birlikte çözemeyeceğimiz hiçbir şey yok, tamam mı?"

Gergin bir elini saçlarında gezdirdiğini hayal edebiliyorum.

"Ginny. Bir şey yuttu ve... Kahretsin. Geri atmaya başladı ama boğuluyordu-"

"O iyi mi?" Direksiyonu sıkıca kavrayarak sormak için acele ediyorum.

"Bilmiyorum," diye nefes verir. "Sanırım öyle. Şu anda uyuyor."

Bir tur daha atıyorum. "Sakin ol, tamam mı? Ben yoldayım."

İçim parçalanmasına rağmen sesim sinirlerime ihanet etmiyor. Çünkü Reed'in bana ihtiyacı var ve şu anda güçlü olan ben olmalıyım.

Reed

Sonunda oldu. Neredeyse onu öldürüyordum.

Damarlarımda dolaşan DNA göz önüne alındığında bu kaçınılmazdı.

Yaşadığım sürece Ginny'nin boğulurken çıkardığı sesler aklımdan çıkmayacak.

Vücudundan daha büyük görünen çoraplarımdan birini, öyle olmamasına rağmen kusuşunu asla unutmayacağım.

Ona yardım etmek için ne yapacağımı bilemeden öylece donup kaldığım gerçeğini asla unutmayacağım. Bir şeyler yapmaya çalışmak durumu daha da kötüleştirecek miydi?

Neden ilk içgüdümdün lanet olası bir veteriner yerine Lila'yı aramak olduğunu asla bilemeyeceğim.

Nedenini biliyorsun.

Kendime, ne kadar hazırlıksız olursam olayım Ginny'ye bakabileceğimi söyledim. Kendimi, ailemin bana yaşattığı fiziksel ve zihinsel travmanın yeniden ortaya çıkmayacağına, net düşünebileceğime ve duygularımın iyi bir şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğime ikna ettim.

Bir yalan.

Kendime, Lila'ya karşı hissettiklerimin sadece arkadaşının kızına göz kulak olan asil bir adamın hisleri olduğunu söyledim.

Onun iyi kalpliliğine, ruhundaki ışığa, dokunuşundaki sıcaklığa aşık olmayacağımı.

Başka bir yalan.

Kapı çalıyor. Kapıya yönelmeden önce Ginny'nin uyuyan haline tekrar bakıyorum.

Kapıyı açtığımda endişeli gözleri benimkilerle buluşuyor ve onu kollarıma alma dürtüsü beni bir gelgit dalgası gibi sarıyor.

O burada. Her şey yoluna girecek.

Yanımdan geçip Ginny'nin yatağının yanına çömeliyor.

"Nasıl hissediyorsun, tatlı bebeğim?" diye mırıldandı, Hafif kürkünü nazıkçe okşayarak.

Ön kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapanıyor ve ellerim pantolonumun cebinde oturma odasına geri dönüyorum çünkü şu anda ona dokunmamak için kendime güvenmiyorum.

"Ne oldu?" diye omzunun üzerinden bana soruyor.

Ginny ve onun üzerinde yükselene kadar yaklaşıyorum ve sessizce paltosunu bana vermesini işaret ediyorum.

"Çamaşır yıkarken bir iş yüzünden dikkatim dağıldı. aradım," diye açıkladım ceketini kaldırırken. "Geri döndüğümde Ginny etraftaydı ama normal davrandığını sanıyordum.

Ama birkaç dakika sonra boğulmaya başladı. Bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım."

Muhtemelen benim bir canavar olduğumu düşünüyordur. Sonunda geri çekileceğini ve artık çizgileri aşmayacağımızı düşünmek beni rahatlatmalı. Bunun yerine, dünyayı parçalamak istememe neden oluyor.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki Lila'nın geldiğini duymuyorum.

Ayağa kalkıyor ya da yatıştırıcı eli koluma inene kadar yaklaşıyor.

Bakışlarımız çarpışıyor, elektrik kemiklerime doğru yükseliyor. Bir an için, kendimiz olmasaydık ne olacağını hayal etmeme izin veriyorum.

Eğer o benim eski stajyerim olmasaydı ve ben de onun eski amiri olmasaydım.

Eğer ailesi iyi arkadaşlarım olmasaydı.

Bana küçük yaştan itibaren sağlıklı ve değerli sevginin nasıl bir his olduğunu öğreten bir ailede doğmuş olsaydım.

"Eğer normal davranıyorsa, bir sorun olduğunu düşünmeniz için hiçbir neden yoktu. Bazen yavru köpekler bir şeyler yer yapmamaları gerekiyordu. Bu senin hatan değildi. O şimdi iyi." "Ona çok iyi bakıyorsun, Reed." diye eklerken sesi nazikti.

Yutkunuyorum. "Daha dikkatli olmalıydım. Bu kadar uzun süre gözetimsiz kalmamalıydı."

Aklım bana ihanet ediyor. Kalbimi çalan kadının yanında dururken, bu beni otuz yıl önce kalbimi kıran insanlara geri götürüyor.

Babamın kemerinin sırtımdaki ete tekrar tekrar vurmasının keskin acısı.

Annem kocasının oğlunu taciz etmesini izliyor ve bu konuda bir bok yapmıyor.

Annenle hiç ilgilenmiyorsun, Reed. Bunu hak ediyorsun.

Lila'nın sıcak eli yanağıma konuyor ve dikkatimi tekrar onun melek yüzüne çekiyor. Bir çapa.

"Nereye gittin?" diye fısıldıyor, başparmağı kirli sakallarımın üzerinde daireler çiziyor.

Ona zihnimin beni nereye sürüklediğini söylemiyorum çünkü söyleyemem. Onun acıması ihtiyacım olan ya da istediğim bir şey değil.

"Reed."

Ama o ısrar ediyor.

Ve bunu hayır demeyi çok zor bulduğum bir şekilde yapıyor, sanki tüm dünyayı ellerimde tutuyormuşum gibi bana bakarak.

Gözlerimi kapatıyorum çünkü onun gözlerine bakarken akıllıca seçimler yapacağıma güvenmiyorum. Ellerim yumruk oluyor yanlarımda, uzanmamı engelliyor.

Başparmağı tenimin üzerinde o rahatlatıcı deseni izlemeye devam ediyor ve ailemi her düşündüğümde yanan sırtımdaki yarayla tam bir tezat oluşturuyor.

"Konuşmak istemiyorsan sorun değil," diyor ve bunu kastettiğini biliyorum. "Uzun zamandır bir tür yük taşıdığın belli. Bunu yapmaya devam etmek zorunda değilsin."

artık, tamam mı? Yalnız değilsin, Reed. Ben buradayım. Her zaman senin yanında olacağım."

Gözlerimi açtığımda, onun bakışlarına yakalandım. Belki de bu bir hataydı ama gitmek istemiyordum.

"Ginny'yle aranızda ne var?" diye soruyor sonra, sesi yumuşak.

Tam olarak ne demek istediğini bildiğim için cevap vermek, hatta yalan söylemek. Ama bu Lila, benim Lila'm ve yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir şekilde ruhumu açığa çıkarmamı sağlıyor.

Derin bir nefes aldım ve göğsümü açtım. "Çocukken bir köpeğim vardı. Adı Daisy'ydi." I
Otuz yıldır onun adını yüksek sesle söylememiştim. Söyleyebileceğimden emin değildim. "O benim en iyi arkadaşımdı. Tek yoldaşımdı.

Annemle babam yüksek sesle tartıştıklarında uyuyamazdım, o bana sarılır ve her şeyi daha az acı verici hale getirirdi." Lila'nın gülümsemesi hüzünlü.

"Eminim seni çok seviyordu."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Bir gün ortadan kaybolana kadar. Hiçbir iz bırakmadan."

Lila tek kelime etmiyor. Devam etmemi sağlayan o sakin, yatıştırıcı hareketlerle tenimi okşamaya devam ediyor. Devam etmemi sağlıyor.

"Ailem ona iyi bakmadığım için kaçtığını, bu yüzden beni sevmeyi bıraktığını söyledi. Onu hiç görmedim. Yine Daisy. Yıllarca aileme inandım. Hiçbir şeye ya da kimseye bakabilecek kadar yetenekli olduğumu düşünmedim. I

Şimdi bunun benim hatam olmadığını anlıyorum ama o yarayı asla kapatamadım. Nedenini bilmiyorum."

"Bu yüzden Ginny'nin yanında çok gergindin," diyor, doğru sonuca vararak. Başımı salladığımda yüzü düşüyor. "Ah, Reed. O zamanlar daha bebektin. Bir köpeğe bakmak senin tek sorumluluğun olamazdı."

Boğazım kurudu ve konuşurken acıyor. "En mantıklı yanımlı biliyor. Kalbim ise başka bir hikâye."

"Ailen seni Daisy'nin senin yüzünden kaçtığına mı inandırdı?"

"Sosyal hizmetler beni koruyucu aileye verene kadar ailem beni dövdü, Lila."

Ciğerlerinden hava fışkırıyor. Vücudu benimkine o kadar yakın bir yerde kilitleniyor ki, gerginliğin her bir kasından sızdığını hissediyorum.

İlk gözyaşını siler silmez, kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

"Özür dilerim," demek için acele ediyorum ve başparmağımın ucuyla gözyaşlarını siliyorum. "Bu kadar ani davranmamalıydım.

Lütfen yapma-"

Kollarını boynuma doluyor, gözlerindeki nem boynumdaki çıplak teni ıslatırken bana sıkıca sarılıyor.

"Bana ne olduğunu anlat," diye haykırmayı başarıyor, sesinde şaşırtıcı bir korumacılık çizgisi var.

Kollarımı olabildiğince sıkıca onun gövdesine doluyorum. Onu hiç bu kadar güçlü bir şekilde kendime yaslama ihtiyacı hissetmemiştim. Onun burada olduğunu ve iyi olduğumuzu bilmek için.

"Bu geçmişte kaldı," diye onu rahatlatıyorum. "Terapiye gittim ve şimdi iyiyim."

"Hayır, değilsin," diye karşılık veriyor. "Ginny sende bir şeyleri tetikledi, Reed. Bunu inkâr etme. Bana inkar etme. Bu kadar acımasız bir olaydan sonra hâlâ tam olarak iyileşmediysen sorun değil."

Son birkaç aydır içimde bir şeyleri tetikleyen tek kişi Ginny değil. Ama bunu bilmesine gerek yok.

Onu hâlâ yakın tutarak geri çekiliyorum. "Tüm hikâyeyi bilmek istiyor musun?"

Başını sallıyor. "Lütfen."

Gözyaşlarını silerek başlıyorum.

"Annemle babamın zaten hiç anne baba olmak istemedikleri ve teşhis edilmemiş birkaç akıl hastalıkları olduğu gerçeği dışında anlatacak pek bir şey yok." Sesim şaşırtıcı derecede istikrarlı. "Babam beni döverdi, özellikle de kemeriyle. Annem de ara sıra beni tokatlardı ve

babam beni cezalandırdığında hiçbir şey yapmadım. Orada burada birkaç hakaret de etti ama bundan öteye gitmedi."

Lila dehşet içinde soluk soluğa kalır. "Ama sen bir çocuktun, Reed..."

"Durduğunda yedi yaşındaydım," diye onaylıyorum.

"Ailem beni sırtımda kanayan bir yarayla evde yalnız bıraktı. ve beni ayakta tutacak sadece biraz tarihi geçmiş yiyecek. Onlar geri gelmeden gitmememi söylediler, ben de gitmedim. Ama üçüncü gün o kadar acıkmıştım ki sokağın karşısındaki komşulardan yiyecek bir şeyler istemeye gittim. İçinde bulunduğum durumu gördüler ve polisi aradılar. Haberlere çıktı, tam bir medya sirki. Ailemi bir daha görmedim."

"Ondan sonra ne oldu?" Sanki sormaya korkuyormuş gibi sessiz.

"Geriye dönüp baktığımda, o an hayatımın daha iyiye doğru değiştiği andı," diyorum ona. "Gerçi o zaman öyle hissetmemiştim.

Kendimi yalnız ve korkmuş hissediyordum ama vakama atanan sosyal hizmet uzmanı kendini bana adadığı için şanslıydım. O benim

Hayatta ikinci bir şansım oldu ve o zamandan beri bana göz kulak oluyor."

Gözleri farkına vararak genişliyor. "Sosyal hizmet görevliniz... miydi?" "Haniyah." Küçük bir gülümsemeye başımı sallıyorum. Gülümsememek çok zor

Bana bu kadar çok şey veren ve karşılığında hiçbir şey istemeyen kadını düşündüğümde. "Davamı yakından takip etti ve bana her zaman elinden gelen yardımı sundu. Ben de

Liam ve Warren ile bu şekilde tanıştım ama asla evlat edinilmedim. On sekiz yaşında sistemden ayrıldığımda beni kanatlarının altına aldı ve üniversiteye gönderdi çünkü yapmak istediğimin bu olduğunu biliyordu. Gerisi tarih oldu."

"İkinizin yakın olduğunu biliyordum ama..." Duraksıyor.

"Bekle. Bu yüzden mi eyalet hükümetiyle o proje üzerinde çalışıyorsun? Koruyucu aile sisteminde ruh sağlığı hizmetlerinin iyileştirilmesiyle ilgili olan mı?"

Tekrar başımı salladım. "Tüm olasılıkların size karşı olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ben başarılı olacak kadar şanslıydım ama koruyucu ailedeki pek çok çocuk ve genç bunu başaramıyor çünkü bunu yapacak araçlara sahip değiller. Ben bunu değiştirmek istiyorum."

Eli yine yanağını buluyor ve o tatlı şekilde okşuyor. "Sen başka bir şeysin, Reed."

"Umarım iyi bir şeydir?"

"En iyi şey," diye mırıldanıyor. "Bana geçmişini anlattığın için teşekkür ederim. Çocukken bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm ama eğer teselli olacaksa, tanıdığım en iyi adamlardan biri oldun."

Böyle şeyler söylediğinde ona karşı olan hislerimi gömmek imkansız bir görev haline geliyor.

Dili alt dudağını ıslatıyor, takip ettiğim bir hareket "İstemediğimden değil, ama bu gece beni neden aradın?" diye sorana kadar yakından.

Artık bunu inkar etmenin bir anlamı yok. Ona her şeyimi verdim, geçmişimin çirkinliğini gösterdim ve o hala burada.

Artık kaçmamasını umabilirim.

"Bir keresinde beni neyin sakinleştirdiğini sormuştun," diye mırıldanıyorum, parmaklarım onun beline yaklaşmak için kaşınıyor. "Seni aradım çünkü sensin meleğim. Beni sakinleştiriyorsun."

Nefesi kesiliyor ama geri çekilmiyor. Kaçmak için bir hamle yapmıyor, etrafımda aniden rahatsız olduğuna dair herhangi bir işaret göstermiyor.

Ben sırtının küçük kısmını okşarken başparmağı ağzıma yaklaşıyor.

"Beni de sakinleştiriyorsun," diye fısıldıyor.

Düzensiz nefeslerimiz iç içe geçiyor, bedenlerimiz birbirine yaklaşıyor. "Öyle mi?"

Onu kendime çektim, önünü kendiminkine bastırdım.

Bana küçük bir baş selamı veriyor. "Gerçi şu anda pek sakin değilim."

Eğilirken mırıldanıyorum, burnumun ucu yanağına değiyor ve içimi bir ürperti kaplıyor.

"Bana nasıl hissettiğini söyle," diye törpülüyorum, burnumla ince boğazına doğru ilerleyip onu içime çekiyorum.

Benimki gibi kokuyor.

"Reed...?"

"Evet, meleğim?"

"Sen...?" Bir ürperti daha. "Bunu yapmamız gerektiğine emin misin?"

Ama beni durdurmak için bir hamle yapmıyor, ben de geri çekilmiyorum.

Dudaklarım köprücük kemiğindeki hassas tene değdiğinde - milyonlarca kez ilkel bir açlıkla baktığım o noktaya - boğazının arkasından sadece en yasak fantezilerimde duyduğum küçük bir ses çıkarıyor.

"Durmamı ister misin?" Tenine karşı mırıldanıyorum.

"Hayır," diye nefes alıyor ve beni ensemden tutup kendine çekiyor.

İşte benim kızım.

Onu içime çekmek için acele etmiyorum, nefes alışının ve sırtını dikleştirilişinin tadını çıkarıyorum. Yavaşça, dudaklarımı köprücük kemiğinden boynuna, çenesine ve yanağına doğru sürüklüyorum.

Ve sonra

duruyorum. Bir seçim.

Dudaklarımız arasındaki boşluğu kapatabilir ve geçen sefer tadamadığım gibi onu tadabilirim, bana yaptıklarını ona hissettirebilirim. Ya da sorumlu davranıp onun artık benim stajyerim olmayabileceğini, ama hâlâ arkadaşlarımdan çok daha küçük kızı olduğunu ve sadece onu inciteceğimi kendime hatırlatabilirim.

Sonunda kalbim bana yol gösteriyor.

Bir nefes sonra dudaklarımız çarpışıyor ve sanki daha önce binlerce kez öpüşmüştük gibi dokunuşunu tanıyorum. Göğsüm genişliyor, ışığı asla onarılamayacağını düşündüğüm çatlaklardan süzülüyor.

Yavaş ve geçici başlar. Daha fazlasına dönüşmesinden korktuğumuz bir öpücükten fazlası değil. Ama geçen seferkinden farklı olarak, dudaklarını ayırıyor ve dilim onunkiyle buluşuyor.

Beni tutan ince ip, kurtulma şansım olmadan kopuyor.

Gömleğimin yakasından tutup beni kendine çekiyor ve sanki bunu yapmak için uzun zamandır bekliyormuş gibi ağızma doğru iç çekiyor.

Çünkü var, yüzünü iki elimle nazikçe kucaklıyorum, birbirimizi yiyip bitirmemizle o kadar çelişkili ki.

Benim, benim, benim.

Nefes nefese birbirimizden ayrıldığımızda, bacakları ortama dolanana kadar onu kaldıran ben oluyorum.

Onu en yakın duvara doğru iten, incinmesin diye başının arkasını kucaklayan bendim.

Sanki onu bir daha öpemeyecekmişim gibi aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatan ben oluyorum. O yüzümü tutarken diğer elim belinde duruyor ve ikimizin de başlatmaması gereken öpücüğü derinleştiriyor.

"Reed," diye inleyerek uzaklaşıyor. Kırmızı, kabarık dudaklarını görünce onu tekrar tekrar öpmek istiyorum, ta ki nefesim tükenene kadar. "Durmaliyiz."

Nefesim daralıyor. "Pekala."

Bir vuruş geçiyor ve dudakları tekrar benimkilerin üzerinde.

Tutku midemin çukurunda alevleniyor, sonra göğsüme kadar tırmanıyor. Aynı anda hem öfkeyle hem de şefkatle öpüşüyoruz, çünkü zamanımız tükeniyor. Çünkü bu gece evimden ayrılırsa, onu bir daha böyle göremeyeceğim.

Şu anda kollarımda tuttuğum birini nasıl özleyebilirim?

"Siktir, Lila," diye homurdanıyorum, sertleşmiş aletimi onun yumuşaklığına bastırıyorum. Nefesi titriyor ve sikim zıplıyor. "Bana ne yaptığına bak, meleğim. Hissediyor musun?"

Küçük bir fingirdek gibi kendini bana sürtmenden önce gırtlaktan bir ses çıkıyor. Belini kavrayışım sıkılaşıyor; onu işaretlemek istiyorum ama onun benim olmadığını biliyorum.

Ben ne kadar onun gibi hissetsem de, o ne kadar benim gibi hissetse de, olamaz.

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha yavaş, dikkatlice yere bırakmadan önce. Yirmi dakika ya da yirmi saat geçebilirdi. Onun yanındayken zaman duruyor.

Etrafımızdaki hava değişiyor, sertleşiyor, sanki bir an için birbirimize karşı kim olduğumuzu unutmuşuz ve şimdi her şey geri geliyor.

"Bu..." Parmaklarını saçlarındaki yeni düğümlerin arasında gezdiriyor ve bakışlarını yere indiriyor. "Bu bir daha olamaz."

Başımı sallamak için tüm gücümü kullanıyorum. "Tamam."

"Bu sefer ciddiym," diyor daha sert bir sesle ve bana bakıyor. "Bu çok karmaşık olurdu."

Bu konuda onunla tartışmayacağım. Sadece onun değil. Bir ğrenci olarak gvenilirliğim tehlikede, ama projemin devamı da tehlikede. O benim önceliğim olsa da, kendi kıçımı kurtarmanın da önemli olduğunu inkar edemem. Eğer yakalanırsak, Warlington niversitesi'ndeki araştırmacı pozisyonum da projedeki görevim de sona erer.

Ve bu projenin hayata geçmesi gerekiyor. Eğitimime on yıllarımı vermedim ki şimdi hepsini çöpe atayım.

"Yine de bana bir söz ver," diyorum.

Günün sonunda, bu Lila. İçimde sonsuza dek yok olduğunu düşündüğüm bir şeyi uyandıran kadın bu ve onu bu yüzden ya da başka bir şey yüzünden kaybetmek istemiyorum.

"şimdi benim yanımda garip davranma, küçük suçlu. Tamam mı?"

Gülümsemesi bana az da olsa umut veriyor. Ve belki de bu bir yalan, hepsi hsnkuruntu, ama "Benden asla kurtulamayacağını söylemiştim, hatırladın mı?" dediğinde. Ona inanmayı seçiyorum.

BÖLÜM 27

Lila

| eski staj amirimi öptüm. Hala mezun olmadığım üniversitedeki bir profesör. Annemin ortak işçi. Ailemin iyi arkadaşı. Benden on iki yaş büyük bir adam.

Ve bunun için zerre kadar üzölmüyorum.

Ama babamın şu anda zihnimi okuduğunu ve gördüklerinden pek de memnun olmadığını hissediyorum.

"Buzdolabından parmesan getirebilir misin?" diye soruyor ve omzunun üzerinden bana tuhaf bir bakış gönderiyor. Belki de sadece normal bir bakıştı, ama suçluluk duygusu bazı şeyleri görmemi sağlıyor.

Peyniri alıp babamın lazanyayı fırına vermeye hazırlandığı yere doğru yürürken ayaklarım otomatik pilotta hareket ediyor. "Al bakalım," diyorum dalgın dalgın.

Çünkü kafamda sadece Reed'in dudaklarının dudaklarımı yutması, ellerinin beni daha önce hiç hissetmediğim bir sahiplenme ve şefkat karışımıyla tutması, sesler-

"Li."

Kahretsin.

"Dinliyorum," diye acele ediyorum.

Babam bana bilmiş bir bakış gönderdi. "Bu yüzden mi istediğim parmesan yerine bir paket rendelenmiş mozzarella verdin? Dinlediğin için mi?"

Sinirlerim tepemde dönüyor ve cevap vermek için kendime güvenemiyorum. Bunun yerine, aptal mozzarellayı alıp buzdolabına geri koyuyorum ve bu sefer parmesanı ona uzatıyorum.

Teyzem Maddie ve ben her zaman annemin Bizden sakladığı bir tür psişik güçleri var çünkü bize bakarak her zaman ne olduğunu anlıyor. Babamın şu anda bana yoğun bir şekilde bakmasına bakılırsa, neredeyse otuz yıllık evlilikten sonra güçlerinin nihayet ona da geçtiğini iddia edebilirim.

"Annem eve geleceğini ne zaman söyledi?" Dikkatini dağıtmak için kötü bir girişimde bulunarak soruyorum.

Lazanyanın üzerine parmesan rendelemeye başladı. "Az önce bana yolda olduğunu mesaj attı."

Ailem hiçbir zaman büyük parti insanları olmadı - babam alkol bile kullanmaz - ama annemin yayınevindeki editörü onu daha önce diğer meslektaşlarıyla şehir merkezinde birkaç içki içmek için aradı ve o da evet dedi.

Onun Cumartesi gecesi planları benimkilerden çok daha ilginç, ki zaten o kadar da zor değil. Mümkün olan en iyi sonuçlarla mezun olmak için erkeklerden ve partilerden uzak durmaya yemin etmiş yirmi dört yaşındaki bir gençle rekabet etmek pek de zor değil, ama artık işi neredeyse bitmiş olmasına rağmen hâlâ dışarı çıkmak için kendinde bir istek bulamıyor.

"Bugün kendinde değil gibisin."

Annemin bilmemesi gereken bir şeyi bildiğinde yaptığı gibi bana bakıyor. Bu yüzden ona "Gençlik Danışmanlığı Fuarı'nı düşünüyordum." dedim.

Tamamen yalan değil. Tezim kabul edildiğinden beri sunumum için daha kısa bir versiyon hazırlıyordum. Şimdi düşünüyorum da, muhtemelen geri bildirim için Reed'e e-posta ile göndermeliyim. Bu düşünce avuçlarımı hiç de terletmiyor.

Karla kabul edilmedi ve bu konuda oldukça üzgün görünüyordu, bu yüzden onunla birlikteyken bu konu hakkında konuşmaktan kaçınıyorum. O da Benim adıma mutlu olduğunu söyledi ama ben yine de onu kötü hissettirmek istemiyorum. Onun için önemli olduğunu biliyorum.

Lazanyayı fırına koyup zamanlayıcıyı ayarlarken, "Yakında geliyor, değil mi?" diye soruyor.

Aileme konferanstan bahsettiğimde, benim için

heyecanlandılar ama konferansa katılamayacakları için
üzüldüler.

katıldılar. Onlara Reed'in orada olacağını söylediğim an, anında rahatladılar.

Babam, "O sana göz kulak olur," demişti.

Dün gece aramızda neler olduğunu bilseydi bu kadar rahatlar mıydı merak ediyorum.

"Çok ani bir şey olduğu için endişeliyim," diye ekliyor, ben mutfak adasından izlerken tezgahı siliyor. Her şeyi bırakmadan yardım edemeyecek kadar kıpır kıpırım.

"Makalen çabucak kabul edildi, neredeyse başvurmanızı bekliyor. Heyecanlı mısınız?"

Omuz silkiyorum. "Biraz, ama daha az dramatik olmaya çalışıyorum. Bu konferans önemli ama geleceğim için belirleyici değil, anlıyor musun?"

"Belirleyici olmayabilir ama ciddiye almalısınız. Kimin izlediğini asla bilemezsiniz." Bunu söylerken sesi kızgın değil, sadece her zamanki endişeli hali.

"Ve ben sahnede mayo giymeyi ve sunumumu yaparken sakız çiğnemeyi düşünüyordum."

Dövmeli parmak eklemleri başımı okşuyor ve kıkırdamama neden oluyor. "Yemin ederim, sen ve Maddie benim ölümüm olacaksınız.

Bu tavır," diyor, şımarıklığını bir şekilde miras aldığıma emin olduğum teyzeme atıfta bulunarak.

Sonraki birkaç dakika boyunca sessiz kaldık, babam telefonunda bir şeylere bakıyordu ve ben de fırını izliyordum

Çünkü dün gecedен başka bir şeye konsantre olamıyorum.

Ona durmasını söylemeseydim ne olurdu?

Kendimizi onun yatağında mı bulacaktık? "Hey, Li?"

Zıplıyorum, yanaklarımın alev alev yandığından eminim.

Babam orada ve ben onun arkadaşıyla yatmayı düşünüyorum. Çok sık.

"Mmm."

"Dükkânı istiyor musun?"

Kalbim durdu.

"Ne?"

Hâlâ Reed'in neden olduğu zihinsel sisin içinde olmalıyım. Çünkü babam kesinlikle "Inkjection ister misin?" diye sormuyor.

Ağzım bir, iki kez açılıp kapanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Çünkü şu anda ne diyor ki?

Bu Mariah'nın bana bahsettiğı emeklilikle mi ilgili?

Beynimin bir şeyler uydurmadığından emin olmak için ona çok dikkatli bir şekilde, her kelimeyi telaffuz ederek soruyorum: "Bana dövme dükkanını isteyip istemediğimi mi soruyorsun?"

Başını sallayarak şüphelerimi doğruladı.

"Ve onunla ne yapacaksın, baba?" Sesim suçlayıcı değil, sadece şaşkın. Aklını kaçırmış olmalı.

Teyzem ve benim sorumlu olduğumuz konusunda ısrar ediyor.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Satarım. Yeni bir yönetim bulun. Karar sizin."

Babam aklını kaçırdı. Yüzde bin.

"Baba, neler oluyor?" Cevabından korkarak soruyorum.

Çünkü en iyi arkadaşım beni çoktan uyarmış olabilir ama ben bunu ondan duymaya hazır değilim.

"Bir şeyim yok ama artık gençleşmiyorum. Ölene kadar çalışmamı beklemiyordun, değil mi?"

"Tabii ki hayır, ama..."

"Gelecek yıl emekli olmayı düşünüyordum. Belki yazın."

Bunu biliyordum, o zaman neden çıldırıyorum? Ona sadece "Tamam" diyebildim.

Babam ben doğduğumdan beri dövme sanatçısı. Ben bile Ben beş yaşındayken ona bir kez dövme yaptırmıştım, bileğindeki küçük kalp en sevdiği dövme olduğuna yemin ediyor. Elliden bir gün bile yaşlı görünmüyor ve çok formda. Sağlığı da gayet iyi, Yani bunun dünyanın sonu olduğunu düşünmem için bir sebep yok.

Ve yine de.

Dövmeli elini gözlerimin önünde sallıyor, sesinde hafif bir kahkaha var. "Orada mısın?"

"Evet, evet. Sadece... Bunu söylemeni beklemiyordum."

Bana sempatik bir bakış attı. "Seni hazırlıksız yakaladıysam özür dilerim. Artık geri çekilip yeni neslin devralmasına izin vermenin zamanı geldi diye düşünüyorum. Dükkânda yaptığım her şeyle gurur duyuyorum. Hâlâ buralarda olacağım çünkü dövmecilik sonsuza dek benim bir parçam olacak ama..."

Anladığımı başımla onaylıyorum. "Ama her gün orada olmak istemiyorsun. Bunu anlıyorum."

"Bu işe olan aşkımlı yitirdiğimden değil, asla yitiremezdim." Bir elini siyah saçlarının üzerinde gezdiriyor. "On beş yaşımdan beri kışımı yırtıyorum, ipleri öğreniyorum. Sonra Inkjection'ı açtım ve çalışmayı bırakmadım çünkü bu işi seviyorum ama aynı zamanda bakmam gereken bir ailem var. Şimdi Maddie'nin kendi bale stüdyosu var ve sen de Belalı bir gençlik danışmanı olmak"-buna homurdanıyorum-"Geri adım atmak için mükemmel bir zaman olduğunu hissediyorum. Annem ve ben biraz seyahat etmek, daha fazla dinlenmek istiyoruz. Bir geziye çıkmak için can atıyordum.

Yıllardır gemi seyahati yapıyorum. Bir bowling salonunun bir geminin içine gerçekten sığıdığını kendi gözlerimle görmem gerekiyor, biliyor musunuz?"

Hiç kimse bir molayı ailem kadar hak etmiyor. Kendilerine bir isim yapmak için çok mücadele ettiler - babam Annem de yayıncılık yapıyordu. Kendi ailesi büyütemezken teyzemi büyütmüşler, sonra da beni sevgi ve destekten başka bir şey vermeden büyütmüşler.

Mutfak adasının etrafında dönerek kollarımı ortasına doluyorum ve başımı kalbinin üzerine yerleştiriyorum. Beni kendine özgü ayı sarılmalarından biriyle sarmalıyor ve ayaklarım yerden kesildiğinde kıkırdıyorum.

"Bence bu harika bir fikir baba." Beni tekrar yere bıraktığında ona gülümsüyorum. "Bir molayı hak ediyorsun. Sadece şu anda bu konuşmayı yapmayı beklemiyordum, hepsi bu.

Gerçi Mariah kısa bir süre önce bir şeyden bahsetmişti."

"Daha nazik bir yaklaşım deneyebilirdim," diye itiraf ediyor. "Ama teklifim hâlâ geçerli. Dükkânı istiyorsan,

senindir. Ve eğer

istemiyorsan, bu da sorun değil. Sadece bir karar vermeden önce seninle konuşmak istedim."

"Trey Amca ne düşünüyor?"

"O da emekli olmak istiyor. Bunu aynı anda yapacağız." Kirli çenesini kaşıyor. "Artık ortak olduğu için dükkânın geleceği hakkında konuştuk ama ben ne karar verirsem vereyim o mutlu olacak. Bunun en iyisi olacağını biliyor."

Aklıma çok mantıklı bir düşünce geliyor. "Baba, ya sen-"

"Ben geldim!"

Koridordan ayak sesleri gelmeye başladığında babam başımın üstünü öpüyor.

"Bu konuşmayı daha sonra bitireceğiz," diyor bana.

"Endişelenmeni istemiyorum. Konferanstaki sunumunu tamamlayana kadar tünel görüşü yap, tamam mı?"

Söz konusu tünel görüşünün zaten tam olarak işe yaramadığını düşünüyorum çünkü şeytanın kendisi annemin hemen arkasından mutfağıma girdiğinde arkadaşını aklımdan çıkaramıyorum.

"Hey, Reed," diye selamlıyor babam onu, sırtına dostça bir tokat atıyor ve burada olmasına en ufak bir şaşkınlık duymuyor. "Nasıl gidiyor?"

"Fena değil," diye cevap veriyor söz konusu adam, gözlerini kaçırmadan önce kısa bir an için bana bakıyor.

"Kokuyor

Burası iyi."

"Kocamın ikimizden daha iyi yemek yaptığını itiraf etmekten utanmıyorum," diye söze giriyor annem, parmak uçlarına kalkıp babamı öpmeden önce. Sonra bana döndü.

"Merhaba tatlım. Akşam yemeğinde bize katılacak mısın?"

Ailem ve daha yirmi dört saat önce öpüştüğüm arkadaşlarıyla akşam yemeği mi? Elbette. Acıya ve garip durumlara bayılırım.

"Elbette," diyorum, dudaklarımı büzerek gülümsememin çok korkmuş görünmemesini umarak.

Şimdi benim yanımda garip davranma, küçük suçlu.

Reed dün gece eve dönmeden önce bana böyle söylemişti ama şimdi beni tanımayan o. Kapıdan içeri giren ve burada olmama rağmen bir merhaba bile demeyen o.

Mutfakta dururken babam ona Ginny'yi soruyor, Reed de evde yalnız olduğunu ama onu telefonundan izleyebilmek için bu süslü kamerayı aldığını söylüyor. Sonra köpek bakımı hakkında hararetli bir sohbete başlıyorlar ve annem üstünü değiştirmek için üst kata çıkarken ben masayı hazırlamak için müsaade istiyorum.

Reed'in beni duvara yaslayıp öpmesinden bir gün sonra, bir Cumartesi gecesi neden evimde olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ama beni tanımakla ilgilenmiyorsa, o zaman tamam. Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Annem merdivenlerden indiğinde yanıma geliyor ve yanağımdan öpüyor. "Bugün iyi bir gün geçirdin mi?"

Boğazımın arkasından kayıtsız bir ses çıkarıyorum. "Peki ya sen? Dianne nasıl?" Editörüne atıfta bulunarak soruyorum.

"İyi gidiyor. Yaklaşan büyük bir yayıncılık konferansına hazırlanıyor." Görünüşe göre konferans mevsimi. Uzun ve yorgun bir iç çekti. "Yine de dışarı çıkmayı özlemiyorum. Sadece bir süredir dışarıdayız. Birkaç saat sonra, ilk on dakikada eve dönmeye hazırdım."

Kıkırdıyorum. Annemin kızı olduğuma şüphe yok. "Noel partisi miydi?"

"Sayılır. Daha çok gayri resmi bir şeydi, sadece birkaç kişi Biz," diye açıklıyor. "Reed'in bizimle çıkmayı kabul etmesine şaşırdım. O benden bile daha münzevi biri."

Dudaklarım onun öpücüğünün hayali dokunuşuyla karıncalanıyor.

"Evet," diye mırıldandım, kendime ihanet ettim ve hızlıca mutfakta sohbet eden Reed ve babama baktım. "O neden burada?"

"Li," diye tısladı annem. "Kaba olma."

"Öyle demek istemedim," diyorum dürüstçe. "Sadece merak ettim."

Bana öyle uzun süre baktı ki çılgına döndüm. Psişik güçler.

"Onu davet ettim çünkü o bizim arkadaşımız," diyor sonunda. "Ama aynı zamanda son birkaç aydır senin için yaptığı her şey için ona teşekkür etmek için."

Hasta olmak üzereyim.

"O sadece işini yapıyordu," diye mırıldandım.

"Bunu biliyorum. Yine de sana bu kadar iyi baktığı için ona teşekkür etmek istiyorum."

Bir şeyler mi görüyorum, yoksa annem Reed ile aramızdaki profesyonel ilişkiyle hiçbir ilgisi olmayan bir şey mi ima ediyor?

Onu öptüğümü bilmesine imkan yok.

Ama ya Reed ona söylediye?

Hayır. Onun ölmek gibi bir arzusu yok.

"Neden soruyorsun? Bir şey mi oldu?" diye alçak sesle soruyor, sesinde başımı döndürmeye yetecek bir şey var.

O biliyor.

"Pek sayılmaz," diye yalan söyledim. "Misafir beklemiyordum ama onun için sorun değil."

"Şu anda onunla ne kadar çok vakit geçirdiğine bakılırsa öyle olduğunu varsayıyorum."

Çok fena yakalandım.

Bu maskaralıktan vazgeçme, kendimi annemin kollarına atma ve ona her şeyi anlatma dürtüsü neredeyse karşı konulamayacak kadar güçlü. Neyse ki, netlik önce beni vuruyor - ailem onu ne kadar severse sevsin, bu kadar yakın olmamıza nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum. Tahmin etmek için yüksek lisansımı kullanmama gerek yok. Babamın kısa bir süre önce arabada beni uyardığını düşünürsek, bunu pek iyi karşılamayacaklardır.

Ben de masumiyetin en saf halini yansıtarak anneme gülümsedim ve "Salatayı hazırlarken babama yardım edeceğim" dedim.

O başka bir şey söyleyemedi oradan ayrılıp doğruca kurdun inine gidiyorum.

Babam mutfakta yanından geçerken saçlarımı karıştırıyor ve ben Reed ile göz göze gelmemeye özen gösteriyorum.

Çünkü ben önemsiz biriyim. Ben salata yapma sanatına dalmış gibi yaparken annem de bir süre sonra onların sohbetine katılıyor. Ta ki arkamda beliren bir varlık duyularımı titretene kadar.

"Bütün gece beni görmezden mi geleceksin, küçük suçlu?"

Sırtımın dönük olmasından yararlanarak alt dudağımı ısıırıyorum.

"Tam olarak aynı görevde olmanız ne kadar komik, Dr. Abner."

Bu bir homurtu mu?

Parmakları kalçama değince sıçradım. Babamın bu gece bir cinayet işlemesini istemediğim için arkama bakıyorum ama annemle babam yemek masasında sohbete dalmışlar, bizimle ilgilenmiyorlar.

Reed nefesi kulağımı okşayana kadar eğiliyor. "Beni görmezden gelmeden hoşlanmıyorum."

O geri adım atarken omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Şu anda oynadığımız oyun bu mu?"

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Ama gözlerinde bir meydan okuma var. Kabul etmeye hevesli olduğum bir meydan okuma.

Reed

Lanet olası ateşle oynuyorum.

Ama yanma arzusu son sağduyu kırıntılarımı da yakıyor, bu yüzden Grace ve Cal ile yemek odasına çekilmek yerine kızlarıyla birlikte mutfakta kalıyorum.

Rahat bir sessizlik içinde çalışıyoruz, hareket ederken ona her dokunduğumda damarlarımdaki ateş daha da harlanıyor

Mutfakta, onun tatlı kokusu ciğerlerimi her sardığında, topuzundan düşen bir tutam sarı saç her geriye taradığında.

Bu kadın beni büyüledi. İliklerime kadar.

Vücudumun yalvardığı gibi ona dokunamadığım dakikalar saatler gibi geliyor. İkimiz de dün gecenin ve ben de bu isteklere saygı duymaya niyetliydim çünkü Lila haklı, bu iş çok karmaşık bir hal alabilir. Bunu ben de biliyorum. Ama sonra onun evine girdim, ışığı beni çağırıyordu ve tüm bu kararlılık pencereden dışarı çıktı.

Onu tekrar öpmezsem boğulacakmışım gibi hissediyorum.

"Yavru köpek nasıl?" Biz yemeğimize dalarken Grace bana soruyor.

bir süre sonra yemek. "Lila geçen gün bana bir resim gösterdi ve gittikçe büyüyor gibi görünüyor."

"Durumu iyi. Kreşi seviyor, şaşırtıcı bir şekilde," diyorum ona. "Belki senin için şaşırtıcıdır." Lila bana alaycı bir bakış attı.

sırıtarak. "Seveceğini biliyordum."

Kendi dudaklarım eğildi. "Sanırım hepimiz köpek yavrusu gurusu olamayız."

Grace'in bakışları aramızda gidip geliyor. "Bu da ne demek oluyor?" "Görünüşe göre kızının köpeklerle arası çok iyi."

Lila yemime doğru yürüdü. "Görünüşe göre mi? Adıma biraz saygı göster."

"Li," diye azarlıyor annesi.

Su bardağımı elime alıyorum. "Sorun değil. Onunla başa çıkabilirim." Grace kıkırdıyor, benim gülümsemem de bunu hissedene kadar genişliyor.

Lila'nın çoraplı ayağı masanın altında kaval kemiğime sürtünüyor, kucağıma dayanana kadar daha da yukarı çıkıyor.

Hareketlerim durma noktasına geliyor. Bardağımın kenarını dudaklarıma bastırıyorum ama içemiyorum çünkü o anı kasıklarına yaklaşmak için seçiyor.

Lanet olsun.

Boğazımı temizliyorum. "Bu lazanya çok lezzetli, Cal."

Lila ayağını etime bastırıyor, doğrudan kasıklarına değil ama alt bölgemde kan pompalanmaya başlamasına neden olacak kadar yakın. Belli ki ailesinin burada oturuyor olması onu korkutmuyor.

Ona hem saygı duyuyorum hem de ondan korkuyorum.

Cal sırtlıyor. "Ne diyebilirim ki? Damarlarımda yetenek akıyor."

Lila gözlerini deviriyor, ayağı yavaş ve alaycı bir şekilde ileri geri hareket ediyor. Beni öldürmek istiyor.

"Alçakgönüllülüğünü seviyorum baba."

"Sadece gerçekleri söylüyorum."

"Elbette, tatlım." Grace kocasının kolunu sıkarken Lila ile bilmiş bir bakış paylaşır.

Belki de birbirini seven, düzenli bir ailenin yanında olmak bana bir şeyler hissettirmeli ama burada her zaman hoş karşılandığımı hissettim. Ve Lila'nın bir aileyle birlikte büyümesini seviyorum.

Çok fazla sevgi, onu bugün olduğu gibi küçük bir kıza dönüştürmüş olsa bile.

Beni deli eden bir fingirdek.

Ayağını masanın altından tutarak kalçamı keşfetmesini engelliyorum. Ona bakmaya cesaret ettiğimde, alaycı sırtışı beni daha da sertleştirmeyi başarıyor. Bir şey yapmıyor Kendini tutuşumdan kurtarmak için hareket etti ve ben de onu bırakmadım.

Konuşma Cal'in dövme salonundaki gününe ve alnına dövme yaptırmak isteyen adama dönüşür. Lila ayak parmaklarını oynatıyor, kaçmaya çalışıyor. Bir elimi masanın altında tuttuğumdan şüphelenmeye başladığında bırakıyorum.

Neyse ki akıl sağlığım için, daha fazla ovmaya kalkışmadı. Grace'in bulaşıkları mutfağa geri getirmesine yardım ettiğimde, ereksiyonum kontrol altına alınmıştı.

Bulaşık makinesini doldurmayı bitirirken Grace'e "Gitmeliyim," diyorum. "Ginny'nin parkelerimin her yerine işemeden daha ne kadar dayanabileceğinden emin değilim."

Kıkırdıyor. "Yeterince adil." Sonra duraksıyor, ellerini kuru bir havluyla temizliyor. "Reed?"

"Öyle mi?"

Bakışları benden hâlâ yemek odasında olan Lila'ya o kadar hızlı kayıyor ki hayal görmüş olabilirim. Başını iki yana sallıyor. "Unut gitsin."

"Hayır, bana söyleyebilirsin."

Tekrar başını sallar. "Sorun yok." "Grace. Gel hadi."

"Söz veriyorum bir şey yok." Bana verdiği gülümseme her zamanki kadar içten değil. "Bu gece geldiğin için teşekkür ederim. Haftaya görüşür müyüz?"

Belli ki bana bir şey söylemeyecek, ben de konuyu kapattım. Bunun yerine ona sarılıp Cal'a veda ediyorum.

Lila beni kapıya kadar takip etmeden önce ailesine "Ben yukarı çıkıyorum," diyor.

Merdivenlerden yukarı çıkmak yerine, ben ceketimi alırken o geride kalıyor. Giriş karanlıkla yıkanıyor ve anne babasının mutfaktan gelen seslerini duyabiliyoruz, bu da bana yalnız olduğumuz gibi tehlikeli bir izlenim veriyor. Bana şakacı bir kaşını kaldırdığında, onun da aynı şeyi düşündüğünü anlıyorum.

"Bu gece beni görmezden gelersen böyle olur." Bana insanlığın bildiği en sahte masum gülümsemeyi veriyor.

Sikim buna tepki veriyor.

"Ayıyı dürtmek istediğine emin misin?" Ona soruyorum, sesim kısık.

Bir adım daha yaklaşıyor, sonra bir adım daha ve bir adım daha, ta ki göğsü benimkine değene kadar. İşaret parmağı göğsümden karnımın alt kısmına doğru yavaş ve işkence edici bir hızla ilerliyor.

Nefesimi tutuyorum, bir sonraki hamlesini ondan önce hiç hissetmediğim bir açlıkla bekliyorum.

Sonra Lila eğilip fısıldıyor, "Bunu her şeyden çok istiyorum."

BÖLÜM 28

Lila

| Aklımı kaybetmek böyle bir şey mi?

Belki de masanın altında ayağımla bacağını ovmak çok ileri bir adımdı - kelime oyunu yapmak istemedim. Ama kendimi yanıyormuş gibi hissediyorum.

Her seferinde asla aşık olmamam gereken bir adamla aynı odadayım ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Bir hafta önce ailemin evindeki akşam yemeğinde ona ne kadar açık sözlü bir şekilde yaklaşmış olsam da, sakinleşip Reed'le ilişkiye girmenin kariyerimi bitirecek gerçek sonuçları olabileceğini fark ettiğimde kendime olan güvenim azalıyor.

Sonuçta, mezun olana kadar, hala bir öğrenciyim. çalıştığı üniversite. Öyle bile olsa, ben her zaman onun stajında gözetmenlik yaptığı o öğrenci olacağım. Dedikodular bizi sonsuza dek takip edecekti.

Bu yüzden, ailemle akşam yemeğinden sonraki hafta, ona olan ilgimi kalbimin en küçük yarığında kilitli tuttum ve sönmesini umdum.

Ama sonra Reed Ginny'yi kucağına alır ve Ginny onun yüzünü yalar.

Parmakları bu iş için çok büyük olsa da gençlik merkezindeki kızlara bileziklerini takmalarında yardımcı oluyor.

Ve ortak odada Ike ile araba yarışı oynuyor. Her seferinde duygularımın kontrol altında olduğundan emin oluyorum, Reed bana gülümsüyor ya da yanımdan geçerken koluma dokunuyor ya da sadece yanımda duruyor. Bu bir işkence.

Gençlik Danışmanlığı Fuarı'ndan bir gün önce, Reed'e karşı hissettiklerim nihayet arka planda kaldı.

ve bu teneke kutuda ölebileceğim düzinelerce yol hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Reed, orta koltuğa zar zor sığan sırt çantasını bacaklarının arasına yerleştiriyor. "Gergin mi uçuyorsun?"

Piste doğru yuvarlanan uçak gıcırtılı bir ses çıkarıyor. Ses çıkarmaması gerektiğinden oldukça eminim. Avuçlarım daha da terliyor. "Mmm."

"Uçuş kaygısı yaşadığını bilmiyordum."

Bakışlarımı pencereden dışarı dikiyorum; bunlar sağlam bir zemine baktığım son anlar olabilir, bu yüzden her şeyi içime çekebilirim.

Çok mu dramatik?

"Daha çok uçuş paniği gibi." Koltuğumda tekrar kayıyorum. "Uçaklardan nefret ediyorum."

"Chicago'ya yolculuk yapıp zamanında varamayız artık," diyor düşünceli bir sesle. "Bana daha önce söylemeliydin."

Bu başımı çevirmeme neden oldu. Koltuklar birbirine o kadar sıkışık ki, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Ne için? Beni Chicago'ya on dört saatte götüreceksin değil mi?"

"Tabii ki yapardım."

Kalbim yerinden fırlıyor. Ve bu sefer, bunun uçakla bir ilgisi yok.

"Saçmalama," diye mırıldandım. Ama işin kötüsü, ona inanıyorum.

Kalkışa hazırlanmamız gerektiğini söyleyen baş üstü anonsu, bir sonraki söyleyeceği şeyi yarıda kesiyor.

Milyonuncu kez emniyet kemerimin takılı olup olmadığını kontrol ediyorum.

bağladım ve kafamda ona kadar saydım, endişemi yatıştırmak için başarısız bir girişim. İnsanlar her zaman uçakların en güvenli ulaşım aracı olduğunu söyler, ama gerçekçi olmak gerekirse bir uçak kazasında hayatta kalmak? Yani, ben uçamam. Ancak, bir araba kazası geçirseydim, belki olay yerinden topallayarak uzaklaşabilir ve-

"Lila."

"Mmm."

"Aşırı nefes alıyorsun."

Ona bakmıyorum ama uçak pistle aynı hizaya gelirken daha fazlasını söylemekten çekindiğini hissedebiliyorum. Bunlar dünyadaki son anlarım olabilir ve ben onları dramatik davranarak harcıyorum - ne kadar uygun.

"Çocukken, annemle babam bağıra çağıra kavga ettiklerinde hep endişelenirdim."

Bu dikkatimi çekti.

Öpüştüğümüz geceden beri Reed geçmişinden bir daha bahsetmedi. Bu konuda konuşmaya hazır değilse diye burnumu sokmak istemedim; belki de bana açılması bir kerelik bir şeydi. Ama şimdi bana açılıyor. Kendi isteğiyle bu konuda konuşuyor.

Tüm uçak sesleri kayboluyor. Sadece Reed'in sesini duyuyorum, o karanlık gözleri görüyorum, temiz kokusunu içime çekiyorum.

"Gerçekten kötü müydü?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

Koridor koltuğunda kimse yok ve uçak zaten çok kalabalık değil, bu yüzden özel bir konuşma gibi geliyor.

"Bir kâbustu." Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "İlk birkaç seferinde neler olduğunu görmek için gizlice dışarı çıkardım. Annem babama bardak fırlatırdı, duvara çarpıp kırılırdı. Babam ellerini annemin üzerine koyardı. Detayları anlatmayacağım."

Yutkunuyorum. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Hiçbir çocuk bunu yaşamamalı."

Uçak hareket ediyor. Elinin hayaleti benimkini okşuyor.

"Artık geçmişte kaldı." Ama hala onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Onun gözler bana yalan söyleyemez. "Tekrar uykuya dalmak için ne yapacağımı bilmek ister misin?"

Uçak hızlanmaya başladığında nefesim kesiliyor. pistte. Reed'in eli benimkini kapladığında parmaklarım kolçağı ezme görevindeydi. Keyifli bir an için nerede olduğumu unutarak, elimi çevirirken onu sessizce izliyorum ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Güm, güm, güm.

"Köpeğim Daisy, benimle yatağa tırmanırdı ve ben de Yüzümü kürküne gömdüm," diye mırıldanıyor. "Ona sarılmak beni tekrar uykuya dalacak kadar rahatlatmış."

Ailesinin çocukluk köpeğine ne yapmış olabileceğini ve sonra da suçu ona atmış olabileceklerini düşündükçe içim parçalanıyor.

Gülümsemem gergin ama içten. "Eminim en iyi sarılmayı Daisy yapmıştır."

"O yaptı," diye onaylıyor. "Uçuş kaygınızı yatıştırmak için o burada değil, ama ben buradayım."

Nabzım hızlanıyor.

"Buraya gel,
meleğim."

Uçak havalanırken vücudum süzülüyor. Kolçağı kaldırırken iki kere düşünmememin tek sebebinin bu olduğunu söylüyorum kendime.

Aramıza girip yüzümü köprücük kemiğine gömdüm, gözlerimi farklı nedenlerle kapattım.

Çünkü uçak her an düşebilir. Çünkü Reed'i asla bırakmak istemiyorum.

Çünkü bana neden melek dediğini bilmiyorum ama her dediğinde kalbim çarpıyor.

Çünkü öpüştüğümüz geceden beri ona tekrar bu kadar yakın olmak için can atıyordum.

Uçak bulutların arasından hızla geçerken Reed bana sıkıca sarılıyor. Şu anda kimin izlediği umurumda değil. Diğer yolcular dramatik davrandığını düşünseler de bunu dert etmiyorum.

Reed'in kollarında kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

"İyi misin?" Nefesi kulağımı gıdıklıyor. Omuzlarımda dolanan eli saçlarımı karıştırmak için hareket ediyor. "Ben Daisy değilim ama istersen sana biraz daha sıkı sarılabilirim."

Göğsüne doğru başımı sallıyorum, o da beni yaklaştırıyor.

Emniyet kemeri ışıkları sönene kadar geri çekilmiyorum, ama sonra vücudunun benimkine olan sıcaklığını anında özlüyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, yanaklarımın

alev alev yandığından oldukça eminim. "Daisy bir dahi olmalı, çünkü bu

çok yardımcı oldu."

Gülümsemesi yıkıcıdır. "Buna sevindim. Uçuş sırasında tekrar sarılma hizmetlerime ihtiyaç duyulursa bana haber verin."

Bir sonraki hamlem için uçak kazası sonucu yaklaşan ölümümü suçluyorum. Şimdi kalçasında duran büyük avucunu çok daha küçük olan avucumla kapatıyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Bana kaşlarını kaldırdığında omuz silkiyorum. "Uçuş endişem acil bir durum sayılır. Normalde sana mesaj atardım, ama..."

Başını ciddi bir şekilde sallayarak onu takip ediyor. "Elbette. Önümüzdeki üç saat boyunca elimi tutmaktan çekinmeyin."

"Bu uçuşun ne kadar süreceğini bana hatırlatmasan olmaz mı? Zaten yeterince endişeliyim."

Elimi tekrar çeviriyor, kontrolü ele alıyor ve Başparmağıyla tenimde yatıştırıcı bir iz bıraktı. "O zaman bunu yapmaya devam etmeliyim."

Benimle flört mü ediyor?

"Oh, kesinlikle."

Ben de flört ediyor muyum?

Havada otuz beş bin fit yükseklikte, ikimiz de o gece belirlediğimiz sınırları umursamıyor gibiyiz. Önce yemek masasında, şimdi de tekrar, bu sınırlarla savaşamayacağımı fark ettim.

Artık aramızda manyetik bir çekim yok. Ben istemiyorum.

Eğer kuralları çiğneyeceksek, bunu evimizden binlerce mil uzakta, Chicago'da da yapabiliriz. Kararlarımızın hiçbir sonucu yokmuş gibi görünen gölgelerde.

Gençlik Danışmanlığı Fuarı'nın yapılacağı otele vardığımızda, kesinlikle çok yorulmuştum.

Çantalarımızı aldıktan ve Ginny'yi kontrol ettikten sonra - Haniyah bu hafta sonu köpeğe bakıyor- Reed bizi otele götürmesi için bir araba ayarladı. Lobi, internette izlediğim sayısız konuşmadan tanıdığım akademisyenlerle doluydu ve

aslinda

Bu hafta sonu spot ışıklarını onlarla paylaşacağım gerçeğini kabullenmek için bir an. Benimle.

"Gergin misin?" Reed etrafıma telaşla baktığımı fark edince soruyor.

"Heyecanlandığım kadar değil," diyorum ona dürüstçe. "Bana karşı dürüst ol. Bu insanların önünde sunum yapma olasılığım ne kadar? Çünkü çoğunu tanıyorum ve biraz korkuyorum."

Ayaklarının üzerinde kayıyor, kollarını kavuşturuyor. Havaalanından ayrıldığımızdan beri ellerimizi birbirimizden uzak tutuyoruz ve bunun nedenini anlamak çok zor değil - bu insanlar için biz birlikte seyahat eden bir profesör ve öğrenciyiz.

"Sunumunuz sadece diğer yüksek lisans öğrencileriyle çakışıyor, bu yüzden büyük olasılıkla." Karnım zıplıyor ve sonra düşüyor. "Geleceğin danışmanı Lila Callaghan'ın ne kadar inanılmaz olduğu hakkında bir iki fısıltı olabilir."

"Kapa çeneni," diye tıslıyorum.

"Elçiye zeval olmaz. Ben size sadece çevremde konuşulanları söylüyorum."

"Bu insanların benim kim olduğumu bilmesine imkan yok." "Daha önce birkaç makale yayınlamış bir öğrenci Mezun olmak pek yaygın bir şey değil. Elbette sizin adınızı duymuşlardır."

Başımı sallıyorum, sıraya göre ilerliyorum. "Hayır. Buna inanmıyorum."

"Sana asla yalan söylemem, Lila."

Bunu söyleme şekli, o kadar inançlı ki ona tekrar sarılmak istiyorum.

Sıra tekrar hareket eder. "Harika. Şimdi heyecandan çok gerginim."

"Bu akşam birkaç meslektaşım ile yemek yiyeceğim, ama ondan önce notlarınızı gözden geçirmenize yardımcı olabilirim," diye teklif ediyor. "Ya da yarın sabah, sunumunuzdan önce. Neye ihtiyacın olursa, ben buradayım."

"Teşekkür ederim, ama ben hallederim." Belki yüzde kırk. "Kafamı dağıtmak için Mariah'yı arayacağım. Etrafta bir yürüyüşe çık

bloкта. Otelde bir spor salonu da var; araştırdım."

Beni ileriye doğru yönlendirirken eli kısa bir süreliğine sırtımın alt kısmına iniyor. "Bana ihtiyacın olursa mesaj at, tamam mı?" diye ısrar ediyor. "Bu işte yalnız değilsin."

Ona bakıyorum ve başka bir şey söyleyemedenden küçük bir gülümseme sunuyorum.

Çünkü aşık olduğun adama ne söylemen gerekiyor?

Otele giriş yaptıktan ve odalarımızın anahtarlarını verdikten sonra ona duş alacağımı ve erken yatacağımı söylüyorum, bu da onun tekrar yardım teklif etmesini engellemiyor. Ama planları varsa onu rahatsız etmek istemiyorum, nasıl olursa olsun

Saatler ilerledikçe sinirlerim bozulmaya başlıyor.

Gece cilt bakım rutinimi tamamlarken telefonum çaldığında akşam yemeği vakti geçmişti.

Her şey yolunda mı? Bütün akşam bana mesaj atmadın.

Ben: şimdiye kadar acil bir durum yok.

Bu biraz yalan olabilir - yarınki sunumum sırasında tüm gözlerin üzerimde olacağını söylediğinden beri midem düğüm düğüm.

Bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin? Sadece iste, ben de sana vereyim.

Metnini okuduktan sonra aklımdan çılgınca, raydan çıkmış bir düşünce geçti.

Öpüştüğümüz geceden beri bana karşı daha şefkatli. Bir daha olmayacağını söylemiştik, ama ya- Hayır. Deli olma.

Ben: Eminim. Yine de sorduğun için teşekkürler :) Ben: Yemeğiniz nasıldı?

Olaysız. Masanın altında beni rahatsız eden birini özledim.

Nefes alışım durdu. Gerçekten bu konuyu açıyor mu?
Bir yanıt yazarken ellerim hafifçe titriyor.

**Ben: Masa falan olmayacak ama çok yorgun
değilsen şimdi seni rahatsız edebilirim.
Masalara yazık oldu. Beş dakika içinde orada olacağım.**

Vay anasını.

Buraya geliyor.

Aynadaki yansımama bakıyorum; temiz bir ten, arkaya doğru toplanmış saçlarım ve daha iyi günler görmüş eski bol bir tişörtle eşleştirilmiş çok kısa bir uyku şortuyla karşılaşıyorum. Ama bu yolculuk sırasında gece geç saatlerde bir ziyaret beklediğimden değil - içten içe öyle olmasını umsam da - bu yüzden yanıma daha seksi bir şey almadım.

Ben ne diyorum ki?

Reed seksi uyku kıyafetleri giyip giymediğimi umursamazdı. Sonraki beş dakika boyunca kendime bunu söyleyip durdum. Ama Reed kapımı çaldığında ve ben kapıyı açtığımda üzerinde beyaz bir elbise gömleği ve koyu renk bir pantolon görünce beynim tepki vermeyi kesiyor.

"Hey, meleğim."

BÖLÜM 29

Reed

| telefonum cebimde yanarken iki saat boyunca monoton konuşmalar yaptım, ta ki dayanamayana kadar ve ona mesaj attım.

Yemek boyunca onu düşünmeden edemedim. Zamanımı onunla geçirmeyi ne kadar çok istediğimi. Ona tekrar sarılmak, uçakta yaptığım gibi onu rahatlatmak için nasıl can attığımı.

Lila yarınki sunumundan önce erkenden yatacağını söyledi, bu yüzden bir cevap beklemiyordum. Beklediğim şey sağduyunun beni devirmesiydi.

Çünkü eski stajyerimle mesaj üzerinden flört etmek muhtemelen gerçekleşmeyi bekleyen bir ölüm cezasıdır.

Bu beni, iş arkadaşlarımı otelin restoranında sağlam bir açıklama yapmadan bırakmaktan ve bana mesaj atar atmaz kapısını çalmaktan alıkoymadı. Ve şimdi kapıyı açtığında o günahkâr şortun içindeki çıplak bacaklarının pürüzsüz tenini takdir etmemi kesinlikle engellemiyor.

"Hey, melek." Ben kendimi durduramadan lakap ağzımdan kaçiverdi.

Sırıltısı alaycı olmaktan başka bir şey değil. "Acil durum canının sıkılması mıydı?"

Acil durum, senin yanında olmadan bir saniye daha geçiremeyecek olmamdı.

"Elbette öyleydi."

Lila kapıyı daha geniş açar. "İçeri gel o zaman. Cilt bakım rutininin son adımlarıyla sizi eğlendirmeme izin verin."

Onu banyoya kadar takip etmeden önce kapıyı arkamdan kapattım. "Bana sorarsanız harika bir Cuma gecesi planı."

Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Bana küstahlık etme, yoksa izlemene izin vermem."

"Aklımdan bile geçmezdi." Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıp küvetin kenarına, her türlü farklı yüz kreminin ve serumunun bulunduğu makyaj masasının arkasına oturuyorum.

Anlamadığım bir düzende yayılmışlar. "Seni izlemek en sevdiğim aktivite."

Aynadan bana bakarak sırtıyor. "Beni tam olarak ne yaparken izliyorsun?"

"Herhangi bir şey."

"Detaylandırmanı istiyorum." "Olmaz."

Başını sallıyor. "Korkak."

Keşke bilseydin.

Lila dikkatini serumlarına veriyor. Onu izlerken, keşke her hareketinin ne kadar büyüleyici olduğunu söyleyecek kadar cesur olabilseydim diyorum. Onun etrafında olmak nasıl da benim

En sevdiğim şey. Birlikte boyanın kurummasını izleyebilirdik ve ben sıkılmazdım.

Bu düşünce bile beni ölümüne korkutuyor.

Ailemin bana yaşattıklarından sonra, hayatımı ilişkisiz yaşayacağıma, kendimi kimseye adamayacağıma veya bağlamayacağıma dair kendime söz verdim. Yıllar boyunca çok sayıda ilişkim oldu ve hatta üniversiteden sonra birkaç ilişki denemem oldu ama uzun sürmedi çünkü bir başkasının dayanağı olma baskısına dayanamadım. Ama ne zaman kendimi geri çekmeye ikna etsem, o bana gülümsüyor ve ben yine çözülüyorum.

Aramızdaki sessizliği o dolduruyor. "Çok sessizsin."

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. "Uzun bir gün oldu." "Yorulduysan odana dönebilirsin," diye teklif ediyor,

Yüzüne bir çeşit buğu püskürtüyordu. "Yarın sizin de sunumunuz var."

"Bu konuda endişelenmiyorum."

Cevabım gözlerini şakacı bir şekilde devirmesine neden oldu. "Ne yaparsan yap ya da ne söylersen söyle insanların sana hayranlık duyacağını bilmek güzel olmalı."

"Öyle bir şey değil." Bana sert bir bakış gönderdi.

"Tamam, biraz öyle olabilir. Bunun için kıcıımı yırttım, Yine de."

"Bu doğru." Sonra atkuyruğunu çözüyor ve bir saç fırçası alıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Devam et."

Saçını taramaya başlarken emin olamayarak yanağını ısıyor. "Zor muydu, üniversiteye gitmek ve Tek başına mı mezun oluyorsun? Hiç evlat edinilmediğini söylemiştin, değil mi?"

Sorusu beni şaşırtıyor ama cevaplaması şaşırtıcı derecede kolay.

"Hibelerle karşılayabildim ama kampüs dışında barınma ihtiyacımı da karşılamam gerektiğinden (sadece küçük bir stüdyo) erkenden bir iş bulmam gerekti," diyorum. Bunu kimse bilmiyor

Liam, Warren ve Haniyah'ı bir kenara bıraktığımı fark ettim. "Yarı zamanlı olarak bir araba tamirhanesinde çalıştım ve hafta sonları barmenlik yaptım.

"Nasıl olduğunu bildiğinden eminim, ama Haniyah benim sosyal hizmet uzmanım olduğu için, bu şekilde davranmak hoş karşılanmıyordu.

eski bir davanın hayatına karıştı. Ama perde arkasında bana elinden geldiğince yardım etti - benim için birkaç hibe buldu, başvurumama yardım etti ve kocası çalıştığım araba dükkanının sahibiydi." Küvetin kenarında kayıyorum. "O olmasaydı bugün olduğum yerde olamazdım. O benim için bir anne gibi."

Lila'nın gülümsemesi şefkatli. "Bu onun için çok cömert bir davranış. Ve onu oraya getiren koşullara rağmen her zaman hayatınızda olmasına sevindim."

Zihnim beni Haniyah ile tanıştığım ilk güne götürüyor, ailemin kaçırılmasından yirmi dört saatten az bir süre sonra yetkililer tarafından uzaklaştırıldı. Onun sakinleştirici sesini hatırlıyorum.

güven verici gülümsemesi, içimdeki o garip his ona güvenebileceğimi söylüyordu.

Küvetin kenarından kalkıp Lila ile aramdaki mesafeyi kapatmamı sağlayan da aynı içgüdüsel his. Vücudunun sıcaklığı beni çağırıyor ama geri dönemeyeceğimiz bir şey yapmadan önce kendimi durduruyorum.

Onun yerine elimi uzattım. "Uzatabilir miyim?"

Kaşlarını çatıyor, kafası karışmış. "Saçımı taramak mı istiyorsun?"

Fırçasını tutarken parmaklarım onunkilere sürtünüyor. "Saçını taramakla yetineceğim."

Herhangi bir düğüm bulduğumda onu incitmemeye dikkat ettiğim için

Bunu neden yaptığımı dair en ufak bir fikrim olmadığını fark ettim - tek bildiğim ona bu şekilde bakmanın doğru hissettirdiği. İçgüdülerimle savaşmaktan yoruldum.

Aynadaki yansımama bakıyor, gözleri ilgiyle parlıyor. "Yerleşmek mi? Bu ne anlama geliyor?"

Elim boynunun yan tarafını okşuyor.

"Bu, daha fazlasını yapmak istediğim ama yapmayacağım anlamına geliyor."

Gözlerimiz aynada kilitleniyor, görünmez ipler bizi yakınlaştırıyor.

"Belki de sadece saçımı taramakla yetinmeni istemiyordur."

Bir adım daha yaklaştım. Bir adım daha atarsam, ona doğru bastırılmış olacaktım. Bir adım daha atarsam, ona yakın olmanın bana hissettirdiklerini o da hissedecekti.

"Bunun bir daha olamayacağını söylemiştik," diye hatırlatıyorum ona. "Gördüğüm kadarıyla o geceyi kabul ediyoruz."

Saçının son birkaç telini tarıyorum ve fırçayı mermer tezgâhın üzerine koyuyorum. Geri çekilmek yerine ellerimi iki yanına koyup onu hapsediyorum. Aynada yanakları o çok sevdiğim kiraz kırmızısı rengini almış.

"O gece bir hataydı," diyorum.

"Biliyorum."

İkimiz de buna inanıyor gibi görünmüyoruz.

"Bir daha olursa sorumsuzluk olur," diye ekliyorum, sesim kısık.

Lila sırtını önüme yaslıyor, sertliğim sırtının alt kısmına batıyor. "Kesinlikle."

"Lila," diye bağırdım, elim kalçasına yerleşti. "Bu iyi bir fikir değil."

"Haklısın," diye fısıldıyor. "Bu korkunç bir şey."

Bana biraz daha bastırdığında, akıl sağlığım üzerindeki kısacık tutuşum bir kez daha kırılıyor.

Onu çeviriyorum, kalçalarından tutuyorum ve makyaj masasının üzerine oturana kadar kaldırıyorum. Alnımı onunkine bastırarak

"Bunu yapmak istiyor musun?" diye fısıldadığımda sesim sert çıkıyor. O zaman yapalım şunu. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle meleğim, senin olsun."

Nefes nefese, dudaklarını yalıyor. "Dokun bana, Reed." Lanet olsun.

"Nerede?" Ellerimden biri çıplak kalçasına iniyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Buraya mı?"

Başını sallıyor, beni çıldırtan bir şehvet ve masumiyet karışımıyla bana bakıyor.

"Elimi istediğin yere yönlendir."

Bana dokunduğunda tenime elektrik sızıyor. Elimi yavaşça sıcak göbeğine, uyku şortunun dayanıksız kumaşının hemen üstüne götürüyor. Küçük bir ses çıkarıyor, Elimi ortasına bastırırken nefes nefese iniyor. "Tam buraya."

Gözlerimi kapadım, bir santim bile kıpırdamadım. "Lila." "Öyle mi?"

"Bana durmamı söyle," diye haykırıyorum, benim yapamadığımı yapması için çaresizce yalvarıyorum.

"Hayır." Yanağımı kavradığını, başparmağının alt dudağımla oynadığını hissediyorum. "Sana ihtiyacım var, Reed. Sana o kadar çok ihtiyacım var ki acıtıyor."

"Hiç adil değil." Başparmağını ısıriyorum - yumuşakça, onu incitmemek için. "Sana hayır diyemeyeceğimi biliyorsun."

"O zaman yapma."

Ama hala hareket etmiyorum. Başparmağı dudaklarımda, elim bacaklarının arasında ve ben hareket etmiyorum.

Aramızdaki ince mesafeyi kapatarak dudaklarımı okşuyor. Başımı döndüren kısa, tatlı bir öpücük.

"Beni gerdiğini hissetmek istiyorum" diye fısıldadığında kendimi kaybediyorum.

Ağzını kendi ağzımla kavriyorum, sonunda onu tekrar içime çekiyorum. Kollarını boynuma doluyor, sonra bacaklarını, yaklaştırmamı, onu almamı, benim yapmamı istiyor. Ama yapmayacağım - bana yalvarıyor gibi değil. Henüz yalvarmıyor.

Şortunun eteğini bulup bacaklarından aşağı çekiyorum, külotu da onunla birlikte çıkıyor. Tişörtü o kadar büyük ki vücudunun alt kısmını kaplıyor ve başparmağım ıslak göbeğine bastırana kadar yavaşça yaklaşıyorum, bu da kollarımdaki kadından bir inilti çıkarıyor.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye mırıldanıyorum, başparmağımı daireler çizdirerek.

Nefes nefese kalmış, gerçek kelimelerle cevap veremiyor. "Benim için kaç kez bu kadar ıslandın, tatlım?"

Tekrar sızlanmaya başladığında, aradığım cevabı verene kadar başparmağımı biraz daha sert bastırıyorum. "Çok fazla," diye itiraf ediyor. "Seni düşünerek kendime dokunuyorum."

Fermuarımın arkasında sikim sertleşiyor. "Lanet olsun, Lila." "Ne? Sanki sen bilmiyorsun?"

Gözlerimi kapattım, ıslaklığını topladım. "Sayamayacağım kadar çok kez."

Nefes nefese, "Kendimi çok boş hissediyorum, Reed. Parmaklarına içimde ihtiyacım var."

Sadece bu sözler bile beni neredeyse çözmeye yetiyor.

Orta parmağımı içine sokmaya çalışıp dirençle karşılaştığımda onun gerginliğine hazır değilim. "Kahretsin," diye homurdanıyorum.

Tezgâhın üzerinde kayıyor. "Özür dilerim. Uzun zaman oldu." "Özür dileme. Bunun için asla." Dudaklarımı ona bastırıyorum.

Alnından. "Yavaş gideceğim. Seni yakaladım."

Benden önce başka birinin onun içinde olduğunu hatırlatmak, en sahiplenici, en ilkel yanımin patlamasına yetiyor. Onu incitmemeye dikkat ederek biraz daha itiyorum.

"Artık kimse sana böyle dokunamayacak," diye homurdandım. "Benden başka kimse. Anlaşıldı mı?"

Başını sallıyor, nefesi kesilmiş. "Sadece sen, Reed." "İşte benim kızım."

Son bir hamleyle orta parmağımı içine gömüyorum ve cenneti görüyorum.

Parmağımı içine sokup çıkarırken inleyerek başını geriye atıyor, başparmağım hassas göbeğinin etrafında dönmeye devam ediyor ve benden istediği gibi onu esnetiyor. İtiraf edecek kadar cesur olduğumdan daha uzun süredir yapmak için can attığım gibi.

Lila kendini elime sürtüyor, irademi sınıyor. Onu omzuma atma, yatağa fırlatma ve çiğ çiğ yeme dürtüsü o kadar yoğun ki bir an için kör oluyorum.

Adımı söyleyip daha hızlı gitmemi istiyor, ben de itaat ediyorum.

Onun için her şeyi yaparım, hatta aramızdaki yasak çizgiyi sonsuza dek silerim.

"İşte böyle, meleğim. Elimi sür," diye övüyorum onu. "O kadar darsın ki, içine bir parmak daha sığdırabileceğimi sanmıyorum."

"Dene."

Yavaşça, bir parmağımı daha sıcaklığına sokuyorum. Dudaklarım boynunun narin eğimini bulup kulak memesine kadar öpüyor. "İyi misin?"

Başını salladığında yumuşak bir inilti duyulur. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Islaklığı parmaklarımı kaplıyor ve hiç hissetmediğim daha ateşli bir şey. "Çok iyi hissediyorsun, Lila. Hayal ettiğimden daha iyi."

"Bizi birlikte mi hayal ettin?" "Her gece."

Etrafımda sıkılaşıyor ve yakın olduğunu biliyorum. Boynunu tekrar öpüyorum, parmaklarımı daha hızlı, daha derine pompalarken tenini yumuşakça ısıyorum.

"Bırak, güzelim," diye emrediyorum. "Parmaklarıma gel."

Lila etrafımda paramparça oluyor, boynuma karşı boğuk bir iniltiyle çözülüyor. Bana yapıştı ve orgazmının son dalgalarını yaşarken ona daha sıkı sarıldım.

"Reed," diye nefes veriyor.

"Seni yakaladım." Parmaklarımı içinden çıkarırken tekrar kasılıyor. "İyi misin? Seni incittim mi?"

"Pişman olmanı istemiyorum," diye ağzından kaçırıyor, sorularımı duymazdan gelerek. "Benden pişman olmanı istemiyorum."

Uzaklaştığımızda, hayatımda gördüğüm en nefes kesici manzarayla karşılaşıyorum.

Kızarmış yanaklar. Zorlu nefesler. Ayrılmış dudaklar. Parlayan gözler.

Karıştırılmış saçlar.

"Sen tanıdığım en mükemmel kadınsın, hem içten hem dıştan." Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Hiçbir şey ve hiç kimse beni senden pişman edemez, Lila."

Çünkü seni seviyorum.

Aniden farkına vardığım şey göğsüme baskı yapıyor ve nefes almama izin vermiyor.

Kalbimdeki sıkışmayı görmezden gelerek onun savunmasız bakışları altında geri çekiliyorum. "Biraz dinlen, tamam mı? Yarın büyük bir gün."

"Ama ne hakkında-"

"Benim için endişelenme." Şu anda baktığı bariz çıkıntıyı düzeltmek için bir hamle yapmıyorum.

"Bu hiç adil değil," diye mırıldanarak makyaj masasından kayar.

Her ihtimale karşı bir elimi kolunda tutuyorum. Banyo tezgahı çok yüksek ve o da pek uzun boylu sayılmaz. Güvenli bir şekilde yere indiğinde bir adım geri çekiliyorum. "Yarınki sunumundan önce bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Erken kalkacağım."

"Konuyu değiştirmenin yolu."

"Ben-"

"Az önce bana hayatımın en yoğun orgazmını yaşattın ve sen bana bu iyiliğe karşılık veremeyeceğimi mi söylüyorsun?"

Sikim seğiriyor. Fark ettiğinde bana bir kaşını kaldırıyor.

"Bu gece benimle ilgili değil." Ona bir alın öpücüğü daha vererek akıl sağlığımı tekrar riske atıyorum. "Yarın görüşürüz."

"Sana kızgıyım," diyor ve kapıyı benim için açıyor.

Öyle olmadığını bildiğim için gülümsememe engel olamıyorum. "Pekâlâ. İyi uykular."

Lila elimi tutup beni durdurduğunda koridorun sonuna, odama doğru bir adım atıyorum.

Yumuşak dudaklarını yanağımnda hissetmek için tam zamanında dönüyorum. Öpücüğü kısaydı, şimdiye kadar hissettiğim en tatlı şeydi. Ne zaman Uzaklaşıyor, bakışlarındaki yoğunluk beni hapsediyor. Ve sonraki sözlerinin doğru olduğunu söyleyebilirim.

"Ben de seni asla pişman edemem Reed."

BÖLÜM 30

Reed

TLila ile dün gece ne yaptığımızın tam olarak farkına vardığımda, telefonumu kontrol ettiğimde kıcıma tekme yedim Sabah.

Konuşmasını kaydetmenin bir yolu var mı? Yemin ederim, hayır dersiniz uçağa yetişmek üzereyim, randevularımın canı cehenneme.

Mesajına gerekenden daha uzun süre bakıyorum. Sorduğu soru basit ama aklımdaki tek düşünce dün gece kızını nasıl boşalttığım ve bunu tekrar nasıl yapacağım.

Elimi saçlarımın arasında gezdirerek, birlikte kahvaltı ettiğim iş arkadaşlarımın arasından sıyrılıp Lobide. Sunumuma kadar hala bir saatim var.

Ben: Tüm konuşmalar kaydediliyor ve yüklenecek önümüzdeki haftalarda çevrimiçi olacak. Lila'nınki yayınlandığında size linki gönderebilirim.

Cal: Harika. Sana her zaman güvenebilirim.

Keşke bilseydin.

Daha önce Lila'yı aradım ama Sunumundan önce onu bunalttım. Sana bir şey mi söyledi? Gergin mi?

Dün onu gördüğümde iyiydi. Bugün bana kafasını boşaltmak için yürüyüşe çıkacağını mesaj attı. İyi olacak. Beceriklidir.

Cal: Tabii ki. O benim kızım.

O benim kızım kısmını tekrar okumadan önce kendimi sırtırken yakaladım.

Lila'nın ailesinin kim olduğunu unutmuş değilim. Ama dün gece olanlar bir şekilde ortaya çıkarsa Grace ve Cal ile arkadaşlığımın sona ereceğini şu ana kadar tam olarak anlamamıştım.

Ve Cal beni gördüğü yerde öldürür.

Grace ile üç yıl çalıştım ve sonunda O ve kocasında beklenmedik ama gerçek bir dostluk buldum. Kızları için hissettiklerimi, yaptıklarımızı bilselerdi, ilişkimiz boşa giderdi.

Yine de beni Lila'dan uzak tutmaya yetmiyor, bu da beni korkutuyor. Çünkü hiçbir şeyin bunu yapamayacağını düşünmeye başladım.

Zihnim otomatik pilottayken, alt kattaki konferans salonuna gitmeden önce notlarımı almak için yukarı çıkıyorum. Konferans salonu her zaman olduğu gibi tıklım tıklımdı.

ve kalabalıkta tek bir boş koltuk bulmaya çalışırken, Lila'nın bu kadar çok konuşmacı gördüğünde çıldırıp çıldırmayacağını merak ediyorum. sunumunda birçok kişi vardı.

İyi uyudu mu? Kahvaltı etti mi? Notlarının üzerinden yeterince geçti mi?

Bu sabah bana iyi olduğuna dair mesaj attı ve ona inanıyorum ama yine de endişeleniyorum.

Kendi sunumum sorunsuz geçti. Koruyucu aile bakımında ruh sağlığı araç setleri daha önce benzer kalabalıklar önünde defalarca tartıştığım bir konu, ancak bunu insanların hala söyleyeceklerimi duymakla ilgilendiklerine dair iyi bir işaret olarak kabul ediyorum.

Konuşmamı tamamladıktan ve on beş dakikalık soru cevap bölümünden sonra, lobide soru sorma fırsatı

bulamayan en az bir düzine katılımcı tarafından sıkıştırıldım.
Ben yaklaşık

Lila'yı gördüğümde ona mesaj atmak için telefonuma uzanıyordum.

Lobinin en ucunda duruyor, dudaklarında şakacı bir gülümseme var. Bakışlarımız çarpıştığında bana el sallıyor.

"Sorularınız için teşekkür ederim," diyorum etrafımdaki kalabalığa. "İzin verirseniz bir yere gitmem gerekiyor."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken kimin izlediğini umursamıyorum, sadece onun yanına geldiğimde duruyorum.

"Konuşman sırasında kollarını sıvadiğında etrafımdaki en az beş kişi iç çekti," diye takılıyor Lila.

Eğlenen bir kaşımı kaldırıyorum.

"Kiskandın mı?" "Belki de öyleyim."

Sikim kıpırdanıyor, fermuarımı zorluyor.

"Kıskanacak bir şey yok," diyorum ona. "Günün geri kalanında seninim."

Ve her zaman.

"Harika, çünkü notlarıma bakmaktan panik atak geçirmek üzereyim."

Bileğimdeki saate bakıyorum. "Devam et ve beni odanda bekle. Bize öğle yemeği getireceğim ve notlarını son bir kez gözden geçirmene yardım edeceğim. Hâlâ iki saatin var. git."

Yüzü şakacı bir ifadeden endişeli bir ifadeye dönüşüyor. "Şu anda canım çok iyi bir suşi istese de, tek bir ısırık alırsam resmen kusacağım."

"İnan bana, aç karnına sunum yapmak iyi bir fikir değil," diyorum. "Sana küçük bir şeyler getireyim. Elma sever misin?"

"Evet, ama-"

"Seninle ilgilenmeme izin ver, tamam mı?"

Titrek bir nefes veriyor. Kabul ettiğinde mücadelenin onu terk ettiğini görüyorum. "Pekâlâ."

İki saat sonra, hepsini yediğinden emin olduktan sonra elma ve ona bu konferansta konuşmak için seçilmesinin bir nedeni olduğunu ve harika bir iş çıkaracağını hatırlatarak, onu oditoryumun kulis kapısına kadar geçiriyorum.

Tanıştırılmasına sadece birkaç dakika kala, yüzünde endişe ifadesiyle bana döndü ve "Son dakika tavsiyen var mı?" diye sordu.

Etrafımdaki tüm insanların -ışık ekibi, organizatörler ve diğer konuşmacılar- çok fazla farkındayım. Ama son birkaç ay içinde bir yerlerde, konu ona gelince tüm kontrolümü kaybettim ve onu kollarıma çektim.

"Burada olmayı hak ediyorsun Lila," diye mırıldanıyorum o da bana sarılıp başını göğsüme yaslar. "Tanıdığım herkesten daha fazla parlıyorsun. Tüm sıkı çalışman sana bu fırsatı kazandırdı, tadını çıkar meleğim. O sahnede iyi eğlenceler çünkü her saniyesini hak ettin."

Bırakmadan önce ortamı sıkıyor, gözlerinde akmayan yaşlar yüzüyor. "Teşekkür ederim Reed. Buna ihtiyacım vardı."

Gözyaşlarını silme isteğine direniyorum. Yalnız olsaydık silerdim. "Ben bunun için buradayım. Şimdi git onlara neyden yapıldığını göster."

Lila

Sahnenin ortasına doğru yürürken Reed'in sözleri kafamın her köşesini dolduruyor, kulaklarım Alkışlar. Ağzımı açmadan önce dolu bir salon gördüğümde korkmak için kendime sadece bir saniye izin veriyorum. Sesim sinirlerimi ele vermiyor.

Öyle değil.

Sonraki kırk dakika boyunca bir rüyanın içindeydim. Kendimi ve araştırmamı tanıtır tanıtırmaz, çalışmamın seçildiğini öğrendiğimden beri bastırdığım tüm endişe ve panik ortadan kalkıyor.

Tuhaf, sunumumun üzerinden geçerken fark ettim ki bibliyoterapi ve cinsel eğitim, kendi algımın nasıl bu kadar hızlı değişebildiği. Son yirmi yılımı diğer insanların beni nasıl gördükleri konusunda endişelenerek geçirdim.

Bana verilen fırsatlara layıktım. Aptalca bir şekilde, kendimle ilgili düşüncelerimi onların belirlemesine izin verdim.

Özsaygımı bulmam için Reed ile çalışmam yetti.

Bana kaç kez iyi bir iş çıkardığımı söylediye de ona inanmadım, o da bana gösterdi. Bana değerimi kanıtlama şansı verdi, ona değil, kendime - grup seansları aracılığıyla, çocukları idare etmeme izin vererek, Ginny hakkındaki tavsiyelerimi dinleyerek

kendi atölyemi işletmem için bana güveniyor.

Yirmi dört yılımı aldı ama hiç şüphesiz biliyorum ki Bunun için doğduğuma dair en ufak bir şüphem bile yok.

Ve artık mezun olduğuma göre, dünyaya neyi kaçırdığını göstereceğim.

Yeni keşfettiğim özgüvenime rağmen Konuşmamın sonunda ayakta alkışlandım. Zihnim bir an için bu insanların abarttığına, sadece kendimi iyi hissetmemi sağlamaya çalıştıklarına, o kadar da harika olmadığımı beni ikna etmeye çalışıyor ama hemen toparlanıyorum.

Çünkü beni övmeseler bile, bu sahneye çıkıp sunumumu başarıyla yaptığım için kendimle gurur duyacaktım.

Ben, Lila Callaghan, sonunda kendime inanıyorum.

Yedide hazır ol. Rahat kıyafetler giy.

O öğleden sonra duştan çıkarken mesajı geldi. Okuduktan sonra neredeyse kayıyor olabilirim ya da olmayabilirim.

Ne demek hazır ol?

Neden rahat kıyafetler giymemi istiyor? Bu neyle ilgili?

Titreyen parmaklarımla ve hâlâ havlulumun içindeyken ona geri mesaj attım.

Merhaba'ya ne oldu? Nasılsın?

Buna zaman verimliliği deniyor.

Ben: Nereye gittiğimizi bilmeme izin yok mu? Reed: Bunun neresi eğlenceli?

Gördün mü? Patronluk taslıyorsun. Yedide görüşürüz.

Bir yanım soruma cevap verene kadar onu biraz daha dürtmek istiyor ama daha büyük bir yanım da bilinmeyenin heyecanını yaşıyor.

Saat tam yedide Reed kapımı çaldı. Nereye gidersek gidelim onun da gündelik kıyafetler giyeceğini bilmeme rağmen, onu yine deri ceketle görmeye hazır değilim.

"Dilini kedi mi yuttu?" diye dalga geçiyor.

"Kaba olma," diye mırıldanıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve koridorda ilerlemeye başlıyorum.

Bir kahkaha attı. "Beni biraz rahat bırak, küçük suçlu. Yoksa planlarımızın ne olduğunu size söylemem."

Asansöre bindiğimizde bir kaşımı kaldırıyorum. "Şu anda bilmek istemiyorum zaten."

Sırıttırıyor. "Ele avuca sığmıyorsun."

Omuzlarım umursamaz bir omuz silkmeye yükselip alçalıyor. "Ama hoşuna gidiyor."

"Evet, biraz fazla sevdim."

Tam çok aptalca bir şey yapmayı, yani düğmeye basmayı düşündüğüm sırada asansör zemin katta duruyor.

odama götürüp dün geceki iyiliğimin karşılığını verdim.

İkimiz de ne hakkında konuşmaya pek hevesli görünmüyoruz. birkaç saat önce otelim banyosunda oldu, ki bu benim için sorun değil-bugün yeterince olaylı geçti.

Beni arabamızın arka koltuğuna götürürken vücudum karıncalanıyor. Ama sonra telefonum annemden gelen bir mesajla çalıyor ve araba yolculuğunun çoğunu aileme bugünün nasıl geçtiğini anlatarak geçiriyorum - Reed'le olan planlarımı bir kenara bırakarak.

Gerçek şu ki, annemle onun hakkında konuşmak için can atıyordum. Büyürken, aşk tavsiyesi için hep ona giderdim-

Pek aşk hayatım olduğundan değil ama aşklarımı ilk o bilirdi. Arkadaşlarım ona bu kadar yakın olmamı garip bulurlardı ama benim için annem sırdaşımdır. Hemen sonuca varmak ya da sinirlenmek yerine beni her zaman açık fikirli bir şekilde dinler. Bazen aynı fikirde olmasak da ilişkimizin en sevdiğim yanı beni asla yargılamaması.

Ancak konu Reed'e gelince, onun tepkisinin anlayışlı bir tepki olacağından emin değilim.

Benden bu kadar büyük olmasını skandal olarak görür mü? Annem babamdan sekiz yaş küçük, teyzem de amcamdan on yaş küçük ama belki on iki yaşı fazla bulur.

Babam öğrenirse vereceği tepkiyi düşünmek bile istemiyorum. Reed'in peşine düşeceğini hiç sanmıyorum.

Sanki Reed benimle çıkacakmış gibi. Tabii ki çıkmaz. Her ne yapıyorsak... Bunun için bir isim bulamadım. Bir isme ihtiyacı var mı?

Bu noktada, aramızdaki çekim inkar edilemez. Ama aylardır kaynayan bir gerilime teslim olmanın ötesinde, bu hiçbir yere gitmiyor. Kendime kalbimin kendi itirafıyla acımadığını söylüyorum.

"Buradayız," diyor Reed ve beni şimdiki ana geri döndürüyor.

Pencereden dışarı baktığımda gülümsemeden edemiyorum. "Umarım canın hâlâ iyi bir suşi çekiyordur" diye ekliyor.

arabadan inmeden ve kapıyı benim için açık tutmadan önce.

Midem açlıkla ilgisi olmayan garip bir takla atıyor. "Teşekkür ederim." Neden birdenbire bu kadar utangaç hissettim? "Bugün tam da ihtiyacım olan şey buydu."

Beni içeri götürürken bacaklarım biraz sallanıyor, eli belimde ve biz içeri girene kadar elini çekmiyor. Suşi treninin yanında oturuyordum.

"Ne sipariş etmek istersin?" Neredeyse ağzım sulanarak tüm seçeneklere bakarken ona soruyorum.

"Sen ne istersen. Daha önce hiç suşi yemedim."

Sesli bir şekilde nefesim kesildi. "Şaka yapıyorsun."

"Çekiciliğini hiç görmedim ama beğendiğinize göre iyi olmalı. Ne istersen iki tane sipariş et. Ben

ısmarlıyorum." "Reed-"

"Aması yok." Masanın altında dizini benimkine vuruyor.

"Zevkine güveniyorum."

Sonraki bir saat boyunca, Reed yediği her suşi parçasında yüzünü buruştururken gülmekten karnım ağrıyor, ancak daha sonra hayranı olduğunu itiraf ediyor.

"Dokusu biraz tuhaf," diyor kaşlarının arasındaki sevimli çatıklıkla.

Kıkırdıyorum. "Ama tadı güzel, değil mi?"

"Yine olsa yine yerdim."

"Bu benim için yeterli. Suşi sevenler kulübüne hoş geldiniz."

Farklı suşi türlerini denerken Reed bana Ginny'nin yeni gelişmelerinden bahsediyor - artık evi özel banyosu olarak kullanmıyor ve köpek parkında birkaç arkadaş edinmiş - ve ben de ona

Daha fazla boks dersi için kayıt yaptırıyorum.

"Belki tatilden sonra, birkaç özgeçmiş gönderdikten sonra," diyorum ona.

"Nereye başvuruyorsun?"

"Birkaç yerel okul ve liseye." Sodamdan bir yudum alıyorum, geleceğimi her düşündüğümde ortaya çıkan endişe titreşimini görmezden geliyorum. "Hâlâ ehliyetimi almam gerekiyor, göreceğiz."

Bana gülümsüyor, nazik ve kendinden emin.

"Endişelenecek bir şey yok."

Bu sefer ona katılıyorum.

Yemeğimizi bitirirken, Uber'de ya da otel katımıza çıkarken sohbet etmeyi bırakmıyoruz. Reed bana Liam ve Warren ile olan mutlu çocukluk anılarından bahsediyor, ben de ona her şeyden çok ablam gibi hissettiren teyzemle büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlatıyorum.

Reed beni odama götürüyor ve kapıyı açtığımda duruyor. Birden, bu gece aramızda hissettiğim rahatlık yerini daha ağır bir şeye bıraktı. Vücudumu karıncalandıran bir şey.

"Yani," diye başlar. "Sanırım dün gece olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor."

Gözlerine bakıyorum, kalbim hızlanıyor.

"Neden?" Duraksıyor.

Sonra tüm çekingenliğini yok etti.

"Çünkü bunu tekrar yapmak istiyorum."

BÖLÜM 31

Lila

T Reed o yedi kelimeyi söyler söylemez dünya durur.
Çünkü bunu tekrar yapmak istiyorum.

"Yine ne yapmak istiyorsun?" Koridorun sessizliğinde mırıldanıyorum çünkü söylediğini düşündüğüm şeyi söylediğinden emin olmam gerekiyor.

Öne doğru bir adım atıyor, beni kapıya doğru hapsediyor. "Sana dokunmak istiyorum," diye mırıldanıyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "I

Bir saniye daha dayanamam, Lila. Seni tekrar hissetmem gerek." İtirafı karşısında bacaklarımın arasındaki sıcaklık zonkluyor.

Nefes nefese, ona kendi gerçeğimi söyledim. "Benim de seni hissetmeye ihtiyacım var."

Şu anda, eski dinamiğimize geri dönmek yerine ilerlemenin sonuçlarını düşünmek istemiyorum. Tek gördüğüm ve tek istediğim Reed.

Bu gecedен sonra her şey eskisi gibi olmayabilir ama diğer insanların seçimlerim hakkında ne düşünecekleri konusunda endişelenmekten bıktım. Artık kendi arzularımı ihmal etmek istemiyorum.

Kalbim saatte bir milyon mil hızla atarken, ellerimi deri ceketine götürüp yakasından tutuyorum ve ağzını kendime doğru çekiyorum.

Ve düşeriz.

Dudakları hatırladığım kadar yumuşak ve talepkâr. Arkamdan uzanıp kapıyı daha geniş açarken ve elleri ellerimde gezinmeden önce kapıyı arkamızdan kapatırken bir daha kimseyi öpmek istemediğimi düşünebiliyorum. Arkamı avuçlayana kadar omurga.

"Beni delirtiyorsun." Sesi boynuma karşı kaba bir fısıltı.
"Bacaklarını etrafıma sar, meleğim."

Beni öyle zahmetsizce kaldırıyor ki karnım zangır zangır titriyor. Dediği gibi yapıyorum, ağzı tekrar benimkini bulmadan önce bacaklarımı ortasına sarıyorum.

Parmakları kışıma uzanıyor, sanki bana bir daha böyle dokunamayacağını biliyormuş gibi sıkıyor. Öpüşürken ellerim onun kısa saçlarına dolanıyor ve alt dudağını ısırduğımda derin bir homurtu çıkarıyor.

"Reed," diye inliyorum, göbeğimi onun sert çıkıntısına sürtüyorum. "Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum, tatlım." Ağzı benimkini buluyor hassas boyun. Öpüyor, emiyor, ısıyor. "Aylardır yapmak için can attığım gibi seni yememe izin verecek misin?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır," diye tekrarlıyorum, sertliğine karşı gıcırdıyorum. "Şimdi benim sıram."

"Lila..."

"Yatağa otur," diye talimat veriyorum, beni dinleyeceğine tam olarak ikna olmuş değilim. Reed yatak odasının içinde ve dışında otoriterdir ve ben onun bu yönünü seviyorum ama buna ihtiyacım var. Kendini iyi hissetmesine ihtiyacım var.

Boynuma karşı homurdanıyor ama sonunda dediğimi yapıyor. Beni hala kollarında tutuyor, yatağın kenarına oturuyor ve beni kucağına yerleştiriyor.

Ellerim omuzlarının geniş, sert düzlemlerini keşfederken ağzı tekrar benimkini buluyor. Normal bir günde gücü beni çıldırtıyor ama beni bu kadar zahmetsizce kaldırabildiğini bilmek içimdeki ilkel bir şeyi uyandırıyor.

Ona zevk verme arzusu beni kör ediyor. Deri ceketini çıkarmasına yardım ediyorum ve sonra gömleğinin etekleriyle oynamaya başlıyorum.

"Çıkarmanı istiyorum," diye nefes alıyorum, bacaklarımın arasındaki uyarılma düşüncesi bile beni yakıyor.

Çıplak tenini görmek, kaslarını dokunuşlarımın altında hissetmek.

Yutkunuyor, tereddüt ediyor. "I..."

Sesindeki sahiplenmeden şüpheye doğru ani değişim beni durduruyor.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Telaşla sordum. "İstersen durabiliriz."

"Sorun o değil." İri elleri benimkileri kavıyor, tekrar göğsünün üzerine yerleştiriyor. Duraklıyor, sonra yutkunuyor. "Sırtımda bir yara izi var. Babamın dayaklarından birinden. Hiç hoş değil."

İtirafı kalbimin her parçasını paramparça ediyor ama ona odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Bu benimle ilgili değil.

"Seninle ilgili hiçbir şey bana çirkin gelmiyor Reed," diyorum ona usulca. Sözlerim karşısında boğazı düğümleniyor. "Eğer seni daha rahat ettirecekse bırakabilirsin."

Gözleri gözlerimi arıyor ve umarım gözlerindeki gerçeği görüyordur. Çocukluğu onu bugünkü haline getirdi - kalbimin onun için attığı adam. O dehşet asla yaşanmamalıydı ama bu onu bir canavar yapmaz. Asla da yapamazlar.

Reed benim için her yönden mükemmel.

Bu anın onun için ne kadar önemli olduğunu bilerek gömleğinin düğmelerini açarken gözlerimle hareketini takip ediyorum ve "Senin yanında kendimi güvende hissediyorum" diyene kadar başka yere bakmıyorum.

O soyunurken gözlerimiz sessiz bir kucaklaşmada kilitli kalıyor. Gömleğinin yere düşmesine izin verirken. Ben dikkatli parmaklarımla gövdesini izlerken.

"Bana yara izini gösterecek misin?" Ona usulca soruyorum, hayır diyebileceğini bilmesini umuyorum.

Onun tereddütü içimde bir şeyleri kırıyor. "Emin misin?"

Eğilip boğazının dibine bir öpücük konduruyorum. "Eğer istersen hepinizi görmek istiyorum."

Yavaşça, beni kaldırdı ve bizi döndürdü, böylece ben Yatakta diz çökmüş. Üzerimde yükseliyor; o kadar heybetli, o kadar erkeksi ki, ona kendini iyi hissettirme ihtiyacı beni tüketiyor.

Yatağı okşuyorum. "Buraya otur."

Bir an tereddüt ediyor ama sonunda yatağa oturuyor ve bana kürek kemikleri arasındaki yara izini gösteriyor.

Nefes alıyorum - iğrendiğim için değil, ama Çünkü ne tür bir canavarın kendi oğluna bunu yapabileceğini anlayamıyorum bile.

"Dokunabilir miyim?" Ona fısıltıyla soruyorum. Başını sallıyor.

Parmaklarım derisini özenle çiziyor, onu incitmekten korkuyorum, incitebileceğimi sanmasam da. Kalbim onun için öfkeyle ama aynı zamanda hayranlıkla doluyor - bir insan nasıl olur da cehennemi yaşar ve oradan dünyaya geri vermek için böylesine güçlü bir arzusu olan onurlu bir adam olarak çıkar, beni aşıyor.

Ona karşı hissettiklerimi itiraf etmekten korktuğum için, eğilip dudaklarımı yarasına bastırıyorum. Bana karşı gevşemeden önce bir saniyeliğine irkiliyor. Ellerim sırtındaki çıplak teni bulup okşuyor. Onunla ilgilenilmeyi hak ediyor ve bunu yapan kişi ben olmak istiyorum.

"Mükemmelsin," diye fısıldıyorum yara izine karşı. "Her santiminle."

Titrek bir nefes veriyor. "Buraya gel, meleğim."

Yataktan kalkmadan önce yarasına son bir öpücük konduruyorum.

Neredeyse anında elleri kalçalarımı buluyor ve beni bacaklarının arasına çekiyor. Başını göğsüme yaslamasına izin veriyorum çünkü buna ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, sesi sert.

Ellerimi saçlarında gezdiriyorum. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben senin için buradayım."

Sonra bana bakıyor, gözlerinde duygular yüzüyor. "Ve ben senin için buradayım."

Beni bir öpücüğün içine çekerken çenemi nazikçe kavırıyor. Ağzımın içine doğru iç çekerek bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

Dudaklarını dilimle ayırıp öpücüğü derinleştirdim ve ona tek kelimeyle benim için tek olduğunu söyledim. Geçmişinin beni asla korkutamayacağını çünkü onun...

Tam bana göre bir adam.

Her gün bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini sağlama ihtiyaçım la boğulmuş bir halde geri çekiliyorum. "Bırak ben ilgileneyim sen."

Kalın kalın yutkunuyor. "Yapmak zorunda değilsin."

Ama ben çoktan bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çökmüş, onu ağzıma alma düşüncesiyle salyalarım akıyordu.

Pantolonunu çıkarırken, ayak bileklerine kadar indirmeme yardım ederken ve avuçlamaya başladığımda göz temasını kesmiyoruz.

büyük bir şişkinlik vardı.

Tıslayarak gözlerini kapattı, ben de kumaşın arasından sikini tutup sıktım. "Siktir."

Onun zevk sesi benim de tahrik olmamı sağlıyor. Onu okşamaya devam ederken bacaklarımı birbirine bastırıyorum.

"nnde diz çkmemden hoşlanıyor musun?" Söylüyorum.

"Seviyorum amına koyayım." Gözlerini tekrar açıyor ve saçlarımı okşuyor. "şu anda çok güzel görünüyorsun."

Dudaklarımı yumuşak bir öpücükle örtülü çıkıntısına bastırıyorum, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Nefesinin altında kfrederken saçlarımı sıkıca kavırıyor.

"Beni öldürüyorsun," diye homurdanıyor.

Sırıtıyorum, onun üzerinde sahip olduğum bu gücün tadını biraz fazla çıkarıyorum. Boxerının paçasından tutup aşağı, aşağı, aşağı çekmeye başladığımda bir iniltiyle başını geriye atıyor.

Onun büyüklüğü karşısında ağzımın suyu akıyor. Onu ağzıma almak için mücadele etme düşüncesi bile beni ihtiyaçtan kr ediyor.

Ona baktığımda gözleri çoktan zerimdeydi. Ucunu ağzıma götürürken göz temasını kesmiyorum. Kasten yavaşça, sonra boğazımın arkasına vurana kadar biraz daha al.

"Kahretsin. şşte bu, meleğim. Beni çok iyi emiyorsun," diye övüyor, saçlarımı geriye çekiyor ve gözlerinde yanan ateşle beni izliyor.

Ona karşı mırıldandığımda, kalçaları öne doğru fırlıyor ve

beni boğuyor. Hemen bir elini yanağıma koyup beni okşuyor. "İyi misin?"

Benim tek cevabım onu daha derine götürmek.

"Lila," diye boğuluyor. "Dur bebeğim, yoksa boşalacağım."

Bu fikir çok hoşuma gittiği için tekrar mırıldanıyorum ama o nazıkçe geri çekiliyor.

"İçinde olmak istiyorum," diyor. "Ayağa kalk ve benim için soyun."

Emri omurgamdan aşağı bir heyecan gönderiyor. Onun üzerinde böyle bir etkim olduğu düşüncesi, beni istiyor olması, iç çamaşırlarıma kadar soyunurken kendime olan güvenimi artırıyor. Beni sessizce izliyor, büyük bir eli kendi etrafına sarılmış, o cömert inçleri tembel bir ritimle okşuyordu.

Bu gördüğüm en erotik şey.

"Onları çıkarma." Külotumu bacaklarımdan aşağı yuvarlamak üzereyken beni durduruyor. "Onlar benim."

Vay anasını.

"Benim için yatağa uzan."

Dediğini yapıyorum ve yatağa tırmanıp üzerime çıkmadan önce tamamen soyunmasını izliyorum.

Karnıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve mırıldanıyor: "Sen benim için yaratılmışsın meleğim."

Dudakları gövdemde ilerleyip göğüslerimin üstündeki hassas deriyi emerken inliyorum.

"Dilim içindeyken çığlık attığını duymak istiyorum," diye geveliyor.

Sırtım istemsizce kamburlaşıyor, sadece sesinin sahiplenici tonu yüzünden. "Çıkar şunu. Lütfen."

Parmakları sütyenimin kopçasını okşuyor.

"Bu mu?" Başımı sallıyorum, nefes nefese.

Meme uçlarım odanın soğuk havasıyla temas edince sertleşiyor, sonra birini ağzına aldığı anda biraz daha sertleşiyor. Adını inliyorum, yapmazsam ölecekmişim gibi boynuna yapışıyorum.

Bir meme ucunu emerken her türlü homurtu sesi boğazının arkasından çıkar, sonra diğerine geçer, öper ve Emiyor ve ısırtıyor. Kalçalarım kendiliğinden kalkıyor,

Onun sertliğiyle arpışıyorum. Sadece klotumun ince kumaşı beni saf mutluluktan ayırıyor.

"Sana içimde ihtiyaım var," diye nefes alıyorum.

Nefesine küfrederek aniden durdu. "Hiç prezervatifim yok."

Midem bulanıyor. "Benim de."

Tek koluyla kendini tutuyor ve bana bakıyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Başımı sallayarak alt dudağımı ısırıyorum. "Hayır."

Doktorum doğum kontrol hapı alırsam kan pıhtılaşması riskimin artacağını söyledi ama sanırım şu anda tıbbi geçmişimden bahsetmek çok seksi olmaz.

"Sorun yok." Gevşek bir sa telini o kadar özenle kulağımın arkasına yerleştiriyor ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Ağzıma boşalacaksın."

Nefesim kesiliyor. "yle miyim?"

Yatağın üzerinde geriye doğru kayarak yere diz çökmeden önce göz kırıyor, tıpkı birkaç dakika önce benim olduğum gibi. Güçlü kavrayışıyla beni kalalarımдан tutuyor ve yatağın kenarına çekiyor.

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikirken Reed önce kalamın iini, sonra diğerini öpmeye başlıyor.

"Dün gece seni tatmayı o kadar çok istedim ki," diye itiraf ediyor. "Vücudun seni yemeye başlayana kadar seni yiyeceğim. titriyor."

Ağzı bacaklarımın arasına inip klotumun üzerinden beni öpmeden önce tepki verecek zamanım yok. Sırtım dikleşiyor, nefesim kesiliyor ve ihtiyaçtan kr oluyorum. O kalın parmaklar klotumun kumaşını kenara çekiyor, gözleri üzerimde. Açlıktan lyorum.

Böylesine heybetli ve yaşlı bir adama karşı kendimi bu şekilde savunurken utanacağımı düşünmüştüm, ama şimdi anlıyorum ki

aptalca davrandım. Bu Reed, daha fazla güvendiğim kimse yok. "Sen mkemmelsin." Başparmağını klitorisime bastırđında

ve ben inliyorum, o sırtıyor. "ok duyarlısın, kızım."

Kızım benim.

Bana öyle geliyor ki, evet. Evet, öyleyim.
Olmak istiyorum. Ben onun kızıyım, başka
kimsenin değil.

Ve o benim.

Ağız göbeğime iniyor, dudaklarının ilk hafif dokunuşuyla
beni çözüyor. Beni yavaşça öpüyor, nefesinin altında
inliyor, gözleri sanki her saniyesinden keyif alıyormuş gibi
kapalı.

Dili girişimi deldiğinde, tiz bir inilti boğazımın arkasında
sıkışıp kalıyor. Yavaş başlıyor, acele etmiyor, kalçalarım
kıpırdamaya başlayınca hızını artırıyor. Beni son
yemeğiymişim gibi, şimdiye kadar tattığı en iyi şeymişim
gibi yutarken düzgün düşünemiyorum.

Ellerim saçlarında, onu daha yakına çekiyorum, daha
hızlı, daha sert, daha derine gitmesi için yalvarıyorum. O
da mecburen.

Daha fazla dayanamayıp etrafında kenetlenmeye
başladığımda, "Dilime gel meleğim," diyecek kadar uzun
süre uzaklaşıyor. Yüzümü ıslat."

Serbest bırakılmam güçlü, ezici dalgalar halinde beni
vuruyor. Ağızını tekrar üzerime koyuyor, tüm doğru
noktalara vuruyor,
nazik öpücükleriyle beni uçurumdan aşağı indirdi.

Dakikalar sonra ayağa kalktığında nefesim
kesilmiş, titriyor ve doymuştum. "İyi misin?"

Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışırken ona yorgun bir
gülümseme veriyorum. "Gerçekten sormak zorunda mısınız?"

Alçak sesle kıkırdıyor ama benim dikkatim onun sikine
kayıyor. Karnına yaslanmış ve o kadar sert ki bakarken bile
canım yanıyor.

"Nereye gelmek istiyorsun?" Kaşlarının havaya
kalkmasıyla onu hazırlıksız yakalayarak soruyorum.

"Karnıma mı? Göğüslerime mi? Başka bir yere mi?"

"Bebeğim..." Gözlerini kapatıyor, bir avuç uzunluğunu
tutuyor ve aşağı yukarı pompalıyor. "Eğer istemiyorsan-"

"Seç, Reed."

İnliyor. "Sen bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş
halisin." Sırıtiyorum. "Buraya gel."

Bir eliyle vücut ağırlığını destekleyerek tekrar üzerimde geziniyor. "Karnını işaretlemek istiyorum" derken gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

İşaret kelimesi zaten çok hassas olan mememe doğrudan bir heyecan gönderiyor. Sahiplenici erkeklerden hiç hoşlanmamıştım -en azından hoşlanmadığımı sanıyordum- ama Reed'in patronluk taslayan doğası Yatak odası içimdeki ilkel bir şeyi ortaya çıkarıyor. Ham, yeni ve özgürleştirici bir his.

Onunla aynı anda kendime dokunmaya başlıyorum, göz temasını kesmeden, tek gibi nefes alıyorum.

"Boşalacağım," diye homurdanıyor birkaç dakika sonra. "Yine benim için boşalacak mısın meleğim?"

İngilizcemi nasıl kullanacağımı hatırlayamayacak kadar tahrik olmuş bir halde başımı sallayarak inliyorum.

Karnımda patlamadan önce beni tekrar, sert ve hızlı bir şekilde öpüyor. Dudaklarımda onun adı ve boğazımda sessiz bir çığlıkla ikinci kez boşalırken sıcak dalgalar tenime çarpıyor.

Nefes nefese kalan Reed çekiliyor ve bana tekrar iyi olup olmadığını soruyor, beni temizleyeceğini söylüyor. Hareket etmek zorunda olmadığını. Onun için çok iyi bir şey yaptığımı.

Ve kalbim korktuğum şeyi itiraf ederken göğsüm ardına kadar açılıyor.

Sahip olamayacağım tek adama aşık oldum.

BÖLÜM 32

Lila

| Chicago'dan döneli üç gün oldu.

Asla geri dönemeyeceğimiz bir çizgiyi geçeli üç gün oldu.

Yirmi dört yıl sonra ilk kez kendimi özür dilemeden seçmemin üzerinden üç gün geçti.

Özenle inşa ettiğim her şeyi mahvetme gücüne sahip bir adama aşık olduğumu fark edeli üç gün oldu.

"Lili, Noel Baba'nın fıstık ezmesine alerjisi olup olmadığını biliyor musun?"

Ike'in sesi gençlik merkezinin ortak salonunda koşuşturan bir düzine çocuk tarafından neredeyse bastırılıyor. Ona baktığımda, Noel Baba şapkalarından birini taktığını görüyorum.

Bugünkü parti için onları şaşırttı. Ama yüzünde gerçek bir endişe ifadesi var.

Göz hizasında olabilmek için çömeliyorum. "Noel Baba'nın hiçbir şeye alerjisi olmadığına eminim. Neden soruyorsun ki?"

"Annem ve ben Noel Baba için kurabiye yapıyoruz ve ben fıstık ezmeli olanları çok seviyorum ama o da sever mi bilmiyorum" diye açıklayınca içim eridi.

Üzerime uzun bir gölge düştüğünde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kim olduğunu anlamak için arkama bakmama gerek yok.

"Bu konuda endişelenme. Noel Baba onun için bıraktığın kurabiyelere bayılacak," diye onu rahatlatıyorum.

İkna olmuş bir şekilde başını sallar. "Evet, sanırım öyle. Ama belki de emin olmak için çikolata parçacıklı yaparım."

"Bunlar benim favorilerim," diye gürlüyor Reed arkamdan. Ike nefes nefese kalmadan önce ona bakıyor, parmağını

ona doğrultmuş. "Noel Baba şapkanı takmamışsın!"

Reed elini sırtıma koyup tekrar ayağa kalkmama yardım ettiğinde boynumda bir kızarıklık belirliyor.

"Ofisimde unuttum" diyor, hâlâ bana dokunarak. Ne oluyor? "Aslında Lila'ya onu bulmama yardım edip edemeyeceğini sormaya geldim."

Ona kurnazlık yapmadığını söyleyen bir bakış gönderiyorum. O da karşılığında sırtıyor, sözsüz bir şekilde gerçekten umursamadığını söylüyor.

"İke, başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Yanımdaki tehdidi bilerek görmezden gelerek ona soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır. Şimdi biraz şekerleme bulmaya gidiyorum."

Küçük çocuk odanın diğer tarafına koşuyor, Haniyah da plastik bir kaptan şeker kamışı çıkarmaya çalışan bir grup çocuğu denetliyor. Gençlik merkezinin her yıl bir Noel partisi düzenlediğinden haberim yoktu ama tüm çocukların bunu sevdiğini söyleyebilirim. Yeni bir gönüllü olarak tüm hazırlıklara yardım etmeye hevesliydim. Ayrıca Reed'e atölye çalışmalarında yardım etmeye devam ediyorum - gelecek ay için cinsel eğitim üzerine yeni bir atölye planlıyoruz - ve grubumuza geri döndüğüm için daha heyecanlı olamazdım. Burada asla veda etmek istemeyeceğim bir aile buldum.

Reed'in sıcak nefesi kulağımı okşuyor. "Benimle gelir misin?"

Ortak salondan çıkarken kimse bize bakmıyor. Reed'in Haniyah'a Chicago'dan bahsedip bahsetmediğine dair hiçbir fikrim yok -bu beni şaşırtmazdı ve umurumda da olmazdı- ama Reed'in son zamanlarda bana karşı şefkatli davrandığını fark eden biri olursa, bu konuda yorum yapmıyor.

Ofisine ulaştığımızda - Ginny'den beri artık boş Köpek kreşinde kalırken yüzümü nazikçe avucunun içine alıyor, beni ahşap kapıya doğru bastırıyor ve dudaklarımı dudaklarıyla kavırıyor.

Artık onu öpmek yasakmış gibi gelmiyor. Belki artık amirim olmadığı için ya da başkalarının benimle ilgili algılarını artık umursamadığım içindir, ama yemin ederim dudaklarının tadı daha tatlı.

Geri çekildiğinde başparmağıyla alt dudağımlı okşuyor. "Çok sert çıktıysam özür dilerim ama seni öpmeden bir saniye daha duramazdım."

Otel odamdaki o geceyi hatırlayarak başparmağını ağzıma alıyorum. Gözleri şehvetle karardığında, onun da hatırladığını biliyorum.

"Noel Baba şapkası ne olacak?" Ona takılıyorum. "Şapkayı boş ver."

"Bu yıl doğrudan Yaramazlar Listesi'ne gireceksiniz, Dr. Abner."

Ereksiyonunu karnıma bastırırken boğazından bir homurtu kaçıyor. "Bana bir kez daha öyle de ve ne olacağını gör."

Ellerim gömleğinin yakasını buluyor ve ağzını kendime yaklaştırıyor. "Siz bu konuda ne yapardınız, Dr. Abner?"

Beni kollarının arasına alıp sırtımı kapıya yasladığında ciyaklıyorum. Bacaklarımın onun beline dolanması artık ikinci doğam, sanki bedenlerimiz birbirini çok uzun zamandır tanıyormuş gibi.

Alnını benimkine yaslıyor. "Bu beni korkutuyor meleğim" derken sesindeki sertlikten yumuşaklığa geçişi beklemiyordum.

Ensesindeki kısa tüyleri buluyorum. "Bana neden endişelendiğini söyle."

"Her şeyi."

"Bana cevapsız bırakma."

Biraz zaman alıyor ama sonunda "Seni incitmek istemiyorum" diyor.

"Neden bana zarar veresin ki?"

"Çünkü benim için önemli olan insanlara nasıl bakacağımı bilmiyorum."

Göğsüm çöktü. "Reed..."

"Sorun yok." Bir tutam saçı kulağımın arkasına öyle dikkatle yerleştiriyor ki, sözleri daha da anlamsızlaşıyor. "Bunun seninle bir ilgisi yok. Berbat olan benim kendi kafam."

"Anlıyorum," diye onu rahatlatıyorum. "Kolay bir çocukluk geçirmedin. Ama Reed, sen farkına varmadan çok önce benimle ilgilenmeye başladın."

Bakışlarımı daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla inceliyor. "Sen benim için fazla iyisin," diye fısıldıyor. "Seni hak etmiyorum."

"Böyle şeyler söylemeyi kes," diye karşılık veriyorum. "Hadi sadece

Şu an, tamam mı? Sana bunu söylediğime inanamıyorum ama gelecek hakkında endişelenmeyi bırakmalısın."

"Baban beni öldürecek."

Gözlerimi deviriyorum. "Babam kızının yetişkin bir kadın olduğunu ve ne isterse yapabileceğini kabul etmek zorunda kalacak."

"Annen benden nefret edecek." "Aynı cevap."

Dikkatle beni tekrar yere bırakıyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor. "Haklısın. Bugünlerde kafam çok karışık."

Masasına doğru yürüyor ama ben hareket etmiyorum. Burada tam olarak ne yaptığımızı ilk kez merak etmiyorum. Ve en önemlisi, ben ne istiyorum?

Onunla çıkmak için mi? Bir yıl önce Oliver fiyaskosu yaşandığında erkeklere tövbe etmişim. Artık mezun olmak üzereyim - onay almam ve tezimi savunmam için birkaç gün kaldı - planım lisansımı almak ve iş aramaya başlamak. Bu değişmedi ve erkekler hala radarımda değil.

Ama Reed.

O başka bir şey.

O Reed. Sade ve basit.

Benim için o kadar çok şey ifade ediyor ki, kelimelere dökmek korkutucu. Benim için kesinlikle tek gecelik bir ilişkiden ya da şu anda her ne yapıyorsak ondan çok daha fazla şey ifade ediyor.

Cebimde çaldığında telefonumu elime alıyorum ama dikkatim dağılıyor. Belki de belirsiz sulara, her zaman akıntıya karşı yüzmek yerine tüm bunları konuşmalıyız.

Benimle bir gelecek görüyor mu? Çünkü ben onunla bir gelecek görmeye başlıyorum.

Reed bilgisayarına bir şeyler yazmayı bitiriyor. "Tez savunma tarihiniz?" diye soruyor.

Telefonumu kurcalarken ona gergin bir gülümseme veriyorum. "Belki."

Bu konuda stresli olduğumu biliyor çünkü Warlington Üniversitesi, öğrencilerin tüm derslerini geçmeden tezlerini savunmalarına izin vermiyor. Yine de gerçek Reed tarzında, endişelenecek bir şey olmadığı konusunda ısrar ediyor. Bir parçası

Ben ona inanıyorum ama bir başkası... Duruyorum.

Bu bir e-posta ama tez savunmamla ilgili değil.

Bir, iki, beş kez tarıyorum çünkü beynim kelimeleri algılamayı reddediyor.

"Lila?"

Ellerim titremeye başladı.

Telefonum yere düşerken yüksek bir ses çıkarıyor. Acele adımlar.

Sıkı kollar beni tutuyor.

"Lila, sorun ne?"

Konuşamıyorum.

Yapamam.

Reed telefonumu aldı.

Ekrandaki e-postayı taradı. Ve

"Siktir." diye mırıldandı.

Siktir, gerçekten.

Çünkü bir saniye içinde tüm geleceğim boşa gitti.

Sevgili Lila Callaghan,

İyi günler. Ben Kelly Russo, Warlington Üniversitesi Psikoloji Dekanı.

Stajınızın sonuçlarını Dr. Reed Abner ile görüşebilmemiz için lütfen en kısa zamanda ofisime uğrayın. Şu anda, stajınızın notu

[YETERSİZ]. Bu nedenle, mezuniyet için gerekli tüm şartları yerine getirmiyorsunuz.

Stajınızın başarısız sayılmasının endişe verici nedenini sizinle görüşmek istiyorum.

En iyisi,

Kelly Russo

Psikoloji Dekanı

Dekanın e-postasını tekrar tekrar okudum ama içeriği değişmedi.

Zalim bir kabus gibi hissetmeme rağmen ben de uyanmıyorum.

"Endişe verici sebep derken neyi kastediyor?"

Kekeliyorum, vücudum sanki bir kar fırtınasının ortasında duruyormuşum gibi tepeden tırnağa titriyor. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Yapmadın," diyor Reed kararlı bir şekilde. "Staj sonuçlarınız tertemizdi."

Ağladığımın farkına bile varmadan gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlıyor. "Mezun olamam. O söyledi."

"Mezun olamayacaksın, Lila." Sertliği yerini öfkeye bıraktı. "Bu hiç mantıklı değil. Gel hadi. Seni şimdi onun ofisine götüreceğim. Staj amirin bendim; seni neden sınıfta bırakmaması gerektiğine dair tüm nedenleri memnuniyetle sıralayabilirim."

Onu burada çocuklarla kalması için ikna etmeye çalışmıyorum ya da bunu tek başıma halledebileceğimi ve kampüse kendim gidebileceğimi söylemiyorum.

Çünkü yapamam.

Çünkü bir dakika önce benim olduğundan çok emin olduğum gelecek artık yok.

Ve içimden bir ses onu geri alamayacağımı söylüyor.

Reed'i Psikoloji Salonu'na kadar takip ettiğimde kampüs ürkütücü bir şekilde ıssız, attığım her adımda ciğerlerimdeki oksijen azalıyor.

Ailem bu ay mezun olamayacağımı öğrenince ne diyecek?

Dean Russo'nun bahsettiği endişe verici sebep ne olabilir?

Ofisine gittiğimizde mide bulantısı beni vuruyor. Reed kapıyı bir kez çalıyor, içeri girmeden önce bir davet bekleme zahmetine girmiyor. Şu anda kendi hayatımda kendimi sadece bir seyirci gibi hissediyorum. A Çok talihsiz bir olay.

"Dean Russo," diye selamlıyor onu. Sesinde daha önce hiç duymadığım öfkeli bir ton var.

Dekan bir yığın kağıttan başını kaldırıp bakıyor, gözleri gözlüklerinin ardından genişliyordu. "Dr. Abner. Sizi beklemiyordum."

"Öğrencimin staj notunu gözden geçirmeye geldim," diye ekliyor, öfkesi gözle görülür bir şekilde her gözeneğinden sızıyor.

Ofisine yavaşça giriyorum, çıktığımda nasıl biri olacağımdan korkuyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Merhaba."

"Bayan Callaghan, merhaba." Dekan Russo'nun parlak kızıl saçları ofisinin floresan ışıkları altında parlıyor. "Oturun. Siz de Dr. Abner. Ben de size e-posta göndermek üzereydim."

Masasının önündeki sandalyelerden birine otururken tek kelime etmiyorum. Reed diğerine oturdu, dizini Rahatlatıcı bir jest olduğunu düşündüğüm bir şekilde benimkini. Ayakkabılarına kusmak üzere olmam çok kötü.

"Lila'nın staj notu konusunda endişeliyim," diye söze başlıyor Reed. "Size karşı dürüst olacağım - o Warlington Gençlik Merkezi'nde şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi stajyer. Sonuçlarının üniversitenin kriterlerine uymadığına inanmakta güçlük çekiyorum çünkü onu bizzat ben denetledim."

"Bizi buraya getiren şey de tam olarak bu," diyor.

Daha önce hasta olacağımı düşündüysem bile, Dean

Russo bilgisayar monitörünü bize doğru çevirdiğinde
karnıma inen yumrukla kıyaslanamaz bile.

Ve Mariah'nın doğum günü gecesi Reed'le barda çekilmiş bir fotoğrafımızı gösteriyor. Kollarını bana dolamış, sarılıyor. Karla beni yanlışlıkla ona doğru ittiğinde düşmeyeyim diye.

Hayır, hayır, hayır.

Bunun Dean Russo'ya nasıl görüldüğünü biliyorum çünkü öyle görünüyor - ben amirimin göğsüne bastırılmışım, onun kolları beni sarmış, birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

Kalabalık bir barın ortasında.

Başım dönmeye başladı.

"Bu resim senin düşündüğün gibi değil," diyor Reed, ben dağılırken sesi düzgün ve emin. "Birbirimizi tesadüfen gördük. Ben arkadaşlarımla oradaydım, o da Onunkini. Karşılaşmadık. Biri Lila'ya takıldı ve onu itti; ben sadece düşmesin diye onu dik tutuyordum."

Gerçek bu olmasına rağmen, Dean Russo'nun yüzündeki endişe bana bunların hiçbirine inanmadığını söylüyor.

"Gelen kutuma düşen sadece bu resim değil, Dr. Abner," diyor ciddiyetle.

Birkaç tık sonra bize üç tane daha gösteriyor.

Reed ve ben gençlik merkezinden birlikte çıktıktan sonra onun arabasına biniyorduk.

Reed, onu bulduğumuz gün Ginny'ye sarıldığım gibi kolunu bana dolamıştı.

Geceyi onunla ve Ginny ile geçirdikten sonraki sabah Reed beni evinden dışarı çıkardı.

Midemde bulantı dönüyor ve gözyaşlarına boğulmamak için yanağımın içini ısıyorum.

Dekan Russo, "Bunun neden endişe verici olduğunu anladığınızdan eminim," diye söze başlıyor. "Bu resimler bir öğrenci ile akademik danışmanı arasındaki geleneksel ilişkiyi göstermiyor. Bana ilişkinizin katı profesyonelliğin ötesine geçebileceği izlenimini veriyor. Bu nedenle bölümümüz, Bayan Callaghan'ın gelecek dönem staj modülünü tekrar almasına karar verdi."

sonuçlarının doğru ve adil olduğundan emin olmak için mezuniyetini bir sonraki duyuruya kadar erteliyoruz."

"Hayır." Reed'in sert sesi odada yankılanıyor. "Kesinlikle olmaz. Bunlar temelsiz suçlamalar. Arkasında hiçbir bağlam olmayan resimlere güveniyorsunuz - herhangi bir akademik kurul benimle aynı fikirde olacaktır. Bu hiç makul değil Kelly."

Gözlüklerini burun kemeri üzerinde düzeltiyor. "Staj talebini kabul etmeden önce Bayan Callaghan'ın annesiyle olan ilişkinizi dikkate almamış olmamızın bizim hatamız olduğunu kabul ediyorum, ancak şu anda bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

Annemle birlikte.

Reed, "Annesiyle olan iş ilişkimin Lila'nın staj notuyla hiçbir ilgisi yok," diyor. "Ben bu üniversite ile işbirliği yapmaya başlamadan çok önce onun akademik başarılarını biliyordunuz. Bunu göz ardı etmeniz mümkün değil."

"Hayır," diye karşılık veriyor. "Tek söylediğim, bu resimler Bayan Callaghan'ın stajında bazı avantajlara sahip olabileceğini gösteriyor. Muhtemelen. Emin olmak için modülünü başka biriyle tekrar almasını istiyoruz. Bu üniversitenin her öğrenciye aynı avantajları sunmasının ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz. Taleplerimizi kabul ettiğiniz sürece bu resimleri halının altına süpürerek ikinize de iyilik yapıyoruz. Eminim bir profesörle ilişkiye girmenin bir öğrencinin okuldan atılması için yeterli olduğunu hatırlatmama gerek yoktur."

Son cümle, içindeki suçlama, sonunda beni çileden çıkarıyor.

"Dr. Abner stajım boyunca üzerinde çalıştığım tüm raporları ve yaptığım tüm seansların kayıtlarını saklıyor. katıldım," diye başlıyorum, ellerim titremesine rağmen sesim kararlı. "Herkes bunları inceleyebilir ve stajımda başarısız olmayı hak edip etmediğime karar verebilir. O resimlere gelince, onlar aramızda açık bir ilişki olduğunu kanıtlamaz. Her avukat benimle aynı fikirde olacaktır."

Avukat kartını kullanmaktan gerçekten nefret ediyorum ama başka ne yapabilirim ki?

Dean Russo olayların bu şekilde gelişmesini beklemiyordu. Gözlerindeki şaşkınlık bunun bir göstergesi. Sanki boyun eğmemi ve kendimi hiç savunmamamı bekliyormuş gibi.

Reed'e bakmak için başımı çevirmiyorum ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Kısa bir duraksamadan sonra yorgun bir iç çekti. "Düşündüğünüzün aksine, burada kötü adam olmak istemiyorum. Dr. Abner, son üç yıldır bizimle yaptığınız çalışmaların çok değerli olduğunu biliyorsunuz ve itibarınız sizden önce geliyor. Bayan Callaghan, öğrenci olarak ününüz de dikkate değer. Bu üniversitede en iyi performans gösterenlerden birisiniz ve mümkün olan en kısa sürede mezun olmanızın sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Geldiğini hissedebiliyorum.

"Ama bu resimleri görmezden gelemem. Öğrenciler ve profesörler kampüs dışında birlikte vakit geçirmemeli, hele hele bir profesörün evinde. Bunun bir staj olduğunu anlıyorum, bu yüzden birlikte biraz zaman geçirmeniz gerekiyordu, ancak bu davranış... Uygun görünmüyor. Size sormak zorundayım ve bu durumu hepimizin yararına olacak şekilde ele alabilmemiz için tam bir dürüstlük bekliyorum. Bu resimler

Doğru mu? Hiç romantik bir ilişkiniz oldu mu?"

Odaya yüklü bir sessizlik çöküyor ve kulaklarım çınlamaya başlıyor.

Reed'in dizi dizime geliyor ve bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Bu benim en büyük hatamdı.

"Evet," diye itiraf ediyor. Tek bir kelime.

Ömür boyu hapis.

"Sadece açıklığa kavuşturmak için, Dr. Abner. Siz ve Bayan Callaghan hiç romantik bir ilişki yaşadınız mı? Ya da şu anda?"

"Evet," diye tekrarlıyor. "O fotoğraflar çekildiğinde değil

ama son zamanlarda sınırlar aşıldı."

Yaşlı kadın sertleşerek bakışlarını bana yöneltti. "Bu kendi rızanızla mı oldu, Bayan Callaghan?"

"Yüzde yüz."

İsteyeceğim son şey, Reed'in her şey olduğu halde bu tür söylentilerin peşini bırakmamasıdır.

Dean Russo iç çekiyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi bu ideal bir durum değil. Bana gönderilen resimler o sırada romantik bir ilişkiyi tasvir etmiyor olabilir, ancak asıl mesele şu ki, bir noktada ilişkiniz vardı; belki de hala var ve bu bir sorun."

"İstifa mektubumu hafta sonuna kadar göndereceğim."

Reed'e dönüyorum, kalbim telaşla çarpıyor ama bana bakmıyor.

"Şimdi, Dr. Abner-"

"Bu üniversitenin itibarını asla lekelemek istemem," diye devam ediyor Reed. "Bir öğrenciyle ilişkiye girmeye karar verdiğimde risklerin farkındaydım. Staj notunu dışarıdan bir komiteye inceletmeyi düşündüğünüz sürece istifa etmekten mutluluk duyarım."

"Reed-" diye başlıyorum.

Eli kısa bir süreliğine dizimin üzerine geliyor ve geri çekilmeden önce dizimi sıkıyor.

Dean Russo duraksıyor, gözleri Reed'in hareketlerini takip ediyor.

"Dürüstlüğünüz için ikinize de teşekkür ederim," diyerek bizi başından savdı. "Bu bilgileri kurula ileteceğim ve tatmin edici bir karara vardığımızda size haber vereceğim."

Başka bir deyişle, gençlik danışmanı olma hayalime elveda.

Çünkü aklı başında kim bir profesörle ilişkisi olan birini işe almak ister ki?

Tıpkı o fotoğrafların Dekan Russo'nun gelen kutusunda sihirli bir şekilde belirmesi gibi, kampüste de bu olay duyulacak. Sonsuza dek annesinin profesör arkadaşıyla yatan kız olarak kalacağım.

Nefes almak zor, dayanılmaz bir görev haline geliyor. Ne olduğunu anlamadan yerimden kalktım.

Dean Russo'ya "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Ofisinden izinsiz çıkarken, koridorda aceleyle ilerlerken, Reed'in adımı söylediğini duyduğumda ya da tanıdık bir el kolumu tuttuğunda bedenim benimmiş gibi hissetmiyor.

"Bırak beni," diye homurdanıyorum ve kendimi onun elinden çekip kurtarıyorum. Sesim de benimki gibi çıkmıyor.

Pişmanlık yüzünde parlıyor. "Çok özür dilerim, Lila. Elimden geldiğince iyi idare ettim. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. olur."

Başımı sallıyorum. Gözyaşlarım akmadığında kötü olduğunu anlıyorum - yakıcı öfkem hepsini buharlaştırdı.

"Bu bir hataydı. Hepsi." Öfke beni kör ediyor, kimin yanacağını umursamadan. "Bir daha bir adamın hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim. Ama dikkatsiz davrandım.

hiçbir şey olmayacaktı çünkü seninle kendimi güvende hissediyordum. Senin için bir istisna yaptım çünkü ben..."

Çünkü sana aşık oldum.

"Lila."

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir hamle yapıyor ama ben geri çekiliyorum.

"Sana kızgın bile değilim," diyorum dürüstçe, nefesim düzensiz. "Bu kadar düşük bir öz değere sahip olduğum için kendime kızgınım. Bir profesörle ilişkiye girip geleceğimi bu şekilde tehlikeye atmamam gerektiğini bilmeliydim."

Bir adamın beni tekrar mahvetmesine izin verdiğime inanamıyorum. Bunu düzeltmek için zamanda geriye gidemeyeceğimin aptalca farkına varmak, çılgılık atmak, saçlarımı yolmak istememe neden oluyor.

Keşke onunla hiç tanışmasaydım.

"İstifa etme," diye bağırdım. "Bunu benim için yapma. Sen istifa etmek zamanında mezun olmamı sağlamayacak; kahraman olmanıza gerek yok."

"İstifa ediyorum çünkü yapılacak en doğru şey bu," diye karşılık veriyor. "Benim yüzümden stajında başarısız olman

doğru değil. Ben de bunun için mücadele ediyorum."

"Benim için savaşmanı istemiyorum." Sesim şimdi daha yüksek çıkıyor ama koridorda herkesin duyabileceği bir yerde olmamız umurumda değil. Artık umurumda değil.

"Anlamıyor musun, Reed? Hiçbir şey

Birlikte olmamızdan iyi bir şey çıkmayacak. Hiçbir şey. Biz bir hatayız. Ben... Ben artık bunu yapamam."

Ellerim yine titremeye başladı. Reed'in yüzü gibi benim midemin de düşmesinden nefret ediyorum.

"Pekala," dedi, sesi hiç duymadığım kadar kısıktı.

o.

Ona bu kadar sert davrandığım için ne kadar suçluluk duyarsam duyayım, boğuluyorum.

lmne. Bana değerli hissetmenin, sağlıklı olmanın, kendi tenimde mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermesi önemli değil. nemli. nemli değil. nemli değil.

şansım varken bunu neden durdurmadım?

Ben kimim ki?

Kendini kaybedip Oliver'ın lastiğini kesen Lila'yı tanımadığımı sanıyordum ama bu Lila, bir profesör için her şeyi göze alan Lila... Tamamen yabancı biri.

Vedalaşmayacağız.

Ona son kez bakarken ve Psikoloji Salonu'ndan paramparça bir kalple ayrılırken başka bir kelime konuşmuyoruz.

Ancak bir Uber'e bindiğimde ilk gözyaşlarım sessizce dökülmeye başlıyor.

Ve Dean Russo'ya o resimleri kimin gönderdiği aklıma geldi.

BÖLÜM 33

Lila

| Oliver'ın kapısını o kadar sert çalıyorum ki, kırmadığıma şaşıyorum.

Tüm bunların arkasında onun olduğu çok açık. Benden ikinci bir şans istediği gün söylediği sözleri hâlâ hatırlıyorum - Reed'le yattığımı düşündüğünü ve kampüste dedikoduların hızla yayıldığı konusunda beni nasıl uyardığını.

Eski sevgilim şu an ölü sayılır.

"Geliyorum, geliyorum. Hassiktir."

Kapıyı çekip açtığında, gözleri komik bir şekilde büyür.

"Lila? Burada ne yapıyorsun?" diye sorar.

Neredeyse gerçek olduğunu düşündüğüm bir karışıklık.

"Sana ne halt ettiğini sormak için geldim," diye bağıyorum, öfkem boğazımda düğümleniyor.

"Fotoğraflarımızı çekiyorsun,

Oliver mı? Gerçekten mi? Ve dekana sahte suçlamalarla e-posta mı gönderiyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Bir, iki kez göz kırpmıyor. "Sen... iyi misin?"

Ellerim titremeye başladı. "Cevap ver bana."

Oliver oda arkadaşlarını kontrol etmek için omzunun üzerinden bakıyor ve kapıyı kapatıyor. Koridorda yalnız kaldığımızda bana şöyle dedi: "Gerçekten ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum.

konusuyorduk. Neden kapıma öyle vurdun?" Deliriyor muyum? Şu anda olan şey bu mu?

Çığlık atma ve ağlama isteğimle savaşıarak kollarımı kendime doluyorum. "Resimler. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum."

Derin bir nefes alıyorum. "Oliver. Bana karşı dürüst ol, sadece bir kez. Buraya son geldiğimde beni profesörüm Reed Abner'la yatmakla suçlamıştın. Hatırladın mı?"

Gözlerini deviriyor. "Evet."

"Kampüste söylentilerin hızla yayıldığı konusunda beni uyarmıştın," diye ekliyorum. "Ve şimdi de bana Dekan Russo'nun stajımda başarısız olmasıyla hiçbir ilgin olmadığını söylüyorsun.

Biri ona birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı gönderdi diye mi?"

"Bekle." Şaşkın kaşları çok inandırıcı görünüyor. "Stajda başarısız oldum da ne demek? O adamla gerçekten yattın mı?"

Ellerimin içine doğru inliyorum. "Yaptın mı, yapmadın mı Oliver?" "Neyi? Tabii ki yapmadım. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Beni aldattığında aylarca bana yalan söyledin" diyorum. "Şimdi sana neden inanayım?"

"İyi noktaya değindin." Eski sevgilim telefonunu almak için spor şortunun cebine uzandı. Kaydırmaya başlarken bana, "Birinin resimleri Russo'ya e-postayla gönderdiğini söylemiştin, doğru mu? İşte tüm e-posta hesaplarım. Mesajlarımı kontrol etmekten çekinme, silinmiş olanları bile."

Utanmadan üç gelen kutusunun her köşesini aradım ama elim boş çıktı. Yine de masum olduğuna ikna olmadım.

Yüksek sesle düşünerek, "E-postaları çöp kutusundan silebilirdin," diye önerdim.

Omuz silkiyor. "Kamera rulomu da arayın. Saklayacak bir şeyim yok."

Kabul etmeyeceğimi sanıyorsa, çok yanılıyor. Sonraki on dakika boyunca, onun üzerinde FBI tipi bir arama daha yapıyorum.

kamera rulosu ve bir kez daha hiçbir şey alamadım.

Şu anda bir şeyler çok yanlış geliyor. Bir parçam Oliver'ı suçlu bulup bu karmaşadan kurtulmak istiyor. Bariz cevap o, beklenen suçlu.

Ama ya doğruyu söylüyorsa?

İşim bitince Oliver telefonunu geri aldı. "Bak, birbirimizi son gördüğümüzde oldukça sert şeyler söylediğimi

biliyorum.

ama kafam iyiydi, kızgındım, üzgündüm ve bunların hiçbirinde ciddi değildim. Şimdi terapidayım ve daha iyiyim. Geçen yıl olanlara rağmen, bunu sana yapmazdım. Şu anda işimden dolayı çok fazla boş zamanım yok.

Artık özel hayatında ne yaptığın umurumda değil. Alınmak yok."

Belki bu beni gezegendeki en aptal kız yapıyor ama Ona inanıyorum. Söyleyiş tarzında bana yalan söylemediğini anlatan bir şey var. Ne de olsa onu yıllardır tanıyorum. Beni daha önce kandırmış olabilir, ama işaretleri aramayı öğrendim.

En önemlisi de içgüdülerime güvenmeyi öğrendim ve içgüdülerim bana o fotoğrafları Oliver'ın göndermediğini söylüyor.

Ama o yapmadıysa, kim yaptı?

"Pekala, Li. Sakin ol. Alnındaki damar patlamak üzere."

Son yirmi dakikadır yaptığım gibi, en iyi arkadaşımın dairesinde bir ileri bir geri volta atmaya devam ediyorum. Karla kahve içmek için bir arkadaşıyla buluşuyor, bu da Mariah'yı benim çöküşüme tanıklık etmek zorunda bırakıyor.

"Riah, anlamıyor musun? Kariyerim sona erdi."

En kötüsü de bunu hak etmiş olmam. Dikkatsiz davrandım, yapmayacağıma söz verdiğim gibi duygularımı hedeflerimin önüne koydum ve şimdi en kötü kabusum hayata geçti.

"Bunlar çok ağır sözler," diyor Mariah. "İçinde bulunduğun durumun berbat olduğunu inkar etmeyeceğim ve neden korktuğunu anlıyorum ama kariyerin henüz bitmedi. Daha başlamadı bile."

"Ve şimdi olmayacak." Yanağımdan süzülen yaşları silmiyorum. Artık buna zahmet edemem. "Sonsuza kadar iyi bir not için profesörünü beceren öğrenci olarak kalacağım."

"Lila," diye başlıyor en iyi arkadaşım, şu anda benden çok daha sakin. "Onunla biraz oynamış olabilirsiniz-

Dudak fırçalamak pek sayılmaz ama bunu kesinlikle bir not için yapmadınız."

Ben yapmadım.

Bunu yaptım çünkü ona aşık oluyordum.

Çünkü hala öyleyim.

Başımı sallıyorum, düşüncelerin gitmesini istiyorum. Çok fazla acı veriyorlar.

"Bunun bir önemi yok," diyorum, öfkem yavaşça kayboluyor. Kendimi küçümsemeye yer açmak için bedenimi. "Kampüste bunu öğrendiklerinde işim bitecek. "Bunu kampüste öğrendiklerinde mezun ol."

"Evet, yapabilirsin." Omuzlarımı sallıyor, şüphesiz beni aklımdan çıkarmaya çalışıyor. Ama işe yaramıyor.

"Yapamazsın

Bu ay mezun olacaksın ama gelecek yıl olacaksın. Bu nasıl dünyanın sonu olur?"

Alt dudağımın titrediğini hissederek, "Ailem hayal kırıklığına uğrayacak," diye mırıldanıyorum.

Beni kucağına çekti. "Ailen seni her zaman destekleyecek. Bu ay ya da gelecek yıl mezun olman umurlarında olmayacak. Söz veriyorum."

Onlar bilmeyebilir ama ben biliyorum. Onları hayal kırıklığına uğratmak isteyeceğim son şey. Bu şekilde değil, her şekilde.

Benim kolay çocuk olmam gerekiyordu. endişelenmeye gerek yok. Maddie yetişkinliğinde bile çok şey yaşadı ve bunların hiçbirini hak etmedi. Onu seviyorum. ve hayatımın hiçbir kısmı için onu suçlamıyorum, ama gerçeği de inkar edemem - ben çocukken onunla yaşanan tüm dramlardan sonra, ailem yaşadıkları tüm iniş çıkışlardan sonra bir mola verebilsin diye kendimi sessiz, sakın bir kız çocuğu haline getirdim.

İyi notlar almak, sınıfımın en iyisi olmak. Parti yapmak ya da sarhoş olmak, kuralları asla çiğnememek, benim olayım bu.

Ama mükemmel çocuk rolü beni tüketti. Başka birinin hayatını yaşıyordum, olmam gereken ama olmadığım birinin. Tam olarak değil.

Çünkü bazen aileme karşı kendimi başarısız hissetmeden okulda düşük performans gösterebilmek istiyordum. Bazen arkadaşlarımla geç saatlere kadar dışarıda kalmak yerine, geleceğimi asla belirleyemeyecek bir sınava çalışmak istedim. Bazen biraz asi olmak ve yüzümü ders kitaplarıma gömmek yerine arkadaşlarımla yaptığı gibi erkek delisi olmak istedim.

Şu anda seçimlerimden pişmanlık duymamın bir anlamı yok, ama aynı zamanda kendime hiçbir zaman özgün olma izni vermediğimi hissetmekten de kendimi alamıyorum. Kendime asla izin vermedim

mükemmel çocuk, arkadaş, öğrenci dışında her şey. Peki ne için? Geleceğim zaten boşa gitti ve şimdi kimliksiz kaldım.

Notlarımla ve başarılarımla öz değerimi tanımlamasına izin verdim ve şimdi eğitimimin dışında kim olduğumu bilmiyorum.

"Mariah..." Farkına vardığımda titrek bir nefes alıyorum, ardından gelen her şeyi buldozer gibi ezip geçiyor. "Ben... Ben kim olduğumu bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Bunun dışında kim olduğumu bilmiyorum... herkesi memnun etmek için yarattığım bu kişi." Artık titreyen ellerimi ellerinin arasına alıp oturabilmemiz için beni kanepeye doğru götürdü. "Hayatım boyunca sadece başkalarının benden ne istediğine ve beklediğine dikkat ettim. Kendimi ihmal ettim. Tüm değerimi derslerime, kariyerime verdim... ama şimdi bunların hiçbirine sahip değilim. Ve kim olmam gerektiğini bilmiyorum."

Gözyaşlarımla koluyla kuruluyor. "Daha genciz. Kim olduğumuzu öğrenmek için hâlâ vaktimiz var."

Başımı sallıyorum. "Benim bir hayatım yok. Bir hobim bile yok. Okumak ve çalışmak dışında ne yapmaktan hoşlanıyorum? Babam spor yapmayı sever, annemin kaçış noktası her zaman bale olmuştur ve teyzem de resim yapmayı sever. Ama ben? Ben zevk almıyorum. hiçbirini sevmiyorum. Neyi sevdiğimi bile bilmiyorum."

"Bunun için kendini üzme. Bunca zamandır kışınızı yırtarak çalışıyorsunuz ve bu kötü bir şey değil. Sen de

Mezun olduğunda yeni hobiler denemek için bolca vaktin olacak" diyerek beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Hadi sadece Bugün eğlenceli bir şeyler yap, kafanı dağıt. Aileni görmek istemiyorsan burada uyuyabilirsin."

Tanrım, ailem. Onların en büyük hayal kırıklığı olmaya hazır değilim.

Ya Reed? Babamın öğrendiğinde ona ne yapacağını düşündükçe midem bulanıyor.

Onu düşünmeyi bırak.

"Hiçbir şey yapmak istemiyorum," diye nefes veriyorum.

"Burada oturup kendini kötü hissetmene izin vermeyeceğim," diyerek ceplerini yokluyor. "Kahretsin, telefonum nerede?"

"Ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum."

Beni görmezden gelerek, Karla'nın dizüstü bilgisayarını kahveden aldı.

masaya oturur ve kanepeye yaslanır. "Bu gece bowling salonu için bilet alacağım, tamam mı? Yine de adil bir uyarı, kışını tekmeleyeceğim."

Ama yine başımı sallıyorum. "Hiç havamda değilim."

En iyi arkadaşım gözlerini deviriyor. "Şimdi böyle diyorsun, ama biz-"

Cümlesini bitirmeyince ayağımla dürtüyorum. "Ne?"

"Ben... Bence bunu görmelisin," diyor, gözlerini ekrandan ayırmadan.

Sesinde midemi bulandıran garip bir tını var. Yavaşça Karla'nın dizüstü bilgisayarını elinden çekip alıyorum. "Az önce bir hayalet görmüş gibisin."

Başka bir şey eklemiyor, eklemek zorunda da değil. Çünkü sadece bir saniye sonra neler olduğunu tam olarak anlıyorum.

Bugün o kadar çok darbe aldım ki, kendimi hiçbir şeyin beni daha kötü hissettiremeyeceğine ikna ettim.

Yanılmışım.

Karla'nın ekranına baktığımda -uzun zamandır arkadaşım, güvendiğim bir sırdaşım- Dean'e gönderilen fotoğrafların olduğu bir e-posta görüyorum

Russo'nun anlattığına göre, sanki ayaklarımın altındaki zemin sallanıyor ve sonra ardına kadar açılıyor.

"Fotoğrafları o gönderdi," diye nefes alıyorum ve bunun bir şaka olmadığından emin olmak için ekranı tekrar tarıyorum. Kaydırdıkça kendimi daha da hasta hissediyorum. "Bir kadın hakkında endişelendiğini yazmış. Reed ve benim aramdaki gücün kötüye kullanılması. Ne oluyor lan?"

Mariah odasına koşarken, "Şu anda ona mesaj atıyorum," diyor. Bir süre sonra elinde telefonuyla yeniden ortaya çıkıyor. "Odasında sızıntı falan olduğunu söyleyeceğim ki kaçıp gitmesin, korkak herif."

Gözlerimi e-postadan ayıramıyorum. "Bunu neden yapsın ki? Ben ona ne yaptım ki?"

Mariah başını sallar. "Aramızda kalsın, konu sana geldiğinde hep biraz... kapalı görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse bana da öyle."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Kelimeleri söylemek istemiyormuş gibi tereddüt ediyor.

"Mariah," diye uyarıyorum onu. "Eğer bir şeyler oluyorsa, bilmek istiyorum."

Bir süre sonra uzun bir iç çekip itiraf ediyor: "Bazen tuhaf yorumlar yapıyor.

İşimde rahatım çünkü babam benim patronum, bu yüzden maaş çeki için çok çalışmam gerekmiyor."

"Bekle, ne?" Dik oturuyorum. "Riah, bunu bana neden hiç söylemedin?"

"Çünkü kimsenin benim hakkımda ne söylediği umurumda değil. Ben kendi işimi yaparım. Ayrıca o senin arkadaşın, bu yüzden aramızdaki ilişkiyi tuhaflaştırmak istemedim," diyor. "Birlikte yaşıyoruz ama çok yakın değiliz. İkimizin olduğu gibi değil."

"Sana başka ne söyledi?" Bastırıyorum.

"Lila..."

"Anlat bana."

Yenilmiş bir halde bana üzgün bir bakış atıyor ve şöyle diyor: "Üniversiteye gitmediğim için bazen beni küçümsüyor. Mesela su faturasını falan aldığımızda, üniversiteye gitmediğim için anlayamadığımdan ya da her neyse, ona bakacağını söylüyor. Aşırı tepki verdiğimi, öyle demek istemediğini ve hepsinin kafamda olduğunu düşünüyordum ama şimdi resimlerle birlikte..."

"Onu dinleme Riah. Sen bir güç merkezin ve o kesinlikle iyi değil," diye onu rahatlatıyorum. En son istediğim şey en iyi arkadaşımın herhangi bir şekilde kendini aşağı hissetmesi. Tüm niyet ve amaçlar için, o benim için küçük bir kız kardeş gibidir.

O zaman anladım. "Bana Chicago'daki Gençlik Danışmanlığı Fuarı'na başvurduğunu söyledi. Ben kabul edildim ama o kabul edilmedi. Sence tüm bunları bu yüzden mi yaptı?"

"Bunu ona hiç yakıştıramadım," diye düşünüyor.

Tam başka bir şey önerecektim ki kapı açıldı ve endişeli görünen Karla içeri girdi.

"Ben de tam dönüyordum. Kıyafetlerim mahvoldu mu?" diye soruyor telaşla.

Mariah'nın kavga başlatmasını bekliyordum, onun yerine ben önden gittim.

"Bunu açıklayabilir misin?" Sözde arkadaşıma e-postanın görüntülendiği dizüstü bilgisayar ekranını göstererek soruyorum.

Donup kalıyor, yüzündeki tüm renk kayboluyor. "Dizüstü bilgisayarında ne yapıyorsun?"

"Sehpanın üzerindeydi ve bakmak istedim Çünkü telefonum odamda şarj oluyordu," diye araya giriyor Mariah, sesinde en ufak bir samimiyet izi yok. İçimden Karla için üzölmek gelmiyor. "Bu birbirimizin dizüstü bilgisayarlarını ilk kez ödünç alışımız değil."

"E-postalarım girmeye hakkın yoktu." Sesi yükseliyor, savunmaya geçiyor. "Bu yasadışı."

"Biz bir bok yapmadık." En iyi arkadaşım -bu apartmandaki tek arkadaşım- gözlerini deviriyor. "Dizüstü bilgisayarını açtığımda ilk gördüğüm şey gelen kutun oldu. Geçmişini kontrol edebilirsin

Eğer bana inanmıyorsan, bunu Lila'ya neden böyle boktan bir şey yaptığına dair bir açıklama yaptıktan sonra yap."

Karla huffs. "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim. Yapmam gerekeni yaptım."

"Beni bir profesörle ilişki yaşamakla suçlamana gerek yoktu," diye karşılık veriyorum. "Ben sana ne yaptım ki, Karla mı? Bana bir açıklama borçlusun. Öylece yapamazsın Böyle bir şeyi kabul etmemi bekleme." "Senin için

sorun olup olmaması umurumda değil," diye hırılıyor. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir sertlik var ve bu beni bir bıçak gibi kesiyor. "Her zaman herkesten daha iyi olduğunu düşündün, ama ortada bir oyun olduğunu biliyordum. Annenin arkadaşının sana stajyerlik vermesi beni haklı çıkardı."

"Barda o fotoğrafı nasıl çektin?" Mariah kelimeleri ağzımdan çalarak ona soruyor. "Başından beri bizimleydin."

Sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, "Bunu yapması için rastgele bir çocuğa on dolar ödedim," diyor. Sanki kariyerimi mahvetmek önemsiz bir başarıymış gibi. "Dekanın bunu yapmayacağını biliyordum.

Kanıtım olmasaydı bana inanmazdım, bu yüzden yanlışlıkla ve sen de onun kollarına düştün. Bu olay olduğunda adama fotoğrafı çekmesini söylemiştim."

"Peki ya diğer resimler?" diye sordum.

"Bize geziden bahsetmiştiniz, ben de hemen geldim. Her saniye birbirinize yapışık olmanız işimi kolaylaştırdı. Sanırım bunun için teşekkür ederim."

"Peki Reed'in evinden çıkan?" Bastırıyorum.

Omuz silkiyor. "Takıldığım bir adam aynı sokakta oturuyor. Seninle aynı anda ben de utanç yürüyüşü yapıyordum. Eğlenceli bir tesadüf."

Utanç yürüyüşü yorumunu görmezden geliyorum çünkü kanım hızlı ve kesinlikle sağlıklı bir şekilde kaynamaya başlıyor. "Karla, neden? Bunun itibarıma ne yapabileceğini biliyor musun? Bunun

Reed'in mi? Hepsi senin acı çeken, kıskanç bir ezik olman yüzünden mi?"

"İkinize de ne olacağı umurumda değil," diye tersliyor. "Bana öyle bakmayı kes - hepimiz ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyoruz, yani benim kurduğum tuzak zaten pek de tuzak sayılmaz."

"Yani itiraf ediyorsun," diye araya giriyor Mariah. "Bunun bir tuzak olduğunu. Gücünü kötüye kullanmakla ilgilenmiyordun; sadece kıskanıyordun. Her şeyi uydurdun."

"Gençlik Danışma Fuarı'ndaki yerimi aldığın için senden öç almak istedim. Gençlik merkezinde de" diye itiraf ediyor, beni sıkıştırırken sesinde ve gözlerinde zehir var.

"Bekle, ne?" Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun, gençlik merkezi mi?"

"Reed'le çalışmak istiyordum ama bir şekilde onun yerine stajyerliği sen aldın." Gözlerini deviriyor. "Nedenini merak ediyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum, Lila. Annenin küçük arkadaşına acınası bir şekilde aşık olduğunu mu düşünüyorsunuz? Evet.

Birlikte olduğunuzu biliyor muyum? Hayır. Umurumda da değil."

Bunca yıllık dostluktan sonra beni sırtımdan bıçakladığına inanamıyorum. Hepsi onun için bir saçmalık mıydı?

"Üzücü olan ne biliyor musun, Karla?" Başlıyorum, kalbim saatte bin mil hızla atıyor. "Benim itibarımı zedelemek sana staj imkânı sağlamayacak çünkü sende gereken özellikler yok. Başvuran tek öğrenci sen olsan da seni kabul etmezler. Onlar

Gençlik merkezinde birkaç stajyer işe almak, biliyor musun? Tek bir yer yoktu. Birkaç öğrenci arıyorlardı ama yine de seni reddettiler - bunun benimle hiçbir ilgisi yok ve her şey senin zayıf akademik performansınla ilgili. Aynı şey Gençlik Danışmanlığı Fuarı için de geçerli."

Karla'nın kulakları kızardı, bu da hassas bir noktaya parmak bastığımın işaretiydi. "Akademik performansın da sana o stajı kazandırmış değil. Kim bilir, belki de annen Arkadaşın da sana hasta gibi aşık ve bu yüzden seni işe aldı."

Kalbimdeki acıya rağmen gözlerimi deviriyorum. Karla buraya gelmek için ne kadar çok çalıştığımı herkesten daha iyi biliyor, Reed'in ortaya çıkmasından önce bile, bu da ihanetini daha da acımasız kılıyor. "Geceleri daha rahat uyuman için ne gerekiyorsa yap, Karla. Seninle daha fazla zamanımı harcamayacağım."

"Öyleyim," diye araya giriyor Mariah. "Çünkü hâlâ sorularım var - yani eğer öğrenirsek kendini nasıl açıklamayı planlıyordun? Gerçekten öğrenmeyeceğimizi mi düşündün?"

"Yapmaman gerekiyordu," diye karşı çıkıyor.

"Yani hayatım senin yüzünden darmadağın olurken sen sadece ilgili ve destekleyici bir arkadaşımış gibi mi davranacaktın?" demekten kendimi alamıyorum.

"Ciddi bir yardıma ihtiyacın var." Karla sadece omuz silktiğinde Mariah başını sallar. "Bu normal bir davranış değil, Karla. Sen kafadan hastasın."

"Peki bu konuda ne yapacaksınız?"

"Birincisi, seni kovarım," diyor Mariah kolayca. "Burası amcamın dairesi, o yüzden gün bitmeden eşyalarını toplayıp gidebilirsin, yoksa eşyalarını sokağa kendim atarım."

"Buna cüret edemezsin," diye

feveran ediyor. "Beni test etme, seni psikopat."

"Her neyse. İkinize de ihtiyacım yok." Hışımınla yatak odasına girdi, başlamadan önce kapıyı çarparak kapattı. biriyle telefonda konuşuyor- ya da belki Bunu yapıyormuş gibi davranarak; oda arkadaşının ne kadar deli olduğunu ve taşınması gerektiğini söyleyerek derhal bir yasaklama emri çıkartın.

Mariah gözlerini devirir. "Zengin ailesi onu şımartıyor; iyi olacak. Onu sokağa atacak değilim ya."

Yorgun gözlerimi avuç içlerimin topuklarıyla ovuşturup derin bir nefes almaya çalışıyorum ama bu neredeyse imkânsız bir görev haline geliyor.

Yine oldu. Tıpkı okuldaki gibi, başka bir arkadaşım yapmadığım bir şey için bana ihanet etti. Neyi yanlış yapıyorum? Bunun bir daha olmaması için kim olmam gerekiyor?

Karla'nın duymasını istemediğim için, "İtiraf etmesi hiçbir şeyi değiştirmez," diye mırıldandım. "Dekan zaten Reed'i biliyor ve bir noktada dahil oldu. Bunu kabul ettik. Kariyerim hala mahvolmuş durumda."

Mariah kolumu rahatlatıcı bir şekilde ovuyor. "Yönetim kuruluyla konuşması gerektiğini söyledi, değil mi? Bana anlattığına göre Reed kampüste ünlü biri gibi. Araştırmaları bir ton para getiriyor. Başka bir şey olmasa bile, bu nedenle onu dinlerler - seni koruyacaktır."

Onun sözleri beni daha iyi hissettirmiyor. Hâlâ kendime zarar veren döngümün içinde sıkışıp kalmış durumdayım. "Bu olmamalıydı. I bu ay mezun olacak."

"Evet, ama..." Mariah tereddüt ediyor. "Tamam, belki de bu konuyu açmak için doğru zaman değil, ama izin verin şeytanın bir saniyeliğine savun. Belli ki Reed'e karşı bir şeyler hissediyorsun ve eminim o da sana karşı aynı şeyleri hissediyordur.

Dediğiniz gibi, her şey zaten mahvoldu ve birlikte olmanın bedelini ödemek zorunda kalacaksınız. Öyleyse neden sadece... birlikte olmak? Hiçbir şey olmasa bile en azından aşk kazanır."

Ama o daha sözünü bitirmeden ben başımı sallıyorum. "Aşk kazanamaz, Mariah. Bu sefer olmaz. Bir ilişkiye girmek hem benim hem de onun itibarını daha da zedeleyecekti. İnsanlar konuşuyor, özellikle de yasadışı bir şeyse."

Yasadışı. Bu kelime ağızımda acı bir tat bırakıyor, yanlıştır, çünkü kendimi hiç Reed'le birlikte olduğum zamanki kadar kendim gibi hissetmemiştim.

Ama artık bunların hiçbir önemi yok.

Karla'nın tiz sesi yatak odasının kapısından içeri süzülürken, hattın diğer tarafındaki zavallı ruha bağırmaya devam ediyor.

"Pekâlâ. Nereden geldiğini anladım. Bowling salonu için biletleri alacağım, tamam mı? Hadi kafanı dağıtalım.

"Mariah nazikçe öneriyor.

"Seni seviyorum Riah. Œu anda sana çok minnettarım
ama yalnız kalmak istiyorum." Kollarımı ona dolayarak

en iyi arkadaşşıma sarılıp vedalaştım. "Sana sonra mesaj atarım. Tüm bu karmaşada yardıma ihtiyacın olursa bana söyle."

"Nereye gidiyorsun?"

Kelime boğazımda düğümleniyor. "Ev."

Şu anda ailemi görmek isteyeceğim son şey olsa da, onların güvenliğine ve rahatına ihtiyacım var. Ve eğer yaptıklarımdan sonra beni kovmak isterlerse... Mariah'nın Şimdi boş yatak odası.

Evime giden yol çok hızlı geçiyor. Neredeyse akşam yemeği vakti, bu yüzden ailemin ikisinin de içeride beni bekleyeceğini biliyorum.

Sadece bu öğleden sonra bile bana binlerce ömür gibi geldi. Anahtarlarımı alıp gözyaşlarımın geri kalanını silerken, zihinsel olarak kendimi ailemin en büyük hayal kırıklığı olmaya hazırlarken, ağırlığı omuzlarıma çöküyor.

O sırada telefonum çalışıyor ve kim olduğuna bakma hatasını yapıyorum.

Çok üzgünüm, Lila. Bunu düzelteceğim. Bu ay mezun oluyorsun. Ne gerekiyorsa yapacağım. Söz veriyorum.

Cevap vermeyeceğim.

Bunun yerine, kalan azıcık cesaretimi de kullanıp içeri giriyorum.

Annemle babam mutfakta yemek yapıyor, birbirlerine gülüyorlar ve ben onların mutluluğunu bozmak üzere olduğum için nefret ediyorum.

Her şeyi mahvettim.

Çantamı tutuşum kayıyor ve yere düşüyor, gözyaşlarım artık serbestçe akıyor. Ses evin içinde yankılanıyor ve telaşlı başlarını bana doğru çeviriyorlar.

"Lila," diye nefes nefese kaldı annem. "Tatlım, sorun ne? Neden ağlıyorsun?"

Eski hayatına elveda de, Lila.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor."

BÖLÜM 34

Lila

"Onu öldüreceğim."

Babamın bakışlarıyla karşılaşamıyorum çünkü bakışlarındaki hayal kırıklığı beni tamamen yok edecek; sesindeki hayal kırıklığı ise şimdiden yok etmeye başladı.

Anneme de bakamıyorum ama onun yanında durduğunu biliyorum. Her şeyi itiraf ettiğimden beri neredeyse tek kelime etmedi, ki bu benim için babamın patlamasından çok daha kötü.

Saatler önce kanepeye oturduğumdan beri ellerimin titremesi durmadı ama muhtemelen yirmi dakikadan fazla olmamıştır. Gözyaşlarım durdu ama daha fazla duracaklarından emin değilim.

"Hemen şimdi evine gidip onu canlı canlı deşeceğim."

"Cal..." diye uyarıyor annem onu, uzun ve acı dolu dakikalar sonra söylediği ilk kelimeyle.

"Seni seviyorum günüşiğim, sevdiğimi biliyorsun ama şu anda bunu duymak istemiyorum. Kimse benim küçük kızıma zarar veremez ve yaşayamaz. Benim cesedimi çiğnemedi."

"Baba..." Konuşurken boğazım acıyor, sesim fısıltıdan daha yüksek çıkmıyor. Onları görmüyorum çünkü onlara bakmayı kendime yediremiyorum ama ailemin bana doğru döndüğünü hissediyorum. "Kariyerim mahvoldu. Onu dövmek bunu düzeltmeyecek.

Bu."

"Ama bu konuda kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlayacak," dedikten sonra durakladı ve yorgun bir iç çekti.

Dikkatlice yanımdaki kanepeye oturdu. "Pekâlâ. Şimdilik peşini bırakacağım. Nasıl hissediyorsun?"

Omuz silkiyorum. Şu anda duygularım o kadar karışık ve çelişkili ki, onları kelimelere dökemiyorum.

Aileme her şeyi itiraf ettiğim için başım hâlâ dönüyor. Onlara Reed'den bahsettiğimde yüzlerindeki acı ve başarısız stajım, ardından öfkem, beni sonsuza dek kovalayacak.

"Mezun olamıyorum," diye fısıldıyorum, gözlerimin yeniden yaşardığını hissederek. "Her şeyi çöpe attım. Seni bu kadar hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

"Hey." Babam bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. "Mezun olacaksın. Olabilecek en kötü şey stajını tekrar almak zorunda kalman, ama yüksek lisansını alacaksın."

Annem diğer tarafıma oturup elimi tutarken kanepenin ağırlığının altında eğiliyor. "Her şeyi itiraf edeceğim Bize anlattıkların oldukça şok ediciydi ama baban ve ben seni hayal kırıklığına uğratmadık tatlım."

"Nasıl değilsin?" Başımı sallıyorum. "Sana inanmıyorum."

"Öyle yapmalısın," diyor. "Sen her zaman iyi bir evlat oldun, Li. Hâlâ da öylesin. Bu... ideal değil ama dünyanın sonu da değil."

"Bunu nasıl söylersin?" Kanepeden kalkarken tedirgin bir şekilde soruyorum. Yerimde duramıyorum. Nefes nefese, göz ucuyla sanki bana ayrıntılı bir şaka yapıyorlarmış gibi. "Nasıl iyi bir evlat olduğumu söylersin?"

bir profesörle -arkadaşınla- ilişkiye girdim ve bu yüzden stajımdan kaldım? Sonuçlarını biliyordum ama yine de yaptım. Kariyerimi ve itibarımı bir hiç uğruna feda ettim. Maddie, babası ve diğer her şeyle yaşadığın onca şeyden sonra, böyle aptalca bir şey yaptığımda nasıl iyi olduğumu söylersin? seçenekler?"

Hava ciğerlerimi zar zor dolduruyor. Gözyaşlarımı kolumun tersiyle kuruluyorum ve kaçınılmaz olarak değişmelerini bekliyorum.

ve bana haklı olduğumu, iyi bir evlat olmadığımı söyleyin.

Ama olan bu değil.

"Lila..." diye başlıyor annem, sanki başıboş vahşi bir hayvanla konuşuyormuş gibi çekingen bir tavırla. "Bütün bunlar ne hakkında? Maddie?"

Lafı dolandırmak istemediğim için titrek bir nefes aldım. Onlara ne kadar berbat biri olduğumu görmeleri için bir neden daha verebilirdim. "Onu bytmek zorundaydın, sonra babası geri geldi ve sen de bununla uğraşmak zorunda kaldın. Maddie'yi seviyorum, gerçekten seviyorum ama ben..."

"Derin bir nefes almak için durduğumda babam beni cesaretlendiriyor çünkü aniden bu odada mze yetecek kadar oksijen kalmadı.

Gözlerim tekrar yaşlarla doluyor ve kelimeleri içimde tutan baraj sonunda yıkılıyor.

"Bunu söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum çünkü hepinizi çok seviyorum, Maddie'yi de kardeşim gibi seviyorum ve bencilce konuşmak istemem ama bu beni de etkiledi. Ne oldu?

Onu," diye başladım, ellerim yine titriyordu. "Yeterince şey yaşadın ve ben işleri senin için kolaylaştırmak istedim. Kolay ocuk olmak. Her zaman uslu durmak, iyi notlar almak, gençlerin ebeveynlerine yaptığı gibi seni asla hayal kırıklığına uğratmamak için çok çabaladım, böylece bir mola alabilirdin çünkü her şeyden sonra bunu çok hak ediyorsun. Ama şimdi, daha iyi bilmesi gereken yetişkin bir kadın olarak bunu yaptım ve ben... Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Kafam çok karışık ve kaybolmuş hissediyorum."

"Oh, tatlım." Annem ayağa kalkıyor ve beni sıkıca kucaklıyor.

Başımı omzuna gömüp gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Babam da ayağa kalkıp ikimizi göğsüne bastırđıđında daha çok ağlıyorum.

"Sana böyle hissettirdiğimiz için çok zgnm," diyor annem saımın tepesini okşarken. "Bunu daha önce göremediğimiz için çok zgnm, Lila."

"Bu senin hatan değil," diyorum, sesim boğuk ama onların duyabileceği kadar yüksek. "Ben hiçbir şey söylemedim."

"Bunu fark etmeliydik," diyor babam, duyguları sesini bastırarak. "Bu senin için adil değildi."

Onlara bakabilmek ve her kelimemde ciddi olduğumu anlamalarını sağlamak için kucaklaşmamızdan uzaklaşıyorum. "Lütfen bunun için kendinizi üzmeyin. Sizi çok seviyorum ve Maddie'yi de seviyorum. Bana böylesine mutlu bir çocukluk yaşatmışken hiçbir şey için kırgınlık hissetmem. Siz harika ebeveynlersiniz ve ben de sizin kızınız olmaktan gurur duyuyorum."

Babam alnımdan öperken gözleri tamamen kurumamıştı. "Biz de seni seviyoruz, Lila. Seni elimizden gelen en iyi şekilde yetiştirmek için elimizden gelen her şeyi yaptık ve şu anda olduğun kişiden daha fazla gurur duyamazdık."

"Ama ben-"

"Bizi hayal kırıklığına uğratmadın," diye araya giriyor annem, onun da gözleri cam gibi. Ama şimdi yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Elbette bazı kuralları çiğnedin. Ama düzeltilbilir, değil mi?"

Burnumu çektim. "Bilmiyorum."

Duraklıyorum, konuşmamız dakikalar geçtikçe daha da derinleşiyor.

Sonra onlara henüz söylemediğim başka bir şeyi hatırladım. Dürüştlük adına, "Beni aldattığı için Oliver'ın arabasının lastiğine bıçak sapladım" diye ağızımdan kaçırdım.

Gözlerini kırptırıyorlar, muhtemelen doğru duyup duymadıklarını merak ediyorlar. Sonra babam kahkahalarla başını geriye atıyor ve annem kıkırdamaya başlıyor.

şimdi şaşkınlıkla gözlerini kırpan benim. "Bunun için de mi bana kızgın değilsin? Ben aslında bir suçluyum."

Reed'in bana taktığı lakap aklıma geliyor ve kalbim yine derin bir acı çukuruna dalıyor.

"Senin yaptığını biliyor mu?" Babam soruyor.

"Evet, ama elinde kanıt olmadığı için bu konuda hiçbir şey yapamadı."

"O zaman sik onu. Bunu hak etti."

Annem gülümsüyor. "Bu konuda babana katılıyorum."

İlk defa biraz eğlenerek başımı sallıyorum.
Bu gece buraya geldiğimden beri. Bu anlık mutluluk,
sözlerimi iyice düşünmememin nedeni olabilir ve "Reed
bunu yaparken beni gördü" diye ekliyorum.

Babamın yüzü asıldı. "Öyle mi
yaptı?" Yutkunuyorum. "Sırrı
sakladı."

"Ne kadar da şövalyece." Sözleri ironi ile doludur.

Annem aramızda bakıştıktan sonra her şeyi itiraf
ettiğimden beri korktuğum şeyi sordu: "Reed'le aranızda
neler oluyor tatlım?"

Emin olamayınca bakışlarımı babama kaydırıyorum, o da
başını sallıyor. "Tek kelime etmeyeceğim. Söz veriyorum."

Derin bir iç çekiyorum ama bu iç çekiş kaygımı
gidermiyor.

"Hiçbir şey." Bu kelime kalbimi hedef alan bir kurşun gibi
çarparıyor. "Her ne olduysa, artık bitti."

"Ama bir şey vardı," diyor annem. Bu bir soru değil.

Midem bulanırken kendimi başımı sallarken buluyorum.
Asla mutlu bir sonumuz olmayacaktı. Onu unutmamalı ve
hayatıma devam etmeliyim.

"Biz... Birbirimize karşı hislerimiz vardı. Başından beri
değil, ama yol boyunca bir yerde biz sadece... Çizgiler
bulanıklaştı,
yavaşça. Nasıl oldu bilmiyorum."

Babamın iç çekişi dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. "O
kelimeyi söyle ve onun işini bitireyim, Lila. Ciddiyim."

Gözlerimi devirme dürtüsüne direniyorum çünkü dramatik
davrandığı zamanlarda bile ona tapıyorum. Ne olursa olsun
beni koruyacak bir babam olduğu için daha şanslı
olamazdım.

"Ona bir şey yapma baba. Lütfen," diyorum. "Ona kızgın
bile değilim. Tam olarak değil. Aramızdaki ilişki her zaman
rızaaya dayalıydı. Karşı koymaya çalıştık ama..."

Devam etmeye, asla devam etmeyecek bir hikayeyi
yeniden yaşamaya kendimi ikna edemiyorum.

"Durdurmalıydım," diye sonuçlandırıyorum. "Ben
çocuk değilim. Neyin risk altında olduğunu biliyordum
ama yine de yaptım. Bu benim hatam."

"O da durdurmalıydı," diyor babam, sesinde yükselen öfkeyle.

"Pekâlâ. Bu gece hepimiz için yoğun geçti," diye araya giriyor annem, koluma sakinleştirici bir el koyarak. "Stajın için endişelenme çünkü eminim mezun olmak için çok beklemen gerekmeyecek. Zaten kontrol edemeyeceğin şeyler için endişelenmenin bir anlamı yok, o yüzden yukarı çık ve kafanı dağıtmaya çalış. Yatmadan önce sakinleştirici bir banyoya ne dersin?"

Sabah konuşmaya devam ederiz, tamam mı?"

Başımı salladığımda beni tekrar kollarına çekiyor ve yatağımdan öpüyor. "Baban ve ben sadece seni mutlu görmek istiyoruz, tatlım.

Doğru kararları vereceğiniz konusunda size her zaman güvendik ve bu değişmedi."

Babam bize tekrar sıkıca sarıldı. "İstediyinden daha geç mezun olsan da, birinin lastiğini patlatsan da seni hep seveceğiz. Herkes zor zamanlar geçirir ama önemli olan onlarla nasıl başa çıktığımızdır. Dönüştüğün inanılmaz kadınla daha fazla gurur duyamazdık, Lila."

Saatler sonra yatağımda dönüp dururken sözleri bütün gece aklımdan çıkmıyor. Her şey alev alev yandıktan sonra hâlâ onların desteğine sahip olduğum için rahatlıyorum ama kalbim hâlâ eskisi gibi atmıyor.

Bir daha olacağını sanmıyorum.

BÖLÜM 35

Reed

Lila mesajlarıma cevap vermiyor. Dekanın ofisinde olanlardan sonra, dönmeyeceğini biliyordum.

Beslediği ve ışığını tuttuğu yanım bu konuyu konuşabileceğimizi umuyordu ama şimdi bir geleceğimiz olduğunu düşünerek ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Ona bakabileceğimi düşünerek. Sonunda ona zarar vermeyeceğimi düşünmek.

Ailem başından beri haklıydı, ben yıkıcıyım. Tek pişmanlığım onu bu yolda mahvetmiş olmam.

Lila Noel tatilinden sonra gençlik merkezine geri dönmedi. Haniyah bana çocuklarla bir video görüşmesi yaptığını söyledi ama bunu duymak için orada değildim. Orada olmama izin vermedim.

Bundan kısa bir süre sonra, Han sonunda gerçeği benden öğrendi.

Sahip olmamam gereken tek kadına nasıl aşık olduğumu ve ikimizi de nasıl mahvettiğini.

"Kalbin ne istediğini kontrol edemezsin," diye önerdi. "Eğer kaderinizde varsa, birbirinize geri dönersiniz."

Otuz yıldır ilk kez ona inanmamıştım.

Tek umut ışığı, Ocak ayında araştırma laboratuvarına döndüğüm ilk gün gelen bir e-posta oldu.

Dr. Abner,

Umarım Noel tatiliniz dinlendirici geçmiştir.

Lila Callaghan'ın staj amiri olarak, harici bir komitenin stajından sağlanan tüm materyalleri incelediğini ve onu

sonuçlar tatmin edici. Kurul, bu benzeri görülmemiş koşullar nedeniyle bir istisna yapmaya ve öneriniz doğrultusunda Bayan Callaghan'ın bu ay mezun olmasına izin vermeye karar vermiştir.

Bayan Callaghan ile olan ilişkinize gelince, yaptığım incelemeler sonucunda söylentilerin asılsız olduğuna karar verdim.

Bana gönderilen resimlerde romantik bir ilişkinin sağlam kanıtları vardı.

Warlington niversitesi gelecekte de bizimle işbirliği yapmaya devam edeceğinizi umuyor.

En iyisi,

Kelly Russo

Psikoloji Dekanı

Üç dakika sonra ofisinin kapısını çalıyorum. "Dr.

Abner," diye karşılıyor beni, şaşırmış bir halde.

"Mektubumu aldınız mı?

e-posta?"

"Ben yaptım."

"Güzel. Herhangi bir sorunuz var mı?"

"İstifa etmek için buradayım."

Ofisi yle sessizleşti ki, iğne atsanız yere düşmezdi.

"Pardon?"

Bu düşünce o günden beri aklımda ve yapılacak tek doğru şey buymuş gibi geliyor. Lila'yı korumak için yapabileceğim tek şey gibi. Eğer bunu daha önce yapmadıysam, geride bırakmak üzere olduğum şeyi düşünmek ne kadar acı verse de, rolmden geri adım atmadan önce tüm yarım kalmış işleri tamamlamam gerektiği içindir.

"İstifa etmek için buradayım," diye tekrarladım.

"Stanford'daki meslektaşlarımdan biriyle görüşüyorum, araştırma Mayıs ayında sonuçlanana kadar buradaki laboratuvarımı devralmaktan mutluluk duyacaktır."

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. O ne anlama geldiğini biliyor.

İtibarımda, adım, son üç yıldır ruhumun her parçasını adadıığım projeye artık bağlı olmayacak.

Kalbimin, sevgimin yol göstermesine izin verdim ve sonuçlarıyla yüzleşme zamanı geldi.

"Reed," diye başladı. İlk ismimi kullanması sinirlerini ele veriyor. "Lütfen bunu iyice düşünün. Biz Proje bu bahar sonuçlanana kadar burada kalmanızı çok isterim."

"Bir profesör ve bir öğrencinin ilişkiye girmesi Bu üniversitenin politikasıdır," diye hatırlatıyorum çünkü nedense bunu unutmuş görünüyor. "Görevimden istifa etme kararım nihaidir."

Kelly bana uzun, okunamayan bir bakış attı. "Anlıyorum ama lütfen istifanızı düşünmek için biraz zaman ayırın. Bu olay yüzünden sizi kovmak gibi bir planımız yok."

Komik, kendi kendime düşünüyorum, ilk başta nasıl Lila'nın stajı kabul etmekten neden bu kadar korktuğunu anlıyorum çünkü benden özel bir muamele görmek istemiyordu. Şimdi onun mantığını daha net görebiliyorum. kurallara uyması gereken ancak hatalarımı görmezden geliyorlar. Nedenini de biliyorum; araştırmalarımın bu kuruma sağladığım cömert fonlar sayesinde.

Tıpkı Lila gibi, ben de bununla ilgili değilim.

"Son üç yılda benim için yaptığınız her şeye minnettarım," diye bitiriyorum. "Ama yarın iki haftalık istifamı vereceğim."

İki gün sonra dedikodular başladı. Onları duyuyorum çünkü kampüste öğrencilerin konuştuğu tek şey bu olunca duymamak imkansız.

"Bir keresinde bir sınıfta takıldıklarını duymuştum." "Adam ondan yirmi yaş falan büyük. Bu da iğrenç."

"Görünüşe göre Lila'yı hamile bırakmış ve bu yüzden erken mezun olmak zorunda kalmış."

"Bir profesörle yatmak mı? Gerçekten mi? Bu kadar iyi notlar almasına şaşmamalı."

Ailem tutuklandığında yaşanan medya sirkinden sonra bu hiçbir şey. Burada araştırmacı olarak geçireceğim günlerin de sayılı olduğunu bildiğimden, etrafımdaki fısıltıları duymazdan geliyor ve Lila'nın bunları duymak için burada olmadığına şükrediyorum. Tek tesellim bu.

Karlı bir öğleden sonra Haniyah gençlik merkezindeki ofisimin kapısını çaldığında Şubat ayının sonlarıydı, onu son görüşümden bu yana iki ay geçmişti. "Reed, canım," diye başladı usulca.

Eğer o, Liam ve Warren olmasaydı, son birkaç aydır aklımı kaçıırırdım. Ve Ginny, o köpek kalbimi çaldı ve geri vermeyi reddediyor.

"Evet, Han."

Tereddüt ediyor. "Burada seni görmek isteyen biri var."

"Reed."

O ses.

Grace, Haniyah'ın arkasında belirlediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onu evindeki o yemekten beri görmemiştım ve neredeyse kendimi arkadaşımı bir daha asla göremeyeceğime ikna edecektim.

Gerçi artık beni arkadaşı olarak gördüğünden emin değilim. Yutkunuyorum, ağzım kuruyor. "Grace."

"Konuşabileceğimizi umuyordum," diye başlıyor, sesi eşit. Gerçek duygularını ele vermiyor ve bu beni daha da endişelendiriyor.

Haniyah bizi yalnız bırakmadan önce bana endişeli bir bakış gönderdi.

"Elbette. Oturun lütfen," diye teklif ediyorum.

Lila'nın annesi benimkinin önündeki sandalyeye oturdu. "Sanırım neden burada olduğumu biliyorsun."

Ona sertçe başımı salladım. "Özür dilerim

Grace." "Hangi kısmı için?"

Sikeyim.

"Onu incittiğim için özür dilerim." Kendimi getiremiyorum duygularım için özür dilerim. Bu doğru gelmiyor. "Çok ileri gitmeden durduramadığım için özür dilerim."

Onu tanıdığım onca yıl boyunca Grace'in yüzü hiç bu kadar okunaksız olmamıştı. Duraksıyor, parmaklarını kucağında birleştiriyor, sanki bir sonraki kelimeyi nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi. Bir yazar olduğunu düşünürsek, bu beni endişelendiriyor. Bu benim için iyi bitmeyecek ve yok ettiği her parçamı hak edeceğim.

"Lila bize her şeyi anlattı," diyor. Onun adını duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Görünüşe göre fotoğrafları gönderen onun arkadaşlarından biriymiş. Duyduğuma göre şimdi kampüste dedikodular yayıyormuş."

"Dekanla konuşacağım," diye teklif ettim hemen. "Bana sadece bir isim verin."

Ama Grace beni görmezden geliyor. "Bize eski erkek arkadaşının lastiğine ne yaptığını, bize değerini kanıtlamak için kendini nasıl baskı altında hissettiğini anlattı." Sesindeki hüznün göğsümü çatlatıyor. "Bize ikinizin arasında bir şey olduğunu söyledi."

"Grace-"

"Sadece bir sorum var."

Nefesimi tutuyorum.

"Dünyadaki onca kadın varken Reed, neden benim kızım?"

"Çünkü o benim için dünyadaki tek kadın." İtirafımın ardından gelen sessizlik sağır edici. "Reed..." Yüz ifadesi endişeli bir ifadeye dönüşür.

"Geçmişin hakkında daha önce konuşmuştuk. Sana ne yaptığını." Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemem.

Geçmişimi onunla paylaşmak planlarımda yoktu, ama bana cinsel saldırısından bahsettiğinde, içimde bir şey değişti. İlk defa bu konuda konuşabilecek kadar güvende hissettim.

Sanki yaşadıklarımı anlayacakmış gibi. Bizim Arkadaşlık ondan sonra başladı ve asla pişmanlıkla geriye bakmadım.

"Kendini sevgiye layık hissetmediğin için ilişkilerden kaçındığını biliyorum," diyor kesin bir ifadeyle - bu doğru. Her kelimesini. "Ama Lila'nın yanında hep farklı görünüyordun. Daha yumuşak. Daha hafif. Sanki katlandığın her şeyin ağırlığı hiç de ağır değilmiş gibi. Başka biri olsaydı seni cesaretlendirirdim ama bu... Bunun sonu iyi bitmeyecek."

"Sonu benim için iyi bitmese de umurumda değil. O nasıl?"

Bakışlarımda bulacağından emin olmadığım bir şey arıyor. "Orada asılı duruyor."

Cevabı muğlak, muhtemelen gereğinden fazlasını bilmemi istemediği için. Normalde bu tür ipuçlarını alır ve onlara saygı duyardım ama Lila'nın gerçekte nasıl olduğunu bilmeme düşüncesi bile beni öldürüyor.

Bu yüzden annesine "Mezun oldu mu?" diye sordum. "Mezun oldu," diye onayladı. "İstifa ettiğini duydum."

"Yapılacak en doğru şey buydu," diyorum. "Biliyorum Lila bir Sorumluluk sahibi bir yetişkindim ama yaşlıydım ve güçlü bir konumdaydım, daha iyi bilmem gerekirdi. Ben ne zaman durmadım şansım vardı. Sonuçlarına katlanmak en azından benim yapabileceğim bir şey."

Tereddüt ediyor, gözlerini kaçırıyor. "Sana karşı dürüst olacağım, Reed. Sana kızgın değilim. Olmak isterdim. Olmalıyım ama seni tanıyorum. Sen kötü bir adam değilsin."

Yalan söylüyor. Nasıl biteceğini biliyordum ama yine de bencilliğimden yaptım.

"Ve açıkçası, bunun olacağını tahmin etmiştim."

Bu, kendimi küçümseyen düşüncelerimin durmasına neden oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"O gece evimize yemeğe geldiğinizde aranızda bir şeyler olduğunu görebiliyordum," diye itiraf ediyor. "Cal bana sadece bir şeyler gördüğümü söyledi ama bir annenin içgüdüleri asla yalan söylemez."

Elimi çenemde gezdiriyorum. "Özür dilerim." "Özrünü kabul etmek bana düşmez."

Lila'nın. Ama onu bir daha göreceğimden şüpheliyken

bunu nasıl yapacak?

Ne kadar çok özür dilersem dileyeyim ya da ne kadar içten söylersem söyleyeyim, beni affetmemeyi seçebilir. Ona yaşattığım ve hala yaşatmakta olduğum onca şeyden sonra buna hakkı var. Onun affetmesini hak edecek hiçbir şey yapmadım.

"Ne yaparsan yap tüm bunlar olacaktı."

Grace bakışlarını hüzün kaplamış bir halde şöyle der. "Elbette, belki sen

Lila ile aranızdaki ilişki hiç olmamalıydı. Ama senin profesör, onun da öğrenci olması

aynı zamanda aynı üniversitede olsaydınız, bir ay ya da daha uzun süre birlikte olsanız bile sizi sonsuza dek takip ederdi.

mezuniyetten bir yıl sonra. İnsanlar böyle şeylerin dedikodusunu yapmaya bayılıyor çünkü kulağa skandal gibi geliyor."

Haklı olduğunu biliyorum ama yine de "Hiç olmamalıydı" diyorum.

"Artık bu konuda yapabileceğin bir şey yok." Sesindeki duygu acıma gibi geliyor.

Korkunç soruyu sormadan önce duraksıyorum. "Cal ne düşünüyor?"

Henüz peşime düşmediğine şaşırdım.

"O..." Yine tereddüt ediyor. "Onun zamana ihtiyacı var. Boşluğa da."

İstediğim bir cevap değildi ama kesinlikle hak ettiğim bir cevaptı. "İyi miyiz Grace?" Duymaya hazır olup olmadığımdan emin olmadan soruyorum.

Cevap.

"Dediğim gibi, senin kötü bir adam olduğunu düşünmüyorum," diye başladı, "ama biraz zamana da ihtiyacım var. Umarım beni anlarsın."

Ona sert bir şekilde başımı salladım.

Ayağa kalkıyor, yüz ifadesi bir kez daha okunamaz halde.

"Kendine iyi bak, Reed. Ciddiyim."

Onu durdurduğumda ofisimden çıkmak üzereydi. "Lila geri dönecek mi?"

Yavaşça dönüyor. "Gençlik merkezine mi?" Başımı sallıyorum. "Çocuklar onu

özlüyor."

Onu özlüyorum.

Bu sözler ağızımdan çıkmıyor ama yine de anladığını söyleyebilirim.

"O burada değil, Reed."

Midem bulanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Warlington'da değil. Gitti."

"Nerede?" Bilmeye hakkım varmış gibi soruyorum.

Bir an için cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Ama sonunda, "Norcastle'a. Geri dönmek ister mi bilmiyorum."

Norcastle. Orası büyük bir şehir, bizim kk niversite kasabamızdan çok daha kalabalık ve tehlikeli. Saatlerce uzakta.

Benim yüzümden gitti. Gitti ve asla geri dönmeyebilir.

"Pekâla," diye kabul ediyorum, yüzümdeki yıkımı görmemesi için yüz hatlarımı düzeltiyorum. "Uğradığın için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

Başını sallıyor. "Kendine iyi bak."

Kapıyı arkasından kapattığında odayı sessizlik kaplıyor. Ofisimdeki aydınlığa rağmen kalbim hiç bu kadar karanlık hissetmemişti.

Onu kaybettim.

Sevdiğim tek kadın olan Lila'yı kaybettim, çünkü onun ışığını hak ettiğimi düşünüyordum. Ama ben sadece onu söndürdü.

Ya bir daha hiç parlamazsa?

Norcastle'a uçma düşüncesi aklımdan geçiyor, sonra kendime onun hayatını zaten yeterince mahvettiğimi söylüyorum.

Kalbim sadece onun için atacak olsa bile Lila asla benim olmayacak.

BÖLÜM 36

Lila

TBanyoda soyunurken kıyafetlerime sinen güçlü kahve kokusu, duşun buharı vardiyamdan kalan ter katmanlarına ekleniyor. Şelalenin altında yürürken tüylerim diken diken oluyor ve ılık suyun gürültülü düşüncelerimi bastırmasına izin veriyorum.

Onu görmemin üzerinden beş uzun ay geçti ama tenimdeki ellerinin, kalbimdeki sözlerinin ve ruhumdaki acının izi hâlâ duruyor.

Unut onu. Bu iş bitti.

Şampuana uzanıyorum, dikkatimi dağıtmak için bir pop şarkısının melodisini mırıldanıyorum, tıpkı kendimi asla aşık olmamam gereken tek adamı düşünürken bulduğum her seferinde olduğu gibi

aşık oldum. Uğruna kariyerimi feda ettiğim adam.

Mutlu düşünceler düşünün.

Doğru. Mutlu düşünceler. Bugün kafeye sevimli bir çocuk geldi ve fazladan bir fincan krem şanti istedi, ben de memnuniyetle verdim. Çok şirin kurbağa yağmur botları giyyordu,

Bana gençlik merkezindeki çocukları hatırlatıyor.

Melody, Cameron, Ike, Vera ve diğer herkesi düşündükçe kalbim sıkışıyor. Bugün ne yapıyorlar? Boks dersleri nasıl gidiyor?

Mutlu düşünceler için çok fazla.

Onları geride bırakıp Norcastle'a gelmeye karar vermek hayatımda vermem gereken en zor kararlardan biriydi ve hüngür hüngür ağlamak istemediğim sürece veda ettiğim günü çok sık düşünmemeye çalışıyorum.

Kendime eski hayatımı geride bırakmanın doğru olduğunu söyleyip duruyorum ama bu kalbimdeki ağırlığı kaldırmıyor.

"Beni yakalayamazsın!" diye bağılıyor tanıdık küçük bir ses kapının hemen dışında, benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle ve ardından şeytani bir kahkaha.

"Dylan, tekrar etmeyeceğim. Tişörtünü giy yoksa üşüteceksin," diye arkasından bağılıyor teyzem.

Ayak sesleri, artık güzellik ürünlerimle dolu olan yedek banyonun dışındaki koridorda yankılanıyor. Suyu kapatıyorum ve vücuduma kabarık bir havlu sarıyorum, çabucak kurulandım. Pijamalarımı giydikten sonra banyo kapısını açtığımda kuzenimi oyuncak arabaları merdivenlerden aşağı iterken buldum. Gömleği üzerindeydi, en azından bu var.

"Uh-oh. Annem ve babam öğrendiğinde birinin başı belaya girecek."

Parmağını dudaklarına götürerek beni susturuyor. "Sakin söyleme."

Görünüşe göre zorunda değilim-Maddie yatak odasından İtfaiye aracının merdivenlerden aşağı uçuşunu görmek için tam zamanında koridorun sonuna geldi. İnledi. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Kıkırdıyorum. "Ben hallederim."

Boş yatak odalarında kirasız kalmama izin verdikten sonra en azından bunu yapabilirim.

Dylan'ı koltuk altlarından kolayca kaldırıp aşağıya taşıırken onu güldürüyorum. "Komik değil, küçük adam. Sen oyuncaklarınıza iyi bakmalısınız, yoksa Noel Baba size bir daha getirmez."

Omzunun üzerinden bana kaşlarını çatıyor. "Yapmayacak mı?"

"Az önce onları merdivenlerden aşağı ittiğini gördü, dostum. Bir kez daha yapsaydınız, Yaramazlar Listesi'ne girecektiniz. Bunu istemezsin, değil mi?"

"Hayır!"

Onu yere indiriyorum. "Tüm oyuncaklarını toplayıp odana geri götürürsen bunu görmezden geleceğinden eminim."

Çabucak başını sallar. "Ben yaparım. Yaramazlar Listesi'nde olmak istemiyorum."

"Katılıyorum, burası hiç de eğlenceli bir yer değil."

Kuzenim merdivenlerden aşağı ittiği üç oyuncak arabayı hemen alıp odasına götürüyor. Ben de onu takip ettim, Merdivenlerde takılıp düşmesin diye. Tam ikinci kata ulaştığımızda, amcam bebek Alice'in yatak odasından çıkıyor.

"Biri uyudu, diğeri gidiyor." İç geçiriyor, kıkırdayan Dylan'ı bir koluyla kaldırıp patates çuvalı gibi omzuna atıyor. "Ne duydum ben Merdivenlerden aşağı itilen oyuncak arabalar mı?"

Kuzenim başını hızla sallıyor. "Yok bir şey baba. Li ortalığı toplamama yardım ediyor, değil mi?"

"Doğru." Amcamla eğlenen bir bakış alışverişinde bulundum. "İyi geceler, Dyl. Tahtakurularının ısırmasına izin verme."

"Asla. Ben onlardan daha güçlüyüm," diye pufluyor.

Maddie ve James onu yatağına yatırırken ben de aşağıya iniyorum.

Onlar mutfağa girdiğinde ben hâlâ yiyecek bir şeyler bulmak için buzdolabını karıştırıyorum.

"Git Maddie'yle kanepede otur," diyor amcam bana. "Bu akşam yemekten ben sorumluyum."

"Kendini cömert hissediyor," diye sırıtarak ekliyor.

"Bu konuda çok iyiyim." Esniyorum, ayaklarımı sürükleyerek mutfağa ve oturma odasına gidiyorum.

Kanepeye uzandım, teyzem de bir süre sonra bana katıldı ve James akşam yemeğini hazırlarken biz de bir reality şov izledik. Bir saat sonra, burritolarımız ve yeşil salatamız çoktan gitmişti, ancak reality şov hala televizyonda oynuyordu. Onlar kanepede oturuyor, Maddie'nin ayakları James'in kucağında, ben koltukta geçen ay yaptığım pembe kupada sıcak bir fincan papatya çayı içiyorum.

"Bugün iş nasıldı?" diye soruyor bana.

"İyiydi." Küçük bir yudum alıyorum; hâlâ çok sıcak.

"Olaysızdı."

Bir kafede çalışmak dünyanın en heyecan verici işi değil ama huzur verici ve ben de buraya tam olarak bunu aramaya geldim.

"Sana hâlâ o ajanstan iş mi gönderiyorlar?" James soruyor.

Yazılar yazdığım web sitesini kastediyor. "Evet ama yazdan sonra bırakmayı düşünüyorum. Henüz bilmiyorum."

Maddie üç ay önce buraya geldiğimden beri kaçındığımız şeyi dile getirmeden önce kısa bir bakış alışverişinde bulunuyorlar.

"Li, bence Aralık ayında olanlar hakkında konuşmalıyız."

Birden midem çay kaldırmaz oldu. "Ben iyiyim."

"Hayır, iyi olduğunu sanmıyorum."

Bu konuşmadan kaçmanın yüzlerce yolunu düşünerek koltukta kayıyorum.

"Kaçmayı bırak, çok bilmiş," diye uyarıyor James.

Ne yazık ki benim için, amcam da artık bir zihin okuyucu. Ne kadar eğlenceli. "Zihinsel ve fiziksel olarak. Burada olmanı sevdiğimizi biliyorsun ama burada kalmayacağını hissediyoruz.

Norcastle'ı sevdiğin için değil, Warlington'dan kaçtığın için."

Kollarımı kendime dolayarak -burası ne zaman bu kadar soğudu ki- umursamaz görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Burayı seviyorum. Annem ve babamdan uzakta yaşamayı seviyorum."

"Ve bu iyi bir şey," diye beni rahatlatıyor Maddie. "Burada daha bağımsız oldun. İş yerinde ve çömlek kursunda arkadaşların bile oldu, değil mi?"

Başımı sallıyorum. İş arkadaşım Ann ve çömlek sınıfımdan Kim ve Selena burada benim beklenmedik müttefiklerim oldular.

Mezun olduktan sonra buraya taşındığımda yaptığım ilk şey iş aramak oldu. Makale yazmak beni bütün gün evde tutacaktı -ki bunu istemiyordum- bu yüzden her türlü işe başvurdum.

Alışveriş merkezindeki bir giyim mağazası ve restoran da dahil olmak üzere. Ertesi gün beni kafeden aradılar; görüşmeye gittim ve hemen işe alındım.

Beni kanatları altına alan ve bir grup güzel kızdan oluşan arkadaş grubuyla tanıştıran Ann ile bu şekilde tanıştım. Birkaç kez çıktım. Mariah gurur duyduğunu söylüyor.

Kim ve Selena ile tanışmamın üzerinden çok geçmeden bir sabah işe giderken bir çömlek atölyesinin önünden geçerken ders için yer açıldığını gördüm. Çömlekçiliğe daha önce hiç

ama ilk dersimden sonra sadık bir hayranı oldum - zihnimi sakinleştiriyor ve Kendi ellerinizle güzel bir şey yapmak.

Norcastle son üç ayda bana çok şey verdi, peki neden hala bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum?

"Bence burada olmak sana pek çok açıdan yardımcı oldu," diye ekliyor Maddie. "Ama aynı zamanda odadaki koca fili görmezden geldiğini de düşünüyorum."

Sessizliğim yeterince yüksek.

"Bugün ne düşünüyordum biliyor musun?" diye söze başlıyor amcam, gözleri üzerimde. "İlk tanıştığımız zamanı. Hatırladın mı?"

O gün Maddie'nin hayatının en zor günlerinden biriydi, babasının cenazesiydi ve James onun yanında olmak için memleketimize kadar geldi. Onunla o zaman tanıştım.

"Bana telefonumda oyun olup olmadığını sormuştunuz," diye hatırlıyor,

"ve sen beni sadece evet dediğimde aileye kabul ettin."

Telefon oyunlarına olan utanç verici takıntımı hatırlayarak eğlenerek başımı sallıyorum. "Önceliklerim vardı."

"Peki neden artık yapmıyorsun?"

Bu soru kısa süreli neşemi silip süpürdü.

Maddie kanepede bağdaş kurmuş oturuyor ve bana niyetle bakıyor. "Peki, başka kimse istemediğine göre ben söyleyeyim: Reed denen adamla aranızda ne var? Onunla konuştun mu?

Aralık'tan beri?"

Onun adını duyduğumda kalbim küt küt atıyor. Her gün en az bin kez aklımdan geçmesine rağmen aylardır yüksek sesle söylememe izin vermedim.

Neden onu sistemimden çıkaramıyorum?

"Hayır." Ağzım çok kurudu. "Yapmadım."

"Neyin peşinde olduğunu bilmiyor musun? Herhangi bir şey?"

Biliyorum. Bazı şeyleri biliyorum ama sorduğum için değil. Annem bazen telefonda konuştuğumuzda, eskisinden çok daha az sıklıkta olsa da, ondan bahsediyor. Muhtemelen onu tanımak istediğimi ama sormaya korktuğumu düşünüyor.

Haksız sayılmaz.

Annemin sözlerini tekrarlayarak, "Artık üniversitede çalışmadığımı biliyorum," diyorum. "Hepsi bu kadar."

"Kovuldu mu?" James soruyor. "Annem istifa ettiğini söyledi."

"Peki ya söylentiler?" Teyzemin sorusuyla midem bulanıyor. "Bu seni nasıl hissettiriyor?"

Hastayım. Son dört aydır beni hasta ediyorlar.

Eva, Mariah'nın şimdiki kız arkadaşı, bana birinden bahsetti, Karla kampüste dolaşıp Reed ve benim hakkımda her türlü saçmalığı yaymıştı. Sınıfta nasıl seks yaptığımız, hamile olduğum için nasıl erken mezun olmak zorunda kaldığım... Bunları düşündükçe başım dönüyor.

Eva herkesin buna inanmadığına dair beni temin etti, ancak bazılarının inandığı gerçeği beni rahatsız ediyor.

"Harika değil," diye itiraf ediyorum.

"Bu yüzden mi eve dönmek istemiyorsun?" James sorar.

Beni kendi kızımıymışım gibi seven amcamla göz göze geliyorum ve kendimi ona yalan söyleyemez halde buluyorum. Hayattan daha çok sevdiğim Maddie'ye de yalan söyleyemiyorum.

Ve kendime yalan söyleyemem.

"Ben... Ben kendimi geri dönecek kadar güçlü hissetmiyorum." Maddie'nin ifadesi yumuşar. "Oh, Li."

"Neden olmasın?" diye soruyor amcam.

Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. "Fısıltıların beni takip etmesini istemiyorum ya da herkesin ne zaman iletişim kurmaya çalışsam beni işaret edip yargılıyorlar. Profesörlerimin bu söylentilerden haberi var.

Sahada birçok tanıdığım var. Belki her şeyi abartıyorum ama çok korkuyorum."

Teyzem kanepedeki yerini bırakıp ayaklarımın dibinde yere oturuyor. Rahatlatıcı bir jestle elimi tutuyor. "Tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğunu anlıyorum, Li. Gerçekten anlıyorum.

Ama bu insanların hayatını kontrol etmesine izin veremezsin. Warlington'a dönmek istemiyorsan, sorun değil. Ama bunu yap İnsanların ne diyeceğinden korktuğunuz için değil, istediğiniz için seçim yapın."

Alt dudağımı dişlerimin arasında sıkıyorum. "Anlamıyorsun Maddsy. Ben denedim. Kalbimin sesini dinledim, başkalarının ne düşüneceğini aklıma getirmedim ve bu şekilde her şeyi mahvetti. Başkalarının düşünceleri konusunda endişelenseydim, Reed ile hiçbir çizgiyi aşmazdım."

"Ama yine de ona aşık olurdun."

Artık ona aşık olmadığımı söylemek dilimin ucunda. Ama onları söyleyemem.

"Kime aşık olacağınıza siz karar veremezsiniz," diyor James. "Sence ben kendi sevgilime aşık olmayı seçer miydim?"

"Eğer seçme şansım olsaydı, çok daha yaşlı, pislik bir fizyoterapistle mi çalışacaktım?"

Maddie şakacı bir sesle soruyor. "Tabii ki yapardım."

"Ama siz farklısınız. Siz aşık olmak istediniz. Buna açıktınız."

James homurdanıyor. "Ona aşık olmak istemedim."

"Hey!"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, aşkım," diyor teyzeme. "Maddie'yle tanıştığымda ben de kadınlara tövbe etmiştim. İlişkilerle hiçbir alakam olsun istemiyordum."

Bunu bilmiyordum. "Neden?"

"Çünkü üniversitedeyken kardeşimi o zamanki kız arkadaşımın yatağında buldum," diye itiraf ediyor ve beni derinden sarsıyor. Ne oluyor be? "Bu sizi biraz travmatize eder."

James'in bir ağabeyi olduğunu biliyordum ve konuşmadıklarını da biliyordum - bunu asla hayal

edemezdin

nedeni buydu.

"Bu... korkunç." Şaşkınlığımı göz kırparak atıyorum.
"Bununla nasıl başa çıktın?"

"Yapmadım. Problemden kaçtım, tıpkı senin şu an yaptığın gibi. Aldatıldın mı? Cevap, içine kapanmak ve aşka bir daha asla şans vermemek, belli ki."

"Sammy de gençken aldatılmıştı," diye ekliyor Maddie.

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Babam aldatıldı mı? Ne zaman? Bunu nasıl bilmem?"

"Sanırım ben doğmadan önce ya da kısa bir süre sonra olmuş." Maddie dudaklarını büzerek düşünüyor. "Yıllar önceydi, annenle tanışmadan önce. Ama bu onun yeniden aşkı bulmasına engel olmadı; sen bunun kanıtısın."

Gergin omuzlarımın sarkmasına izin veriyorum ve gözlerimi ovmak için Maddie'nin elini bırakıyorum.

"İnsanların nesi var böyle?"

"Pek çok şey var, bu yüzden onların hayatını belirlemesine izin vermemelisin. Bana şunu söyle, Li-eğer söylentiler durursa,

Şu anda Warlington'a geri döner miydin?" diye soruyor teyzem. "Belki," diye sessizce itiraf ediyorum.

"Ve Reed'i bulmaya gider misin?" Kalbim yerinden fırladı.

"Ne için?"

"İstediğiniz hayatı sonsuza dek yaşamaya başlamak için."

"O benim eski staj amirim," diye itiraz ediyorum, bahanelerim tükeniyor. "Ve benden on iki yaş büyük. Bu pek de ideal değil."

Maddie, "Annen bir keresinde önemli yaş farkları olan ilişkilerin, ikiniz de bunun için mücadele ederseniz sağlıklı olabileceğini söylemişti," diye öneriyor. Annemin böyle fikirleri olduğunu bilmiyordum; yaş farkları hakkında hiç konuşmamıştık çünkü tek erkek arkadaşım benim yaşımdaydı. "Annenle baban arasında bir yaş farkı var, bizim de öyle. İdeal olmayabilir ama dünyanın sonu da değil. Gelelim

Reed senin eski amirin... Li, bu kolay olmayacak ama buna değmesini sağlayabilirsin." Yumuşak bir gülümsemeyle

James'e bakıyor. "Yaptık."

Kendime sadece bir an için bu kadar cesur olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etme izni veriyorum. Kendi hayatımın dizginlerini elime almanın. Ne yapardım ki?

Gençlik merkezine geri dön.

Bu anlamsız boş yılı bitirmek ve her zaman hayal ettiğim gibi gençlik danışmanı olmak için lisansımı almak.

Reed'i bul ve ona asla hata yapmadığını söyle. Onun benim için doğru kişi olduğunu. Başka kimse olmadı ve asla olmayacak.

Alice'in bebek telsizi çaldığında beynimdeki sis dağılıyor, çığlıkları uyandığını gösteriyor.

James koltuktan kalkarak, "Gidip onu getireyim," diye teklif ediyor. Ayrılmadan önce omzumu şefkatle sıkıyor. "Gerçek olmayan bir hayat yaşamak buna değmez. Bunu unutma."

Ve biliyorum.

Sonraki birkaç hafta boyunca, teyzem ve eniştemle yaptığım konuşmayı tekrar tekrar düşündüm - kafede, çömlek atölyesinde, evden çalışırken, kuzenlerimle oynarken, ailem beni kontrol ederken, Mariah ile haftalık video görüşmelerim sırasında.

Ve Mayıs ayı geldiğinde, içimde bir şeyler aydınlanıyor.

37. BÖLÜM

Reed

| ayıs ayının ilk haftasında, neredeyse otuz yıl gecikmiş bir şeyi yapma cesaretini buldum. Bir şey onunla tanışana kadar hiç ihtiyaç duymamıştım.

Annemle babamın mezar taşları çamurlu toprakta yan yana duruyor. Soğuk, kirli, hareketsiz. Belki uzun dalları olan bir ağaç bu kasvetli köşeye daha çok yakışırdı ama ölmüş olsalar bile böyle bir nezaketi hak etmiyorlar.

Bir keresinde mezarlıkların insanların huzur ve sükûnet bulmak için gittikleri yerler olduğunu okumuştum.

Kendilerine daha yakın hissettikleri yerler.

ve perde daha ince. Ama ailemin sonsuza dek taşa kazınmış isimlerine baktığımda, bunların hiçbirini hissetmiyorum.

Buraya gelmeden önce, mezar taşlarını gördüğümde kızgınlığın beni ele geçireceğini düşünmüştüm. Nefret ve hatta üzüntü. Ama annemle babamın yattığı yerin önünde dururken -umarım pek öyle bir şey yapmıyorlar- hiçbir şey hissetmiyorum.

Artık duygularımı hak etmiyorlar.

Ginny ayaklarımın etrafını kokluyor ve oynayacak ilginç bir şey bulamadığında bir çim parçasının üzerine uzanıyor.

Planımız mezar taşlarını görüp oradan ayrılmaktı. Bu kadar. Ağzımı açıp onlarla konuşmayı planlamıyordum. Önümdeki hiçlik.

"Biriyle tanıştım," diye başlıyorum, ne yaptığımdan bile emin değilim. Ama ilk kez, kalbim önderlik ettiğinde bundan korkmuyorum. "İnanılmaz bir kadın. Çok zeki. Çok cömert.

O kadar güzel ki nefesimi kesiyor. Ondan önce hiç aşık olmamıştım."

Sessizlik beni selamlıyor.

"Ve hepsini çöpe attım," diye bitiriyorum. "Senin yüzünden." Sözlerimin yalan gibi gelmesini de beklemiyordum.

Kimseye kaşlarımı çatmıyorum, çünkü burada Ginny ve benden başka kimse yok. Garip bir şekilde, kendimi açıklama ihtiyacı hissediyorum.

"Beni mahvettiniz," diye suçluyorum beni dinlemek için burada olmayan bir çift hayaleti. "Beni istismar ettiniz, tehlikeye attınız ve beni sonsuza dek sayısız, acımasız yollarla."

İkisi de kalpsiz tacizcilerdi. Bana aşkın tehlikeli bir şey olduğunu, herkesin acısının suçlusunun ben olduğumu öğretiler.

"Asla kimseye bakamayacağımı söylemiştin," diye devam ediyorum. "Ama bu doğru değil, kendime senden daha iyi baktım. Ve şimdi de ona bakıyorum."

Ginny'ye bakıyorum, o da başını kaldırıp bana bakıyor. dili ağzından dışarı sarkıyor. Bu küçük tüylü şey bana bir daha bir evcil hayvandan görebileceğimi hiç düşünmediğim şekilde koşulsuz sevgi gösterdi. Çünkü yaşadıklarımın sonras

Daisy'nin başına gelenlerden sonra -ailemin beni ona yaptığıma ikna ettiği şeyden sonra- bunu hak edeceğimi hiç düşünmemiştim.

Ginny geldiğini hiç görmediğim bir kurtarıcı. Onunla ilgilenmek ve onu sevmek bana her gün bir amaç veriyor.

Belki de ailem başından beri yanıliyordu.

"Ben buradayım." Boğazımdaki beklenmedik yumruyu geri yutuyorum. "Bana yaptığın onca şeyden sonra bile hâlâ ayaktayım. Kendime gurur duyduğum bir hayat kurdum. Beni sen tanımlamıyorsun."

Soğuk bir rüzgar yüzüme çarpıyor. Konuşmaya devam ediyorum.

"Bana yaptıkların için senden her zaman nefret edeceğim ama hayatımda daha fazla yer kaplamana izin vermeyi reddediyorum," diyorum hiçliğe. "Beni kırdığını sanmıştım

ama Lila

Gerçek ben sadece kilit altındaydı. Hâlâ nefes alırken beni öldürmene izin vermeyeceğim. Senden bir kez kurtuldum ve bunu yapmaya devam edeceğim."

Ginny inleyerek benimle mezar taşları arasına bakıyor. Kulaklarının arkasında sevdiği yeri kaşımak için çömeliyorum ve elimi yaladığında kendimi gülümserken buluyorum.

"Seni seviyorum küçüğüm. Bunu biliyor musun?" Ben de ona Yavru köpek yalamaya devam ediyor. "Umarım sana iyi bir baba oluyorumdur."

Kuyruğu sallanmaya başladı, bunu onay olarak kabul ediyorum.

Annemle babamın mezar taşlarına son bir kez bakarken onu dikkatlice kucağıma alıp gömleğime yaslıyorum.

Asla geri dönmeyeceğimi zaten biliyorum.

Bunun asla benim hatam olmadığını anlamak kalbimin otuz yılını aldı. Bir çocuk asla ebeveynlerinin hatalarından ya da başlarına gelen kötü şeylerden sorumlu değildir. Ve ben Hâlâ içimde yaşayan o çocuğa bağışlama ve sabır borçluyum.

Ginny'yi arabaya bindirip eve dönerken, düşüncelerim son altı aydır unutamadığım kadına kayıyor. Çünkü bunların hiçbiri Lila'yı kaybettiğim ve onu asla geri alamayacağım gerçeğini değiştirmiyor.

Ve acıtıyor. Daha önce hiç olmadığı kadar acıtıyor. sonsuza dek benim olmasını istediğim kişiyi kaybetmeden önce yaşadım.

Çünkü Lila benim. Sahiplenici bir şekilde değil, ama o benim her şeyim.

Sonuçlarının farkındayken bu kadar çok çizgiyi aşmamam gerektiğini bilmeliydim. İhtiyacı olan son şey benim geri dönüp işleri daha da karmaşık hale getirmem. Yeniden parlamayı hak ediyor ve bunu benim yanımda yapmayacak.

Arabayı durdurduğumda ikinci bir farkındalık yaşadım. Bir daha asla kimseyi sevmeyeceğim. Onu sevdiğim gibi sonsuz ve tüketen bir şekilde değil.

Belki de bu beni kızdırmalı, kalbimin kırılmadığını nihayet keşfettiğime göre onu bir daha kullanamayacağım için korkutmalı. Ama Lila olmayan birini sevme düşüncesi bile midemi bulandırıyor, hemen vazgeçiyorum.

Ginny üç küçük bacağını kullanarak arabadan atlıyor ve beni eve kadar takip ediyor. Kapıyı arkamızdan kapatırken telefonum çalıyor.

Tamamen bir iş e-postası olmasını beklediğim için görmezden geliyorum ve Ginny'nin mama ve su kaplarını kontrol ediyorum.

Araştırmacı olarak çalıştığım işimden ayrıldıktan sonra son birkaç ay içinde gençlik merkezindeki mesaim önemli ölçüde arttı. Zaten bitme zamanı da gelmişti. Yalan söylemeyeceğim, projeyi sonuna kadar götürmek isterdim. Başından beri planım buydu ama seçimlerimden pişmanlık duymayı da kendime yediremiyorum.

Benim seçimim Lila iken değil.

Önemli olan projenin bensiz de devam edecek olması, ve o çocuklar hak ettikleri fonu alacaklar. Bana gelince, amacım doğrudan çocuklarla çalışmakken araştırma laboratuvarları arasında mekik dokumaktan yoruldum. Yani bir bakıma bu, kariyerimin geleceğini yeniden gözden geçirmek için ihtiyacım olan itici güçtü.

Ve seçimlerimden asla pişman olmasam da, sonunda çok fazla projeye dahil olduğumu, aynı anda çok fazla işle uğraşmaya çalıştığımı fark ettim, çünkü boş. Sürekli hareket halinde, meşgul ve talep gören biriysen, hayatımda eksik olan her şey üzerinde duracak zamanım yoktu.

Artık programımı önemli ölçüde boşalttım ve Ginny, Liam ve Warren ya da Haniyah ile vakit geçirmeye öncelik veriyorum.

Mecbur olmadığım halde iş e-postalarımı kontrol etmek artık aceleyle yaptığım bir şey değil.

Ancak hızlı bir duştan sonra bildirimlerimi kontrol etmeye karar verdiğimde, bunun asla o olmadığını görüyorum.

Kalbim duruyor ve kısa bir süre kafamı vurup vurmadığımı ve sadece bir şeyler görüp görmediğimi merak ediyorum. Önce mezarlıkta ölmüş ailemle konuştum, şimdi de bu mu?

Gözümü kırptığımda metin hala orada ve dakikalar sonra kaybolmuyor.

Bu gerçek.

Merhaba. Ginny nasıl?

BÖLÜM 38

7 Mayıs saat 19:55'te.

Merhaba. Ginny nasıl?

Selam. Durumu iyi. Yürüyüşten yeni geldi. *Resim ekli*

Lila: Cevap verdiğin için teşekkürler. Cevap vereceğini düşünmemiştim. Çok tatlı görünüyor.

12 Mayıs saat 11:03.

Umarım rahatsız etmiyordumdur. Ginny'nin doğum günü şapkası taktığı bu resmi beğeneceğini düşündüm.

Dün köpek kreşinde bir parti kutladılar.

Resim ektedir

Lila: Aman Tanrım. Çok sevimli.

15 Mayıs, saat 18:27.

Lila: Gençlik merkezinde işler nasıl?

Cameron'la seanstan yeni çıktım. Merhaba diyor.

Boks dersleri herkes için işe yarıyor.

Melody artık yumruk atabilir.

Lila: Lütfen onları özlediğimi ve iyi olmalarına sevindiğimi söyle. Yürü be Melody :)

19 Mayıs, saat 9:48.

Reed: Nasılsın?

20 Mayıs saat 12:19.

**Ben daha iyiydim. Ya sen?
Ben de daha iyiyim.**

28 Mayıs, saat 20:01.

**Ginny bugün komik bir şey yaptı. Ve komik derken, onun için komikti, benim için değil. *Lila: O... yastığı yedi mi?
Sadece biraz saygısızlık ettim. Son yirmi dakikamı yerden polyester toplayarak geçirdim. Lila: Şu sevimli surata bak.
Nasıl kullanacağını biliyor.**

4 Haziran, saat 20:25.

**Nasılsın?
İşten dolayı yorgunum. Spor salonuna gitmek muhtemelen yorgunluğuma yardımcı olmadı. Sen nasılsın?
Lila: Çömlekçilik dersinden yeni döndüm.
Çömlekçilik mi?
Yeni bir hobi. Bir sürü kupa yapıyorum. Reed: Görebilir miyim?
Lila: Bu benim en son yaptığım. *Resim ektedir*
Reed: Küçük kalpler harika görünüyor. Güzel şeyler yaratmak size yakışıyor.**

6 Haziran saat 13:54.

**Selam. Son mesajım için özür dilemek istedim. Biraz garipti.
Lila: Beni gülümsetiyorsa garip değil. Seni gülümsettiğime sevindim.**

6 Haziran, saat 20:16.

Lila: Ben de seni gülümsetmek istedim.

resim eklenmiştir

Lila: Umarım seni utandırmamışımdır. Reed: Bana akademi hakkında bir baba şakası göndereceğini hiç düşünmemiştim.

Lila: Ama seni gülümsetti mi?

Reed: Şu anda gülümsüyorum.

8 Haziran saat 15:14.

Lila: Projen için seni tebrik etmek istedim. Geçen hafta onaylandığını okudum. Çocuklar için hayat değiştirici olacak.

Teşekkürler, Lila. Geçtiğine sevindim.

Ama üzerinde adını göremedim. Kaçırdım mı?

Reed: Araştırma pozisyonumdan ayrıldıktan sonra projede kalamadım. Üniversite politikası.

Lila: Oh. Bilmiyordum.

Sorun değil. Önemli olan gerçek bir değişim yaratacak olması.

Lila: Koruyucu ailelerin ve gençlik merkezlerinin yeni fonu ne zaman alacağını biliyor musunuz?

Reed: Umarım Ekim ayında.

Lila: Bu inanılmaz. Adın bu işe karışmış olsun ya da olmasın, hepsi senin eserin. Bu başarıyı hak ediyorsun.

Teşekkürler, Lila.

10 Haziran saat 16:58.

Lila: Yaz için heyecan verici planlarınız var mı?

Pek sayılmaz. Warlington'da kalıyorum, birkaç işe başvuruyorum. Ginny, Liam ve

Warren.

Lila: Birkaç işe başvurmakla ne demek istiyorsun?

Reed: Çocuklarla çalışmak istiyorum, laboratuvarda değil. Aslında bunu birkaç yıldır düşünüyordum ama bir türlü adım atamadım.

Lila: Mantıklı. Şimdiye kadar teklif var mı?

Reed: Henüz resmi olarak hiçbir yere başvurmadım.

Kısa bir ara verip gençlik merkezine odaklanmak istedim. Yaz planların ne durumda?

Mariah ile birkaç haftalığına seyahate çıkıyoruz.

Maine-Bannport'taki bir göl kasabasına gidiyoruz.

Teyzem ve amcamın orada bir kulübesi var.

Kulağa harika geliyor. Eğleneceğinize eminim.

12 Haziran, saat 9:32.

Üzgünüm, sormam gerek. Gençlik danışmanlığı lisansınızı aldınız mı? Cevap vermek zorunda değilsiniz. Haddimi aşmak istemem.

Lila: Henüz değil.

Reed: Artık planlarınızda yok mu?

Öyle. Biliyor musunuz bilmiyorum ama Ocak ayında mezun olmama izin verildi. Ondan sonra teyzem ve eniştemle Norcastle'a gittim. Bir kafede çalıştım. Bir kafede çalıştım.

çanak çömlek. Bu tür şeyler. Reed: Bir molaya ihtiyacın vardı. Evet.

Reed: Şimdi nasıl hissediyorsun?

Daha iyi. Kendimi bulmam gerekiyordu. Okul ve akademi dışında kim olduğumu tanımaya.

Reed: Peki yaptın mı?

Neredeyse yaptım.

16 Haziran saat 17:02.

Lila: Yeni kupa *resim ektedir*

Turuncu ve pembenin birbirine yakıştığını bilmiyordum. Güzel görünüyor.

17 Haziran, saat 20:30'da.

Reed: Ginny parkta yeni bir arkadaş edindi. *Resim ektedir*

Lila: Awww. Bu onun erkek arkadaşı mı? Kız arkadaşı mı? Burunlarını birbirine bastırmışlar.

Erkek ya da kız arkadaşı olmasına izin yok. O benim bebeğim.

Lila: Çok mu koruyucusun?

Aynen öyle.

20 Haziran, saat 18:24.

Lila: Mariah ile Maine'e gittik. Göl çok güzel değil mi? *resim ekli*

Öyle. İyi eğlenceler ve güvende kalın. Lila: Teşekkür ederim :)

23 Haziran saat 3:23.

Kabus gördüm ve tekrar uyuyamıyorum. Sana neden mesaj attığımı bilmiyorum.

Reed: İyi misin? Lila:

Neden ayaktasın?

Cevap vereceğini düşünmemiştim.

Uykusuz gecelerden biri. Cevap ver bana.

Otoriter. Sadece bir kabustu. Neden uyuyamıyorsun?

Reed: Aklımda çok fazla şey var.

Lila: Yani...?

Senin gibi.

Özür dilerim. Bunu söylememeliydim.

Sorun değil.

Benim de aklımda sen varsın.

Öyle mi?

Lila: Her zaman.

23 Haziran sabah 8:05.

Günaydın. Dün gece tekrar uyudun mu?

Evet ama pek iyi uyuyamadım. Ya sen? Reed:

İki saat kadar uyudum.

Lila: Oof.

Biliyorum. Ve bu arada. Evet?

Benim de aklımda hep sen varsın.

25 Haziran, saat 19:26.

Lila: Bannport'tan yeni döndüm. O lisans için kıcımı

yırtarak çalışmaya başlama zamanı. Tavsiyen var mı?

Çok değil. Sana birkaç deneme sınavı göndereceğim.

Lila: Teşekkürler :)

İyi şanslar. Başaracaksın.

30 Haziran saat 11:09.

Lila: Soru.

Ateş et.

Lila: Beni özlüyor

musun? Reed: Her

zaman.

1 Temmuz saat 10:14.

Reed: Soru. Evet?

Reed: Neden bir

kafe? Lila: Ne?

Reed: Neden Norcastle'da bir kafede çalıştınız?

Lila: Beni geri çağıran ilk yer orasıydı. Akademikle ya da yüksek lisansla ilgisi olmayan bir iş istiyordum. Çocuklarla çalışmayı sevmediğimden değil, çünkü seviyorum, ama farklı bir şeye ihtiyacım vardı.

Reed: O iş kendinizi bulmanıza yardımcı oldu mu?

Lila: Garip bir şekilde, evet. Notlarımın dışındaki değerimi görmeme yardımcı oldu. Sanki sunabileceğim başka yönlerim varmış gibi. Barista deneyimim yoktu ve ilk birkaç hafta berbat bir baristaydım ama sorun değildi. Kendimi başarısız hissetmedim ya da bunu kişisel algılamadım. Özür dilerim,

Saçmalıyorum.

Özür dilemene gerek yok. Mesajlarını saatlerce okuyabilirim.

Kızarıyorum.

Güzel.

Reed: Başka bir sorum var. Lila:

Devam et.

Reed: Beni özölüyor musun? Lila'yı: Her zaman.

3 Temmuz saat 16:12.

Resmileşti. Babam gelecek ay emekli oluyor. Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

İçini dökmekten çekinme.

Lila: Oh, yapacağım.

Sanırım yaşılanıyor. Hayatı boyunca dövme sanatçısı olmuş, ben doğmadan çok önce. Bu onun kimliğinin bir parçası. Artık orada çalışmayacak olması garip.

Reed: Değişimler korkutucu olabilir. Hissettiğin şey normal. Babanla bu konuyu konuştun mu?

Evet. Emekli olacağı için heyecanlı. Annemle artık daha çok seyahat edebileceklerini ve birlikte daha çok şey yapabileceklerini söylüyor.

Reed: Emeklilik kötü bir şey olmayacak o zaman. Sanırım değil. Sadece bunu atlatmam gerek.

Aşmamış olman sorun değil. Ne zaman konuşmak istersen bana mesaj at. Ben buradayım.

Lila: Teşekkür ederim. Ben de buradayım.

5 Temmuz, sabah 7:39.

25. doğum günün kutlu olsun, küçük suçlu.

Lila: Hatırlayacağını düşünmemiştim. Teşekkür ederim :) Reed: Asla unutamam.

Lila: Beynimin tamamen geliştiğine inanamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, aynı hissettiriyor.

Bugün büyük bir planın var mı? Yeni beyninin tadını çıkar. Mariah ve birkaç arkadaşım dışarı çıkacağım. İyi eğlenceler o zaman. Ve dikkatli ol.

Lila: Teşekkürler :)

Lila: Ayrıca, o lakabı özledim. Ben de.

7 Temmuz saat 10:25.

Merhaba.

Hey.

Sana bir şey söylemem gerek.

Dinliyorum.

Lila: Doğum günü partimde çok eğlendim ama senin orada olmayışını düşünmeden edemedim.

Orada olmamı mı istedin? Evet.

Reed: İsteseydin orada olurdum. Senin yanında kendime güvenmiyorum.

Ben de senin yanında kendime güvenmiyorum.

9 Temmuz saat 10:01.

Lila: Reed.

Lila.

Lila: Evde misin? Evet.

Neden?

Lila: Boş musun?

Evet.

Lila: Seni arayabilir miyim?

BÖLÜM 39

Lila

T Yatak odamdaki tek ışık telefonumdan gelen loş ışık. Cevabı gelene kadar gözlerimi ekranda dans eden üç noktadan ayıramıyorum.

Elbette.

Burnumdan derin bir nefes aldıktan sonra Kalbim çarpıyor ve kendime her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. İstedğim şey bu. Aylar önce teyzem ve amcamla yaptığım o gece sohbetinden beri düşündüğüm şey. Dürüst olmak gerekirse, daha da uzun süredir.

En yumuşak battaniyemi omuzlarıma sarıyorum ve yatak başlığına yaslanıyorum.

Reed'in olmadığı son yedi ay gözümün önündeydi. çok gerekli ama acı verici şekillerde açılıyor. Birbirimizi son gördüğümüzde, onu bir daha asla hayatımda istemeyeceğimi düşünmüştüm. Ona kızgın değildim, aslında değildim; kariyerimin her zaman önce geleceğine söz verdikten sonra gardımı düşürdüğüm için kendime kızgındım.

Ocak ayında mezun olmak beklemediğim bir şeydi. Ama diplomamı aldıktan sonra, bu bana doğru gelmedi. Gençlik danışmanı olma hayalime olan aşkımı kaybetmiş değildim ama olan biten her şeyden sonra doğru zaman gibi gelmiyordu. Yüksek Lisans mezunu olmak danışmanlık hala kim olduğumu bilmediğim gerçeğini değiştirmede. Akademi dışında kendim için hiçbir değer görmüyordum.

Aylarca dedikodulardan, konfor alanımdan, ondan uzak kalmak bakış açımı yavaş yavaş değiştirmeye başladı. Ve kendimi Reed'le kalbimin nasıl sakinleşeceğini düşünmekten alıkoyamazken bulduğumda Onunla nefes alıyordum, sadece mücadele etmedim.

Mayıs ayında ona o ilk mesajı gönderdiğimde hiçbir planım yoktu. Eğer bir şey varsa, son birkaç ay bana planların her zaman gerçekleşmeyeceğini öğretti, onları ne kadar çok isterseniz de için. Akışına bırakmanın sorun olmadığını ve her dalgayı aşabilecek kadar yetenekli olduğumu öğrendim.

Şimdi, parmağım Arama düğmesinin üzerinde gezinirken benim de bir planım yok. Tek bildiğim, gerçekten ne istediğime ve ne istemediğime karar vermek için her şeyden ve herkesten uzakta yeterince zaman geçirdiğim.

Ve onu istiyorum.

Düğmeye basıyorum ve nefesimi tutuyorum. "Hey."

Sesi o kadar derin, o kadar tanıdık ki dizlerimin bağı çözülüyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Benimki sadece fısıltı olarak çıkıyor. "Merhaba."

Arka planda onun yumuşak nefes alışını duyuyorum ve bu beni rahatlatıyor. O burada. Benimle birlikte.

"Gecemin böyle geçmesini beklemiyordum," diye itiraf ediyor, sesinde bir gülümseme var.

Tanrım, o gülümsemeyi özledim. Bana yönelik olduğu zamanları özlüyorum. "Herhangi bir şikayetiniz var mı?" Sordum, sesim kısıktı.

"Hem de hiç. Günün nasıl geçti?"

Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. "Çömlekçilik kursuna gittim."

"Çalışmalarda yeni kupalar var mı?"

"Şu anda bir mısır gevreği kasesi tavşan deliğinden aşağı iniyorum," diyorum ona, utangaçlık her etkileşimde sesimden sıyrılıyor. "Yetişkinler için İspanyolca derslerine de baktım. Sosyalleşmek için de iyi olacağını düşünüyorum."

"Kulağa inanılmaz geliyor, Lila."

Adımı söyleyiş şekli omurgamdan aşağı bir heyecan gönderiyor. Battaniyemi kendime daha sıkı sarıyorum, onun yerine kollarında olmayı diliyorum. "Günün nasıl geçti?"

"Bu sabah bir koruyucu aileden haber aldım. İş hakkında."

Heyecanla doğruldum. "Nasıl gitti? Seni istiyorlar, değil mi?"

Kıkırdaması bacaklarımı birbirine kenetlememe neden oluyor. Kes şunu. "Kesinlikle öyle."

"Biliyordum." Işıldadım. "Bahse girerim başvurudaki isminizi bile okumamışlardır. Yani, kim bilmiyor ki Reed Abner?"

"Egomu okşamanın yolu, küçük suçlu."

Bu lakap karşısında midem biraz bulanıyor. "Sadece doğruyu söylemek. Evet diyecek misin? Yoksa başka teklifler mi bekliyorsunuz?"

"Dürüst olmak gerekirse, buna evet diyebilirim." "Öyle mi?"

"Bu, ah..." Boğazını temizliyor, tereddüt ediyor. "Evlatlık ajansı. Çocukken benim davamla ilgilenen kurumla aynı."

Göğsüm daralıyor. "Olması gerekenden bahsediyoruz." "Evet. Sanırım öyle."

Sessizlik çöküyor ama rahatsız edici değil. Onu çok yakın hissediyorum, sanki odada benimle birlikteymiş gibi. Keşke olsaydı.

"Lila," diye başlıyor usulca. "Evet?"

"Benimle konuşmaya devam edebilir misin? Sesini duymayı özledim." Göğsümdeki organ eriyor ve bunun olmasına izin veriyorum.

"Ben de senin sesini özledim," diye itiraf ediyorum sessizce. "Öyle mi?"

Beni göremese de başımı sallıyorum.

"Başka neleri özlüyorsun?" diye soruyor sonra, neredeyse utangaç bir sesle.

Titrek bir nefes alıyorum, kalbim o kadar yüksek atıyor ki hattın diğer tarafından duymasından korkuyorum.

"Özledim..." Her şeyi. "Ginny'yi özlüyorum.

Hem de çok." "O da seni özlüyor."

Harika. Şimdi hıçkırma hıçkırma ağlamaya başlayacağım.

"Gençlik merkezini özlüyorum," diye devam ediyorum.

"Sizinle atölye çalışmaları yapmayı, çocuklara ev ödevlerinde yardım etmeyi... hepinizle birlikte orada olmayı özlüyorum. Haniyah'ı ve tüm gönüllüleri özlüyorum. Özlüyorum..."

Seni özledim.

"Lila." İsmimi derin bir iç çekiş takip ediyor. "Ben çok Çok özür dilerim. Çok dikkatsiz davrandığım için çok özür dilerim. Benimle tekrar konuşmanı hak edecek ne yaptım bilmiyorum."

Bunu yapıyoruz.

Sonunda Aralık ayında olanları konuşuyoruz.

Hala korkuyorum çünkü bu yeni ben İnanç sızramaları yapmak. Bunu bir kez yaptım ve gözyaşlarıyla sonuçlandı. Şimdi kalbimi açarsam ne olacak?

"Ben de üzgünüm," diye fısıldıyorum gecenin içine, ellerim sinirden nemli.

"Özür dilemek zorunda değilsin-

" "Zorundayım," diye kestim sözünü.

"Lila, bilmiyorsun," diye ısrar ediyor. "Daha yaşlı olan benim. Şansım varken bizi durdurmalıydım."

"İzin ver... İzin ver şunu söyleyeyim." Yutkunuyorum.

"Lütfen." "Tamam," diye kabul ediyor.

Hayatım boyunca, gerçek benlik duygumu geliştiremeyecek kadar herkesin benim hakkımdaki fikirleriyle meşgul oldum ve bunun için kendimden başka kimseyi suçlamıyorum.

Norcastle'da geçirdiğim onca ay boyunca Kimsenin beklentileri hakkında endişelenmeden kendi yolumu çizmek, bir şeyi fark etmemi sağladı: Bunca zamandır kendi kaygılarımın ve aşırı düşüncelerimin tutsağıydım, olmayan beklentilere tabiydim.

Bunca zaman kendim olmakta özgürdüm ve bunu göremedim. Ama sonunda kalbine bir daha ihanet etmeyi reddeden bir kadın oldum.

"Biz asla bir hata yapmadık," diyorum Reed'e sessizce, pişmanlığın ağırlığının her kelimedede omuzlarımdan kalktığını hissederek. "Kariyerimi mahvetmedin. Olsa olsa kendim için mahvettim, ama değil... Gerçekten mahvolmadı.

Dedikodular sonsuza dek peşimi bırakmayabilir ama ikimiz de doğru olmadıklarını biliyoruz. Ve evet, bazı kuralları çiğnedik ama bir gençlik danışmanı olarak değerimin ilk etapta ilişkilerimle hiçbir ilgisi yok. Artık değerimi biliyorum ve sahip olduğum her şeyi çok çalışarak kazandığımı biliyorum.

"Seninle birlikte olmanın bir hata olduğunu söylediğim için özür dilerim Reed, çünkü sen başıma gelen en iyi şeysin."

Bir duraklama. Sonra kaba fısıltısı, "Adımı tekrar söyle."

"Reed," diye fısıldıyorum, dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Lanet olsun. Bunu özlemişim," diye nefes alıyor. "Sen başıma gelen en güzel şeysin, Lila. Başına gelen tüm iyi şeyleri hak ediyorsun çünkü onlar için çok çalıştın. Ama bu seni incittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim gerçeğini değiştirmiyor."

"İkimiz de birbirimizi incittik ve kendimizi incittik," diyorum. "Olan oldu."

"Peki şimdi ne olacak?"

Başımı arkaya atıyorum, gözlerim tavanda kayboluyor. "Bilmiyorum," diye sessizce itiraf ediyorum. "Her şey karmaşık."

Eva'ya göre, kampüsteki söylentiler Reed ayrıldıktan sonra bile tüm yıl boyunca devam etti ve bu onları daha da kötüleştirdi. Karla'nın başlattığı şey beni sonsuza kadar takip edecek ama bu kurban olmam gerektiği anlamına gelmiyor.

"Anlıyorum." Sesi o kadar hırçın ki, içime bir heyecan gönderiyor. "Belki bu beni bencil bir piç yapıyor ama seni kaybetmek istemiyorum. Bir daha olmaz."

"Beni kaybetmeyeceksin," diye ona güvence veriyorum. "Ben de seni kaybetmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın."

"Biz arkadaş mıyız, Reed?"

"Hayatında kaldığım sürece ne olmamı istersen o olurum meleşim."

Bana taktığı bu lakap, gözlerimi dökülmemiş, rahatlamış yaşlarla dolduruyor.

"Seni yarın tekrar aramak istiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bunu yapabilir miyiz?"

"Elbette yapabiliriz," diyor usulca. "Ne zaman istersen, ben her zaman buradayım."

"Tamam."

"Tamam."

Her seferinde bir adım. Bunu yapabilirim.

"İyi geceler Reed," diye mırıldanıyorum göğsümde umutlu bir parıltıyla.

"İyi uykular, Lila. Yarın konuşuruz."

Telefonu kapattığımızda karanlık odama bakıyorum ve bir şeyin farkına varıyorum: Kendimi daha hafif hissediyorum, etrafımdaki dünya da öyle.

BÖLÜM 40

Reed

L İla ve ben her Temmuz gecesi telefonda konuşuruz. Ginny kucağımda uyurken, bana gününü, arkadaşlarını ve çömlekçilik derslerini anlatırken onun sakinleştirici sesinin tadını çıkarıyorum.

Çoğunlukla sessiz kalıp onun saçmalamasına izin verdiğim için benimle dalga geçiyor ve ben de ona sesini çok özlediğimi söylüyorum. Sevdiği şeyler hakkında bu kadar tutkuyla konuşmasını dinlemekten asla bıkmayacağımı söylüyorum.

Her gece onunla konuşabiliyor olmam bile günü atlatmam için yeterli.

Ona her gün Ginny'nin bir resmini gönderiyorum, o da bana ara sıra yapılmakta olan bir kupanın resmini gönderiyor. Ona bana ihtiyacı olursa her zaman mesaj atabileceğini söylüyorum, o da bana aynısını yapmamı söylüyor.

Gece geç saatlerde yaptığımız görüşmelerden birinde, Mayıs ayında anne ve babamın mezarlarını ziyaret ettiğimi itiraf ettim.

"Bunu neden yaptın?" Sesi meraklı geliyor, yargılayıcı değil.

Parmaklarım Ginny'nin kısa kürküne dolanıyor. Lambanın soluk ışığının altında kucağımda huzur içinde horluyor. Oturma odasını aydınlatıyor.

"O sayfayı kapatmayı kendime borçluydum," diyorum. "Peki yaptın mı?"

Sorusunu düşündüm ve hayır, düşünmediğim sonucuna vardım. Tam olarak değil.

"Neredeyse geldim," diyorum ona, kendini bulup bulmadığını sorduğum zamanki sözlerini yansıtarak.

Aramızda rahat bir sessizlik uzanıyor. Görüşmelerimiz sırasında bunu çok yaparız, sadece sessizce otururuz. Hattın diğer tarafında olduğunu, nefes aldığını, bana çok yakın ama bir o kadar da uzak olduğunu bilmek bana daha önce hiç tatmadığım bir rahatlık hissi veriyor.

Ta ki Temmuz'un son haftasında "Reed?" diyene kadar. "Evet?"

"Seni görmek istiyorum."

Sesi emin olmayan bir fısıltı gibi çıkıyor.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Şimdi mi?"

Kıkırdıyor. O kahkaha. "Yani... eğer istersen. Warlington'dayım."

Bedenim ve ruhum evet demem, arabama atlayıp onun evine gitmem için yalvarıyor, eğer bu onu tekrar içime çekebileceğim anlamına geliyorsa. Ama içimi kemiren pişmanlık duygusunu görmezden gelemiyorum ve onu tekrar görmeden önce son bir şey yapmam gerektiğini biliyorum.

Ben de ona söyledim. Anladığını söylüyor, ancak sesindeki hafif hayal kırıklığı kalbimi delip geçiyor.

Ertesi sabah ona bir mesaj gönderdim.

Ben: Hey. Bugün kapanış saatinde dükkana uğrayabilir miyim?

Cevap vermesi iki saat sürüyor.

Cal: Beni pişman etme.

Dövme salonuna girdiğimde başımın üzerinde zil çalıyor ve dükkânın arka tarafında uzun zamandır görmediğim yalnız bir adam görüyorum.

"Hey," diye sesleniyorum, ellerim pantolonumun cebinde.

Rahatlamış halimin diğer tarafında olan tek şey bu olsa da sesim korkuyormuşum gibi çıkmıyor

Cephe.

Cal temizlemekte olduğu istasyondan döner. "Bir dakika."

Sesi nötr geliyor, bu da benim kaygı seviyemi yükseltiyor. Cal iyi bir arkadaşdır, benimle asla nötr konuşmaz.

Kızına zarar vermeden önce iyi arkadaşımdı. Şimdi, onun hedefi olmazsam şanslıyım.

Ön tarafta onu beklerken kılımı bile kıpırdatmıyorum. Her şeyi toparlaması zaman alıyor ya da belki de ben gerginim. Her iki durumda da, önümüzdeki beş dakika boyunca çok normal nefes almıyorum.

Sonunda yüzünde ciddi bir ifadeyle bana doğru ilerlediğinde kendimi daha iyi hissetmediğimden eminim. İlk söylediği şey, "Muhtemelen seni öldürmeliyim."

Boğazımda yükselen gerilimi geri yutuyorum. "Muhtemelen yapmalısın."

Kollarını kavuşturdu, kaşlarını çatı. Bu onu gördüğüm en savunmacı ve sinirli haliydi. "Neden yapmamam gerektiğini söyle."

"Aklıma hiçbir sebep gelmiyor" derken dürüstüm.

Omuzları derin bir iç çekişle çökmeden önce birbirimize işkence dolu bir sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bakıyoruz. "Neden buradasın?"

"Sizden özür dilemek istiyorum," diyorum, lafı dolandırmadan. "İstedğim son şey herhangi birinizi incitmekti ve bundan asla yeterince pişmanlık duyamazdım."

Bana inanmıyormuş ya da inanmak istemiyormuş gibi bakıyor. Tanıdığım en korkutucu adamlardan birinin bakışları altında olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih ederdim ama bunu Lila için yapıyorum.

"Lila bize seninle tekrar konuştuğunu söyledi." Sözleri bir suçlama gibi geliyor.

Onun adını duymak göğsümün çatlamasına neden oluyor. "Öyle mi yaptı?"

Başını yavaşça, ölçülü bir şekilde sallıyor. Bir an için konuşmuyor.

"Bütün bunları düşünmek için sekiz ayım vardı. durum," diyor sonunda. "Ama henüz bu konuda ne hissettiğimden emin değilim."

"Anlıyorum-"

"Kızım mı, Abner? Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Cal-"

"Şu andan itibaren efendim."

Ona düz bir bakış attım. "Şaka yapıyorsun." "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Beni yere sermesine bir saniye kalmış gibi görünüyor. Yani, hayır, şakacı şu anda onun için kullanacağım bir sıfat değil.

"Pekâlâ. Efendim." Bana mı öyle geliyor yoksa dudakları mı seğiriyor? "Buraya özür dilemeye geldim. Grace zamana ihtiyacın olduğunu söyledi ama yeterli olmadıysa gideceğim. Yüzümü bir daha görmek istemezsen anlarım."

"Dramatikleşmeyelim," diyerek beni şaşırtıyor. "Kızıma zarar verdiğin için seni öldürmek istiyor muyum? Kesinlikle. Senin dünyanın pisliği olduğunu düşünüyor muyum? Hayır. Gerçek pisliklerle tanıştım.

ve şu anda sana ne kadar kızgın olursam olayım, aynı kutuya konulmayı hak etmiyorsun."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü bu düzeyde bir anlayışı hak ettiğimi düşünmüyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum.

"Buradaki niyetin nedir?" diye soruyor bana, sesi ciddi.

"Özür dilemek dışında ne istiyorsun?"

Çünkü bir şey istediğini biliyorum ve hoşuma gideceğinden emin değilim."

"Lila beni görmek istiyor ve o istemediği sürece onu bir daha görmeyeceğime söz veremem."

Cal gözlerini bana dikti. "Kızımın çıkmak için benden izin mi istiyorsun, Abner?"

"Hayır," dedim. "Sana yapacağımı söylüyorum."

Dövme dükkanına sağır edici bir sessizlik çöküyor. Yüzünü okuyamıyorum. Benimki boş kalıyor.

Hareket etmiyorum. O da öyle.

"Lila mutlu olduğu sürece benim ne düşündüğümün umurunda olmadığını söyleyecek kadar taşaklısın, hakkını vereyim."

Yutkunuyorum. "Sana saygısızlık etmek istememiştim."

Efendim diye eklemiyorum çünkü bu sefer beni gerçekten öldürebilir.

İç çeker, başını sallar. "Bak dostum. Tek bildiğim kızımı incittiğin ve bu yüzden cehennemi yaşadığı. Ama uyandırma çağrısına ihtiyacı olduğunu da biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Ne olduysa oldu diyorum ve önemli olan senin bundan kurtulmuş olman. Ve Lila şimdi daha mutlu, daha kendinde. Aradan sekiz ay geçtikten sonra

bu durumda biraz iyi. Lila ile konuşmak da yardımcı oldu.

O artık kayıp değil." Bakışları üzerimde sertleşiyor. "Sen bir berbat eden iyi bir adam. Bu seni kızım ile birlikte görmekten heyecan duyduğum anlamına gelmiyor ama seni affederse kin tutmayacağım."

"Affınızı kazanmak için ne yapmak gerekir?" diye sordum. "Grace'in affını kazanmak için?"

"Bunu konuşmuştuk, Grace ve ben. Lila ile de.

Onun konusunda sana hep güvendim ve bir parçam hâlâ güveniyor.

Belki de yapmamalıyım, ama içgüdülerim bana asla yalan söylemez. Tüm bu olanlara alışmak için biraz zamana ihtiyacım var ama Lila zeki biri, nihayet kendisi için yaşamaya başladığına göre daha da zeki. Eğer birbirinizi seçerseniz, annesi ve benim bu konuda söyleyecek bir şeyimiz yok. Ama eğer onu bir daha incitirsen, Abner, kendini ölmüş bil."

"Onu bir daha asla incitmeyeceğim, Cal. Onun bir saniye bile acı çekmesine izin vermeden önce kendime binlerce kez zarar vermeyi tercih ederim."

Yüzü metanetini koruyor ama gözlerinde onay parlıyor.

"Öyle olsa iyi olur."

"Yeniden başlamak istiyorum," dedim ona. "Senin ve Grace'in güvenini yeniden kazanmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Bana bir an için çok uzun süre baktı. "Pekâlâ. Bunu başka

bir zaman konuşuruz. Şimdi izin verirsiniz, kapatıp eve, karımın yanına gitmek istiyorum. Çok yorucu bir gün oldu. gün."

"Son bir Şey daha."

Ağzımı açtığımda ve sonraki kelimeleri söylediğimde beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, sanki yapbozun son parçası da yerine oturmuŐ gibi hissettiğim.

BÖLÜM 41

Lila

M Babamın dövme dükkanına göz atarken bacağım endişeyle zıplıyor.

Buraya son kez gelmiyorum ama öyle hissediyorum. Çünkü son sekiz ayda kendime olan saygımı bulmuş olabilirim ama dramatik eğilimlerim her zaman benim bir parçam olacak.

Bu duygulardan kurtulmaya çalışıyorum, ama etrafıma bir kez bakmak beni tekrar çökertmeye yetiyor - bunun için dükkanın arkasında asılı olan "Mutlu emeklilikler, Cal ve Trey!" pankartını suçluyorum.

Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, babamın emeklilik günü yine de geldi. Bu güneşli Ağustos gününde, ailemi, arkadaşlarımı ve babamı izlerken kalbim biraz kırılıyor.

Babamın uzun süredir müşterileri başarılarla dolu bir kariyeri kutluyor. Bir miras.

Sanki gözyaşlarına boğulmak üzere olduğumu hissetmiş gibi annem konuştuğu gruptan ayrılıp dövme sandalyesinde yanıma oturuyor. Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve başımın yan tarafını öpüyor.

"Neden burada tek başınasın?" diye soruyor.

Uzakta geçirdiğim zamandan öğrendiğim bir başka şey de duygularımı başkalarının rahatı için gizlemeyerek onlara karşı cömert olmak. Bu konuşmayı geçen yıl yapıyor olsaydık belki de babamın hatırı için her şey yolundaymış gibi davranırdım. Ama yeni Lila artık saklanmak istemiyor.

"Babam emekli olduğu için üzgünüm," diye itiraf ediyorum. "Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum."

"Sırada ne olduğunu sana söyleyeceğim." Annem bana daha sıkı sarılıyor. "İlk olarak, üçümüz babanın istediğı gemi seyahatine çıkacağız. Sürpriz olarak ayarladım ve henüz haberi yok, o yüzden sus."

Bu beni gülümsetiyor. "Çıldıracak."

"Amaç bu. Sonra geri döndüğümüzde, kendine hakim olamadığı için dükkana uğrayıp bir şeyleri kontrol edecek ve ben de onu bunun için milyonlarca kez azarlamak zorunda kalacağım."

Gülümsemem genişliyor. "Milyonlarca kez yeterli olmayacak." "Değil mi?" Kıkırdıyor. "Ve sonra, o yapacak Ne isterse yapsın çünkü biraz ara vermeyi hak ediyor. Aylardır verandayı yenilemekten bahsediyor. Yeni tutkusunu keşfedebilir."

Elimde değil, göğsüm sıkışıyor. "Bir şeylerin değişmesini istemiyorum," diye itiraf ediyorum sessizce.

"Korkutucu olduğu için mi?"

Başımı salladım. "Ya bundan sonra olacaklar kötüyse?"

Annem uzaklaşıyor, böylece birbirimize bakıyoruz. Bakışlarımda her ne arıyorsa, bir an sonra onu buluyor.

"Geçtiğimiz yıl pek çok değişiklik yaşadın," diye başlıyor, sesi yumuşak. "Korkuyor olman normal. Ama bana karşı dürüst ol tatlım. Şu an olduğun kişi olmayı mı tercih ederdin, yoksa geçen Aralık ayında her şeyden önce olduğun kişi olmayı mı? ne oldu?"

Zor bir cevap değil.

"Bugün olduğum kişi olmayı tercih ederdim," diye itiraf ediyorum. "Neden?"

Sebebini biliyor ama ben yine de ona "Çünkü sonunda kendim gibi hissediyorum" diyorum.

Hâlâ devam eden bir çalışma içinde olduğumun ve kötü alışkanlıkların bir gecede bırakılamayacağını farkındayım. Ama artık rahatsızlığımı gizlemek, herkesi memnun etmek için o endişeli çekimi hissetmiyorum ama

Başkalarının bunu benim karakterime aykırı bulacağından korktuğum için istediklerimi görmezden geliyorum.

Ve berbat bir şekilde, hepsi Karla'nın bana yaptıkları yüzünden. Bize. O fotoğrafları göndermeseydi, dedikoduları yaymasaydı, konfor alanımdan bu kadar acımasızca fırlatılmasaydım ve en kötü kabusumla yüzleşmek zorunda kalmasaydım, bu yeni versiyonumu bulamazdım. çok seviyorum.

Artık en kötüsü olsa bile küllerimden doğmak için gerekenlere sahip olduğumu biliyorum.

"Bugün olduğun kişi olabilmek için çok rahatsız edici değişimlerden geçmen gerekti," diye devam ediyor annem. "Ama bu, tüm değişimlerin kötü olmadığını gösteriyor. Kendine bir baksana, hiç daha da parladı. Ne olursa olsun seninle her zaman gurur duyacağız, Lila."

Yüzümün yan tarafını tekrar öpüyor. "Babamın bana bu sandalyede dövme yaptırdığını biliyor muydun?"

"Ne? Bu mu?" Bunu nasıl bilemedim?

Gülümseyerek mırıldanıyor. "Diğer tüm sandalyelerin nasıl farklı olduğunu fark ettiniz mi? Çünkü yıllar önce mobilyaları yenilerken bundan kurtulmayı reddetti. Genellikle arka tarafta tutuyor ve müşterilerinin kullanmasına izin vermiyor."

Ben de kendimi gülümserken buluyorum. "Tam da babamın yapacağı bir şeye benziyor."

Annemle babamın tanışma hikâyesini milyonlarca kez dinledim ama hiç bıkmadım. Annemin gücüne benzeyen bir dövme yaptırmak istediğini ama son anda nasıl korktuğunu. Babamın dükkânın hemen dışında onun tereddüt edişini izleyişini, o kızla daha önce hiç tanışmamışken kalbinin neden yeniden atmaya başladığını anlayamayışını.

Sonra bize dönüyor ve konuştuğu gruptan hemen ayrılıyor.

"Kızlarım ne hakkında konuşuyor?" diye soruyor ve önce alnımdan, sonra da annemin dudaklarından öpüyor.

"Ben de tam Lila'ya sandalyemizden bahsediyordum," diyor.

Yıpranmış kumaşa dokunuyor. "Bu şey otuz küsur yıldır bende. Hâlâ ayakta durması bir mucize."

Ani bir yumru boğazımı tikiyor. "Sandalyeye ne olacak şimdi? Burada mı bırakacaksın?"

"Hayatta olmaz," diyor hemen. "Bu bir kalıntı, benimle birlikte eve geliyor."

Neden bir sandalye beni ağlatmak üzere?

Babam saçımı karıştırdı. "İyi misin, küçük güneş ışığım?"

Beni neyin etkilediğini bilmiyorum. Belki bana taktığı lakaptır, belki de sonunda kendime izin verdiğim içindir. açıkça savunmasız. Tek bildiğim bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı yuvarlandığı ve sonra bir tane daha aktığı ve onları durduramadığım.

Babam beni kollarına çekti. "Sorun yok, Li."

Annem sırtıma rahatlatıcı daireler çizmeye başladı.

"Biliyorum." Burnumu çekiyorum. "Senin adına mutluyum baba."

"Teşekkür ederim." Başımın üstünü öpüyor. "Bu sadece seni rahatsız etmek için daha fazla boş zamanım olacağı anlamına geliyor."

Tişörtüne karşı kıkırdıyorum.

"Sabırsızlanıyorum." Ve bunu tüm kalbimle söylüyorum.

Emeklilik partisi akşama kadar devam etti ve bu sırada birkaç damla gözyaşı daha döküldü. Bu sefer, en iyi arkadaşımdan.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde babam dükkânın geleceği konusunu bana tekrar açtı. Ben de ona emekliliğini ilk konuştuğumuzda söylemek üzere olduğum şeyi söyledim.

"Dükkânı almayı Mariah'dan daha fazla hak eden kimse yok." her kelimesini kalbimde hissederek ona söyledim. "Dövme yapmak onun damarlarında var ve çok yetenekli. Çok da zeki; ona iki aylık bir iş kursu verin, burayı eşi benzeri olmayan bir şekilde işletecektir."

Babam, Trey'le birlikte Mariah'yı daha önce düşündüklerini ama benim için sorun olmadığından emin olmak istediklerini itiraf etti.

"Seninle hala ortak sahip olarak sözleşme imzalıyorum çünkü Inkjection benim mirasım ve senin de bunun bir

parçası olmanı istiyorum" dedi. "Eğer kabul edersen."
Cevabım samimiydi. "Benim için bir onurdur, baba."

Zamanı geldiğinde Mariah'nın burayı işleteceği ve dükkânı satmak istemesi gibi büyük değişiklikler konusunda bana danışması gerektiği konusunda anlaştık. Trey Amca kabul ettiğinde -Mariah'nın en iyi şekilde çıldıracağını biliyordu- haberi emeklilik partilerinde vermeye karar verdik.

Tam da tahmin ettiğimiz gibi, ona söyler söylemez sevinç gözyaşları dökmeye başladı.

"Pişman olmayacaksın," diyor, duyguları boğazını tıkıyor.

Ona sıkıca sarılırken gülüyorum - gözyaşlarının komik olduğunu düşündüğüm için değil, babasına sarılmadan önce bana sarıldığı için.

"Bunu senden daha fazla hak eden kimse yok," diyorum ona.

"Sen

harika bir iş çıkaracaksın. Ve yardıma ihtiyacın olursa, burada olduğumu biliyorsun."

Yanağıma gürültülü bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum, Li. Sonsuza dek kardeşiz."

"Sonsuza dek kardeşiz," diye yankıladım.

Dövme salonu bir süre sonra boşalıyor ama ailem ve ben ortalığı toplamak için geride kalıyoruz.

Ben ön tarafla ilgilenirken onlar arkada kalıyor, deri koltuğun minderlerini düzeltiyor ve yerleri süpürüyorlar.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve o anı yaşıyorum. Üzölmek şöyle dursun, yeni bir amaç duygusu damarlarımı dolduruyor. Çünkü benim için çok şey ifade eden bu yerin artık en iyi arkadaşım ve bana ait olduğunu düşünmek bile o kadar özel, o kadar olması gereken bir şey ki, bunun için kelime bulamıyorum.

Kendimi gelecek yıl, beş yıl sonra, yirmi yıl sonra kapıdan girerken hayal ediyorum ve sadece babamın mirası yaşayacaktır.

Bundan emin olacağız.

Gözlerimi açtığımda onu pencerenin diğer tarafında görmeyi beklemiyordum.

Gözlerimi kırpıyorum, belki bugün yaşadığım güçlü duygular bir şeyler görmeme neden oluyordur diye. Ama Reed hâlâ babamın dükkânının önünde duruyor, elleri pantolonunun cebinde, gözleri üzerimde.

Dünya etrafımızda durur.

Aralık ayından beri birbirimizi yüz yüze görmediğimiz aklıma geliyor. Bana bakarken ne düşündüğünü merak ediyorum. İçimdeki değişikliklerin dışarıya yansıdığını görebiliyor mu?

Bu kez, ön kapının kilidini açarken varlığımın her parçası emin.

"Buradasın", kendimi kalbimin sesini dinlemeye zorladığım sekiz uzun ve çok ihtiyaç duyduğum ayın ardından onun yüzüne söylediğim ilk sözler.

"Ve seni son gördüğümde daha da güzel görünüyorsun," diyor Reed.

Kalbim yerinden fırlayacak. "İçeri gelmek ister misin?" Başını sallıyor, gözlerini benden ayırmıyor.

Kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Çok fazla yer kaplıyor; ne kadar heybetli olduğunu unutmuşum. Yine de midemde sinir fırtınaları koparmak şöyle dursun, varlığı beni rahatlatıyor.

Kalbim bakıcısını tanıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona soruyorum, vücudum ona doğru çekiliyor.

"Baban uğrayabileceğimi söyledi."

Gözlerim büyüdü. "Öyle mi dedi?"

Babam bana Reed'le yaptığı konuşmadan bahsetti ama fazla bir şey anlatmadı, o yüzden neler olduğunu bilmiyorum.

Gün. Reed'in şu anda gözü morarmamış, bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

Çenesini eğiyor. "Evet."

"Neden?"

"Buradasın." Babamın sesi arkamda bir yerden geliyor. Arkama baktığımda annemle birlikte dükkânın önündeydiler.

"Sen Reed Abner olmalısın."

Bekle. Ne?

"Başını mı çarptın?" Babama doğru kaşlarımı çatıyorum.
"Baba, onu tanıyorsun."

Ama Reed etkilenmiş görünmüyor. Ve annemin yüzündeki sırıtışa bakılırsa, kesinlikle bir şey kaçırıyorum.

Bir adım öne çıkıp babama doğru elini uzatıyor.
"Sizinle tanışmak çok güzel, efendim."

Efendim?

"Şu anda neden bu kadar garip davranıyorsun?" Babam Reed'in elini sıktığında kendimi biraz kaybediyorum. "Neler oluyor?"

Annem sadece kıkırdıyor, gözlerinde neşe dans ediyor. Resmen hiçbir şey anlamıyorum.

"O zevk bana ait," diyor babam. "Kızım bana senden çok bahsetti. Duyduğuma göre yerel bir koruyucu ailede danışman olarak yeni bir pozisyona başlamak üzereymişsin."

"Pekâlâ. Bu kadar yeter." Aralarına girip Reed'in gövdesine elimi koyarak onu nazikçe geri itiyorum. Bakışlarım etrafımı saran iki çılgın adam arasında gidip geliyor. "Utanç verici olmayı bırakın. Eğer ikiniz de bana neler olduğunu anlatmazsanız çılgılık atacağım."

Reed liderliği ele alıyor. "Geçen hafta babanla konuştuğumda ona yeniden başlamak istediğimi söyledim. O da kabul etti."

"Ne yani, ilk kez tanışıyormuş gibi mi yapıyorsunuz?"

Babam omuz silkiyor. "Beni kazanması gerekiyor."

Annem kıkırdayınca ona dönüyorum. "Sen de mi Reed'le ilk kez tanışıyorsun yoksa normal bir insan mısın?"

Gülümsüyor. "Merak etme, tatlım. Henüz kaybetmedim."

"Yani." Babam bizi görmezden geliyor, kollarını kavuşturup

Yine Reed. "Kızımızla ilgili niyetin nedir?" Öldür beni şimdi.

"Pes ediyorum," diye mırıldanıyorum, yüzümü ellerimin arasına saklayarak. "İkinizle de işim bitti."

Reed sanki ben burada değilmişim gibi, "Şimdilik onu bir randevuya çıkarmak istiyorum," diyor.

Ve bu durum çok saçma olmasına rağmen, yine de onun sözleri karşısında kalbim eriyor.

"Benden izin mi istiyorsun?" Babam soruyor.

"Sana ne yapacağımı söylüyorum," diyor Reed cesurca, bakışlarını bana kaydırarak. "Eğer evet derse."

Babamın yüzündeki gülümsemeyi özlemiyorum, sanki benim bilmediğim bir tür içsel şakayı paylaşmışlar gibi. Ve dürüst olmak gerekirse, sormaya çok korkuyorum.

"Ne diyorsun meleğim?" Reed tüm dikkatini bana vererek soruyor. "Bu gece benimle bir randevuya çıkmak ister misin?"

Az önce ailemin önünde bana melek dediğini fark etmedim bile. Onun hakkında, bizim hakkımızda, bunların hiçbirisi hakkında ne düşündükleri umurumda değil. Artık umurumda değil.

Şu anda önemli olan tek kişi Reed ve benim. Ben de ona "Çok isterim." dedim.

BÖLÜM 42

Lila

REed birkaç saat sonra beni ailemin evinden aldı. Şehrin ışıkları yanıımızdan geçip gidiyor, ama ben gözlerimi direksiyonun arkasındaki adamdan ayıramıyorum. Tüm kalbimle özlediğim ve bir daha asla bırakmayı reddettiğim adam.

"Bana öyle bakmayı kes," diye uyarıyor beni, bakışlarını ileriye doğru dikerken sesinde şakacı bir ton var.

"Ya da ne?" Alay ediyorum.

Eli çıplak kalçama kayıyor, yazlık elbisemin eteğini yukarı kaldırıyor. "Ya da kenara çeker ve seni arka koltuğa alırım, ki bu da ideal değil çünkü önce seninle konuşmak istiyorum."

Nabzım hızlanıyor. "Ama yine de başka bir zaman beni arabanın arka koltuğuna mı alacaksın?"

"Ben daha romantik bir yer düşünüyordum ama istediğin buysa tabii ki."

"Beni çok şımartıyorsun."

"Ne diyebilirim ki? Seni şımartmak beni zorluyor."

Yolculuğumuzun geri kalanında elini çıplak bacağımın üzerinde tutuyor ve sadece evinin önünde durduğumuzda elini çekiyor.

"Bunun muhtemelen beklediğin buluşma noktası olmadığını biliyorum," diye başlıyor, sesi o kadar gergin çıkıyor ki

Çok güzel. "Ama konuşmak için özel bir yerimiz olsun istedim. İstersen başka bir yere gidebiliriz."

Ona içten bir gülümseme veriyorum. "Bu iyiden de öte."

Ve her şey Ginny'nin koşarak aşağı inmesiyle daha da güzelleşiyor.

Ön kapıyı açar açmaz koridora çıkıp bana doğru geliyor.

"Merhaba tatlı bebeğim," diye mırıldanıyorum, kulağının arkasını kaşımak için çömeliyorum. Orası hâlâ onun en sevdiği yer. "Seni çok özledim. Geçen yıldan çok daha büyük görünüyorsun."

"Biraz daha büyüdü," diye onaylıyor Reed. "Ağlayacak mısın?"

Kıkırdıyorum, gözlerim cam gibi. "Belki."

Ona bakmadığımı nasıl anlayabilir?

Yavaşça ayağa kalkmama yardım ediyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Neden ağlayacaksın?"

"Çünkü onu çok özledim," diyorum, hâlâ ona bakarak. "Sana karşı iyi miydi? Yeni bir şey yaptı mı? Arkadaşlar? Onu veterinerine götürdünüz mü?"

Elini sırtımın alt kısmına koydu. "Sana tüm gelişmeleri akşam yemeğinde anlatacağım, tamam mı? Ama o iyi ve O da seni özlemişti, şimdi burada olduğun için çok mutlu. İkimiz de mutluyuz."

Bakışlarımı ona, gözlerindeki kırılganlığa çeviriyorum. Tam ona burada olmaktan ben de mutlu olduğumu söyleyecektim ki koku beni çarpıyor. "Neden bu kadar güzel kokuyor?"

"Ah, bu gece için bir şeyler hazırlamış olabilirim," diye itiraf ediyor, yanakları kızarıyor.

"Görebilir miyim?" Işınlıyorum.

Eli hâlâ sırtımdayken beni koridordan geçirip mutfağa götürüyor. Burası daha da güzel kokuyor ama tertemiz, hiçbir şey belli etmiyor.

Ta ki bahçe görünene ve nefesim kesilene kadar. "Fazla bir şey değil, ama umarım beğenirsin," diyor, hala o Utangaç bir ses.

Çiçekler, mumlar ve peri ışıklarıyla süslenmiş iki sandalyeli küçük masaya bakarken kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Bunu sen mi yaptın?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

"Haniyah'tan biraz yardım istemiş olabilirim ama evet," diye itiraf ediyor. "Kokladığın şey daha önce yaptığım akşam yemeği. Fırının içinde. Umarım bifttek seversin."

"Seviyorum." Başıımı kaldırıp ona bakıyorum, nabzım boğazımda atıyor. "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en romantik şey."

Başını iki yana sallar. "Sen daha iyisini hak ediyorsun. Daha iyi şeyler planlamıştım ama bu gece özel olarak konuşmak istedim ve aklıma gelen tek şey bu oldu."

"Bu mükemmel." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve sakallı yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Umutsuz görünmek istemem ama ben açlıktan ölüyorum."

Kıkırdıyor. Yüzünün kızarması çok sevimli. "Hadi yiyelim o zaman."

Akşam yemeği boyunca, yumuşak ışıklarla yıkanmış ve Ginny ayaklarımızın dibinde yemek için yalvarırken mum ışığında, buna alışabileceğime dair rahatlatıcı bir hisse kapılıyorum. Bunu onunla yapmaya, onun yatıştırıcılığıyla çevrili olmaya.

her zaman. Ben de istiyorum.

O bana yazını anlatırken, ben de ona Norcastle'da geçirdiğim ayları anlatırken, başka hiçbir şeyin önemli olmadığını fark ediyorum burada, şu anda olmak.

Sesi sonsuza dek duymak istediğim tanıdık bir ses. Onun dokunuşunu, sıcaklığını, onu bir daha asla kaybetmek istemiyorum. Olabileceğimiz şeylerin anısının beni sonsuza dek takip etmesini istemiyorum. Onun benim geçmişim, bugünüm ve geleceğim olmasını istiyorum.

Çünkü Reed'le yoluma devam etmeye çalıştım ama kalbimin içgüdüleriyle savaşmaktan yoruldum.

Tatlıyı bitirdiğimizde "Yemeği nasıl buldunuz?" diye soruyor.

"Mükemmeldi," diyorum ona gülümseyerek. "Her şey mükemmel."

Sandalyesine geri oturur. "Buraya gel."

Ona doğru yürürken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Kalçalarımdaki ellerinin sıcaklığı tenime sızıyor ve beni dikkatlice kucağına indirirken nefesimi tutuyorum.

Cırcır böceklerinin rahatlatıcı sesi bahçesini ele geçirir. Sanki bu anda sadece biz varız.

Gevşek bir saç tutamını kulağımın arkasına yerleştirirken
sesi sessiz. "Sana sonsuza kadar bakabilirim."

Parmaklarım ensesindeki tüylerle oynuyor. "Ben de sana sonsuza kadar bakabilirim," diye itiraf ediyorum.

"Belki de bu konuda bir şeyler yapmalıyız." "Belki de."

Yüzünü boynuma gömüyor ve derin bir nefes alıyor. "Özür dilerim, Lila. Sana cehennemi yaşattığım için çok üzgünüm. Seni acıdan koruyamadığım için çok üzgünüm. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Hey." Yavaşça, bana bakana kadar yanağını tutuyorum. Gözlerindeki yıkım bir daha asla görmek istemediğim bir manzara. "Ben de seni incittim ve bunun için üzgünüm. Ama pişman değilim Reed. Tek bir an bile. Bu son birkaç ay benim için hayat değiştirici oldu. Rahatsız edici, evet, ama gerekli. Acı olmasaydı kendimi bulamazdım." "Bunu mu demek istiyorsun?" diye soruyor, dokunuşuma doğru eğilerek.

"Her kelimesi."

Üzerimize sessizlik çöküyor, gecenin sesleri bizim için konuşuyor. Reed beni kucağına daha sıkı sarıyor, ben de kollarımı

boynuna dolanmış, asla bırakmak istemiyordu.

"Bir keresinde bana zaten bilmediğim ne öğretebileceğini sormuştun," diye başlıyor ve sessizliği o derin gürültüyle bozuyor.

Elimi göğsüne koyduğumda kalp atışları hızlanıyor.

"Hatırlıyorum," diye fısıldıyorum.

Kendime inanmadığım zamanlarda, gerçekten. Bana o araçları verdiğiinde.

Çıplak omzuma, sonra boynumun kenarına yumuşak bir öpücük kondurduğunda omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

kulağımın arkasında. Beni sıkıca kavırıyor ve ben de onun içinde eriyorum. "Bana pek çok şey öğrettiğini söyledim ve sen

İnan bana," diyor. "Ama sen bana en önemli şeyi öğrettin, Lila. Bana nasıl sevileceğini öğrettin."

Ellerim titremeye başladı. Korkudan ya da soğuktan değil, daha önce hiç hissetmediğim, tamamen bilinmeyen bir duygudan.

"Ailem bana aşkın koşullu ve incitici bir şey olduğunu düşündürdü," diye ekliyor. "Uzun süre beni tanımlamalarına izin verdim, haklı olduklarına ikna oldum. Ama sonra sen geldin ve istemeden de olsa tüm çekingenliğiimi yıktın. Sanki hayatım boyunca uyumuşum ve şimdi sana bakıyorum ve ilk kez hayatın güzel yanlarını görüyorum."

Gözlerim cam gibi oldu.

"Geçen Aralık ayında ve o günden beri her gün sana her şeyi yaşattığım için özür dilerim. Bununla savaşımaya çalıştım, duygularımın yanlış olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım.

asla aynı şekilde hissetmeyeceğinizi. Belki de hiç hissetmiyorsunuz ama ben yine de bunu söylemek istiyorum."

"Reed..." Fısıldıyorum, kalbimin atışı onunla eşleşiyor.

"Seni seviyorum meleğim. Sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi şeysin.

başıma geldi ve hayatımın geri kalanında sana bakmak istiyorum. Eğer beni istiyorsan, seninim."

İtirafı göğsümü en güzel, en acısız şekilde yarıyor.

Kalbimin içine akıyor, onu kucaklıyor, okşuyor.

Sonunda geldim. Evimdeyim.

Yüzümü boynunun kıvrımlarına saklayarak, tanıdık kokusunu içime çekerek, bu hayatı yaşamama izin verdiği için kaderime sessizce teşekkür ediyorum. Ona sahip olmama izin verdiği için.

Ve geri çekildiğimde, gözlerinde gördüğüm çiğ aşk nefesimi kesiyor.

"Yaşadığım tek bir şeyden bile pişman değilim çünkü beni sana getirdi," diyorum ona. "Sen benim hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin, Reed. I

Seni seviyorum. Seni tüm varlığımla seviyorum."

Yanağımı okşuyor, dudaklarımı kendi dudaklarına yönlendiriyor.

Evimde. Bu öpücükte, onun kollarında kendimi evimde hissediyorum.

Tutku midemde alevleniyor, beni en lezzetli şekilde yakıyor. Göğsüm ihtiyaçla kabarıyor ve o Reed olduğu için

bunu hemen fark ediyor. Dudaklarımı tekrar tekrar
gagalamak için öpüşmeyi kesen Reed. Beni gelin gibi
kaldırıp evin içine taşıyan Reed.

Yatak odasında beni yatağa yatırdı ve tekrar öptü. Önce
tatlı, sonra daha acil. Onu çekiyorum

gömleğinin yakasından tutup bacaklarımı kalçalarına dolayarak bedenlerimizi bir olmaya zorluyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor kıcımlı tutup beni yatağına daha da iterken. "Bu çıkıyor."

Kıkırdıyorum. "Elbisem mi?"

"Elbiseniz. İç çamaşırın. Hepsini."

Alt dudağını ısırp yakasını tekrar çekiştiriyorum. "O zaman bu da öyle."

"Sen nasıl istersen, meleğim."

Aramızdaki mesafeyi tekrar kapatıyor, ağzımı yalayıp yutuyor. Ama sonra aklıma aniden bir soru geliyor, aylardır merak ettiğim bir soru.

"Reed?"

"Mmm...?"

"Neden bana melek diyorsun?"

Cevap vermekte acele etmiyor. Sanki uzak duramıyormuş gibi önce boynuma, sonra yanağıma bir dizi öpücük konduruyor ve son olarak dudaklarımı yumuşak bir şekilde gagalıyor.

"Ben pek ruhani bir insan değilim Lila, ama senin bu dünyaya benim ruhumu iyileştirmek için gönderildiğine inanıyorum," diyor. "Sadece benimkini değil, her ne kadar seni kendime saklamak istesem de. Sen bu dünyaya bir armağansın. Herkesin hayatını daha iyi hale getiriyorsun. onlara yakın olmak. Koşulsuz seviyorsun ve bunun için sana o kadar hayranım ki. Sen ölümlülerin arasında yürüyen bir meleksin ve sana benim diyebildiğim için çok şanslıyım."

"Sen nasıl gerçeksin?" Nefes veriyorum.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Alnımdan öpüyor.

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, dudaklarım onunkilere değiyor.

Bacaklarımı kalçalarına biraz daha sıkı sararak onu kendime çekiyorum. Başım yastığına gömülene kadar tek koluyla bedenimi kaldırıyor. O kadar çok onun gibi kokuyor ki, o kadar lezzetli bir şekilde tanıdık ki burada uyumaya alışabilirim.

"Küçük bir sır bilmek ister misin?" diye fısıldıyor kulağıma, sesi şakacı. "Bu sefer prezervatifim var."

Komodininiden yeni bir paket aldığında gülümsememeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Çünkü onları özellikle benimle kullanmak için almış olması arzumu daha da alevlendiriyor.

Üstüne oturana kadar onu yatağa itmeme izin veriyor.

"Bu işin gidişatı hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor, elleri tenimi tutuşturuyor.

Sırıtarak gömleğini pantolonundan çıkardım ve gövdesine doğru yönlendiriyorum. Üzerine eğilip pantolonunun düğmesine ulaşana kadar göğsünden aşağıya doğru öperken kendime engel olamıyorum.

Homurdanıyor. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Tek cevabım düğmesini çözmek. Kaya gibi sert. Bu yüzden onu kumaşın üzerinden okşadım ve benim için daha da sertleşmesini sağladım.

"Lila," diye

homurdandı. "Evet, Dr.

Abner?"

"Siktir." Kolunu gözlerinin üzerine atıyor. "Elin sikimin üzerindeyken bana öyle deme."

"Neden?" Onu okşamaya devam ediyorum. "Çok hoşuna gideceğinden mi korkuyorsun?"

İnlemesini evet olarak algılıyorum, bu da beni daha da ıslatıyor.

Tek bir hareketle onu boxer'ından kurtarıyorum ve ağzıma alıyorum, tıpkı oteldeki o geceden beri tekrar yapmak için can attığım gibi. Böylesine güçlü bir adamı dize getirmenin bana verdiği bir şey var.

ölçülemez bir zevk.

"Yavaşla bebeğim, yoksa boşalacağım," diye homurdanıyor, ama yine de başımı şaftında yukarı ve aşağı yönlendiriyor.

Bir patlamayla onu bırakıyorum ve elbisemi başımın üzerinden atıyorum. Birkaç saniye sonra tıpkı sütyenim gibi yatak odasının zemininde bir yere düşüyor.

Külotumu çıkarmadan tekrar üstüne çıkıyorum ve kendimi ona sürüyorum, şişmiş başı kumaşa her baskı yaptığında ikimizi de kızdırıyorum.

"Lila," diye homurdanıyor, kalçalarımı güçlü ve sahiplenici bir şekilde kavlıyor. "Senin içinde olmayı o kadar çok istiyorum ki."

Planım onu biraz daha kızdırmaktı, ama gerçek şu ki, o kadar sıcak yanıyordum ki, denesem bile dayanamazdım. Bu yüzden, bir elimle onun sert uzunluğunu tuttum ve diğer elimle külotumu kenara çektim, şehvetten onları çıkaramayacak kadar kör oldum
Tamamen.

"Prezervatif," diye homurdanıyor tam ucu ıslaklığımı okşarken.

"Sonra," diye nefes alıyorum, uzun boyuyla yarığımı okşayarak. "Seni çıplak hissetmek istiyorum."

Nefesinin altında küfrediyor ve ben de onun içimde olduğunu ilk hissettiğimde öyle yapıyorum. O kadar büyük ki, her santimetremi dolduruyor, beni dayanamayacağım kadar geriyor, o kadar ki nasıl nefes alacağımı yeniden öğrenmek için bir dakikaya ihtiyacım var.

"Yavaş sür beni," diye alçak sesle talimat veriyor. "Seni yakaladım, bebeğim. İşte bu kadar."

Vücudum daha fazlasını talep edene kadar beni zevkle dolduran yavaş bir ritim buluyorum ve hızımı artırıyorum. Kalçalarımı kavlıyor ve bir ritim buluyor, bana ne kadar iyi hissettiğimi, ne kadar sıkı, ne kadar ıslak olduğumu, beni böyle memnun etmek için ne kadar uzun zamandır beklediğini söylüyor. Sikinın üzerinde zıplarken kendimi karnına yaslıyorum, onu istediğim gibi kullanıyorum ve o da bana izin veriyor çünkü kontrolü ele almamı seviyor.

Sertliğinin içeri ve dışarı kayma hissi neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Gözleri herhangi bir engel olmaksızın bedenlerimizin buluştuğu yerde kilitli kalıyor ve ben kendime lanet ediyorum.

Bunu daha önce de yapmıştım. Cennet gibi hissediyor.

O güçlü eller beni zahmetsizce yukarı kaldırıyor, beni daha hızlı ve daha derin bir şekilde yukarı ve aşağı hareket ettiriyor ve nefes almayı zorlaştırıyor. Bir kez daha kontrolü ele alıyor; şikayet etmiyorum çünkü bu çok iyi hissettiriyor.

"Prezervatif," diye homurdanıyor duvarlarım onun etrafında titreşmeye başladığında.

Elini uzattığında dudağımı ısıyorum ve giymem için beni nazikçe yönlendirene kadar hareket etmeye devam ediyorum. Hiç vakit kaybetmeden

İşi bittiğinde tekrar üstüne çıkıyor, bir, iki, üç kez okşadıktan sonra uzunluğunu geri yönlendiriyor içimde.

Ondan sonrası çok uzun sürmüyor. Göğüslerimizi birbirine bastırıp dudaklarını dudaklarıma değdirdikten sonra, benim inlemelerim ve onun homurtuları evinin sessizliğini doldururken, hep birlikte uçmaktan vazgeçtik.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, hâlâ içimde titreşiyor.

"Seni seviyorum, Lila. Seni çok seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, orgazmımın son dalgalarını sürerken. "Tanrım, bunu yapmak için sabırsızlanıyorum tekrar."

Kıkırdıyor. "Doyumsuz küçük bir şeysin, değil mi?" "Sadece sana gelince."

Beni dikkatlice yatağa yatırıyor ve alnımdan öpüyor. "Sana bir şey göstermem gerek ama önce temizlenmem lazım. Gözlerini kapat."

"Öyle mi?" Sırıttıyorum ama dediğini yapıyorum. "Bana bir ipucu verebilir misin?"

Yataktan kalkıp odanın içinde dolaştığını hissediyorum. "Hayır. Al, bunu giy. Üşümeni istemiyorum."

Bana kapüşonlarından birini veriyor, ben de giyiyorum çünkü onun kokusuyla sarmalanmayı seviyorum. Kalkamayacak kadar yorgunum, gözlerimi kapalı tutuyorum ve onun hareketlerini duyuyorum. Aşinalık Bu bana daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlık hissi veriyor ve sanki bir parçam bunun benim için olduğunu biliyor.

O benim hedefim.

"Pekâlâ, gözlerini açabilirsin."

Dediğini yapıyorum, ama onu bir de bakıyorum ki yatakta. Üzerinde bir eşofman var ama göğsü çıplak. Bu da şakacı bir kaşımı kaldırmama neden oluyor. "Bana göstermek zorunda olduğun şey buysa, şikayetçi değilim ama bunu daha önce de görmüştüm."

Utangaç gülümsemesi beni şaşırtıyor. "Sana göstermek istediğim şey buydu."

Arkasını döndüğünde nefesim kesiliyor. Çünkü yara izi artık görünmüyor, onun yerine yarısı çiçeklerden yapılmış güzel melek kanatları dövmesi var.

Yatağından kalkıp yavaşça ona doğru yürüyorum, sanki acele edersem kanatlar ve çiçekler kaybolacakmış gibi. Ama her bir tüyün karmaşık çizgilerini Parmaklarım onun yumuşak teninde.

"Yara izin," diye fısıldıyorum. "Onu göremiyorum."

"Hâlâ orada," diyor. "Ama şimdi güzel bir şey tarafından örtülmüş durumda."

Bir çift melek kanadı dövmesi yaptırmış olması gözümünden kaçmıyor. "Bu...?"

"Senin için." Dönüyor, elleri belimi buluyor. Alnını benimkine yaslarken nazik davranıyor. "Umarım seni korkutmuyor. Ama sana meleğimsin dediğimde, Lila, her kelimesinde ciddiym. Seni sonsuza dek tenimde istiyorum."

"Bu çok güzel, Reed." Duygular boğazımı tıkıyor.

"Bayıldım. Ben de seni seviyorum."

Çekilmeden önce bana kısa, tatlı bir öpücük veriyor.

"Başka bir sır daha öğrenmek ister misin?" Başımı sallıyorum. "Baban yaptı."

Beni neden şaşırttığını bilmiyorum ama şaşırtıyor. "Dövme mi?"

"Bu ayın başlarında onunla konuşmaya gittiğimde bunu yapmak isteyip istemediğini sordum," diye itiraf ediyor.

"Ben onun son randevu."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Son randevusunda olduğu gibi hiç?"

"Evet."

"Ona söyledin mi...?"

"Ona her şeyi anlattım." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Ona seni bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğimi söyledim.

ve hepimizin yeniden başlamasını istediğimi söyledim. Bu melek kanatlarını senin için dövdürmek istediğimi çünkü bana acıdan ders çıkarmayı öğrettiğini söyledim. Prangalarımın kurtulup uçup gitmeyi."

Gözlerim doldu. "Bu... Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en düşünceli, en güzel şey."

Onları silerken nazik davranıyor. "Senin için her şeyi yaparım, Lila. Yaparım."

Ve beni tekrar öptüğünde, dudaklarındaki sonsuz aşk vaadini tadabiliyorum.

BÖLÜM 43

Lila - Bir yıl sonra

"**T** Onu bulduğumuz yer burası," diyor
Melody. "Olamaz! Aşağıda mıydı?"

Üç genç de parkın etrafını koklayan Ginny ile çalılar arasında bakışıp duruyor.

Cameron gururlu bir sesle, "Evet. Lila onu dışarı çıkardı." diyor.

Gençlik merkezindeki yeni çocuklardan biri olan Julian bana bakakalıyor. "Bu yüzden mi sadece üç bacağı var?"

"Bize böyle doğduğu söylendi," diyorum ona. "Ama hiç şikâyeti yok."

Elbette, Ginny küçük tekerlekli sandalyesiyle çocuklara doğru ilerlerken kuyruğunu sallıyor. Geçen yıl veterineri ona yürüyüşleri için bir köpek tekerlekli sandalyesi almamızı tavsiye etti, böylece diğer bacaklarına daha az baskı yapacaktı. Ve Ginny, tatlı bir bebek olduğu için buna hemen alıştı.

"Ginny en iyisi." Melody kulaklarının arkasını okşamak için çömeliyor. "O artık bizim maskotumuz."

Bunun ne kadar doğru olduğunu bildiğim için kıkırdıyorum.

Reed'den beri

Onu evlat edindim, her hafta gençlik merkezindeydi, ve çocuklar onu seviyor. O kadar ki, ne zaman onun yerine köpek kreşinde kalsa, toplu bir çöküş yaşanıyor.

Melody Julian'a Ginny'nin gençlik merkezindeki maceralarını anlatmaya devam ederken, kısa süre sonra diğer çocuklar da onlara katılıyor, ben de parkta Reed'i arıyorum.

Heybetli boyu onu gözden kaçırmayı imkansız kılıyor. Etrafı küçüklerle çevrili, her biri onun için yalvarıyor tüm dikkatini verir, onlara yardım ederken sabırlı davranır.

teker teker kayıyor. Ancak Ike, kenarda durup onun kulağını çınlatmaktan mutluluk duyuyor.

Gülümsüyorum.

"Reed'i bulmaya gidiyorum," diyorum etrafımdaki gençlere. "Uslu durun, tamam mı? Parktan ayrılmak yok."

"Ginny kalabilir mi?" Cameron umutlu bir sesle soruyor.

Son iki yılda çok değişti; üzgün, öfkeli, duygularını anlamayan bir çocuktan daha şefkatli, disiplinli bir genç adama dönüştü. Reed daha önünde uzun bir yol olduğunu söylüyor ama boks onun için bir nimet oldu ve biz de onunla ne kadar gurur duysak az.

"Elbette, yapabilir. Eğer isterse," diyorum

ona. "Sen bizimle kal, Ginny-kız," diyor

Melody.

Erkek arkadaşına doğru ilerlerken birkaç metre ötede diğer gönüllülerle birlikte duran Haniyah'a el sallıyorum.

Erkek arkadaşım. Bu kelime yeterince güçlü değil. O bundan çok daha fazlasıyla değil.

Göz göze geldiğimizde bana göz kırpmıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Merhaba Lili," diye selamladı beni önce Ike. "Bak."

Eksik ön dişlerinden birini göstermek için ağzını açıyor.

"Vay canına. Diş Perisi evinize mi geldi?"

"Kesinlikle öyle," diyor gururla. "Bana gerçek bir madeni para verdi ve

bir çikolata parası."

"Sen şanslı bir çocuksun, Ikey."

Reed'in eli sırtımın alt kısmına gidiyor. "Selam."

"Merhaba yakışıklı," diye fısıldıyorum, elinin nasıl yanaklar pembenin en açık tonuna döner.

Çocuklara kaydırakta yardım etmeye geri dönmeden önce belimi sıkıyor.

Geçen yıl gençlik merkezine geri döndüğümde ilişkimiz bir sır olmamasına rağmen herkesin yanında profesyonel kalmayı kabul etti. Haberi verdiğimizde Haniyah neredeyse ağlayacaktı, bunun olacağını bir mil öteden gördüğünü ve Reed için daha iyi bir ortak düşünemediğini söyledi. O zamandan beri bana daha da sıcak davranıyor,

beni evindeki akşam yemeđi partilerine davet ediyordu. Haniyah ve kocası toplumlarında çok aktif bir yařam sűrűyorlar ve Reed'e ođulları gibi davrandıkları için bana da kızları gibi davranmaya bařladılar.

Yine de, çocuklar tarafından dalga geilmemek için - zaten bizimle gűnűllerince dalga geçmiyorlar - PDA'yı minimumda tutmaya karar verdik. Yine de bűyle zamanlarda, bűyle gűrűnűrken çocuklara karřı bu kadar sabırlı davrandıđında, tek istediđim ona bir ađaç gibi tırmanmak oluyor.

Ve sanki igűdűleri ona ne zaman havamda olduđumu sűylűyor, űnkű hafif dokunuřları daha sıklařıyor ve gűn boyunca bana bakıřı daha sıcak oluyor.

řansıma, otobűs bir saat sonra çocukları gençlik merkezine geri gűtűrmek için geldi ve gezimiz sona erdi ve kendimi hayatımın ařkına adamak için çok ihtiyaç duyduđum bir bařlangıç.

"Neyin var senin?" Otoparkta yalnız kaldıđımızda boynunu, yanaklarını ve dudaklarını űpűcűklere bođarken Reed kıkırdıyor.

"Seni űpmeyi űzledim."

"Ben de seni űpmeyi űzledim meleđim." Beni kendine çekiyor ve dudaklarımı okřuyor. "Gel hadi. Eve gidelim. Sűz vermiřtin

Kitap konusunda bana yardım et, hatırladın mı?"

"Havayı űldűrmenin yolu," diyorum, uzaklařıyorum ama gűlűmsűyorum.

Reed son birkaç aydır yeni bir kitap űzerinde alıřıyor. Ne hakkında olduđunu bana sűylemeyi reddediyor, hazır olduđunda dűrűste fikrimi almak istediđini savunuyor. Bunun űzerinde annemle deđil kendi bařına çalıřıyor, bu da beni daha da meraklandırıyor.

Annemle babamın Reed'le iliřkisi, ilk bařlarda yavař bir sűre olsa da, geçtiđimiz yıl içinde normale dűndű. O ve annem hala bazen iřbirliđi yapıyorlar ve o ve babam neredeyse birbirlerinden ayrılamazlar. Babam ne zaman evdeki bir řeyi yenileyeceđini sűylemek için arasa, Reed hemen yardım teklif eder.

Kısa bir süre önce Maddie ve James'in yanı sıra kuzenlerimle de tanıştı. Hepsi onu anında sevdi, ancak James onu "iyi bir önlem için" tehdit etti. Bu sırada Maddie bana gözlerini devirdi, babam ise James'e gururlu bir gülümseme verdi. İkisi de palyaço ama onları umursamayacak kadar çok seviyorum.

O bizi eve bırakırken, Ginny arka koltukta camdan dışarı bakarken, Pazartesi günü yapmam gereken işlerin zihnimde bir listesini yapıyorum. Birkaç ay önce yerel bir okulda çalışmaya başladım, ortaokul öğrencilerine danışmanlık yapıyorum ve

Hayal ettiğim her şey ve daha fazlası.

Reed ve benim hakkımdaki söylentilerin kariyerimi etkilemesi bir yana, hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Gençlik Danışmanlığı Fuarı katılımcılarından biri Okulundaki bir pozisyon için başvuranlar arasında ismimi fark etti ve görüşmemden sonra beni hemen işe aldı. Reed'den bir kez bile bahsetmedi ve sunumumdan sonra onda ne kadar kalıcı bir etki bıraktığımı söyleyip durdu.

Şimdi her gün sevdiğim adamın yanında, evimiz haline getirdiğimiz bir evde, üç bacaklı tatlı bebeğimizle uyanıyorum ve yapmaya layık hissettiğim hayalimdeki işe gidiyorum.

Kendimle ve son üç yılda kat ettiğim mesafeyle daha fazla gurur duyamazdım ve direksiyonun arkasındaki adamla da aynı derecede gurur duyuyorum. Tıpkı benim gibi, o da her sabah uyanıp ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek. Kader onu, vakasıyla ilgilenen koruyucu aile kurumuna geri getirdi ve o da şimdi aynı şeyi başka çocuklar için yapıyor.

Ve Reed'in araştırması sayesinde Warlington Gençlik Merkezi - ve diğerleri - sonunda ruh sağlığı uzmanlarını işe almak ve daha fazla etkinlik planlamak için daha fazla fon elde etti.

Ben bir meleksem, o da bir tanrı.

Eve döndüğümüzde, Ginny hiç vakit kaybetmeden yemek kabına koşuyor.

Reed bana, "Ben gidip taslağı getireyim," diyor ve üst kattaki ofisinde kaybolmadan önce şakağıma bir öpücük

konduruyor.

Paltomu asıyorum ve kanepede onu bekliyorum, bir gülümseme

Kitap raflarını dolduran bizim ve sevdiklerimizin resimlerine her baktığımda yüzümde bir ifade belirliyor. Reed, bir araya gelmemizden kısa bir süre sonra yanına taşınmamı istedi ve ben de kabul etmeye çok hevesliydim.

Kalbim sıcak ve sakin hissediyor, sadece bunun nasıl olduğunu düşünüyorum

Artık evimiz.

Elinde bir yığın kağıtla oturma odasında yeniden belirttiğinde, gerginliğini hemen anlıyorum.

Şakacı bir kaşımı kaldırıyorum. "Yazılarını daha önce okumuştum." "Evet, evet. Biliyorum."

Başka bir şey eklemeyince elindeki kâğıtları alıp koltuğa oturuyorum.

"Yüksek sesle okuyabilir misin?" diye soruyor, sesi sesi tamamen normal geliyor. Oturmuyor da, bu da tuhaflığı daha da artırıyor. "Kulağa hoş geldiğini bileyim diye."

Hâlâ sorununun ne olduğundan emin değilim, boğazımı temizliyorum ve okumaya başlıyorum.

"Bir zamanlar gölgeler içinde doğmuş bir çocuk vardı," diye okudum. "Mutluluğun ne olduğunu, aşkın nasıl bir his olduğunu ya da özgürlüğün tadının nasıl olduğunu bilmiyordu. Birçok yönden bir mahkûmdu."

Ona tekrar bakıyorum ama gözleri yerde, ben de okumaya devam ediyorum.

"Hayatı uyanamadığı bir kabustu. Ta ki bir gün yatak odasında altın bir ışık belirip tüm gölgeleri yok edene kadar. Ama bu bir ışık değildi; ona en iyi arkadaşı olacağını söyleyen bir kızdı. Kız çocuğun elinden tutmuş ve onu ilk kez gün ışığını gördüğü dışarı çıkarmış. Ona çalmayı öğretti

en sevdiği oyunlar, gülümsemek ve gülmek. Daha ne olduğunu anlamadan, kâbusu en büyük rüyasına dönüşmüştü. İşte o zaman çocuk, kızın arkadaşından çok daha fazlası olduğunu fark etti-onun meleğiydi."

Kalbim bu kelimeyle durdu.

Ona bir kez daha bakıyorum ama bakışlarımı kaçırmaya devam ediyor. "Zaman geçtikçe, oğlan ve kız birbirlerine aşık oldular. Onlar birlikte büyüdü ve gölgeleri uzak tutmaya çalıştı. Ne zaman Karanlık habersizce içeri girdiğinde, birbirlerinin elini tuttular ve ışığı yeniden buldular. Mutluluk, sevgi, özgürlük ve çocuğun onunla tanışmadan önce hiç hissetmediği tüm harika şeylerle dolu bir yuva kurdular.

"Ve bir gün, aşkları tüm evrenden daha parlak hale geldiğinde, çocuk sonsuza dek meleğinin koruyucusu olmak istediğine karar verdi. Bu yüzden ona bir soru sormuş."

Önümde diz çökmüş, ellerinin arasında küçük bir kutu olan Reed'e bakarken bakışlarım bulanıklaşıyor.

"Lila," diye başlıyor, sesi o kadar duygu yüklü ki nefesim kesiliyor. "Sanırım seninle tanıştığım anda aramızda özel bir şeyler olduğunu anlamıştım. Geleceğim benim için hep karanlıktı, belirsizdi, içinde hiç mutluluk görmemiştim. Ama sonra sen bana aşkı gösterdin, gerçek aşkı ve her şey başladı.

şekilleniyordu. Çocuk sahibi olmak ve biriyle yaşlanmak gibi kendime asla izin vermediğim şeyleri hayal ettim. Sen benim hayatımsın, meleğimsin ve günlerimin geri kalanını seninle geçirmek istiyorum.

"Seni seviyorum, Lila. Bu dünyadaki her şeyi ve herkesi sevdiğimden daha çok. Benimle evlenir misin?"

Yapabileceğimi düşündüğümünden daha fazla sevgi kalbimi dolduruyor. Kelimeler şu anda kolay değil, bu yüzden cevabım kendimi ona atmak, zar zor nefes alabilene kadar ona sarılmak oluyor. Bir kolunu bana doluyor, diğer eli saçlarıma dolanıyor.

"Bu bir evet mi?" diye soruyor, bir dakika öncesine göre daha az gergin görünüyor. "Yoksa bu bir ayrılık kucaklaşması mı?"

Gülüyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce akıyor. "Elbette seninle evleneceğim, Reed. Seni çok seviyorum. Çok, çok fazla."

"Ben de seni seviyorum meleğim." Elimi tuttu ve hayatımda gördüğüm en nefes kesici elmas yüzüğü

parmağıma taktı.

"Aşkın her zaman her acıya değdi," diye fısıldıyor ve dudaklarını yüzüğüme bastırıyor. Sonsuza dek sözümüzü mühürlüyor.

Gözlerim onunkileri buluyor ve bunun ne kadar doğru olduğunu anlıyorum.

Çünkü Reed benim hayatım, ben de onun hayatıyım ve hiçbir şey bizi tekrar ayıracak kadar güçlü olmayacak.

EPILOG

Lila

"W işte benim dostum?"
Babam elinde hediye çantasıyla mutfağa girdi.
gözleri odanın içinde geziniyordu.

Buzdolabını kapatırken gülümsüyorum. "Merhaba sevgili kızım, ne oldu? İyi bir gün geçiriyor musun?"

Annem onun arkasından gözlerini deviriyor ve bana bilmiş bir bakış atıyor. "Ona şimdi ne söylerseniz söyleyin anlamsız. Nasıl olduğunu biliyorsun. alır."

"Hey, yaşlı adam." Teyzem Maddie yalınayak mutfağa giriyor ve Dylan'ın yarım kalmış elma suyunu yudumluyor. Saç çizgisini işaret ediyor. "Tam şurada yepyeni bir gri saç var."

"Ağabeyine biraz saygı göster," diye azarlıyor babam onu sahte bir gülümsemeye.

"Ama yapmazsam daha eğlenceli olur," diye savunuyor. "Merhaba, Gracie. Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun."

Annem gülüyor. "Sen de öyle tatlım. Alice ve Dylan nerede?"

"Lila'nın çok sabırlı köpeğini bahçede rahatsız ediyor," diyor. "James onlara göz kulak oluyor. Ve bundan kastım manyak gibi fotoğraf çekiyor çünkü asla yeteri kadar fotoğrafı olmadığında ısrar ediyor."

Babam bana döndü. Bu sefer başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Doğum günü çocuğu nerede?"

Annemin yanağından öperken ona "Yukarıda," diyorum. "Bir dakika içinde burada olacak."

Tam o sırada merdivenler Reed'in ağırlığı altında iniyor. Ve oğlumuz kalçasına tünemiş halde mutfakta belirdiğinde kalbimin yeniden eridiğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Hey, Grace. Cal. Ön kapıyı duymadım."

Annemin yanağını öpüyor ama babamın elini sıkamıyor çünkü torununu gördüğü anda dikkatini çekmeye çalışmak anlamsız.

"İşte benim dostum." Babamın gülümsemesi şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü. Onları birlikte görmek en büyük mutluluklarımdan biri.

"Büyükannen ve ben sana en havalı doğum günü hediyelerini aldık. Görmek ister misin?"

Sam ciyaklıyor ve kollarını babama doluyor.

Düğünümüzden üç yıl sonra hamile olduğumu öğrendiğimizde bu bir sürprizdi. Reed ve ben bu konu hakkında konuşmuştuk.

Çocuk sahibi olmak istiyorduk ama aile kurmak için acele etmiyorduk. Ve bir oğlumuz olacağını öğrendiğimizde, ona babamın adını vermek ikimize de doğru geldi.

Sam'in doğduğu gün babama "Zaten kimse sana Samuel demiyor," dedim, oğlumu ilk kez kucağına aldığı anda ikimizin de gözleri yaşarmıştı. "Bari bu isme ikinci bir şans verelim."

Sam ve babam o zamandan beri birbirlerinden hiç ayrılmadılar, tıpkı ömür boyu ayrı kaldıktan sonra birbirlerini bulan iki benzer ruh gibi.

Bu yüzden bugün, ilk doğum günü partisinde, ailemin onu her biri bir öncekinden daha büyük sekiz hediyeyle şımartmaya karar vermesi beni şaşırtmadı.

Bir süre sonra hepimiz oturma odasında otururken Reed beni kucağına çekiyor ve oğlumuzun hediye kâğıdını babamın, Dylan'ın ve Alice'in yardımıyla yırtarak açmasını izliyoruz.

"Eğleniyor musun meleğim?" diye fısıldıyor ve boynuma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Kucağında kayıyorum. "Öyleyim. Ve hediyelerini seviyor gibi görünüyor."

Dylan yeni itfaiyeci oyuncağını açmasına yardım ederken Sam ciyaklıyor. Bugünlerde bunlara çok düşkün.

"Onu çok seviyorum," diye fısıldıyor Reed, yüzünde bir gülümsemeyle. Omzuma nazik bir öpücük konduruyor. "Ben de ikinizi çok seviyorum."

Reed ilk başta baba olma fikriyle m¼cadele etti. İstemediği için değil, işleri berbat etmekten korktuğu için. Ama benimle ve babamla yaptığı sayısız konuşmadan ve onlardan tavsiye istedikten sonra, sonunda kendini yeterince hazır hissetti.

Endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığı ortaya ıktı. Sam doğar doğmaz, Reed sanki bunun için doğmuş gibi bu role adım attı. Oğlumuzu her şeyiyle seviyor, onu koruyor ve hiç sahip olmadığı mutlu bir çocukluk geçirmesini sağlıyor.

Reed'i daha fazla sevemeyeceğimi ya da onu daha seksi bulamayacağımı d¼ř¼nm¼řt¼m ama sonra o d¼nyanın en iyi babası oldu ve yanıldığımı kanıtladı.

Oğlumuz Mariah'yı, Haniyah'ı ve ailemizdeki diğer herkesi parmağında oynatıyor ve kimse başka t¼rl¼s¼n¼ istemezdi.

Başımı kocamın omzuna yaslıyorum ve mutluluk ve sevgi dolu odaya bakıyorum. Ve o anı yaşıyorum.

Sam'in mutlu ciyaklamaları. Ginny'nin sallanan kuyruğu. Babamın heyecanı. Annemin g¼l¼msemesi. Teyzemin alayları. Amcamın kahkahası. Kuzenlerimin atışmaları. Kocamın bana sarılması.

Ve hiçbir şey olmadığını fark ettim, kesinlikle hiçbir şey, ben farklı yapardım. ¼nk¼ her acı ders beni buraya, kendimi eksiksiz hissettiğim bu hayata getirdi.

En parlak ışığa.

SON

TEŞEKKÜRLER

Ve böylece, En Parlak Işık serisi sona ermiş oldu.

Geçtiğimiz bir buçuk yılın çılgınca geçtiğini söylemek muazzam bir yetersizlik olur. Eğer burada yeniyseniz ve neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikriniz yoksa, sorun değil - bu kitabı aldığınız ve (umarım) Lila ve Onların hikayesini yazarken benim yaptığım gibi. Ama eğer başından beri buralardaysanız, muhtemelen bu serinin ilk kitabı olan The Brightest Light of Sunshine ve en sevdiğim dövme sanatçısı ve bale öğretmenini ikilisine aşık oldum. Bu kitap hayatımı çok değiştirdi.

Burada saymakla bitmez ve hepsi sizin sayenizde. Her yerde kitaplarım hakkında çılglık attığınız için, eleştirileriniz için, düzenlemeleriniz için, nazik sözleriniz için size teşekkür etmeye kelimeler asla yetmeyecek. Bir kitap yazmak kolay bir iş değil, hele ki sürekli bir endişe ve kendinden şüphe duyuyorsanız, bu yüzden anlatmam gereken hikayeleri önemsediğiniz ve yazar sesime güvenirken bana sabır gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Bu benim hayalimdeki iş ve eğer bir iş olmasaydı yine de yapıyor olurum ama sizler bunu çok daha ödüllendirici kılıyorsunuz.

Merhum aile köpeğim B'ye. Anın her zaman bizimle birlikte yaşayacak. Seni seviyoruz ve nerede olursan ol mutlu, sağlıklı ve şımarık olmanı umuyoruz. Ginny senin için.

Alejandri'ye. Bak, 18 yaşına kadar okuyamayacağın bir kitap daha. Fazla kalmadı, dayan biraz. Sen isteyebileceğim en iyi (ve en komik) kuzensin ve seninle sonsuz gurur duyuyorum. Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum. (Bu arada pilot olduğunda o bedava uçak biletlerini dört gözle bekliyorum).

Tía'ya. Yapmak için çağrıldığımı hissettiğim her şeyde sürekli bir amigo olduğun için teşekkür ederim. Benim için pek çok açıdan ilham kaynağısın ve yeğenin olmaktan gurur duyuyorum. Seni seviyorum.

Alexis'e. Sonsuz sabrın, tıkandığımda benimle birlikte beyin fırtınası yaptığın ve yapmadığımda (yani itiraf etmek istediğimden daha sık) bana inandığın için teşekkür ederim.

I

Seni çok seviyorum.

Annem ve babam için. Todavía me quedan unas pocas seionses con la psicóloga para que os deje leer my libros. Paciencia, porfaplis. İsteddiğimden çok daha kötüsün ama aklımda değilsin. Os quiero mucho.

Fátima'ya. Bitmek bilmeyen sesli notlarımı dinlediğin ve akademi hakkındaki binlerce sorumu cevapladığın için teşekkür ederim. Ayrıca en iyi dedikodulara sahipsın, bu da zor günlerde yardımcı oluyor. Seni seviyorum ve arkadaşın olmayı seviyorum.

Editörüm Solange Jazayeri'ye, her zaman inanılmaz derecede moral verici olduğu için. Geçtiğimiz yıl boyunca tavsiyeleriniz ve içgörünüz beni daha iyi bir yazar yaptı. Sizden bir şeyler öğrenmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Meredith Wild'a ve Page & Vine'daki tüm ekibe, bu yayını mümkün kılan (ve bu muhteşem kapakla onu öldüren). Bu seriye bir yuva verdiğiniz ve bana ve karakterlerime bu kadar özenli davrandığınız için teşekkür ederim.

Menajerim Savannah Greenwell'e. Sürekli sıkı çalışmanız için teşekkür ederim. Umarım nasıl olduğunu zaten biliyordursundur.

müthişsiniz, ama bilmiyorsanız, işte size bir hatırlatma! Ekibimde olmana bayılıyorum.

Hot Tree Editing'den Keeley Catarineau'ya. İnanılmaz derecede yeteneklisiniz ve karakterlerimi bu kadar çok sevmeniz benim için her şey demek. Birlikte çalışmaktan bu

kadar keyif aldığınız için teşekkür ederim.

Aurora, Alex, Zarin, Aleish ve Mahbuba'ya. Bu hikaye hakkındaki paha biçilmez geri bildirimleriniz ve akıl almaz yorumlarınız için teşekkür ederim. Siz beşinize sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslıyım bilmiyorum. destekleyici, zeki ve olağanüstü derecede komik kızlar benim köşemde. Umarım bir gün hepinize kemik kıran bir sarılma veririm.

Love Notes PR'dan Ellie'ye. Böyle bir insan olduğun için teşekkür ederim.

yetenekli sosyal medya yöneticisi. Senin sıkı çalışman sayesinde suçluluk duymadan yazmaya odaklanabiliyorum ve bu paha biçilemez bir şey. En büyük hayranınızım.

S'ye, terapistime. Bu kitap sensiz var olamazdı. Çünkü ben çoktan pes etmiştim. Bir rock yıldızı olduğun için teşekkürler. Benden henüz kurtulamayacaksın.

Para Tata y Abue, siempre.

EN PARLAK IŞIK SERİSİ

Yavaş yavaş yanan, yaş farkı olan tek kişilik bir dizi.

Gün Işığının En Parlak Işığı

Gün Işığının En Parlak Işığı Grace ve Cal'ı takip ediyor. Küçük kız kardeşine bakmak için devreye giren bir dövme sanatçısı ile geçmişinden kurtulmaya hazır olan kız kardeşinin bale öğretmeni arasında geçen duygusal bir yaş farkı romanı. Yavaş yavaş daha fazlasına dönüşen arkadaşlıkları, ilişkilendirilebilir ana karakterleri ve mutlu sonları seven okuyucular için mükemmel.

Kalbin En Karanlık Köşesi

Kalbin En Karanlık Köşesi, Maddie (Cal'in kız kardeşi) ve James'i takip ediyor. Onların hikâyesi, yaralı bir balerin ile onu hak etmeyecek kadar kırık olduğunu düşünen huysuz fizyoterapisti arasındaki yasak bir aşk. Okuyucular için mükemmel
Kavurucu gerilim, yaş aralıkları ve mutlu sonlar içeren yavaş yanan hikayelerden hoşlananlar.

Aşkın En Derin Ucu

Aşkın En Derin Ucu, Lila'nın (Grace ve Cal'in kızı) ve Reed. Bu, bir yüksek lisans öğrencisi ile aynı zamanda bir aile dostu olan staj amiri arasındaki yavaş yanan bir romantizmdir. Aşk romanı seven okurlar için mükemmel.

yaş farkları, kazara yavru köpek babaları ve mutlu sonla
biten endişeler.

YAZAR HAKKINDA

Lisina Coney

Lisina Coney yirmili yaşlarında uluslararası çok satan bir aşk romanı yazarıdır.

Mutlu sonla biten yavaş ilerleyen hikayeleri ve okuyucuların yolculuklarında kendilerini daha az yalnız hissetmelerine yardımcı olan ana karakterleri seviyor.

Lisina, okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda Son patates kızartması için insanlarla kavga etmek, sosyal medyada çok fazla zaman harcamak (Z kuşağı alışkanlıkları zor ölür) ve çok sabırlı iki kedisini rahatsız etmek.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.